

Ο ΗΣ ΔΥΡΟΣ

№53
Δ^{ος} 5

ΝΟΜΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΖΥΓ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

72
ΣΕΛ.

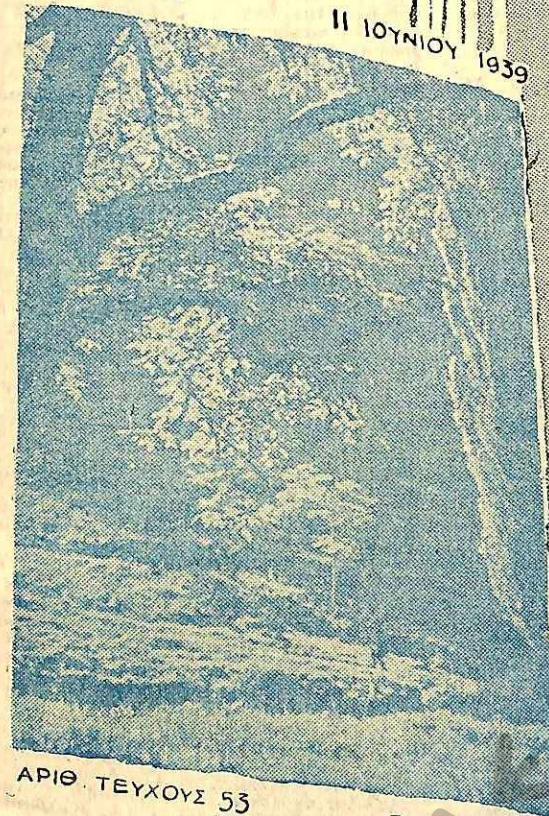
PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑ | ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'

11 ΙΟΥΝΙΟΥ 1939

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 53

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

Περιεχόμενα

ΣΗΜΕΡΑ ΑΡΧΙΖΟΥΝ

- ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ: ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΥΠΟ Ι.Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
- 40 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΥΠΟ Δ. ΜΟΣΧΟΝΑ
- Ο ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ, ΥΠΟ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ
- ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ, ΥΠΟ Β.Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ
- ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ, ΥΠΟ ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Η ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ
ΝΟΒΕΛΛΑ ΜΑΣ

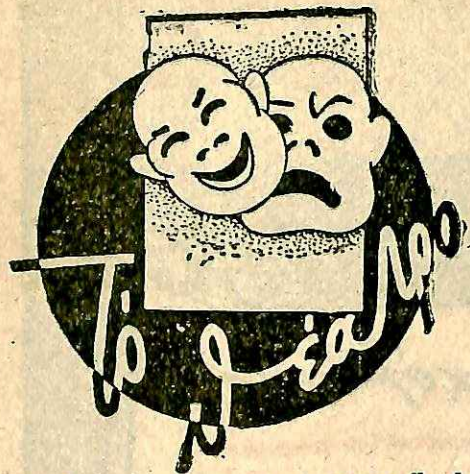
• ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΥΠΟ ΖΥΠ

ΕΠΙΣΗΣ
ΤΑΘΕΜΑΤΑ

ΣΟΥΣΟΥ, ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ, ΖΟΥΜΕ
Σ' ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ, ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ, ΑΥΤΟΙ
ΠΟΥ ΕΦΤΙΑΞΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. ΖΩΩΝ ΕΡΩ
ΛΟΓΟΣ, ΟΤΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ, ΜΟΔΑ...
ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ
ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ ΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19
ΑΘΗΝΑΙ

Μιά ματιά στα αθηναϊκά μουσικά θέατρα

Η έφετηνη θερινή θεατρική σαιζόν περι-
ώρισε μέχρι στιγμής την κίνησή της
στα στενά δρόμα του κινηματογράφου.
Η μουσική σκηνή ηγνώθη κατά τρά-
πον περίπου σκαλωσάδω, αν ληφθώ υπ'
ότι τα τρία άνοιξαν ήδη θέατρα, ενφάν-
σαν μουσικά έργα.

Η πρόβα διατελεί, εν τώ μεταξύ, εν... έ-
πιφυλακή, ακόλουθουσα ίσως το άναλόγον
παράδειγμα των περισσότερων κρατών του εί-
ρηνοφίλου, κατά τα άλλα, πλανήτου μας. Εί-
σιν αυτήν την κατάστασιν εύρισκόμενη προς το
παρόν, εξαγγέλλει δι' άργότερα— από του
τέλους του Ιουνίου καί... έπείκεινα— διαφό-
ρους άρκετά σημαντικές... έπιχειρήσεις, εις
τάς όποια θά λάβουν θέσιν αντιπάλων οι θια-
σοι Κοτοπούλη στο «Ρέξ» και Άνδρεάδη στο
δμώνυμον θέατρον της πλατείας Κυριακού.
Επίσης εξαγγέλλονται διά το δεύτερον μέρος
της περιόδου αξιόλογοι παραστάσεις άρχαιου
δράματος από τον θίασον του Βασιλικού Θεά-
τρου καί... έλασάρ τις διάθεσις του θιάσου
Β. Άργυροπούλου προς έγκαταστάσιν του
εις θερινόν θέατρον της πρωτεύουσας περί τα
τέλη του Αυγούστου.

Αυτά όμως τα τελευταία—ώς ασφαλώς
θά άντελήθω δι' άναγνώστης— πρόκειται να
γίνωιν. Συνεπώς το όρθότερον που θά είχε
να κάμει κανείς, είνε να έγκαταλείψη την ύ-
παρχουσα τυχόν τάσιν του δι' έπισφαλείς έν-
δεχομένως προνώσεις και να παρουσιάσθι κα-
ταλλήλως τά θερινά θεατρικά πράγματα που
έχουν ήδη λάβει την μορφήν γεγονότων—σά-
βαρων ή μη. Προκειμένου όμως να γίνω αυ-
τό, δέν θά ήταν άσκοπον να έγκαταλειφθώ
και το κάπως έπίσημον γλωσσικόν ύφος που
έχρησιμοποίησα διά την συγγραφήν του έν
πρόλογου του παρόντος σημειώματος.
Έγκαταλείπουν, λοιπόν, άμφότερα τα όγλη-
ρά αυτά πράγματα και έλευθερά από κάθε
σχετικήν (ή καί... άσχετον) προς αυτά ύπο-
χρέωσιν, εισερχόμεθα εις το έπίκαιρον θεα-
τρικόν θέμα που καθυπόκειται ήδη...

★

Τρία θερινά θέατρα άνοίξαν, Παίζουν δύο.
Πώς γίνεται; Ίδού! Άνοίξαν το «Λυρικόν»,
του Σαμαρτζή και το «Περικέ». Το τελευταίο
έκλεισε, χωρίς να φέρω εις πέρας την έξαν-
γέλεισιν προσπάθειαν των ίδιων του—
Νίνα Αφεντάκη, Στυλιανόπουλος, Ιατρού
κλπ.— διά την ανάδειξιν της ταλαντωμένης
της για μια άκόμη φορά δύστηνον έλληνι-
κήν όπερέτταν.

Επόμενο λοιπόν ήταν, μετά το άνωτέρω
συμβάν, να μείνουν δύο θέατρα, στα έργα
και τους ήθοποιους των όποιων θά ρέωμε πα-
ρακάτω—μέ την άδειάν σας— μια ματιά.

Στο «Λυρικόν» έχει έγκατασταθώ ο θίασος
Μακρέδου, διατελών πάντοτε υπό την ήγείαν
του κ. Κοκκίνη, άγνωστομένου με τον κ.
Μακρήν. Το γυναικείο μέρος του θιάσου αλ-
τός άποτέλειται από τις «ντίβες» του Ρίταν
Δημητρίου και Λουίζαν Ποζέλλι, και τις ήθο-
ποιούς Ντινιτάκου, Φωφώ Χαρημή, Ζαφ.
Γκιουζέππε, Ντ. Φιλοσόφου. Στις τελευταίες
πρέπει να προστεθώ και μια καινοφανής θεα-
τρική όπαρξίς, ή δις Βάλφη, ή όποια άν κα-
τορθώσθι να άποβάλη μια φυσική της ψυχρό-
τητα, δέν άποκλείεται να κόψη κάτι στο θέα-
τρο. Μεταξύ των άνδρών του θιάσου, έκτός
του Κοκκίνη, του Μακρή και κάπως του
Σταυρίδη και του Μεσολογγίτη, δέν ύπαρ-
χουν άλλες αξιωματικόν μονάδες.
Οι παραστάσεις του «Λυρικού» που άγκα-

νίσαν την θερινή θεατρική σαιζόν, έρχισαν—
και εξακολουθούν— με την επιθεώρησιν των
κ.κ. Εύαγγελίδη—Σακελλάριου «Καμέ-
λια». Η επιθεώρησις αυτή δέν είνε από τις
καλύτερες των συγγραφέων αυτών. Όσοσο
έχει να παρουσιάσθι άρκετά αξιόλογα πρά-
γματα, θά άναφέρω επί κεφαλής το σκέτος
«Μιά σημαντική λεία». Στο σκέτος αυτό, που
σφυρίζει το φοβερό μαρτύριο της νυκτερινής
άσθητικής άνησυχίας, πρωτογωνιστεί με πολ-
λή έπιτυχία ο Κοκκίνης, ο όποιος έμφανίζεται
άρχικώς από μια πλευρά της γαλαρίας, που
έχει μεταβλήθι, χωρίς σ' ένα σκηνικό, σε
παράθυρον πολυκατοικίας. Από του ύψους αυ-
τού, άπειθύνεται σε δύο ήθοποιους που έρί-
σκονται επί σκηνής και τους καλεί να σωπά-
σουν για να κοιμηθώ. Έκείνοι δέν πείθονται
και άποτέλεσμα αυτής της άρνήσεως είνε να
έμφανισθώ ο Κοκκίνης στην πλατεία του θεά-
τρου με πυτζάμες για να διαμαρτυρηθώ κα-
ταλλήλως. Ένας ταξιδέτης—ή σκηνή είνε
πολύ φυσική— προσπαθεί να τον άναγκάσθι.
Και τότε έκείνος έχει την κακή έμπνευσιν να
χρησιμοποίησθι την «σημαντική λεία» του!

—Παπαδόπουλε!
—Εδώ, κύριε!
—Πηγαίνετε!
—Παπαδόπουλε! Αυτό σου λέω μόνο! Λέ-
γομαι Παπαδόπουλος!
Κατόπιν, τούτου έξάγεται... σηκαίτε από
το θέατρο, για να έμφανισθώ μετά δύο λεπτά
στην σκηνή, όπου έχει εν τώ μεταξύ άνοικο-
δομηθώ το ισόγειο διαμέρισμά του. Η γυ-
ναίκα του, που τον περιμένει, τον ρωτά τι
συνέθη και μαθαίνει τα του περιέργου δια-
θήματος που είχε ως άποτέλεσμα «να ύπο-
σχεθώ ο θεατρώλης στον κ. Παπαδόπουλον ό-
τι οι ήθοποιοι θά λένε στο έξής τα νούμερά
τους σιγά και χωρίς μουσική για να μη τον
ένοχλούν!»
—Και πώς έκαναν όλες αυτές τις ύποχω-
ρήσεις!

Ο χορογράφος του θεάτρου Σαμαρτζή Σταύρος Σπυρόπουλος

—Τους είπα: Παπαδόπουλε! Μόλις τάκου-
σαν τρελλάθηκαν οι άνθρωποι. Βλέπετε έχω
κι' έφημερίδα στα χέρια μου. Να κάνω πως
γράφω μια κριτική στην «Ήχώ των Κλασ-
θρών», τους το κλείνω το θέατρο!

Σ' αυτό το μυστικό συνεχίζεται το σκέτος.
Διάφοροι θορυβώσιμοι ένοχολογούν τον ήρωά μας
ο όποιος για να σωθώ αναγκάζεται να λήθ
το όνομα του και να... καρπαζώνεται επί τό-
που!

Άρα το νούμερο είνε ή «Παλιά και νέα
Πλακωτοπούλα» με την Ρίτα Δημητρίου, τον
Μακρή και τον Σταυρίδη, στο όποιο διασα-
φνίζεται μεταξύ άλλων, ότι ή κοπέλλα της
παλιάς Αθήνας

«...άφηνε το φουστάνι της
μακριά ως τα τακούνια,
και πίστευε πως τα παιδιά
ένα πρωί, ο Ύψιστος, τ'ά έστειλε στην
(κοινωνία...)»

Πολύ καλά επίσης είνε τα νούμερα «Μονο-
λεκτικώς» (Κοκκίνη-Δημητρίου), «Παλιό
μουσικό» (Ντινιτάκου—Σταυρίδη—Μεσολογ-
γίτης), «Μεθυμένον» (Ορέτης-Μακρή),
«Ερωτικά θάσανα» (Κοκκίνη-Ποζέλλι-
Γκιουζέππε) καθώς και ή τριε...—Με μια
ματιά (Φ. Χαρημή—Γκιουζέππε-Βάλφη).
Το φινάλε «Σίλλυ Σίμφων» είνε άρκετά
έξυπνο αλλά κάπως έλαττωματικό θεατρι-
κό. Σ' αυτό, σε μια στιγμή που συζητείται
το ένδεχομενον καταλήψεως των... κεραμι-
διών από τους σκύλους, που θέλουν να μιμη-
θούν έν προκειμένω τους ανθρώπους, τίθεται
το έρώτημα:

«Τι θέλουν τάχα τα σκυλιά
στα κεραμίδια; Κείναι;
Και δίδεται ή απάντησις:
«Τι θέλουν οι... Ιάπωνες
που πήγανε στην Κίνα»

Έν συμπέρασματι, μπορεί να λεχθώ ότι ή
«Καμέλια» είνε άρκετά εύχάριστη επιθεώρη-
σις, που δέν έχει, όμως, το προσόν να δημι-
ουργήσθι θεατάς διατεθειμένους να την ίδωιν
για δεύτερη και τρίτη φορά. Επίσης, πρέπει
να τονισθώ ότι πολύ την ώφέλησε ή άφάρισις
του άνοητου σκέτος «Τακτικώς» στο όποιο—
Λουίζα Ποζέλλι—άγνωστον διατί και πώς—
ένόμισε τον έαυτον της ίκανών να έτελεσθώ
—χωρίς... άπόσπασμα!—το τραγούδι «Αν-
τώνιο Βόργκας Χερζόβιν», που έλάνσασε από
της όδους ή περίφημη... συνάδελφος της(!)
Ιμπέριο Άρτζεντινα.

★

Το θέατρο Σαμαρτζή, το όποιο στεγάζει
—όταν... κόπη Ψυχρά ή όρεξη!— τον θίασον
Μηλιάδη-Κυριακού (Συνεργασίας: Κ. Μαυ-
ρέα), είνε το «φαβορίν» και της έφετηνης σαι-
ζόν. Οι μέχρι τούδε σημειούμενες εισπράξεις
της «Βιολέττας» των κ.κ. Σπυρόπουλου-Πα-
παδόκα (μουσική Κ. Γιαννίδη), προσηνί-
ζουν ότι θά έχη και αυτή την τύχη των δύο
προηγούμενων εις...—έτσι— συναδέλφων της
θα κρατήσθι δηλαδή το πρόγραμμα του θεά-
τρου καθ' όλην την περίοδον.

Ο θίασος Μηλιάδη-Κυριακού παρατάσσει
και έφετος έμπρός στους πολυλήθεις θεατάς
του... πυροβολικόν θαύματον. Κατάλογος:
Μηλιάδης Νίκος, Κυριακός Πέτρος, Μαυρέας
Κυριακός, Δούκας Κωνσταντίνος, Σπυρόπου-
λος Σταύρος, Κανιτώνης Μίμης, Χατζηρη-
στος Τάκης, Καλουτά Άννα, Καλουτά Μα-
ρία, Βέμπο Σοφία, Παδόφσκαγια Νίνα,
Λιάσκα Τωτό, Ντόρ Ρένα, Βέμπο Άλίκη,
Άλβα Πόπη, Ηλέκτρα κλπ. Στην πρώτη αλ-
τή γραμμή πρέπει να τοποθετηθώ και οι κ.
κ. Άγγελος Σπαχής και Κώστας Γιαννίδης.
Στους όποιους όφείλονται τα περίφημα σκη-
νικά (για να είμεθα, όμως, ειλικρινείς όχι
τόσο περίφημα όσο άλλοι) και ή ώραιστάτη
μουσική της «Βιολέττας»

Τα νούμερα είνε όλα καλά. Τίποτα περιττό
δέν ύπάρχει. Κι' αυτό σκεπάζει άνοητά την
έλλειψιν της μίας ή των δύο δυνατών σκηνών
που είχαν στο ένεργητικό τους ή «Κοκκίνα»
και ή «Σιδουέττα». Φυσικά, ύπάρχουν και
μερικά που ξεχωρίζουν. Ένα από αυτά είνε ο
«Προσηλυτισμός» στο όποιο ο Κυριακός έμ-
φανίζεται ως πολλός Πλακωτής (που αντίπα-
θεί τις πολυκατοικίες και τους ασφαλτοστρω-
μένους δρόμους γιατί «δέν βρίσκεις σ' αυ-
τές ούτε μιά... πέτρα να την πετάξω έπα-
να σ' έναν καυγά» και που νοσταλγεί τα πα-
λιά στίτια με την... καταστροφούλα τους, το
ποντικίκι τους, και την αντανάφωσιν τους!) και ή
Άννα Καλουτά ως Άθηνά του 1939 (που θέλει
με κάθε τρόπο να παρυσώθι κοντά της τον καθυστερημένο Παφονία κι' άρ-
χίζει την έπιτροή της από την μεσάβολή του
όνόματός του σε... Παφί!).

Ξεχωριστά νούμερα είνε επίσης το «Άλλα
σκεπτόμαστε κι' άλλα λέμε» (Κ. Μαυρέας),
το «Εδώ τηλεφωνείτε» (Τ. Λιάσκα-Κανιτά-
της-Χατζηρήστος—Άγγελίδης—Καμπί-
σκο), ή «Ταξερνοποίησης» (Α. Καλουτά—Ρ.
Ντόρ Π. Κυριακός—Κ. Δούκας) και ή
«Χορωδία του Δόν», ένα περίφημο μουσικό
νούμερο ρωσικής... ύποθέσεως, στο όποιο ο
Κυριακός ως μαέστρος τοράζει τα «έλη της
όρχηστρας στο «χαρσά» (όπερ μεταφράζεται
προχειρώς... καρπαζιά) και ο Μαυρέας ως
Σόνια Μπαρουτσόκαγια, ντιζέξ περιωπής, που
άργει να έμφανισθώ από καλλιτεχνικήν ίδιο-
τροπίαν, πρώτον, και γιατί... «μαγνέρεται»,
δεύτερον!

Πολύ ώραιες είνε οι χορευτικές έμφανίσεις
της Παδόφσκαγια και του Σπυρόπουλου κα-
θώς και ή τριφάνια που έκτελείται στην δευ-
τέρα πράξι από τις άδελφές Καλουτά, την
Ρένα Ντόρ. Μετά την τριφάνια... ή Άν-
να Καλουτά παρουσιάζει στους θεατάς μερι-
κά ένδιαφέροντα δείγματα της δεξιότητάς της
στην ρυσαρμνικά και έκτελει ακόλουθως
ένα χορευτικό σόλο, κυριολεκτικώς, άμμητο.
Οι δύο ρομάντσες που τήν ακολουθώ ή Σοφία
Βέμπο, δέν είνε πολύ έπιτυχημένες, άλλ'—
τόσο άρκετά συμπαθείς.

Και δύο λόγια για το φινάλε. Σ' αυτό ο
Κυριακός, έμφανίζεται ως διευθυντής...—ε-
ρίδος... παρών, της όποιας το άρθρο, το
χορογράφημα, οι είδησεις, ή έπιφυλλίς, ή
κοσμηκή στήλη κλπ. έχουν μετατραπή σε...
θεατρικούς ρόλους και διανεμηθώ καταλλήλως
εις τα μέλη του θιάσου. Ως νεκρός του φι-
νάλε έχει χρησιμοποίηθώ το πιεστήριον του...
Εθνικού Τυπογραφείου, το όποιο ο κ. Σπα-
χής, άνέβασεν επί σκηνής υπό μορφήν μεγα-
λών κυλίνδρων, από έζωλο, χαρτόνι και χρυ-
σόχαρτο, στρεφόμενων περί πολλών και δια-
φόρων αξόνων. Στο φινάλε μεγάλη έπιτυχία
έχουν ο Δούκας, ή Μαρία Καλουτά και ο
Μαυρέας.

Περί της πιθανής τύχης αυτής της επιθεω-
ρήσεως μιλώμεν ήδη άνωτέρω. Σ' υνέναν δέν
άπομεινι παρά να υπονοήσωμε το παρόν, α-
φοδ προηγούμενως τοποθετήσωμε την σχετική
πελεία.

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ Σ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ 'Επαγγελματικά

Μιά έμμετρη σατυρική σειρά

του συνεργάτου μας ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΤΡΑΜΒΑΓΙΕΡΗ

Τρέμετε, ω νεάνιδες, τον πλάνον τραμβαγιέρη,
τον γόη, τον φακίρη!...
Είναι δεινός στον έρωτα και πλείστα κόλπα ξέρει
για να σας... παρυσώθι.
Είναι ο μόνος που μπορεί καλώς να εκτιμήσθι
μιάς νέας τις γ ρ α μ μ ε ς
και την κορτάρη άναιδώς, όταν την συναντήσθι
με φράσεις του ώμής:
—Μαρζέλ, της λέει, θέλετε ν' άλλοηλοπαχθούμε,
να πάμε ως το Ζάππειο, να... έκτροχιασθούμε;

★
Και όταν βλέπη πως αυτή που την πολιορκεί
είμαι διστακτική,
της λέγει φιλικώς:
—Θά περιμένω πάντοτε, να πητε «ναί», μαντάμ.
Δέν είμαι διαστικός.
Σκεφθήτε πως εργάζομαι στις Πάουερ τ'ά τραμ!...

★
Τον έρωτά του άρχικώς τον διακρίνει ξέσις.
Και δίδει εις την φίλην του άράδα ύποσχέσεις:
—Θά δής, της λέγει, τί καλά θά ζήσωμε οι δυο μας;
θάχουμε την αγάπη μας και το νοικοκυριό μας
και ή ζωή μας θά περνά δίχως πολλά έμπόδια.

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΥ

Να κι' ένας εύτυχέστατος έξ όλων των ανθρώπων!
Μπορεί να έρωτεύεται δίχως μεγάλον κόπον,
γιατί, όπως το ξέρετε και μόνοι σας εν πλάτει,
ο κάθε οφθαλμίατρος κι' ο πλέον ντροπαλός
μπορεί να έχη κάλλιστα τον Έρωτα πελάτη
έφ' όσον είνε, ως γνωστόν, κι' ο Έρωτας... τυφλός.

★
Όταν ιδώ μιαν όμορφη ο κύριος αυτός,
της κάνει έκμυστήρευσιν με λόγια ή γραφώς:
—Νοιώθω, της λέγει, δεσποινίς, εις την κορδιά μου κάτι.
Από την πρώτη τη στιγμή μου πηίκα εις το μάτι.
Εάν θελήσθι, δεσποινίς, θά ζήσωμεν όμοι.

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗ

Πρέπει να συμπεριληφθώ έντος της στήλης ταύτης
τέλος κι' ο νεκροθάφτης.
Έχει έκαρπες τρυφερές κι' ώραιες, που τα χάνεις
—Αχ, σ' αγαπώ, λέγει σε μιά, εσύ θά με π ε θ ά ν η ς.
Αν μ' άν άρεστής, θά τρελλαθώ και μαύρα θά τ'ά βάψω.
Σε αγαπώ, σ' όρκίζομαι, μικρή μου, να... σε θάψω.

★
Έρωτικόν επιστολήν εις μιαν νέαν στέλλει,
της γράφει πως από πολλού τρελλός μαζί της ήτο

Θά είμαι σύζυγος καλός και ιδιόδης, ήτοι
μόλις σχολνώ από το τραμ θάρχωμαι εις το σπίτι
και για να φθάσω πιο νωρίς θάρχωμαι με... τα πόδια.
Θά είμαι ο καλύτερος άπ' όλους τραμβαγιέρης
και θά φοράς γουναρικά και κάλτσες της Ετάμ.
Κι' άν πάνε οι δουλειές καλά, άγάπη μου, πού ξέρεις;
Ίσως κι' εγώ άργότερα νάχω... δικό μου τραμ.

★
Άλλ' ύστερα από καιρό που θάχη βαρεθώ
ξεχνά τα όσα στην άρχή είχε ύποσχεθώ.
Κι' άν κάποτε ή φίλην του θελήσθι να του πη
πως έχει χρέος του να πη στού γάμου τον ζυγόν,
της λέγει: Σιωπή!

—Μην όμιλήτε, δεσποινίς, ποτέ... στον όδγόνον.
★
Στο τέλος βέβαια κι' αυτός κάποτε θά την πάθι
και θά... τουμπαρισθώ
ήτοι θά νυμφευθώ.

★
Για τους ανθρώπους φυσικά έγιναν τα λάθη...
Όταν λοιπόν αυτό συμβή, αντίο εύθυμία!...
Κι' άν τύχη ή γυναίκα του να είνε και καμμία
από αυτές τις ζωηρές και τις πολύ τρελλές
εις το φτωχό του μέτωπο θά ύψωθώ... τρουλές.

★
Θά σε προσέχω κόρη μου, ως... κόρην οφθαλμού.
Μονάχα την αγάπη σου, κοπέλλα μου, γυρεύω
και θάμιασε στο σπίτι μας σαν μέσα σε παλάτια μας.
Έγώ, ως οφθαλμίατρος, λοιπόν, σε συμβουλεύω
να πάμε κάπου οι δυο μαζί, να... δγάλουμε τα μάτια μας».

★
Είναι ο οφθαλμίατρος έξαλλος στην αγάπη του
και άγαπά άπόδυστα και άνευ... σωσιβίου,
γι' αυτόν τον λόγο γράφορα παίρνει κι' αυτός το χάπι του,
τουτέστιν την φορτώνεται κάποιαν κυρά δία βίου.
Τότε, λοιπόν, τον παίρνουνε όλοι στη σαχλαμάρα.
Κι' ένφ είν' οφθαλμίατρος, του λένε: Σ τ ρ α θ ο υ μ ε ς α ι!

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Μελαξύ Ιστορίας Θρύλου

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

Μιά φρικτή τραγωδία, μπροστά στην όποιαν ιλιγγιά
ανά τους αιώνες ή ανθρώπινη σκέψις

Α'.

Σ τὸν παλὴν ἐκείνον καιρὸ — πού ἡ χρονολογία του χάνεται μέσα στὸ μισοσκόταδο πού μεσο- λαβεί μεταξύ τῆς περιόδου τῆς ἱστορίας καὶ τῆς περιόδου τοῦ μύθου — ζούσε στὰς Θῆβας ὁ Λαῖος, ἑνδοξος βασιλεὺς εὐτυχισμένης πόλης, ἐκεί- νη, πούχτισε ὁ περίφημος Κάδμος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης.

Λατρευτὸς ἀρχοντας καὶ ζηλευτὸς ἀνδρας τῆς πανέμορφης Ἰοκάστης, τῆς μικρούλας βασιλίσσας πού ἡ καλλονὴ καὶ τὸ κορμί τῆς γοήτευαν τὴν ἀνθρώπινη ὄρασι, νομιζόταν πὼς ἦταν ἀπ' ὅλους τοὺς θνητοὺς ὁ πῶς εὐτυχέστερος.

Ἄλλοιμονο ὅμως. Κανένας ἀνθρω- πος δὲν εἶναι εὐτυχισμένος ἀπόλυ- τα: Ἦταν δυνατὸς, πλούσιος, ἦταν ἑνδοξος, ἀγαπητὸς, ἀλλὰ τοῦ ἔλει- πε κάτι: Ἐνα παιδί. Ποιὸς θὰ κλη- ρονομοῦσε τοὺς θησαυροὺς, τὸ ὄνο- μα καὶ τὴ δόξα του; Ποιὸς θὰ συνέ- χιζε τοὺς θριάμβους του καὶ τί θὰ γινόταν ἡ λατρεία τῶν ὑπηκόων του; Μὲ τὴν ἀναπαράγωγη ὁ ἀνθρω- πος διατηρεῖται ἀθάνατος. Ὁ πα- τέρας ζῇ σὲ σειρὴς γενεῶν, σὲ αἰῶ- νες ἀτέλειωτους, στὸ αἷμα τῶν ἀπο- γόνων του, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὴν ἀθανασία. Γιατὶ λοιπὸν οἱ θεοί, πού μὲ τόσο ἀνοιχτὸ χέρι τοῦδωσαν τὴν εὐτυχία, τοῦ ἀρνοῦντο τὴν μεγαλύ- τηρι;

Ὁ Ἀπόλλων, ὁ προφῆτης θεός, ἐ- πρόλεγε στοὺς ἀνθρώπους τὸ μέλ- λον τους μὲ τὰ μαντεῖα. Οἱ ἱέρειες, ἀνεβασμένες ἐπάνω στὸν ἱερὸ τρί- ποδα, ἐνεπνέοντο ἀπ' τὴς μυστηριώ- δεις ἀναθυμιάσεις κ' ἐπροφῆτευαν.

παῖδι του θὰ τὸν ἐσκότωνε». Ἄν, λοιπὸν, ἤθελε νὰ σωθῇ, δὲν ἔπρεπε ν' ἀποκτήσῃ διάδοχο.

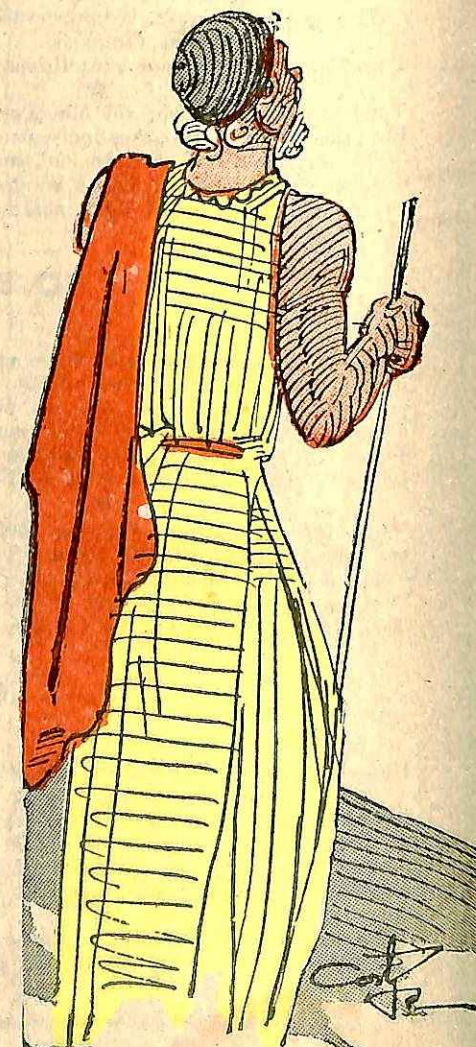
Μ' ὅλες ἐν τούτοις τὴς προφυλά- ξεις τῆς, ἡ Ἰοκάστη ἐγέννησε ἕνα ὠραῖο ἀγόρι κ' ὁ Λαῖος βρέθηκε σὲ προμερὸ δίλημμα: Ἦνὰ τὸ σκο- τώσῃ, ἢ ν' ἀφήσῃ, σύμφωνα μὲ τὸ χρῆσμά, νὰ σκοτώσῃ ἀπ' ἐκεῖνο. Τὸ ἐνστικτὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἐπι- ξέ τὸ πατρικὸ φίλτρο. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ σκοτώσῃ τὸ παῖδι του μὲ τὸ χέρι του, ἀνέλαβε ἡ ἀπαρηγόρητη μάνα τὸν ἐξαφανι- σμὸ του καὶ τῶδωσε σ' ἕναν βοσκὸ τους, νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ σὲ καμμιὰν ἀπρόσιτη κ' ἀπάτητη χαράδρα, γιὰ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα.

Κρατώντας τὴν ἀγκαλιά του τὸ χαριτωμένο παιδάκι, ὁ βοσκὸς ἀνέ- βαινε φρικτώντας τὴς ἀπότομες πλα- γιές τοῦ Κιθαιρώνα, ὅπου ἔβασκε συνήθως τὰ πρόβατά του. Πῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν διακρίσι τῶν ἀ- γριμῶν τὸ ἄθωο πλάσματάκι πού τοῦ χαμογελοῦσε κ' ἐπαίξε μὲ τὰ μαλλιά του καὶ τραβοῦσε τὰ γέν- νειά του, τὸν μικρούλη πού τὸν χτυ- ποῦσε καὶ φλυαροῦσε μιλώντας μὲ τὴς ἀναρρες ἀναφωνήσεις του, μὲ τὴν ἰδιαιτέρη ἐκείνη διάλεκτο μὲ τὴν ὁποῖαν συνεννοῦνται μεταξύ τους οἱ ἄγγελοι;

Καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς του, πού πλημμύρισε ἀπὸ στοργὴ γιὰ τὸ χαριτωμένο παιδάκι, τοῦ ἐνέπνευσε τὸ σχέδιό ἐκεῖνο, πού προκάλεσε μιὰ φρικτὴ τραγωδία. Ἀντὶ νὰ τὸ σκοτώσῃ ἀποφάσισε νὰ τὸ τοποθετή- σῃ σ' ἀσφαλισμένο μέρος, γιὰ νὰ τὸ βρῇ κανένας διαβάτης καὶ νὰ τὸ πάρῃ δικό του. Ἔτσι, τὸ παιδί ἐξαφανιζότανε, χωρὶς νὰ πεθάνῃ.

Ἄν τὸ ἄφηνε χάμω, θὰ τῶτρω- γαν τὰ ἀγρίμια. Τρύπησε, λοιπὸν, στὰ σφυρὰ τὰ ποδαράκια τοῦ βρέ- φους, πέρασε ἀπὸ τὴς τρύπες σχοινί καὶ τὸ κρέμασε ἀπὸ ἕνα δένδρο. Ἀκουσαν τὴς φωνὲς τοῦ πόνου του οἱ τοσπάνηδες τοῦ Πολύβου, τοῦ βασιλεῖ τῆς Κορίνθου, πούβοσκον

κ' αὐτοὶ στὸν Κιθαιρῶνα πᾶ προβα- τὰ τους, ἔτρεξαν, τὸ βρῆκαν, τὸ ξε- κρέμασαν καὶ τὸ πήγαν στὴ Μερό- πη, τὴ βασιλίσσά τους. Ἐκείνη, ἐ- πειδὴ δὲν εἶχε παιδιὰ, τὸ ἀγάπησε, τὸ υιοθέτησε, τὸ ἀνέθρεψε σὰν δι- κό της καὶ τοῦδωσε τὸ ὄνομα «Οἰδί- πους».

πους» ἐπειδὴ εἶχε γίνει στὰ πόδια του οἶδημα, ἀπ' τὴς πληγὲς καὶ τὸ κρέμασμα.

Μὲ τὴν ἐπιμελημένη ἀνατροφή πού τοῦδωσαν οἱ θεοὶ γονεῖς του καὶ τὴς ἀμέτρες χάρες πού τὸν προίκισε ἡ φύσις, σύντομα ὁ Οἰδίπους διε- κρίθη μεταξύ τῶν συνομηλίκων του, κ' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἐπάνω στὸ γλέν- τι καὶ τὸ μεθύσι του, ἐπειδὴ τὸν φθονοῦσε γιὰ τὴν ὁμορφιά, τὴν ἐ- ξυπνάδα, τὴν παλληκαριά καὶ τὴ δύναμίν του, τὸν ἀπεκάλεσε «νόθο».

Τὸ νεαρὸ βασιλόπουλο προσποιή-θηκε πὼς δὲν κατάλαβε τὴ θρησινά, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε κ' ἐζή- τησε ἐξηγήσεις ἀπ' τὴ θετὴ του μη- τέρα. Ἐκείνη ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ τὸν πείσῃ πὼς ἦταν δικό της παιδί, ἀλλ' ἐν τούτοις στὴν ψυχὴ τοῦ νεαροῦ Οἰδίπουδος ἔμεινε σὰν πνιγερὸ κατακάθισμα ἡ ἀμφιβολία πού τὸν ἔκανε νὰ παρεξηγῇ ἀπὸ τό- τε κάθε διαφορὸμένο λόγο.

Δὲν μπορούσε νὰ ὑπομῇ ἐπ' ἄ- πειρον τὸ βασανιστήριό αὐτὸ τῆς ἀμφιβολίας. Γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ἀποφά- σισε νὰ πᾶι στοὺς Δελφοὺς νὰ συμ- βουλευθῇ τὸ Μαντεῖο, κ' ἕνα πρωὶ ἔφυγε κρυφά, ὀδηγώντας τὸ ἄρμα μονάχος του. Ἐφθασε στοὺς Δελ- φοὺς κ' ἀφοῦ προσευχήθηκε στὰ μυ- στηριώδη δώματα τῆς Πυθίας, ζή- τησε νὰ τοῦ δώσῃ χρησμόν. Κ' ἐ- κείνη ἀποφεύγοντας ν' ἀπαντήσῃ κα- τηγορηματικὰ στὴν ἐρώτησί του, τοῦ εἶπε πὼς, ἂν γύριζε στὴν πα- τρίδα του θὰ γινόταν φονιάς τοῦ πατέρα του, θάπαρνε γυναῖκα τὴ μητέρα του καὶ θὰ γεννοῦσε μ' αὐ- τὴν καταραμένα παιδιὰ.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ τρομεροῦ χρη- σμοῦ ὁ Οἰδίπους φρικτῶσε. Καὶ γιὰ νὰ μὴν συμβοῦν ποτὲ ὅσα ἀποτρό- παια ἐπρόβλεψε τὸ Μαντεῖο, ἀπο- φάσισε νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπ' τὴν Κο- ρίνθο, μακριὰ ἀπ' ἐκείνους πού ἐ- πείσθησαν τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀ- πάντησιν τῆς Πυθίας, πὼς ἦταν γο- νεῖς του.

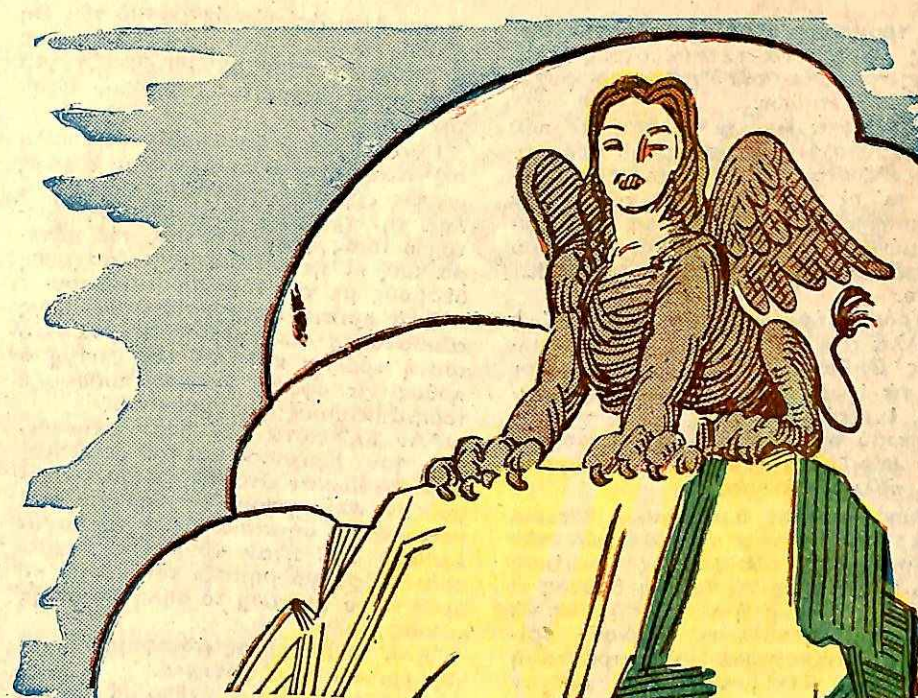
Πῆρε τὸν ἀντίθετο δρόμο καὶ βρι- σκόταν στὴ Φωκίδα, στὸ τρίστρατο ὅπου διχάζεται ὁ δρόμος πού ἀρχί- ζει ἀπὸ τὰς Θῆβας καὶ πηγαίνει ὁ ἕνας στοὺς Δελφοὺς κ' ὁ ἄλλος στὴ Δεκέλεια, παραδεδωμένος, στοὺς με- λαγχολικοὺς στοχασμοὺς του, χωρὶς νὰ βλέπῃ, οὔτε ν' ἀντιλαμβάνεται τίποτα, ὅταν ἀντήχησε ξαφνικὰ μιὰ βροντερὴ φωνή, πού μὲ τρόπο ὑβρι- στικὸ καὶ περιφρονητικὸ τὸν διέτασ- σε νὰ παραμερίσῃ γιὰ νὰ περάσῃ.

Τὸ νεαρὸ βασιλόπουλο συνῆλθε. Μπροστὰ του, φράσσοντας τὸ δρόμο βρισκόταν ἕνα ἄλλο ἄρμα, καὶ ὁ ὀ- δηγὸς του εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ πα- ραμερίσῃ ὁ Οἰδίπους, γιὰ νὰ περά- σουν ἐκεῖνοι.

Ἄλλαξαν φράσεις ὑβριστικὲς κ' ὁ ἐπιβάτης τοῦ ἄρματος ἕνας ἄν- δρας ψηλὸς μὲ μαλλιά ψαρά, σή- κωσε τὸ ραβδί του κ' ἐχτύπησε τὸν Οἰδίπουδα. Θυμωμένος αὐτὸς τὸν ἐ- σκότωσε, ἔπειτα τὸν ἀμαχηλάτη πού τοῦ ἐπέτεθη καὶ τρεῖς συνοδοὺς του.

Ἐνας μονάχα ἐσώθηκε, κ' αὐτὸς γιὰτὶ τῶβαλε στὰ πόδια κ' ἐξαφα- λίσθηκε.

Ἐπειτα, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τοὺς νεκροὺς πού ἦσαν σπαρμέ- νοι στὸ τρίστρατο, ἐξακολούθησε τὸ ἑρμό της μοῖρας καὶ τῶν λογισμῶν του, πούγιναν πῶς μαῦροι ὕστερ' ἀπ'

τὸ θλιβερὸ αὐτὸ συναπάντημα.

Ὁ ἀνθρώπος πού ἐσώθηκε, γύρι- σε στὰς Θῆβας, κ' εἰτέ γιὰτὶ ὁ φό- βος τοῦ, εἶχε θολώσει τὴν ἀντίληψιν, εἶτε γιὰ νὰ μὴ φανῇ δειλὸς, ἀνεκοί- νωσε στὰ κατάπληκτα πλήθη, ὅτι λησσοὶ πολλοὶ ἐπέτεθον ἐναντίον τοῦ βασιλεῖ τῶν Λαῖου πού πῆγαυε ὅπου Δελφοὺς καὶ τὸν σκότωσαν, αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους στὸ μέρος ὅπου ἐνώονταν οἱ δρόμοι πού φέρ- νουν ἀπ' τοὺς Δελφοὺς καὶ τὴ Δαύ- λεια.

Ὁ Κρέων, ὁ ἀδελφὸς τῆς χήρας βασιλίσσας ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐκράτησε ὅμως πολὺ.

Στὰ μέρη τῆς ποιητικῆς χώρας τῆς Βοιωτίας, εἶχε παρουσιασθῇ ἕ- να τρομερὸ τέρας, ἡ Σφιγξ, καὶ κα- τεβρόχθιζε ὅποιον τολμοῦσε νὰ ξε- μυτίσῃ ἀπ' τὴν πόλιν.

Ἡ Σφιγξ εἶχε πρόσωπο νεαρῆς παρθένας, στήθος, πόδια καὶ οὐρά λεονταριοῦ, καὶ φτερὰ ἀητοῦ. Εἶχε ἐγκατασταθῇ ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν κ' ἔδινε στὸν κάθε διαβάτη νὰ λύσῃ τὸ ἐξῆς αἰνίγμα, ἀφοῦ πρὶν τοῦ ἐδῆλω- νε πὼς θὰ τὸν ἔτρωγε, ἂν δὲν κα- τῶρθαν νὰ δώσῃ τὴ λύσιν του.

«Ποῖ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ζῶον πούχει μιὰ φωνή, μιὰ μορφή, κ' ἄλλοτε δυὸ πόδια, ἄλλοτε τρία κ' ἄλλοτε τέσσερα;»

Ἐπειδὴ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τὸ λύσῃ, κανεὶς δὲν σωζόταν. Καὶ τὸ ἀπαίσιο τέρας ἐρήμωνε ἔτσι τὴ χῶ- ρα καὶ ἐπροκαλοῦσε τὸν τρόμο στὰ πλήθη, πού, μὴ τολμώντας νὰ ξεμυ- τίσουν, ἀφήναν τὰ χωράφια ἀκαλ- λήγητα.

Τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν, στὸ ὁ- ποῖον κατέφυγαν, τοὺς ἀπήντησε πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴ Σφιγγᾶ, ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ νὰ λύσουν τὸ αἰνίγμα. Κ' ὁ Κρέ- ων ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γιου τοῦ Αἰμόνος, πού τὸν ἔφαγε ἡ Σφιγγᾶ κ' αὐτόν, διεκήρυ- ξε πὼς θάδινε τὸ θρόνο καὶ τὴν ὀ- μορφὴν χήρα, τὴ βασιλίσσα Ἰοκά- στη, σ' ἐκεῖνον πού θὰ τοὺς ἀπῆλ- λασσε ἀπὸ τὴν τρομερὴ μάστιγα.

Ἐκείνες τὴς μέρες, ἔφθασε μπρο-

στὰ στὰς Θῆβας, ὕστερα ἀπὸ ἐπί- ποιη περιπλάνησιν, ὁ Οἰδίπους, κ' ἡ Σφιγγᾶ τοῦδωσε νὰ λύσῃ τὸ σκοτει- νὸ αἰνίγμα. Ἀλλ' ὁ ξένος, πού ἦταν δυνατὸς στὸ νοῦ, ὅπως καὶ στὸ σῶ- μα, τῆς ἀπήντησε ὅτι, τὸ ζῶον γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε, ἦταν ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος, στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς του περπατᾷ μὲ τὰ τέσσερα — μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια — ἔπειτα μὲ τὰ δυὸ πόδια μονάχα, καὶ τέλος ὅταν γερνᾷ, παίρνει καὶ τρίτο, τὸ ραβδί, ν' ἀκουμπᾷ. Ὑστερ' ἀπ' τὴ σωστὴ ἐκείνη λύσιν, ἡ Σφιγγᾶ ἔπεσε καὶ τσακίστηκε, κ' ἔτσι ἡ χώρα ἐ- γλύτωσε.

Ὁ Οἰδίπους ὠδηγήθηκε θριαμβευ- τικὰ μέσα στὴν πόλιν. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἑνδοξος ξένος, ὠραῖος καὶ μεγαλόσωμος, παρὰ τὴν νεαρή ἡλι- κία του, ἔπαρνε γυναῖκα τὴν θε- σπεσία Ἰοκάστη, τὴν πάντοτε νεά καὶ διαρκῶς ὁμορφή χήρα βασιλίσ- σα, καὶ τὸ θρόνο τῆς Βοιωτίας.

Ἡ ἀδυσώπητη μοῖρα ἐξακολουθοῦ- σε νὰ ὑφαίνε τοὺς τραγικοὺς ἱ- στοὺς τῆς, μέσα στοὺς ὁποῖους ἐπι- ξέ τὰ ἄθωα τῆς θύματα...

Εὐτυχισμένους ἀνάμεσα σ' ἕναν λαὸ πού τὸν ἐλάτρευε, ἀκριβὸς ἄν- δρας μιὰς ἀφωσιωμένης ὠραίας, καὶ λατρευτὸς πατέρας τεσσάρων παιδιῶν, ὁ Οἰδίπους — τοῦ Ἐτεοκλέ- ους καὶ Πολυνίκη, τῆς Ἀντιγόνης καὶ τῆς Ἰσμήνης — ὄχι βέβαια ἴσως μὲ τὸ θεό, μὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ὁ πρῶτος στὴν καλωσύνη, τὴν δικαιο- σύνην καὶ φρανιμάδα, ζοῦσε δοξα- σμένος καὶ ἡσυχος, αὐτὸς καὶ ἡ χῶ- ρα του, ἕως ὅτου κάποτε τρομερὲς ἀρρώστειες ἀρχισαν νὰ θερίζουν τὴν πόλιν.

Κ' ἦταν ἡ ἐπιδημία φρικτὴ, ἐπι- δημία στοὺς ἀνθρώπους, στὰ ζῶα, τὰ φυτὰ, στὴν ὁποῖα τίποτα δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν οἱ γιατροὶ καὶ τοῦ Οἰδίπουδα ἡ σοφία. Τῆς γῆς δὲν ἔπαρναν ζωὴ τὰ γεννήματα, φοφοῦσαν τὰ βώδια, κ' οὐτ' οἱ γυ- ναῖκες βαστοῦσαν στοὺς πόνους τῆς γέννας.

Σὰν τῶν πουλιῶν τὰ κοπάδια, τὰ τρομαγμένα ἀπ' τὸ ξαφνικὸ φανέρω-

μα τρομερής πυρκαϊάς, έβλεπε κανείς γοργά να πετάνε στους μαύρους γιαλούς του "Αδη, τις ψυχές των λεβέντηδων.

"Ακλαφτα έμειναν τα παιδιά που ξεψυχούσαν κατά μεοήσ του δρόμου, σκορπίζοντας το θογγητό του θανάτου κι' οι μανάδες δέν τολμούσαν να πλησιάσουν τ' αλύγιστα και μωρισμένα κορμιά των πεθαμένων που μετέδιδαν και σκορπούσαν τον θάνατο.

Τρόμος εφλόγιζε τις ψυχές κι' η τρέλλα άγκάλιαζε τους άπελπισμένους Θηβαίους, που, στεφανωμένοι με τα ιερά φυτά, νυχτοξημερώνονταν, Ικετεύοντας τους Θεούς για το λυτρωμό τους απ' το μαύρο θανατικό που θέρριζε τη νεότητά κι' έρήμωνε την πόλι αδιάκοπα.

"Άπελπισμένοι ο Οιδίπους έστειλε τότε στο Μαντείο των Δελφών τον Κρέοντα, τον αδελφό της γυναίκας του, να ρωτήσει να του πη ο Θεός τί έπρεπε να κάνει ή τί να πη για να γλυτώση την πόλι, κι' εκείνος, γυρίζοντας, άνεκοίνωσε την προσταγή του: Πώς τότε μονάχα θά σωζόταν απ' την επιδημία ή πόλις, όταν θά άνεκαλύπτετο ο φονιάς του Λαίου, εκείνο το άπαισιο μόλυσμα, και ξεπλυνόταν με αίμα ο φόνος του.

Πώς θά έβρισκονταν τά σθυσμένα από το χρόνο άχνάρια της παλιάς άμαρτίας, που λημονήθηκε τόσο γοργά και παραμελήθηκε ή διαλεύκανσις της έξ αίτίας του τρόμου της Σφίγγας κι' ύστερα απ' τη χαρά του χαμού της;

Θρηνώντας ο λαός συγκεντρώθηκε έξω απ' τ' άνάκτορά του, και ύστερα από μία κατανυκτική προσευχή στους Θεούς, να τους λυτρώση από τους άμέτρητους πόνους που μάστιγαν τη ζωή τους, έγονάτισαν, Ικετεύοντας τον Οιδίποδα να βρή το φονιά και να ξανασώσει την πόλι. Κι' εκείνος, που πονούσε σαν άλλους τους άλλους, διακήρυξε τότε την ύποχρέωσι που είχαν όσοι ήξεραν κάτι σχετικό να παρουσιασθούν μπροστά του και να το μαρτυρήσουν. "Υπεσχέθηκε να δώη πλούσια δώρα στον καταδότη, ώρκίστηκε να μή πειράξη τον φονιά, άν άφηνε μονάχος του την πόλι και έφευγε, κι' άφοδ διεκήρυξε ποιά σκληρή ποιή θάβάζε στους παρσάδες, έπρόσθεσε:

— Καταριέμαι: να μή δώσουν οι Θεοί καρπό στα χωράφια δσων δέν κάνουν αυτά, ούτε παιδιά, κι' από τέτοιο θάνατο μαύρο ή άλλο χειρότερο να πεθάνουν. Και καταριέμαι το φονιά, είτε ένας είναι, είτε πολλοί, κακά και μαύρα να είναι τα στερνά της βασανισμένης ζωής του. Μα άν έγω πάλι ξέροντας ποιάς είναι, τον φιλοξενήσω στο σπίτι μου, τότε ή κατάρρα θά πέση επάνω μου..

"Επειδή δέν παρουσάσθηκε κανείς να τον βοηθήσει στις αναζητήσεις του, κατά συμβούλην του Κρέοντος, ο Οιδίπους έστειλε κι' εκάλισε τον τυφλό μάντη και σοφό άνθρωπο, τον Τειρεσία, ο οποίος όμως, ταραγμένος άρνήθηκε ν' άπαντήσει σ' αυτή την έρώτησι και να πη εκείνα που έλεπε μέσα στα σκοτάδια των ματιών του με το φως της μαντικής δυνάμεως που του χάρισε ο Θεός.

"Ο Οιδίπους εθύμωσε. Πώς μπορούσε να ξέρη και να μή λέη και να μή συγκινηθεί απ' τον άφανισμό των Θηβαίων, άν δέν ήταν άνακατωμένος κι' ο ίδιος στην άνιερη πράξη για την όποία ύπέμεναν τώρα του Θεού την κατάρρα;

Εθρίσε τον Τειρεσία και τον άπειλησε. Και τότε, θυμωμένος, ο τυφλός μάντης έρριξε κατόμουτρα στο θασίληα την τρομερή αλήθεια, πώς εκείνος ο ίδιος ήταν ο φονιάς του πατέρα του, κι' ήταν δεμένος μ' αίσχρους δεσμούς με την ίδια τη μάνα του.

Στη φρικτή κατηγορία ο Οιδίπους αίσθάνθηκε να σφίγγη το λογικό του ή τρέλλα και να τον πνίγη ο πόθος να σφάξη εκείνον που έδωζε τους άπαισίους κρωγμούς του.

"Αν όλ' αυτά δέν ήταν σκηνοθεσία του Κρέοντος και του Τειρεσία, που έπεδίωκαν άνομολόγητους σκοπούς, τί άλλο μπορούσαν να είναι, και ποιά άλλη σημασία είχαν τα λογία εκείνου που ήταν κρυμμένος τότε που ή Σφίγγα ρήμαζε τον κόσμο κι' ήρθε τώρα να χύση το δηλητήριο της κακίας του;

"Άλλ' ο Τειρεσίας άδιαφόρησε για τις φρικτές του φοβέρες.

— Πώς σ' έχουν έλθρο οι νεκροί κι' οι ζωντανοί δικοί σου, δέν το νοιώθει; το έπρόσθεσε. Ούτε πώς θά σέ διώξη από τούτη τη γή άγρια κατάρρα πατέρα και μάνα. Ούτε πώς, άν έλπηξή τώρα το φως, θά ίδης σε λίγο το σκοτάδι. Ποιά ραχούλα του Κιθαιρώνα δέν θ' άντηχήση το βόγγο σου, άμα θά ίδης τί συμφορές σούφερε ο άνόσιος γάμος σου;

Κι' έφυγε προλέγοντας όλες τις συμφορές που φτερούγιζαν γύρω, χωρίς να τρομάξη απ' τις φοβέρες του ξετρελλαμένου απ' το θυμό βασιλιά.

★
"Όταν ο Κρέων έμαθε τις ύπόνοιες, που διατύπωσε γι' αυτόν ο Οιδίπους, πήγε στ' άνάκτορα να τον βεβαιώσει για την άφοσίωσί του και την άγάπη του και για την πεποίθησί του ότι ο Τειρεσίας θά είχε κάνει κάποιο λάθος, κατηγορώντας αυτόν για κείνον τον φόνο.

Και ή 'Ιοκάστη επίσης τον καθισούχασε.

— Κανένας θνητός, του είπε, δέν κατέχει την τέχνη του μάντη. Κι' άπόδειξι όλοφάνερη φέρνω: Στο Λαίο, ήρθε κάποτε χρησμός, όχι θέβαια ξπ' το Θεό, άλλ' απ' τους Ιερείς του, πώς γραφτό του ήταν να σκοτωθή απ' το παιδί του. Κι' όμως αυτόν τον σκότωσαν ληστές στο άμαξιτό τρίστερατο και το παιδί του, άφοδ το έδεσαν απ' τα πόδια, τ' άφησαν σ' έρημο βουνό κι' έξεψύχησε.

"Εκείνα τα λόγια με τα όποια θέλησε ή 'Ιοκάστη να τον καθησυχάση, ανατάρραξαν την ψυχή κι' εκλόνισαν το μυαλό του Οιδίποδος. Με θρανή φωνή έγύρευε να μάθη πώς σκοτώθηκε και πού ο Λαίος κι' εκείνη τον έπληροφόρησε πώς λίγο πριν γενή βασιλιάς αυτός, ληστές σκότωσαν στη Φωκίδα τον Λαίο, στο μέρος όπου διχαζόταν ο δρόμος για να πάη ο ένας στους Δελφούς κι' ο άλλος στη Δαυλεία.

Το θπαν πώς ήταν ψηλός με ψαρρά μαλλιά και τοβμοιαζε κάπως, πώς είχε πέντε μαζί του και πήγαινε στο Μαντείο.

"Άρχισε να τρέμη ο Οιδίπους φρικτώντας μήπως ο άόματος μάντης είχε δη καλά και τούτο μόνο τουδινε

μικρή έλπίδα: ότι οι ληστές που τον έσκότωσαν ήσαν πολλοί.

"Άλλ' όταν ήλθε άπεσταλμένος από την Κόρινθο να του αναγγείλη τον θάνατο του Πολύβου και τον έβεβαίωσε πώς μπορούσε να μη φοβάται το χρησμό αλλά να γυρίση στην Κόρινθο, γιατί δέν υπήρχε φόβος να σκοτώση τον βασιλήα, άφοδ πέθανε, ούτε θάκανε κακό άν έπαρνε τη Μερόπη, γιατί δέν ήταν μητέρα του — γιατί ο ίδιος ο άπεσταλμένος τον είχε βρή πριν από πολλά χρόνια, κρεμασμένο στον Κιθαιρώνα απ' τις τρύπες των ποδαριών του, — όταν έρέθηκε ο βοσκός που άνέλαιβε την έξαφάνισι του βρέφους και ώμολόγησε πώς δέν το σκότωσε, αλλά το κρέμασε από τα πόδια στον Κιθαιρώνα, ή φρικτή αλήθεια έλαμψε έκτυφλωτικά στο σκοτάδι της άμφισβόλιας του και της δύστηνης μάνας του.

Ρίχτηκε τότε άλαφιασμένη ή 'Ιοκάστη στον διάδρομο ξεριζώνοντας τα μαλλιά με τα δυό της χέρια, μήηκε στο συζυγικό της δωμάτιο, κλείνοντας τις πόρτες όρμητικά, κι' άρχισε να φωνάζη το Λαίο, θρηνώντας επάνω στην κλίνη όπου γεννούσε από τον άντρα της άντρα, απ' το παιδί της παιδιά..

"Η φρίκη που τράνταξε την ψυχή του Οιδίποδος, σφήνωσε στο μυαλό του την τρέλλα. "Άνδρας της μάνας του, πατέρας των αδελφών του! "Άφησε πνιγμένο βόγγο και τρέχοντας σαν τρελλός, άναζητούσε μαχαίρι να σφάξη τη γυναίκα — τη μάνα του, τη μάνα τη δική του και των παιδιών του.

Με ούρλιασμα άγριο ρίχτηκε πάνω στην πόρτα της κλεισμένης κάμαρας όπου είχε μπη ή 'Ιοκάστη και στή γιγάντια πίεσι των ώμων του οι σύρτες λυγίσανε και ή πόρτα άνοιχτηκε διάπλατα! Τρομερό θέαμα ξεπρόβαλε τότε: "Η 'Ιοκάστη κρεμότανε από το θρόνο που είχε δεμένο στην όραφή.

"Όταν την αντίκρυσε έμούγκρισε βαρεία κι' έλυσε το θρόνο. Κι' όταν εκείνη σωριάσθηκε χάμω, τράβηξε από το φόρεμά της τις χρυσές πόρπες και χτυπούσε σαν τρελλός κι' έμπηξε τις βελόνες στις κόγχες των ματιών του, για να τυφλωθή και να μή βλέπη τα όσα δέν έπρεπε. Κι' άνοίγοντας τα βλέφαρα χτυπούσε ολόένα. Οι ματωμένοι βολβοί του στάζανε αίμα σαν μαύρη βροχή, κι' έβαφαν τα γένηα του.

"Επειτα όγχηκε στο δρόμο. Και το θέαμα εκείνο του φρικτού σποραγμού, το φρικτότερο από όσα μπορούσε να σκεφθή κανείς, έπροκάλεσε τρόμο και δάκρυα.

"Άπεραντο, μαύρο, βαρύ σύννεφο σκοτεινιάς έξανε τα μάτια του και τον νοδ. Παραπαίοντας, βογγώντας από άπελπισία και πόνο, από φρίκη και τρέλλα, άλλ' έν τούτοις με τεντωμένο κορμί και ύψωμένο κεφάλι, σαν νάθελε ν' άντικρύση με τις άδειες του κόγχες την ίδια τη συμφορά του, προχωρούσε αιμόφυρτος, κουρέλι και σύντριμμα, ο τρανός βασιλήας, φέρνοντας στη ράχη του την ίδια κατάρρα, που ώδηγούσε τα θήματά του εκεί όπου είχαν όρσει ή άνήλεη μοίρα της συμπλήρωσι της φρικτής συμφοράς του...

Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

— Παναγιωτάκη!

— Τ' είναι πάλι;

— Πάμε στο σινεμά;

— Νυστάζω.

— Σά δέν ντρέπεται!

— Μπα; Γιατί να ντραπώ,

Ντροπή είναι ο ύπνος; Κατέβασα δυό πιτάκια φασολάδα, θέλω να ξεπλύνω να χωνέψω!

"Εκανε μορφασμόν άηδίας ή Σουσοδ. "Ερριξε ένα βλέμμα έσχάτης περιφρονησεως κι' άποστροφής στον άντρα της κι' έγύρισε τα μούτρα, τινάζοντας το χέρι με χαρακτηριστική κίνησι οίκτου:

— Βρωμύλο!

— Πώς είπες;

— Πώς είπα; τρόπος είναι αυτός; "Αηδία! κανείς να σ' άκούη συχαμένε! "Εφαγες δυό πιτάκια! Νά σ' άκούση και κανένας. Έξνος θά πη πώς τρώμε φασολάδες εκεί μέσα!

— Αμ' τί τρώμει!

— Πάψε! Πάψε σαχλέ!

Και ή Σουσοδ άπεμακρύνθη τρέμοντας από άγανάκτηση και γεμάτη από φρίκη για τον άντίκρυσμόν αυτόν άνθρωπον που ή κακή της μοίρα της έδωσε για σύζυγον.

Δέν μπορούσε να καταλάβη αυτός ο χυδαίος, ο λαϊκός τύπος, ο χωριάτης, ο παλιοφαρσώλης, με ποιά έζωσε. Κι' έννοούσε διαρκώς να άπογοητεύη. Είχε τέτοια φούρκα ή Σουσοδ ώστε ήταν αδύνατο να κάτση μέσα στο σπίτι, "Απεφάσισε να πάη μόνη της στον κινηματογράφο, γιατί, άλλως τε, δέν μπορούσε, κυρία, καθώς πρέπει αυτή, να κοιμάται με τις κόττες.

Αυτό δέ ήταν μία απ' τις συνηθέστερες άφορμές των

αίωνών καυγάδων. Διότι ο Παναγιωτάκης κουρασμένος ο άνθρωπος απ' τη δουλειά του έννοούσε να πέση απ' τις έννηάμιση. Πράγμα που έξαγρίωνε τη Σουσοδ.

— Σά δέν ντρέπεται! Τι είμαστε; Χωριάτες να κοιμάμαστε από τις δέκα; Και κοαναθρεμένε! Σκέψου να έρθη κανένας για έπίσκεψη και να μάς βρή στο κρεβάτι! "Ημαρτον, Κύριε έλέησον!

"Εδω ο Παναγιωτάκης γινότανε θηρίο:

— Και ποιος θάρρη, μαρή ζαργάνα, τέτοια ώρα να σου κάνη έπίσκεψη; Ποιος ξελιγώθηκε να δη τα μούτρα σου;

— Εμένα;

— Εσένα, θέβαια.

— Ας δώσω τρόπο της όρ

γής!...

Το έγύριζε τα μούτρα ή Σουσοδ και άφοδ έρριχνε ένα «ή σιωπή μου προς άπάντησίς σου» τον άφηνε να ροχαλίζει κι' εκείνη καθόταν ως τις δώδεκα, διότι το θεωρούσε άισχος να κοιμηθή από τις δέκα. "Ετσι, λοιπόν, το θράδυ εκείνο άπεφάσισε να έγκαινιάση την θερμήν περιόδον των κινηματογράφων, όπου συνήθιζε κάθε χρόνο να περνά τις νύχτες της.

"Εντύθηκε, λοιπόν, "Εχτένισε τα μαλλιά της με προσοχή. "Εβαλε άφθονη θαζελίνη — την προτιμούσε από την μπιρναντίνη όχι γιατί ήτανε φθηνότερη, αλλά γιατί ήταν πιο όγιεινή και της το συνέβουλεψε ο κύριος γιατρός — έβαλε τα γοβάκια της, δίχως κάλτσες, έπηρε το τσαντάκι ύπό μάλης και έξεστράτευσε με τέτοια πόζα, σαν να έπρόκειτο να πάη τουλάχιστο σε χορό της «Μεγάλης Βρεταννίας».

— Ένα εισιτήριο περικαλώς.

— Πλατεία!

— Μάλιστα. Τα θεωρεία

σας είναι πολύ πλαγίως και ένοχλοδην την όρασίς μου.

"Επήρε με ύφος το εισιτήριο, έπροχώρησε με το κεφάλι πάντοτε ψηλά, το έδωκε στον πορτιέρη χωρίς να καταδεχθή να τον κυτάξη και προχώρησε ύπό την καθοδήγησιν της ταξιδιέτριάς

αυτής στο κέντρον της πλατείας.

— Θέλετε έδω μαντάμ;

— Περικαλώς!

— Θέλετε πρόγραμμα;

— Μεροί, εύχαριστώ. Τό

ξέρω το έργον καθότι τό

Βίος και Παιδεία ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΥΣΟΥ

αίωνών καυγάδων. Διότι ο Παναγιωτάκης κουρασμένος ο άνθρωπος απ' τη δουλειά του έννοούσε να πέση απ' τις έννηάμιση. Πράγμα που έξαγρίωνε τη Σουσοδ.

— Σά δέν ντρέπεται! Τι είμαστε; Χωριάτες να κοιμάμαστε από τις δέκα; Και κοαναθρεμένε! Σκέψου να έρθη κανένας για έπίσκεψη και να μάς βρή στο κρεβάτι! "Ημαρτον, Κύριε έλέησον!

"Εδω ο Παναγιωτάκης γινότανε θηρίο:

— Και ποιος θάρρη, μαρή ζαργάνα, τέτοια ώρα να σου κάνη έπίσκεψη; Ποιος ξελιγώθηκε να δη τα μούτρα σου;

— Εμένα;

— Εσένα, θέβαια.

— Ας δώσω τρόπο της όρ

γής!...

Το έγύριζε τα μούτρα ή Σουσοδ και άφοδ έρριχνε ένα «ή σιωπή μου προς άπάντησίς σου» τον άφηνε να ροχαλίζει κι' εκείνη καθόταν ως τις δώδεκα, διότι το θεωρούσε άισχος να κοιμηθή από τις δέκα. "Ετσι, λοιπόν, το θράδυ εκείνο άπεφάσισε να έγκαινιάση την θερμήν περιόδον των κινηματογράφων, όπου συνήθιζε κάθε χρόνο να περνά τις νύχτες της.

"Εντύθηκε, λοιπόν, "Εχτένισε τα μαλλιά της με προσοχή. "Εβαλε άφθονη θαζελίνη — την προτιμούσε από την μπιρναντίνη όχι γιατί ήτανε φθηνότερη, αλλά γιατί ήταν πιο όγιεινή και της το συνέβουλεψε ο κύριος γιατρός — έβαλε τα γοβάκια της, δίχως κάλτσες, έπηρε το τσαντάκι ύπό μάλης και έξεστράτευσε με τέτοια πόζα, σαν να έπρόκειτο να πάη τουλάχιστο σε χορό της «Μεγάλης Βρεταννίας».

— Ένα εισιτήριο περικαλώς.

— Πλατεία!

— Μάλιστα. Τα θεωρεία

σας είναι πολύ πλαγίως και ένοχλοδην την όρασίς μου.

"Επήρε με ύφος το εισιτήριο, έπροχώρησε με το κεφάλι πάντοτε ψηλά, το έδωκε στον πορτιέρη χωρίς να καταδεχθή να τον κυτάξη και προχώρησε ύπό την καθοδήγησιν της ταξιδιέτριάς

αυτής στο κέντρον της πλατείας.

— Θέλετε έδω μαντάμ;

— Περικαλώς!

— Θέλετε πρόγραμμα;

— Μεροί, εύχαριστώ. Τό

ξέρω το έργον καθότι τό

αίωνών καυγάδων. Διότι ο Παναγιωτάκης κουρασμένος ο άνθρωπος απ' τη δουλειά του έννοούσε να πέση απ' τις έννηάμιση. Πράγμα που έξαγρίωνε τη Σουσοδ.

— Σά δέν ντρέπεται! Τι είμαστε; Χωριάτες να κοιμάμαστε από τις δέκα; Και κοαναθρεμένε! Σκέψου να έρθη κανένας για έπίσκεψη και να μάς βρή στο κρεβάτι! "Ημαρτον, Κύριε έλέησον!

"Εδω ο Παναγιωτάκης γινότανε θηρίο:

— Και ποιος θάρρη, μαρή ζαργάνα, τέτοια ώρα να σου κάνη έπίσκεψη; Ποιος ξελιγώθηκε να δη τα μούτρα σου;

— Εμένα;

— Εσένα, θέβαια.

— Ας δώσω τρόπο της όρ

γής!...

Το έγύριζε τα μούτρα ή Σουσοδ και άφοδ έρριχνε ένα «ή σιωπή μου προς άπάντησίς σου» τον άφηνε να ροχαλίζει κι' εκείνη καθόταν ως τις δώδεκα, διότι το θεωρούσε άισχος να κοιμηθή από τις δέκα. "Ετσι, λοιπόν, το θράδυ εκείνο άπεφάσισε να έγκαινιάση την θερμήν περιόδον των κινηματογράφων, όπου συνήθιζε κάθε χρόνο να περνά τις νύχτες της.

"Εντύθηκε, λοιπόν, "Εχτένισε τα μαλλιά της με προσοχή. "Εβαλε άφθονη θαζελίνη — την προτιμούσε από την μπιρναντίνη όχι γιατί ήτανε φθηνότερη, αλλά γιατί ήταν πιο όγιεινή και της το συνέβουλεψε ο κύριος γιατρός — έβαλε τα γοβάκια της, δίχως κάλτσες, έπηρε το τσαντάκι ύπό μάλης και έξεστράτευσε με τέτοια πόζα, σαν να έπρόκειτο να πάη τουλάχιστο σε χορό της «Μεγάλης Βρεταννίας».

— Ένα εισιτήριο περικαλώς.

— Πλατεία!

— Μάλιστα. Τα θεωρεία

σας είναι πολύ πλαγίως και ένοχλοδην την όρασίς μου.

"Επήρε με ύφος το εισιτήριο, έπροχώρησε με το κεφάλι πάντοτε ψηλά, το έδωκε στον πορτιέρη χωρίς να καταδεχθή να τον κυτάξη και προχώρησε ύπό την καθοδήγησιν της ταξιδιέτριάς

αυτής στο κέντρον της πλατείας.

— Θέλετε έδω μαντάμ;

— Περικαλώς!

— Θέλετε πρόγραμμα;

— Μεροί, εύχαριστώ. Τό

ξέρω το έργον καθότι τό

αίωνών καυγάδων. Διότι ο Παναγιωτάκης κουρασμένος ο άνθρωπος απ' τη δουλειά του έννοούσε να πέση απ' τις έννηάμιση. Πράγμα που έξαγρίωνε τη Σουσοδ.

— Σά δέν ντρέπεται! Τι είμαστε; Χωριάτες να κοιμάμαστε από τις δέκα; Και κοαναθρεμένε! Σκέψου να έρθη κανένας για έπίσκεψη και να μάς βρή στο κρεβάτι! "Ημαρτον, Κύριε έλέησον!

"Εδω ο Παναγιωτάκης γινότανε θηρίο:

— Και ποιος θάρρη, μαρή ζαργάνα, τέτοια ώρα να σου κάνη έπίσκεψη; Ποιος ξελιγώθηκε να δη τα μούτρα σου;

— Εμένα;

— Εσένα, θέβαια.

— Ας δώσω τρόπο της όρ

γής!...

Το έγύριζε τα μούτρα ή Σουσοδ και άφοδ έρριχνε ένα «ή σιωπή μου προς άπάντησίς σου» τον άφηνε να ροχαλίζει κι' εκείνη καθόταν ως τις δώδεκα, διότι το θεωρούσε άισχος να κοιμηθή από τις δέκα. "Ετσι, λοιπόν, το θράδυ εκείνο άπεφάσισε να έγκαινιάση την θερμήν περιόδον των κινηματογράφων, όπου συνήθιζε κάθε χρόνο να περνά τις νύχτες της.

"Εντύθηκε, λοιπόν, "Εχτένισε τα μαλλιά της με προσοχή. "Εβαλε άφθονη θαζελίνη — την προτιμούσε από την μπιρναντίνη όχι γιατί ήτανε φθηνότερη, αλλά γιατί ήταν πιο όγιεινή και της το συνέβουλεψε ο κύριος γιατρός — έβαλε τα γοβάκια της, δίχως κάλτσες, έπηρε το τσαντάκι ύπό μάλης και έξεστράτευσε με τέτοια πόζα, σαν να έπρόκειτο να πάη τουλάχιστο σε χορό της «Μεγάλης Βρεταννίας».

— Ένα εισιτήριο περικαλώς.

— Πλατεία!

— Μάλιστα. Τα θεωρεία

σας είναι πολύ πλαγίως και ένοχλοδην την όρασίς μου.

"Επήρε με ύφος το εισιτήριο, έπροχώρησε με το κεφάλι πάντοτε ψηλά, το έδωκε στον πορτιέρη χωρίς να καταδεχθή να τον κυτάξη και προχώρησε ύπό την καθοδήγησιν της ταξιδιέτριάς

αυτής στο κέντρον της πλατείας.

— Θέλετε έδω μαντάμ;

— Περικαλώς!

— Θέλετε πρόγραμμα;

— Μεροί, εύχαριστώ. Τό

ξέρω το έργον καθότι τό

αίωνών καυγάδων. Διότι ο Παναγιωτάκης κουρασμένος ο άνθρωπος απ' τη δουλειά του έννοούσε να πέση απ' τις έννηάμιση. Πράγμα που έξαγρίωνε τη Σουσοδ.

— Σά δέν ντρέπεται! Τι είμαστε; Χωριάτες να κοιμάμαστε από τις δέκα; Και κοαναθρεμένε! Σκέψου να έρθη κανένας για έπίσκεψη και να μάς βρή στο κρεβάτι! "Ημαρτον, Κύριε έλέησον!

"Εδω ο Παναγιωτάκης γινότανε θηρίο:

— Και ποιος θάρρη, μαρή ζαργάνα, τέτοια ώρα να σου κάνη έπίσκεψη; Ποιος ξελιγώθηκε να δη τα μούτρα σου;

— Εμένα;

— Εσένα, θέβαια.

— Ας δώσω τρόπο της όρ

γής!...

Το έγύριζε τα μούτρα ή Σουσοδ και άφοδ έρριχνε ένα «ή σιωπή μου προς άπάντησίς σου» τον άφηνε να ροχαλίζει κι' εκείνη καθόταν ως τις δώδεκα, διότι το θεωρούσε άισχος να κοιμηθή από τις δέκα. "Ετσι, λοιπόν, το θράδυ εκείνο άπεφάσισε να έγκαινιάση την θερμήν περιόδον των κινηματογράφων, όπου συνήθιζε κάθε χρόνο να περνά τις νύχτες της.

"Εντύθηκε, λοιπόν, "Εχτένισε τα μαλλιά της με προσοχή. "Εβαλε άφθονη θαζελίνη — την προτιμούσε από την μπιρναντίνη όχι γιατί ήτανε φθηνότερη, αλλά γιατί ήταν πιο όγιεινή και της το συνέβουλεψε ο κύριος γιατρός — έβαλε τα γοβάκια της, δίχως κάλτσες, έπηρε το τσαντάκι ύπό μάλης και έξεστράτευσε με τέτοια πόζα, σαν να έπρόκειτο να πάη τουλάχιστο σε χορό της «Μεγάλης Βρεταννίας».

— Ένα εισιτήριο περικαλώς.

— Πλατεία!

— Μάλιστα. Τα θεωρεία

σας είναι πολύ πλαγίως και ένοχλοδην την όρασίς μου.

"Επήρε με ύφος το εισιτήριο, έπροχώρησε με το κεφάλι πάντοτε ψηλά, το έδωκε στον πορτιέρη χωρίς να καταδεχθή να τον κυτάξη και προχώρησε ύπό την καθοδήγησιν της ταξιδιέτριάς

αυτής στο κέντρον της πλατείας.

— Θέλετε έδω μαντάμ;

— Περικαλώς!

— Θέλετε πρόγραμμα;

— Μεροί, εύχαριστώ. Τό

ξέρω το έργον καθότι τό

αίωνών καυγάδων. Διότι ο Παναγιωτάκης κουρασμένος ο άνθρωπος απ' τη δουλειά του έννοούσε να πέση απ' τις έννηάμιση.

ποιοι ήταν αυτοι που ξεχολιαζαν, ξεσπενδονισαν προς το αγνωστον την οργη της; —Σαχλοί!

Κι' ύστερα γυρίζοντας στο γκαρσόνι που είδε να περνά από κοντά της μέσ' στο σκότος;

—Γκαρσόν! Φέρε μου, σε παρακαλώ, ένα γκερντάν! Το γκαρσόνι έγυρισε:

—Πώς είπατε; —Μιά οδοντογλυφίς, περι-καλώ! Από αυτές που καθαρίζουν τα δόντια όταν έχουν φάει κρέας!

Αυτό, επροκάλεσε πάταγον. Ένα αθύρνητον ξέσπασμα γέλωτος συνεκλόνησε ένα μεγάλο μέρος της πλατείας. Τόσο που η Σου-σού δεν μπορούσε να κρατη-θῇ. Έξαλλη ξεσηκώθηκε, έ-φλημισε πὰ φασμαίν στα μάτια της και έπροχώρησε επιδεικτικά στον διάδρομο.

—Όσο και για το τάλλη-ρο, είπατε στον πορτιέρη, σάς το χαρίζω!

Και του επέταξε το είσι-τήριο με αηδία.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Α.Ο.Α.Ο.

Η ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΚΑΙ-ΖΕΡ.

Στην Άγγλία απέθανε πρό ημερών η λαίδη Άμτχιλ, γνωστότερη με το όνομα «η φίλη του Κάι-ζερ» που έπαιξε σπουδαίο-τατον ρόλον κατά την έπο-χὴν της βασιλείας Βικτω-ρίας, όταν ο άνδρας της ή-ταν πρεσβευτής στο Βερολί-νο. Τότε ακόμη λεγόταν λαί-δη Όντο Ρούσελ και μιά μέρα έξωσε την ζωή του πρίγκηπος Γουλιέλμου, του μετέπειτα Κάιζερ της Γερ-μανίας.

Ο Γουλιέλμος θροισκόταν στην όχθη μιάς λίμνης από όπου θέλησε να μπη σε μιά θάρκα μ' ένα πηδημα. Άλ-λά η θάρκα ανετράπη και ο Γουλιέλμος ερθέθηκε μέ-σα στο νερό. Τότε η λαίδη έπεσε και αυτή όπως ήταν ντυμένη, και τον εκράτησε στην επιφάνεια αρκετά λε-πτά της ώρας, μέχρις ότου ήλθαν και τον ανέσυραν από το νερό. Μέχρι της έκρη-ξεως του πολέμου οι σχέ-σεις της λαίδης Άμτχιλ και του Κάιζερ ήταν φιλικώτα-τες, ακόμη δὲ και τὸν Ά-πρίλιον τοῦ 1914 ο Γουλιέλ-μος έθάρτυσε ένα έγγονάκι της λαίδης. Δεν ξέρουμε δι-μως αν η φίλα της αυτή διατηρήθηκε και μετά τὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμο.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΥΝΟΔΕΙΑ

Ο δ ι κ α σ τ ῆ ς.—Είχατε πλήρη έλεγχο επί του εαυτοῦ σας ὅλη την ὥρα;

Ο Κ α τ η γ ο ρ ο ὁ μ ε ν ο ς.—Όχι, κύριε πρόεδρε. Πλάι μου θροιστόταν ἡ νυναι-κή μου.

Όταν ο Σουμί, ύστερα από μιά στιγμή ζάλης κατάλαβε τί του έλεγε ο Μέγας Πλανητολόγος του Άρεως, έγινε κατά-σπρος σάν τὸ μάρμαρο.

—Είναι δυνατόν; ψιθύρι-σε.

—Ναί, φώναξε με έξαφι ο Σενίρ, δεν επιτρέπεται πιά καμμιὰ άμφιβολία. Η γη στέλνει διαρκώς προσ-κλήσεις πρὸς τὸ διάστημα και, νεαρέ μου σύντροφε, χάρις στο νέο τηλεοπτικο-σκόπιό μου, βλέπω, βλέπω, βλέπω...

Ο Σουμί κλονίστηκε.

—Τί δόξα για σάς, Με-γάλε Πλανητολόγε, τί ά-θάνατη δόξα! Ν' άνακαλύ-ψετε έσεις πρώτος, όχι μό-νο ότι ένας κόσμος που κυ-ματίζει στο άπειρο έχει μιάν οργανωμένη ζωή, άλ-λά και να βρήτε τὸ μέσον να την παρακολουθήσετε σ' όλες τις έκδηλώσεις. Με την άνακάλυψή σας αυτή γίνεσθε μεγαλύτερος άπ' όλους τούς Πλανητολό-γους του διαπλανητικού μας συστήματος, άνακαλύ-πτοντας, όπως λέτε ζωή, εκεί που μόνον σύστημα νεκάλυψαν αυτοί.

—Ναί, σε άπόστας πε-νήντα πέντε εκατομμυρίων χιλιομέτρων, υπάρχει μιά ζωντανή σάν έμένα ύπαρ-ξεις, σκυμμένη όπως έγώ έπάνω σ' ένα παρόμοιο μη-χάνημα και περιμένει ά-πάντησι στα σημεία του... Θα τοῦ την δώσωμε σε λί-γο, Σουμί. Ναί, θα τοῦ την δώσωμε. Θα μάθωμε σε λί-γο την μεγαλοφυία τών μακρυνών αὐτῶν υπάρξε-ων, τών κατοίκων της Γης, για τούς όποιους τόσα και τόσα άκούμε να λένε. Ναί, Σουμί, η Γη κατοικείται και οι κάτοικοί της μάς προσκαλοῦν. Και νά, και πάλι τα σημεία της Γης, Σουμί... Είναι φατεινές ελ-κόνες με καθωρισμένα σχή-ματα. Δώσε μου γρήγορα έναν πάπυρο...

Και ο Σενίρ, με τὰ μά-τια προσηλωμένα στον φακὸ τοῦ τεράστιου τηλε-οπτικοσκοπίου του, έτεινε τὴ προσοχή του ὅλη πρὸς τὸ μυστήριο, πὸν ο πέπλος του ήλπιζε πὸς θα ξεχι-ζόταν σε λίγο.

Τρέμοντας και με θαμ-πωμένο μάτι, ο Σουμί έτο-ποθέτησε δίπλα στον Με-γάλο Πλανητολόγο πάπυ-ρο και γραφίτη...

Εκείνος τώρα, χωρίς να σηκώσει τὰ μάτια του ά-πὸ τὸν φακὸ, έχάραξε γρή-γορα-γρήγορα, μηχανικά-λές, τὰ σχήματα που έβλε-πε κάτω μακριά εκεί στη Γη. Ήταν ένα είδος ιερο-γλυφικῶν, κάτι σάν γρα-φικὰ σημεία μιάς άγνω-στης γλώσσας.

Μέσα στην ψυχή του Σουμί γιγαντωνόταν ο πό-θος να ιδῇ κι' αυτός. Κά-τι σάν πρέλλα τὸν κατε-λάμβανε. Δεν έβάσταζε και φώναξε:

—Άρχων, θέλω να ιδῶ κι' έγώ... Σας ικετεύω!

Ο Σενίρ όμως δεν άπήν-τησε. Ήταν έντελῶς ά-πορροφημένος στη θέα τών σημείων εκείνων που άντέ-γραφες νευρικά.

—Θέλω να ιδῶ! Θέλω να ιδῶ! έπάνελαβε με άπελ-πισία ο Σουμί.

Ο Μέγας Πλανητολό-γος, καρφώνοντας περισ-σότερο τὸ μάτι του έπάνω στο φακὸ κι' άγκαλιάζον-τας με πάθος τὸ τεράστιο τηλεοπτητοσκόπιο, σάν να φοβόταν μη τοῦ τῶπαιρ-νε κανείς, έκούνησε άρνη-τικά τὸ κεφάλι του.

Τότε, η πρέλλα έκυριάρ-χησε κυριολεκτικά... Μιά λάμψη κακίας έφώτισε τὸ

μαυρισμένο μάτι τοῦ Σου-μί.

—Θέλω να ιδῶ! βρυχήθη-κε.

Έβγαλε άπότομα την κυλινδρική άκτινοβολική στήλη από την φόρμα του, έστριψε τὸ κοχλιωτὸ κου-μπὶ της κι' άδειασε μονο-μιάς τὸ περιεχόμενο της...

Ο Σενίρ ξαπλώθηκε χω-ρίς την παραμικρή οίμωγή με συμπαραλασμένο τὸ κε-φάλι.

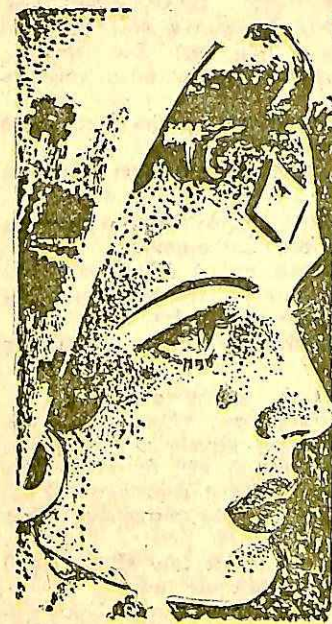
Με μιά κραυγή θριάμ-βου, τότε ο δολοφόνος ώρ-μησε πρὸς τὸ τηλεοπτι-κόπιο... Ο φακὸς όμως, έπάνω στον όποιον φωτό-η άμέτρητα είχε εργασθῇ ο σκοτωμένος, είχε κατα-στραφῇ από τις έκρηκτικές άκτίνες... Και δεν έμενε πιά έπάνω στο πελώριο ά-ποστασιομειωτικὸ κ ρ ὕ-σταλλο παρὰ ένα μικρὸ κόκκινο σημάδι, μιά στα-γόνα αίματος, σταγόνα μικροσκοπική και κόκκινη, σάν τὸν πλανήτη, πὸν κυ-λιόταν εκεί κάτω στο άτέ-λειωτο διάστημα...

Ο Σουμί έξαφανίστηκε, με άγριες φωνές τρέλλας, στο σκοτάδι της νύχτας.

Και την άλλη μέρα τὸ πρωί, οι φρουροί τοῦ πλα-νητολογικοῦ ιδρύματος τοῦ Άρεως βρήκαν τὸ πτώμα τοῦ Μεγάλου Πλα-νητολόγου και δίπλα του έναν ποτακωμένο πάπυ-ρο με μερικά μυστηριώ-δη σημεία, πὸν κανένας τους δεν κατάλαβε, στα όποια κανένας τους δεν έ-δωσε σημασία και πὸν ἴ-σως θ' ανεστάτῳταν ὅλους τούς Πλανήτες...

Κάτω, εκεί, σ' άπόστα-σι εκατομμυρίων χιλιομέ-τρων, μιά άγνωστη Γήϊνη ύπαρξις θάμνε ἴσως ακό-μη σκυμμένη έπάνω στον φακὸ τοῦ τηλεσκοπίου, κυττάζοντας πρὸς τὸν Ά-ρη και θὰ περιμένε...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

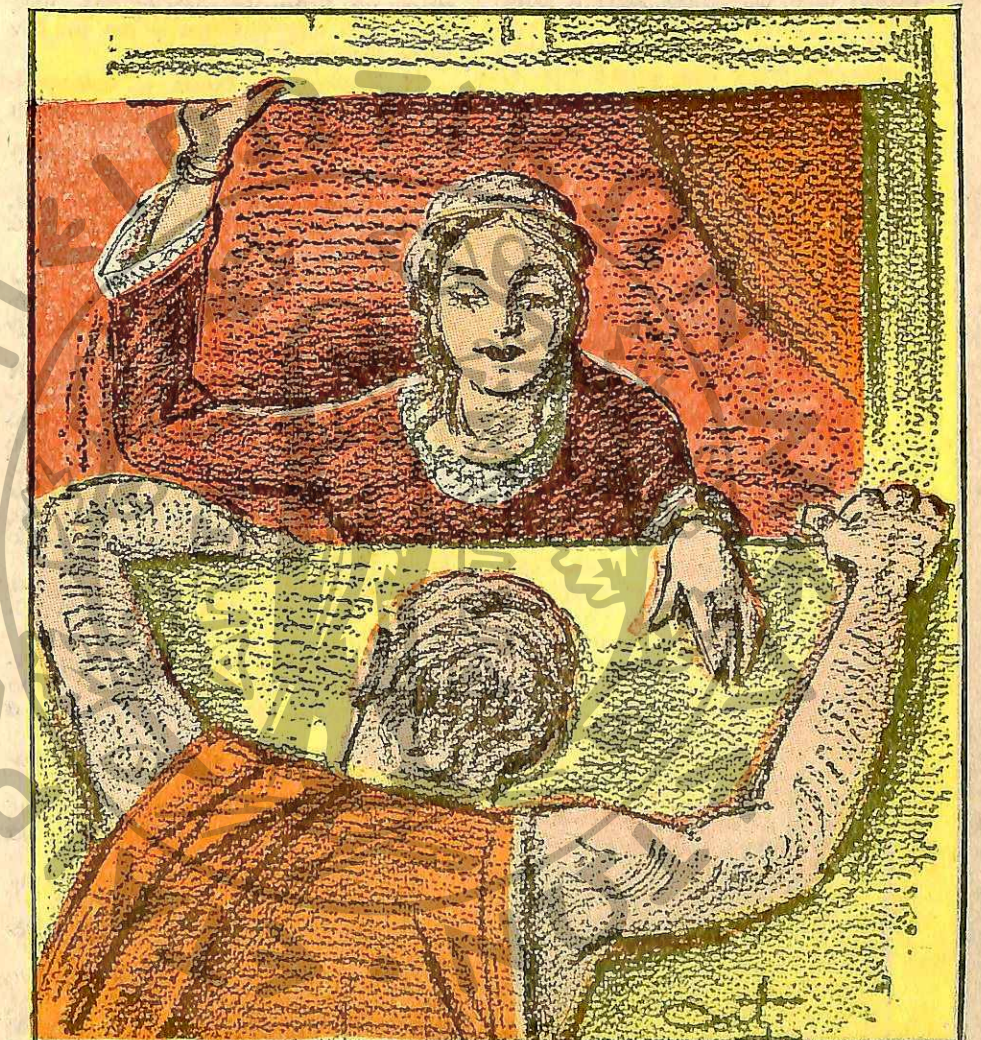
Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

„Άσμα άσμάτων" ΤΟΝ ΣΟΛΟΜΟΝΤΟΥ

δίκαιε και μεγάλη βασιληά!

Ο Σολομών, κρατώντας παντα την Σουλαμίτιδα από τὸ χέρι και ά-κολουθούμενος από τὴ λαμπρή συνο-δεία τών ευγενῶν, την έφερε ως τὴ θύρα τοῦ γυναικωνίτη και την παρέ-δωσε στοῦς αὐλικούς που έστεκαν έ-κει, δίνοντας έντολή να της έτοιμά-σουν τὸ καλύτερο διαμέρισμα και να την τιμήσουν σάν μέλλουσα βα-σίλισσά τους.

Όλα αὐτὰ είχαν γίνει με τόσο ά-στραπιαία ταχύτητα, πὸν η δυσχι-σμένη νέα ένόμιζε πὸς ήταν πὸν πολὺ όνειρο παρὰ πραγματικότητα.

—Ελ, Σουλαμίτις, έφώναξε ο Άμῶρ, άνοιξε τὸ δικτυωτὸ, γιατί δεν μπορῶ να κρατηθῶ περισσότερο. Από στιγμή σε στιγμή κινδυνεύω να πέσω κάτω.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Τὴν εποχή τοῦ Σολομώντος έξοῦσε στο Σα-λέμ της Ιουδαίας μιά νέα, πὸν ήταν έακου-σμένη για τὴν όμορφιά της. Τὴν έλεγαν Σου-λαμίτιδα.

Τ' άδέρφια της όμως τὴ μισούσαν, γιατί ύπαυπνούνταν πὸς δεν ήταν νόμιμη άδερφή τους κι' αντί να τὴ δώσουν στον όμορφο βα-σίλῆα Άμῶρ τὴν πούλησαν σε Αιγυπτίους εμπό-ρους, πὸν τὴν προώριζαν για τὸ βασίλειόν τους.

Άλλ' ο Άμῶρ κατορθώνει να τὴν πάρῃ από τὰ χέρια τους και τὴ φέρνει στην κο-λύβια του έπάνω στο θούνο.

Εκεί σε λίγο έρχονται και τὴ βρίσκουν τρεῖς από τούς σαματόφύλακες τοῦ βασιληά, στον όποιον οι Αιγύπτιοι είχαν καταφύγει ζητώντας δικαιοσύνη.

Ο Σολομών μένει έκθαμβος από τὴν ό-μορφιά της και αποφασίζει να τὴν κρατήσει στο άνακτόρῳ του.

Τὴν καλεῖ πολλές φορές κοντά του για τὸν συντροφεύσῃ στο δειπνο του και ένα όράδῳ της μιλεῖ για τὸν έρωτά του.

Τὴν ὥρα εκείνη, η πόρτα της αἰθούσας ά-νοίγει με ὀρῆ και εμφανίζεται ο Άμῶρ.

Είχε έγελήσει τούς φρουροὺς τών άνα-κτόρων, λέγοντας πὸς εκινδύνευε η ζωή τοῦ βασιληά από μιά συνωμοσία και έτσι κατάρ-θωσε να τούς πείσῃ να τὸν δδηνήσουν υπρο-στά του.

Ο Σολομών διατάσσει τότε να τὸν ρίξουν στην πύλ σκοτεινὴ φυλακή και έχει άπόφαςί να τὸν θανατώσῃ.

Άλλ' η Σουλαμίτις τὸν ικετεύει να τοῦ χάρισῃ τὴ ζωή και ο βασιληάς τὸ κάνει, ά-φου όμως προηγουμένως τὴν άναγκάζει να πῇ στον Άμῶρ επί παρουσίᾳ του ότι έπαισε πιά να τὸν άγαπᾷ.

Ο Άμῶρ φεύγει με τὸ θάνατο στη ψυχή. Λίγες μέρες άργότερα, ο Σολομών λέει στη Σουλαμίτιδα ότι ο Άμῶρ εἶνε νεκρὸς πιά γι' αὐτήν, γιατί, όπως τὸν έπληροφόρησαν με-ρικοί από τούς στρατιώτες του, άνάτησε μιά ἄλλη νέα και τὴν έκαμε γυναίκα του.

Συνχρόνως τὴς άναγγέλλει τὴν άπόφασί του να τὴν κάμῃ γυναίκα του και βασίλισσα της Ιουδαίας.

Η νέα, πὸν η έγκατάλειψε τοῦ Άμῶρ τὴν είχε θυβίσει σε βαθειά λύπη, δεν φέρνει καμμιὰ αντίρρησι πιά).

10ον

—Άρχοντες, σας έκάλεσα, είπε τό-τε ο Σολομών, γυρίζοντας πρὸς τούς ευγενείς που έστ' εικανγύρω να σας ά-νακοινώσω τὴν άπόφασί μου. Δια-δόστε τὴν στα πέρατα τοῦ Ισραήλ, για να τὴν μάθῃ ὅλος ο λαός μου και να εορτάσῃ μαζί μου τὸ χαρμό-συνο γεγονός πὸν σας άναγγέλλω. Η Σουλαμίτις θὰ γίνῃ η πρώτη από τις γυναῖκες μου και βασίλισσα μέ-σα στο παλάτι μου. Η όμορφιά και τὰ χαρίσματά της τὴν έκαναν άξια για τὴν τιμή αὐτή. Προσκυνήστε τὴν, άρχοντες τοῦ Ισραήλ!

Όλοι έγειραν τότε τὸ κεφάλι και φωνές άκούσθηκαν μέσα στην αἰ-θούσα:

—Πολλά τὰ ἔτη της βασιλείας σου,

βλέμμα.

Ήταν πιά ή έκλεκτή του βασιληά, ή γυναικα που είχε τιμηθί ανάμεσα σ' όλες τις κόρες του Ισραήλ.

Οι έκδηλώσεις που γινόνταν γύρω της έτάραζαν το πνεύμα και έφερναν σέ άμηνανία τη Σουλαμίτιδα. — Αρχόντισσες της Ιερουσαλήμ, έλεγε στις γυναίκες των ευγενών, που είχαν μαζεuth γύρω της και προ σπαθοσαν να μαντεύσουν κάθε της έπιθυμία για να την έκτελέσουν άμέσως, δέν είμαι έγω άξια για τόσες περιποιήσεις. Μην κοπιάζετε άδικα... Μπορώ να δέσω μόνη μου τους πλοκάμους μου και να φορέσω τα πέδηλά μου... Τα χέρια σας δέν είναι καμωμένα για να ύπηρετούν μία ταπεινή νέα σαν και μένα...

— Ταπεινή, έσύ, Σουλαμίτις ; της άπαντοσαν. Άνάξια σ' ή για τις περιποιήσεις μας, ή πιο τιμημένη άνάμεσα σ' όλες τις γυναίκες του Ισραήλ; Και ποιά άλλη θρίσκειται ίσια με σένα; Μόνη έσύ, άνάμεσα σ' όλες, έκέρδισες την άγάπη του μεγάλου βασιληά... Από την στιγμή που το βλέμμα του έπεσε επάνω σου, έσηκώθηκες πιο ψηλά απ' όλες μ'ς και τα κεφάλια μας δέν μπορούν να φθάσουν εκεί που είναι τα πόδια σου. Εύτυχισμένες έμείς γιατί μπορούμε να σέ ύπηρετήσουμε...

Η Σουλαμίτις δέν έφερνε πιά και μιá αντίρρηση. Η τύχη της ήταν πραγματικά μεγάλη και ένδοξη και έθ' έπρεπε κάθε νέα να την ζηλεύη. Ήταν άσφαλώς ή πιο τιμημένη απ' όλες τις νέες της Ιερουσαλήμ. Άλλ, ήταν πραγματικά και ή εύτυχέστερη; Αυτό μάταια προσπαθοσε να το έκκαθαρίσει μέσα στο μυαλό της. Οι σκέψεις της ήταν τόσο περδωμένες και το λογικό της τόσο χαλιωμένο, που άφηνε τη ζωή να κυλάη γύρω της, χωρίς να μπορεί να την νιώσει και να την αντίληφθί.

ΟΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τό άπέραντο άνάκτορο του Σολομώντος άντηχούσε τώρα άκατάπανστα από τόν θόρυβο των προετοιμασιών που γινόντανε για την τελετή των γάμων.

Ο βασιληάς είχε διατάξει να ύπερβή ή τελετή αυτή σέ μεγαλοπρέπεια κάθε άλλην. Καμιά θυσία δέν ήταν άνώφελη, καμιά δαπάνη περιττή.

Έκατοντάδες τεχνίτες άνεθοκατέβαιναν από το πρωί ως το θράδυ τις μαρμάρινες σκάλες, κιá να στολίσουν τις αίθουσες και να διακοσμήσουν τα διαμερίσματα. Κι' οι νέες της Ιερουσαλήμ έφερναν μεγάλα κανίστρα με λουλούδια και σπάνια άρώματα, που τα σκόρπιζαν παντού.

Σέ μιá μεγάλη αίθουσα, είκοσι-τέσσερες παρβένες, από τις μεγαλύτερες και ευγενέστερες οικογένειες, εργαζόνταν ήμέρα και νύκτα για να ετοιμάσουν το νυφικό φόρεμα της Σουλαμίτιδος και τη μεγάλη χρυσοκέντητη πορφύρα του Σολομώντος.

Και, έξω από τα άνάκτορα, χιλιάδες κόσμος έρχόταν κάθε μέρα για να παρακολουθήσει και να θαυμάσει τις προετοιμασίες του γάμου.

Ο βασιληάς είχε διατάξει ν' άφήσουν από τις φυλακές όλους τους

κρατούμενους, που δέν κατηγορούντο για έγκλήματα και να μοιράσουν άπειρα χρήματα στους φτωχούς και τους άσυνεις.

Ήθελε όλος ο λαός να μετάσχει στην εύτυχία του, που την θεωρούσε ως τη μεγαλύτερη της ζωής του.

Είχεν έλθει τώρα ή παραμονή του γάμου και οι προετοιμασίες είχαν όλες τελειώσει. Το πρωί, έκατοντάδες κήρυκες, άνεθοασμένοι σέ άλογα με χρυσοκέντητες σέλλες, θα γύριζαν όλους τους δρόμους της Ιερουσαλήμ για ν' άναγγείλουν το χαρμόσυνο γεγονός.

Η Σουλαμίτις, το θράδυ αυτό της παραμονής, ήταν μόνη μέσα στο δωμάτιό της.

Έτσι το ήθελε μιá παλιά συνήθεια, που έπικρατούσε μεταξύ των φυλών του Ισραήλ.

Η νύφη έπρεπε να περάσει έντελώς μόνη την παραμονή του γάμου της, κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό της και κανείς δέν είχε το δικαίωμα να την άνησυχί ή νά της μιλήσει.

Ξαφνικά, είδε την πόρτα της ν' άνοιξη και μιá σκιά να εμφανίζεται στο άνοιγμα.

Ήταν ο βασιληάς, ο Σολομών.

Μ' όλο που έβλεπε την εύτυχία του να προσεγγίζει ή ήρεμία δέν είχε άπλωθί άκόμη μέσα στην ψυχή του. Οι άνησυχίες και άμφιβολίες τόν έθασάνιν πάντα και κακές σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. Ήθελε, για μιá άκόμη φορά, την τελευταία, να βεβαιωθεί, να πεισθί πως όλα αυτά που γίνονται γύρω του δέν ήταν όνειρο.

Η Σουλαμίτις έκαιε ν' άνασκηωθί από το κάθισμά της για να τρέξει εις προϋπάντησιν του βασιλέως.

Άλλ' ο Σολομών την συνεκράτησε μ' ένα κίνημα του χεριού του.

— Μείνε, κόρη μου, στή θέσι σου, έίπε. Η έπισκεψίς μου δέν πρέπει να σέ ταραξί.

Έπειτα, έκύτταξε τα γυμνά χέρια της νέας και το δόλοικο στήθος της, που άνεθοκατέβαινε από την έκπληξι και την ταραχή.

— Πόσο ωραία είσαι! έίπε. Η εύωδία που θγαίνει από το παρθενικό σώμα σου είναι πιο γλυκεία από όλα τα μύρα και τα άρώματα που είναι σκόρπισμένα στο άνάκτορό μου.

Υπάρχει τάχα πιο μεγάλη εύτυχία στον ούρανό, από εκείνη που ένας θνητός μπορεί να θρηί μέσα στο θάλαμο το δικό σου;

Η Σουλαμίτις έκκύταξε με συστολή το βασιληά, αλλά δέν άπαντούσε.

Στό πρόσωπό του έβλεπε ένα σύννεφο μελαγχολίας και λύπης, που μάταια προσπαθοσαν να κρύψουν τα λόγια του.

Δέν ήταν λοιπόν εύτυχισμένος ο βασιληάς;

Και ύπηρεχε κάποιος κρυφός πόνος τάχα που έκαιε την καρδιά του να ματώη;

Στό τέλος, ή Σουλαμίτις έτόλμησε να έλθι!

— Πώς τέτοια ώρα άγρυπνεί ο κύριός μου;

Τό πρόσωπο του Σολομώντος έγινε με μιá σκυθρωπό. Ένα πλήθος από κακά προαισθήματα είχαν περάσει δλη την ήμέρα από το μυαλό του και μάταια είχε προσπαθήσει να τ' άπομακρύνει. Και να που τα προ-

αισθήματα αυτά ξαναγύριζαν και πάλι. Τώρα. Σκέφθηκε πως ήταν καλύτερο να μιλήσει στη Σουλαμίτιδα, παρά να κρατήση τόν πόνο του μυστικό.

— Θα ήθελα να μάθω κάτι από σένα, Σουλαμίτις, έίπε.

— Ο κύριός μου δέν έχει παρά να με ρωτήσει.

Ένα πικρό χαμόγελο διαγράφηκε στα χείλη του Σολομώντος.

— Θα ήθελα και ή ελίκρινειά σου να είναι όμοια με την προθυμία με την όποία άπαντάς, έίπε.

— Άμφιβάλλει λοιπόν ο κύριός μου;

Ο βασιληάς έμεινε σκεπτικός.

— Όχι, έίπε στο τέλος, είναι καλύτερο να ξέρη κανείς την αλήθεια, όσοδήποτε σκληρή και άν είναι. Την αλήθεια γυρεύω και από σένα, Σουλαμίτις. Είσαι εύχαριστημένη από όσα γίνονται, κόρη μου;

— Πώς μπορώ να μην είμαι, άφοδ αυτή είναι ή θέλησίς σου;

— Δέν μου άρκει αυτό, Σουλαμίτις. Δέν έφερεις καμιά αντίρρηση στον όσον άνεκόνωσα την άπόφασί μου να σέ θάλω να καθήσης δίπλα στο θρόνο μου. Αυτό φανερώνει τη συγκατάθεσί σου;

— Έτσι πρέπει να είναι, βασιληά. Έγώ είμαι μιá ταπεινή κόρη και δέν ξέρω με λόγια να έκδηλώω τις σκέψεις μου. Στην αρχή τα λόγια σου μ' έκέπληξαν και μέσα στην καρδιά μου βρήκα πως δέν ήμουν άξια για την τιμή που μου γινόταν. Μά σκέφθηκα πως δέν είχα το δικαίωμα να έχω άντιθετη γνώμη από τη γνώμη σου. Αυτό νομίζω πως σημαίνει ότι δέχομαι...

— Εκείνο που με θασανίζει, Σουλαμίτις, είναι άν ή ύποταγή σου στο βασιληά σημαίνει και άγάπη προς τόν άνθρωπο. Αυτό ως σήμερα δέν μπόρεσα να το καταλάβω. Και μου φάνεται πως θα ήμουν πιο εύτυχισμένος άν το ήξερα. Μπορείς να μου άπαντήσεις σ' αυτό, κόρη μου; Δέν ύπάρχει τίποτα μέσα στην καρδιά σου που να σκιάζει τη σημερινή εύτυχία σου;

— Ο κύριός μου θέλει να μάθω αν αγαπώ άκόμη τόν Άμώρ;

Ένας άναστεναγμός έβγήκε από τα στήθη του Σολομώντος. Δέν ήταν πιά τώρα ο δυνατός και ο σοφός, εκείνος που στέκεται επάνω από τους άλλους και που ένα νεύμα του είναι άρκετο για να έκτελεσθί ή θέλησίς του. Ήταν ένας άνθρωπος σαν όλους τους άλλους που άγαπούσε και που ήθελε ν' άγωνισθί για τόν έαυτό του. Στο κατώφλι του θαλάμου της Σουλαμίτιδος, ή βασιλική πορφύρα είχε πέσει από τους ώμους του κι' ήταν τώρα μπροστά της ένας άνθρωπος που ύπέφερε και έπονούσε.

— Αυτό θα ήθελα να μάθω, Σουλαμίτις, έίπε.

Η νέα άρχισε τότε να μιλή. Τα λόγια έβγαιναν με κάποια δυσκολία από το στόμα της κι' ήταν φανερό πως έκονιζε για να συναρμολογήσει τις σκέψεις της. Αυτό το έρώτημα ούτε κι' εκείνη το ε'ε θάλει ως αυτή τη στιγμή στον έσ τό της. Η ζωή της κυλούσε τις τελευταίες ήμέρες σαν μέσα σ' ένα χάος. Και ή έρώτησις αυτή του βασιληά την είχε τόσο θγάλει ξαφνικά από το χάος αυτό.

— Θα σου άπαντήσω με ελίκρινειά, βασιληά, έίπε. Τόν άγαπούσα πολύ τόν Άμώρ. Και ήμουν βέβαιη πως ή άγάπη μου γι' αυτόν δέν θα έσθινε ποτέ. Θα τόν άγαπούσα ως τόν τάφο και πέρα από τόν τάφο άκόμη, γιατί ή ψυχή μου ήταν δόττωλα δομένη σ' αυτόν. Η σκέψις του μούδινε την εύτυχία κι' ένα του βλέμμα ήταν άρκετο για να μου δώση τη χαρά. Ήμουν εύτυχισμένη και έξνοιασθη. Δέν έσκεπτόμουν, δέν έζητούσα τίποτα άλλο... Τόσο πολύ τόν άγαπούσα, βασιληά... Ο Σολομών άφησε να περάσουν μερικές στιγμές κι' έπειτα ρώτησε με φωνή που έπρόδινε την άγωνία του:

— Καί... τώρα;

— Τώρα, βασιληά, ο Άμώρ με έγκάτελειψε. Σ' όμοιό το έίπε. Δέν μ' άγαπάει πιά και θρηκε άλλη γυναίκα για να της χαρίσει τη ζωή του. Έγώ δέν ύπάρχω πιά γι' αυτόν. Αυτό μ' έκανε να πονέσω πολύ. Η καρδιά μου έρραγιόθηκε και σκέψεις μίσους και όργης έπέρασαν μέσα από το μυαλό μου. Δέν ξέρω πού θα μπορούσαν να μ' οδηγήσουν αυτές οι σκέψεις...

— Η έκδίκησις δέν ώφελει σ' όν έρωτα, κόρη μου, τη διέκοψε ο Σολομών. Είναι μιá παράλογη σκέψις που ταραξί τις ψυχές των ανθρώπων και τους άφαιρει τήν ήρεμία και τη γαλήνη. Ο άνθρωπος που έκδικείται είναι σαν να προσπαθί να ξαναζωντανέψι ένα νεκρόν έρωτα...

— Αυτό σκέφθηκα κι' έγω, βασιληά. Τη στιγμή εκείνη έβγαλ να μου μιλήσεις για την άγάπη τη δική σου. Σ' άκούσα και σέ πίστεψα, γιατί διάθασα στα μάτια σου την ελίκρινειά. Όταν έσκέφθηκα πιο πολύ εύρηκα πως ήμουν έλεύτερη τώρα. Άφοδ εκείνος με είχε ξεχάσει, μπορούσα ν' άκούσω χωρίς ντροπή και χωρίς δειλία τα λόγια σου. Έτσι έπεισθηκα να ύποταχθί στη θέλησί σου...

— Δέν μου άπάντησες άκόμη σ' ότι σέ ρώτησα, Σουλαμίτις, έίπε ο Σολομών.

Η καρδιά μου είναι πλημμυρισμένη για τις τόσες καλωσύνες σου, βασιληά. Ό,τι είμαι σήμερα το όφειλω σέ σένα. Δέν είμαι λοιπόν ύποχρεωμένη να σέ άγαπώ.

Μιά λάμψις έπέρασε από τα μάτια του Σολομώντος. Η άπάντησις της Σουλαμίτιδος δέν ήταν εκείνη που έπεριμένε. Τί τόν ένδιέφερε ή εύγνωμοσύνη της; Αυτός δέν ζητούσε παρά μόνο την άγάπη της.

Η Σουλαμίτις κατάλαβε πως είχε δυσχερεστήσει με τα λόγια της τόν βασιληά.

— Σέ λύπησα, βασιληά; ρώτησε. Σο' έίπα ότι μου ζητούσες.

— Θα πρσέμωσα να μη μου το είχες έλπι, Σουλαμίτις, άναστενάξε ο Σολομών. Βρίσκει ότι είσαι ύποχρεωμένη να με άγαπάς. Άλλ' αυτή την άγάπη δέν σο' την ζήτησα... Δέν έχεις λοιπόν τίποτα άλλο να μου πής;

Η Σουλαμίτις κατέβασε τα μάτια.

Δέν ήξερε τί ν' άπαντήση. Τα χείλη της έκίνηθησαν πολλές φορές σαν κάτι να ήθελε να έλπι, μά κανέναν ήχος δέν έβγήκε από το στόμα της. Δέν ήταν συνιθισμένη να λήη ψέματα και τώρα έδίσταζε.

— Έμεινε έτσι άρκετες στιγμές σκυφτή και συλλογισμένη.

Μέσα στην ψυχή της γινόταν μιá

τρομερή πάλη. Και το μυαλό της, που δέν είχε τη συνήθεια να σκέπτεται και να ξεκαθαρίζει τις σκέψεις της, άγωνιζόταν για να θρηί κάτι, που να μπορούσε να το πη στο βασιληά χωρίς να τόν πληγώσει περισσότερο.

Άλλ'α δέν το κατώρθωσε.

Και, σέ μιá στιγμή, τα δάκρυα κυλίσαν άφθονα από τα μάτια της.

— Κλαίς; έκαιε ο Σολομών, γυρίζοντας προς το μέρος της. Ω, είναι περιττό να σκεπάσεις τα μάτια με τα χέρια σου! Τα δάκρυα θα εξαλαφρώσουν τη δική σου ψυχή, αλλά σέ μένα ποιός θα μου δώση την ήρεμία και τη γαλήνη;

Είχε σηκωθεί τώρα από τη θέσι του.

Τό πρόσωπό του, από άχρδ που ήταν στην αρχή, είχε γίνει τώρα καταπόφυρο.

Στα μάτια του έλαμπε ο θυμός κι' ή ταραχή που άισθανόταν έκαιε τα χέρια του να τρέμουν.

— Άρχίζω να μετανοώ, έίπε ξαφνα, με άυστηρή φωνή. Ένόμισα πως ο καιρός θάφερνε τη λήθη μέσα στην ψυχή σου και πως ή άγάπη μου θα την έκαιε νάθρη συντομότερη. Ένόμισα πως ή περιφρόνησις και ή έγκατάλειψις από τόν άνθρωπο που είχες άγαπήσει, θα σ' έκανε και σένα να τόν ξεχάσεις και να τόν περιφρονήσεις. Άλλ'α φαίνεται πως έπλανήθηκα στις σκέψεις μου. Η καρδιά σου εινε άνικανη να νιώσει μιá άνώτερη άγάπη σαν τη δική μου, Σουλαμίτις.

Έσταμάτησε για μερικά λεπτά κι' έπειτα έσυνέχισε με περισσότερη όργη:

— «Θά διατάξω άμέσως να παύση κάθε προετοιμασία για τους γάμους... Όχι... Δέν είσαι σ' άξια της τύχης που σο' έτοιμάσει ή δική μου άφροσύνη. Όπως γεννήθηκες μικρή και ταπεινή, έτσι πρέπει και να πεθάνης. Τό σκυλήκι που κυλιέται μέσα στη λάσπη δέν μπορεί να γίνει άετός.

«Αγάπησες έναν άθλιο και ρυπαρό θοσκό, που ή ψυχή του εινε γεμάτη σκοτάδια και τώρα είσαι άνικανη να άισθανθής την άγάπη ενός μεγάλου βασιληά, που όλος ο κόσμος σκύβει άμπρός στη σοφία του και τρέμει έμπρός στη δύναμί του. Η καρδιά σου εινε μικρή για μιá μεγάλη άγάπη σαν τη δική μου.

«Σ' άφηνω, κόρη μου και σέ είδοποιώ πως δέν θα γίνη αύριο ο γάμος μας. Θα έρω έναν χυδαίο στρατιώτη και τόν στείλω να σέ παραλάβη για γυναίκα του... Πιστεύω πως αυτόν θα τόν άγαπήσεις, γιατί θάνα όμοιος με τόν χυδαίο θοσκό σου».

Ο Σολομών, άφο' έίπε αυτά τα λόγια, έκίνηθηκε για να φύγη. Άλλ' από τα μάτια της Σουλαμίτιδος, τα δάκρυα έκυλούσαν τώρα άφθονα και οι λυγμοί έπνιγαν το στήθος της.

Τό σώμα της έτρεμε δόλοκληρο και έπεσε επάνω σ' ένα ντιβάνι, άνικανη για να κινηθί και νι μιλήσει.

Τα λόγια του Σολομώντος είχαν κάμει την καρδιά της να ματώση από τόν πόνο και τη λύπη. Την είχε μεταχειρισθί σαν ένα κουρέλι. Άλλ' άξίζει τάχα αυτήν την προσβολή;

Ο Σολομών έστάθηκε κοντά της μερικές στιγμές, μη ξέροντας αν έπρεπε να την παρηγορήσει ή αν δέν

θάταν καλύτερο να την άφήσει και να φύγη.

Άλλ' όταν συνήλθε κάπως, ή Σουλαμίτις έβινε πρώτη τη σιωπή.

— Είσαι άδικος, βασιληά, έίπε. Και, παρ' όλη τη μεγάλη σοφία σου, δέν έδίστασες να πληγώσης μιá γυναίκα, που δέν σο' έκαιε ποτέ κανέναν κακό. Δέν έχω το χάρισμα να θρίσκω ωραία λόγια, όπως έσύ. Σέ μένα, μιá φτωχή θοσκοπούλα, κανείς δέν μου τά δίδαξε. Όμως, άφο' αυτό εινε το θέλημά σου, θα σο' πω τί σκέπτομαι...

— Μίλησε, έκαιε ο Σολομών. Τα λόγια σου θάχουν άξια, άμα έκφράζουν με ελίκρινειά τις σκέψεις σου.

— Βασιληά, άρχισε να λήη ή Σουλαμίτις, δέν πρέπει να πιστεύεις, πως μιá θοσκοπούλα, όπως έγώ, δέν μπορεί να σ' άγαπήσει. Αυτό θα ήταν άναιρο για όλες τις γυναίκες. Άλλ' αυτό το όνειρο ύπερβαίνει τις δικές μου έπιθυμίες και τους πόθους μου.

Έσύ, βασιληά, βρίσκεσαι στην κορυφή κι' έγώ είμαι κάτω κι' από το τελευταίο άκόμη σκαλοπάτι. Πώς θα μπόρεσω να σμίξω με σέ; Είσαι τόσο μεγάλος έσύ κι' έγώ τόσο μικρή! Όσο και άν με βοηθήσης ν' άνεβώ, θα κουρασθώ και ποτέ δέν θα μπόρεσω να φθάσω ως την κορυφή. Άν άγαπήσας άλλοτε τόν Άμώρ, τό έκαιε γιατί ήταν όμοιος μου.

Ζούσαμε μέσα στον ίδιο κόσμο, είχαμε τους ίδιους πόθους και τις ίδιες έπιθυμίες. Μπορούσαμε να συνεννοηθούμε και να καταλάβουμε ο ένας τόν άλλον, γιατί είχαμε την ίδια γλώσσα. Μά δέν συμβαίνει το ίδιο και μεταξύ μας. Για μένα τα λόγια σου εινε ωραία, άλλ' άκατάληπτα. Τα λόγια του Άμώρ μου φαίνονταν πιο ωραία κι' ένόμιζα πως ήταν το γλυκύτερο τραγούδι, γιατί μπορούσα να τα νιώσω. Βασιληά, δέν συμβαίνει το ίδιο και με σένα. Ο Θεός μας έβαλε πολύ μακριά τόν ένα από τόν άλλο κι' ή άπόστασι που μας έταξε θα μας χωρίζη πάντα. Δέν ξέρω κι' ούτε μπορώ να σο' έξηγήσω τό γιατί, μά νιώθω πως έτσι έπρεπε να εινε. Έσύ είσαι το πάλν, ένθ' έγώ είμαι ένα ταπεινό σκυλήκι μπροστά σου...

— Άλλ' όσα είπες, Σουλαμίτις, διέκομην ο Σολομών, εινε ή σοφία. Δέν άκούσα ποτέ καμιάν γυναίκα να μιλή με τόσο πνεύμα. Πως έτόλμησες λοιπόν να πιστέψης πως δέν είσαι τίποτε, άφο' έχεις τόσο ωραίες σκέψεις μέσα στο μυαλό σου; Μετανοώ τώρα πραγματικά γιατί σο' μιλήσα με τόση πικρία, πρωτήτερα. Άλλ'α ποτέ, ως τώρα, δέν μου είχες άποκαλύψει τόν θησαυρό που έκρυβες μέσα στην ψυχή σου. Τα λόγια σου μ' έγέμισαν χαρά και άγαλλίασι και πιστεύω πιο πολύ τώρα ότι θα θρώ την πραγματική εύτυχία κοντά σου.

Η Σουλαμίτις έστρεψε σιωπηλή, χωρίς να τολμάη να ύψώση το βλέμμα της προς τόν Σολομώντα.

— Πές μου, ρώτησεν εκείνος, είσαι εύχαριστημένη τώρα γιατί θά γίνης αύριο σύζυγος και βασίλισσά μου;

— Σο' είπα τους φόθους μου, βασιληά, άκήνησεν ή Σουλαμίτις. Η δόξα στην όποία με ύψώνεις, ο θρόνος και ο έρωτάς σου, μου δίνουν φόβο μέσα στην ψυχή. Άλλ'α τώρα δέν τό σκέπτομαι πιά, Σο' άκου-

στηρεύθηκα δ' τι είχα. Τώρα η καρδιά μου είναι ελεύθερη από το βάρος που ένοιωθα πριν. Μπορείς να με σύρεις όπουδήποτε θελήσεις. Θα σε ακολουθήσω παντού μ' έμπιστοσύνη, όπως το άμυαλο πρόβατο ακολουθεί το φρόνιμο ποιμένα του.

Ο Σολομών ήρθε πιδ πολύ κοντά της και την έσυρε στην αγκαλιά του. Έπειτα απόθεσε τα φλεγόμενα χείλη του επάνω στα δικά της, χωρίς η νέα να φέρη καμμία αντίστασι πιά.

Ήταν το πρώτο φιλή που έπαιρνε από τα χείλη του βασιλιά της Ιουδαίας.

Η νύκτα είχε βαθεία, ολόγυρά μας, επιθύριεν ο Σολομών. Μά η σελήνη θα σβύσθη έπειτα από λίγες ώρες και ο ήλιος αύριο θα σε χαίρει της Βασίλισσας της Ιερουσαλήμ... Έπειτα, έβγηκε άργά από το δωμάτιο, αφήνοντας μόνη τη Σουλαμίτιδα.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Η νέα είχαν απομείνει στο ντιβάνι, που ήταν και πριν.

Ένοιωθε μιά μεγάλη κούρασι σ' όλο της το σώμα και τα μάτια της έγεραν βαρεία από τον ύπνο.

Έκείνη τη στιγμή άκουσε ξαφνικά έναν έλαφρο κρότο στο παράθυρο, που έβλεπε προς το μέρος του κήπου.

Τι μπορούσε να σημαίνει ο κρότος αυτός τέτοιαν ώρα;

Η Σουλαμίτις έέντωσε τ' αυτιά της, αλλά δεν άκουσε τίποτα πιά.

Ασφαλώς θα είχε παρακούσει. Τα ταραγμένα από τις συγκινήσεις της ημέρας νεύρα της θα την είχαν γελώσει.

Άφησε τότε το κεφάλι της να πέση και πάλι επάνω στο κρεβάτι κι έκλεισε τα κουρασμένα μάτια της. Αλλά τη στιγμή εκείνη ο κρότος επανελήθη και πάλιν.

Κι ήταν τώρα πιδ δυνατός από την πρώτη φορά.

Η Σουλαμίτις ένοιωσε μιά μεγάλη ταραχή να την κυριεύη.

Έφοβόταν σχεδόν.

Ποιος, λοιπόν, τολμούσε να την άνησυχίση στών ύπνο της;

Ποιος ήταν αυτός, ο τόσο θρασύς, που δεν έλογάριαζε καθόλου την όρηγυ του Βασιλιά;

Ανασηκώθηκε τρομαγμένη και έκάθησε στο ντιβάνι.

Το κύνημα επανελήθη για τρίτη φορά.

Τώρα πιά ήταν βέβαιη πως δεν είχε κάμει λάθος. Το είχε άκουσει πολύ καθαρά.

Ποιος είναι; έρώτησε με φωνή που έτρεμε.

Τότε, μέσα από τη σιγαλιά της νυκτας, άκουστηκε μιά ανάλαφρη φωνή, που έμοιαζε σάν ψίθυρος.

— Άν είσαι σύ, ή Σουλαμίτις, έλεγε αυτή ή φωνή, άνοιξέ μου...

— Πώς θα σου άνοιξω; Τώρα πιά έπλάγιασα και έλουσα τα πόδια μου. Δεν μπορώ να κατεβώ από το κρεβάτι μου. Αλλά ποιός είσαι και τί θέλεις;

— Θα το μάθεις σε λίγο... Άνοιξέ μου και θά σου μιλήσω, άπάντησε ή ίδια φωνή.

Η Σουλαμίτις έταράχθηκε.

— Καί πως τολμάς έσύ, ρώτησε, δποιος και να είσαι, να ταραξής την ήσυχία της γυναίκας του Βασιλιά και να της μιλήσης; Δεν ξέρεις λοιπόν ότι αυτό είναι άμάρτημα και τιμωρείται με θάνατο;

— Δεν έγινε ακόμη βασίλισσα, άπήντησε ή φωνή. Κι έπειτα δεν ήρθα με κακούς σκοπούς. Δεν έχεις τίποτα να φοβήσης... Νά σου μιλήσω μόνον θέλω... Σ' έφορκίζω στην αγάπη του Άμωρ. Αν θέβαια τον θυμάσαι ακόμη...

Ο άνθρωπος που θρισκόταν απ' έξω μιλούσε τώρα πιδ δυνατά και ή Σουλαμίτις νόμισε για μιά στιγμή πως είναι γνώριμή της ή φωνή αυτή.

Τινάχθηκε άμέσως μ' ένα πήδημα, ώρμησε προς το παράθυρο και έσπρωξε τα δυο φύλλα προς τα έξω...

— Ο Άμωρ!... έφώναξε, σάν να θρισκόταν σε όνειρο. Και άμέσως ώπισθοχώρησε στο θάθος του δωματίου.

Ήταν τόσο άπιστευτο αυτό που έβλεπε μπροστά της, που δεν τολμούσε να το πιστέψη.

Γι' αυτό έμεινε μερικές στιγμές άμλητη, μη ξέροντας τί έπρεπε να ύποθεση.

— Έγώ είμαι, άπήντησε εκείνος. Δεν με γνωρίζεις, λοιπόν; Τόσο πολύ άλλαξε το πρόσωπό μου, ή ανάμνησις της αγάπης σου;... Έγώ είμαι... πλησίασε, Σουλαμίτις. Άν το δικτυωτό δεν μ' έμπόδιζε, θα είχα ριχτή τώρα στα πόδια σου...

Η Σουλαμίτις άπλωσε τα χέρια και στηρίχθηκε σ' ένα ανάκλιτρο που θρισκόταν εκεί κοντά.

Δεν μπορούσε να πιστέψη εκείνο που έβλεπαν τα μάτια της.

— Ακούω άμφισβάλεις; ρώτησε εκείνος. Τόσο πολύ, λοιπόν, έγινε άγνώριτος;

— Άμωρ!... έφώναξε και πάλιν ή Σουλαμίτις, άλλ' ή φωνή της διακόπηκε άπτομα, χωρίς να μπορέση να προσθέση τίποτα άλλο.

— Σουλαμίτις, δεν θέλεις, λοιπόν, τόσο δυσκολεύομαι να στέκωμαι έδω που είμαι; Μόνο τσακάλια θα μπορούσαν ν' άνεθούν έως έδω επάνω... Κάτω στα πόδια μου άπλώνεται ένα άπέραντο χάος. Πλησίασε τουλάχιστον για να μπορέσω να σου μιλήσω...

Η Σουλαμίτις έπροχώρησε μερικά βήματα και ήλθε πιδ κοντά στο παράθυρο.

— Πώς ήρθες έως έδω; ρώτησε τον Άμωρ. Και γιατί ήρθες; Πως θυμήθηκες έπειτα από τόνον καιρό την άτυχη Σουλαμίτιδα;

— Γιατί ήρθα; Έκανε έκπληκτος ο Άμωρ. Για να σε ιδώ, Σουλαμίτις. Για τί άλλο;

— Δεν έχεις κανέναν λόγο να θέλεις να με ιδής, Άμωρ. Και αντί να εκτίθεσαι σ' έναν κίνδυνο, από τον όποιο τίποτε καλό δεν ές περιμένει, θα ήταν φρονιμώτερο να γυρίσης κοντά στη γυναίκα σου, που θα σ' αγαπήσει άσφαλώς.

— Νά γυρίσω κοντά στη γυναίκα μου; Έκαμε ο Άμωρ. Αλλά δεν καταλαβαίνω, Σουλαμίτις, τί θέλεις να μου πής...

— Δεν επανδρεύθηκες λοιπόν;

— Έγώ να παντρευθώ; Πως θα θά μπορούσα να το κάμω; Μόνον ο τάφος θά μπορούσε να με κάμει να σε ξεχάσω...

— Κι' όμως μου είπαν ότι γινώρτασες τους γάμους σου.

— Εκείνοι που σου το είπαν, σου είπαν ψέματα.

— Οι άνθρωποι αυτοί θρισκονται τόσο ψηλά, άπήντησε τρομαγμένη ή Σουλαμίτις, γιατί ο Άμωρ, στην παρρηγορά του, είχε μιλήσει πιδ δυνατά, που κανείς δεν έχει το δικαίωμα να κρίνη τα λόγια και τις πράξεις τους...

— Όσο κι αν θρισκονται ψηλά, Σουλαμίτις, δεν είναι γι' αυτό λιγώτερο ψεύτες.

— Με άπάτησαν λοιπόν;

— Έλα, Σουλαμίτις, έφώναξε ο Άμωρ, άνοιξε το δικτυωτό, γιατί δεν μπορώ να κρατηθώ περισσότερο. Από στιγμή σε στιγμή κινδυνεύω να πέσω κάτω.

Η νέα έπροχώρησε με θάρρος τώρα και έτράβηξε το σύρτη.

Μ' ένα πήδημα, ο Άμωρ θρέθηκε μέσα στών κοιτώνα της, μουσκεμένος από τη νυκτερινή ύγρασία.

Ωστόσο, ή Σουλαμίτις τον έκύταζε άκόμη με άπορία.

— Δεν με πιστεύεις, λοιπόν; ρώτησε ο Άμωρ. Θυμάσαι να με άκουσες ποτέ να πω ψέματα;

Έστεκαν και οι δυο σιωπηλοί τώρα κι' έκυτάζονταν με έκπληξι και άπορία.

Η Σουλαμίτις ένόμιζε πως ζούσε μέσα σε όνειρο.

Δεν είχε ποτέ φαντασθή ότι θα μπορούσε να ξαναϊδής τον Άμωρ.

Και να πού ο άγαπημένος της θρισκόταν τώρα μπροστά της.

Για να την ιδή είχε διακινδυνεύσει τη ζωή του. Είχε άνησυχήσει τους φρουρούς του βασιλιά κι' είχε έπειτα άσυνλόγιστα κρεμασθή στο θάραθρο που συμπλεκόταν κάτω από το παράθυρό της.

Τι εσήμαιναν λοιπόν όλ' αυτά;

Κι' όμως ήταν τόσο ευχαριστημένη γιατί ο άγαπημένος της είχαν έλθει. Θα του τα έλεγε όλα τώρα.

— Άμωρ, ρώτησε, έμαθες λοιπόν τη συμφορά που με άπειλεί και γι' αυτό ήρθες;

— Δεν ξέρω για ποιά συμφορά μιλάς, Σουλαμίτις, άπάντησε ο Άμωρ.

— Δεν ξέρεις λοιπόν πως μόλις άνατελη αύριο ο ήλιος θα έρθουν οι άρχόντισσες της Ιερουσαλήμ, για να με ντύσουν με το νυφικό μου φόρεμα; Δεν έμαθες ότι αύριο γίνομαι γυναίκα του βασιλέως Σολομώντος;

— Άκουσα να το λένε, άπάντησε με άπορία ο Άμωρ, μα δεν το πιστέψα.

— Αλλοίμονο! Κι' όμως είναι αλήθεια Άμωρ. Αύριο θα γίνω βασίλισσα της Ιουδαίας, μα αυτό δεν σημαίνει πως θα είμαι κι' εσύ, σμένη.

Ο Άμωρ δεν θρήκε τίποτα να άπαντήση.

— Σε λίγες ώρες, έξακολουθήσε ή Σουλαμίτις, θ' άνέσω στο όλόχρυσο φορεϊό, πλάι στο βασιλιά, το Σολομώντα, κι' όλη ή πόλις έτοιμάζεται να με ράνη με άνθη. Στρατεύματα θα γεμίσουν τους δρόμους και πλήθος άμέτρητο τις πλατείες. Όλοι θα χαίρονται ολόγυρά μου, Άμωρ και μόνο έγώ θα είμαι λυπημένη.

Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ (περ. «Ελλάς»)

ΑΜΑ ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΝ Ν' ΑΓΑΠΟΥΝ...

Υπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

γαπημένε μου,

Πριν άρχίσω, στέκω ώρα πολλή πάνω σ' αυτές τις δυο λεξούλες που χάραξε πρώτες—πρώτες το χέρι μου πάνω στο χαρτί. «Αγαπημένε μου...» Πως πήραν αυτό το θάρρος τα χείλη μου και σε φωνάζουν έτσι... Είναι δυο λέξεις που τις λέω και τις ξαναλέω πότε σιγά και πότε φωναχτά. Μονάχη μου τις άκούω. Άλλοτε πάλι, δεν τις προφέρουν όλοι—τα χείλη μου—μα τότε, δεν είναι περιεργο;— τις άκούω άκόμα πιδ δυνατά και πιδ καθαρά. Τις μιλάει ή καρδιά μου... Και φτάνουν στ' αυτιά μου σάν ένας ψίθυρος άπαλός, γίνονται ένα γλυκόλογο τραγούδι που περνάει άνάμεσα άπ' όλες μου τις αισθήσεις και με άναστατώνει ολόκληρη, σου λέω...

Πριν λίγους μήνες δεν ήξερα ούτε τ' όνομά σου. Και τώρα... Τώρα, λέω πως σε ξέρω πολύν καιρό, χρόνια ολόκληρα σε γνωρίζω και σ' αγαπώ. Δεν γυρεύω να μου πής που ήσουν ολον αυτό τον καιρό που σε ζητούσα. Μην πής, πως αυτό που σου γράφω είναι ξεγελάσματα από ρομάντσα κι' από ιστορίες αγάπης που έχω διαβάσει, όχι μὴν το πής. Τούτη την ώρα, όλα, όλα τα παλιά, έχουν πεθάνει μέσα μου κι' έχω την έντύπωσι πως τώρα δά γεννήθηκα κι' άντικρύζω τη ζωή με μάτια που δεν έχουν ιδή τίποτε άλλο πριν από σένα. Σένα πρωτοβλέπουν, με τη μορφή σου γεμίζουν, το είδωλό σου καθρεφτίζουν σε κάθε τους ματιά.

Μη με πής άκόμα «κοντού μου κοριτσάκι»—καθώς σ' άρέσει να με λές. Μην πής τίποτα. Άσε με να σ' αγαπώ με τον τρόπο που ξέρω. Είναι ή καρδιά μου τόσο ξάστερη και τόσο άνάλαφρη, που δεν θά σου δώση κανένα βάρος, μα κανένα. Κι' άσε με άκόμα να δάνω πλάι στο όνομά μου μιά λεξούλα, μιά τόση δά λεξούλα, μιά άντωννμία, άπ' αυτές που μαθαίνουμε κι' άποστηρίζουμε όταν πηγαινώμε στο σχολείο και μās φαινόταν τόσο βαρετές—γιατί δεν έγραψε πόση σημασία, τί μέγεθος παίρνουν μεσα στη ζωή και στην αγάπη...

Η Νέλλη «σου»
Υ.Γ.—Τρεις ημέρες που μου λείπεις, Θεέ μου, δέ θάπρεπε να έχουν όλες οι ημέρες είκοσιτέσσερις ώρες... Υπάρχουν περιπτώσεις που είναι τόσο πολλές, μα τόσο πολλές...

Νέλλη,

Πήρα το γραμματάκι σου με μεγάλη χαρά. Σ' ευχαριστώ που με θυμήθηκες. Και δεν θά με παρεξηγήσης που είναι τόσο λακωνικό το δικό μου γράμμα. Είμαι πνιγμένος στη δουλειά. Μόλις θά πλησιάζη ο καιρός για να γυρίσω, θά σ' είδοποιήσω.

Πολλά φυλά
Χάρης

Αγαπημένε μου,

Ένας μεγάλος, τεράστιος έμπορικός φάκελος με δέκα λόγια... έμπορικά κι' αυτά... Όσα θά χρειάζονται αν έρκει το για την παραγγελία μίας καρτίδας... σταφίδας να πούμε...

Παραπονιέμαι; Όχι... Έχεις τις δουλειές σου, δέ θάχα την αξίωσι να τις παρατήσης για χάρη μου. Ίσως να ήταν υπερβολική ή αξίωσίς μου να θρώ μέσα στ' γράμμα σου ένα κομμάτι από την καρδιά σου κι' όχι το στυλό που γράφεις τα... τιμολόγια σου... Κι' όμως θά ήταν τόσο εύκολο να μην άνακατεύουμε την καρδιά μας με τα έμπορεύματα...

Φλυαρώ σ' ρομαντικό κοριτσάκι, ε; Συχώρησέ με που σε πικραίνω—μα έχω κι' έγω τούτη την ώρα τόση πίκρα, μα

τόση πίκρα. Άμα γυρίσης, θά δής μέσα στα μάτια μου που θά σου γελούν καθώς θά σ' άντικρύζουν τη σκιά από κάποια δάκρυα που μου τ' άγέμισες δίχως να θές. Θα δής άκόμα... Όχι, δέ λέω τίποτ' άλλο. Ξέρω μονάχα πως κι' αν δέ δάλω τούτη τη φορά, όπως την πρώτη, τη μικρή άντωννμία πλάι στο όνομά μου, δέ θά πάψω μ' αυτό να είμαι λιγώτερο δικιά σου—άν το θές, δηλαδή, να είμαι δικιά σου... Αυτό το κάνω μόνο και μόνο γιατί είμαι θυμωμένη, πολύ θυμωμένη μαζί σου, σου λέω...

Πολλά φυλά
Νέλλη

Νέλλη,

Είμαι ένα κοντό κοριτσάκι και τίποτα παραπάνω. Γέλασα με το τελευταίο σου γράμμα. Άχ, νάξερεις πως πνίγομαι, πνίγομαι κυριολεκτικά τούτο τον τελευταίο καιρό, θά με λυπόσουν και θά με δικαιολογούσες.

Σε φιλά
Χάρης

Χάρη μου,

...Τηλεγράφημά...σου έλήφθη. Θα μπορούσα να σου άπαντήσω κι' έγω κατά τον ίδιο τηλεγραφικό τρόπο. Άχ, νάξερεις πως πνίγομαι κι' έγω τώρα τελευταία... Μα σό, δεν θά με λυπόσουν, το ξέρω. Ούτε και θά τόθελαι. Δέ θέλω να με λυπώνται, το ξέρεις. Νά μ' αγαπούν θέλω και τίποτ' άλλο...

Τίποτ' άλλο... Τί... όλιγαρκής που είμαι, αλήθεια... Σά να ύπαρχη και τίποτα περισσότερο άπ' αυτό που σου γυρεύω... Γράψε μου δυο λέξεις, πότε γυρίζεις, πότε θά σε ξαναδώ. Άν μ' αγαπάς...

Η Νέλλη σου

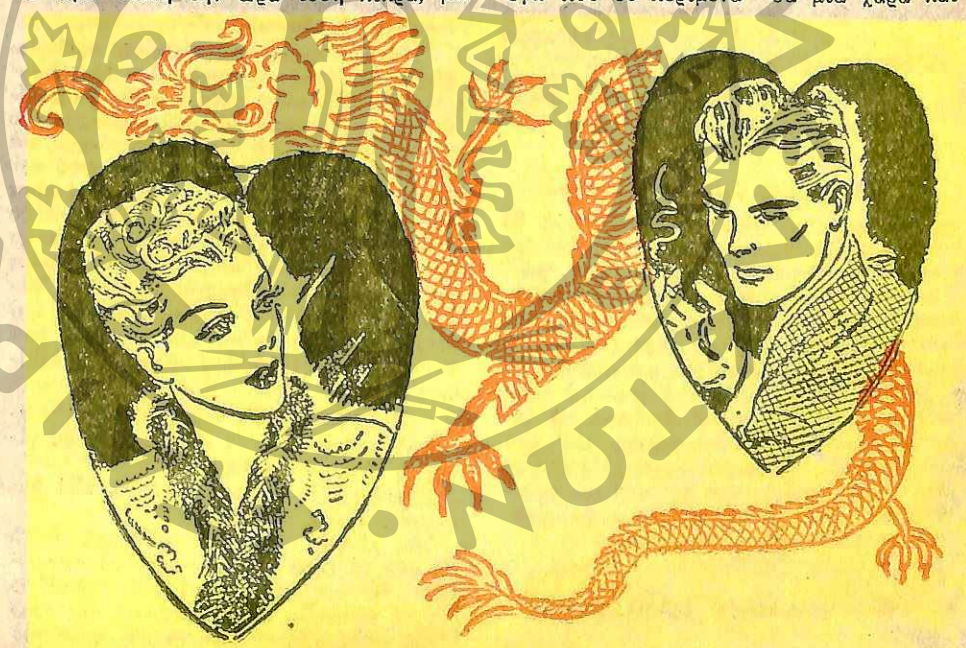
Υ.Γ.—Αλήθεια, τόσο άργούν να φτάσουν τά... τηλεγραφήματα άπ' αυτού ό που βρίσκεσαι; Πήρα το δικό σου δέκα μέρες ύστερα από το ντάμμα μου...

Ν.

Χάρη μου,

Γιατί δεν μου άπαντάς; Είναι δεκαπέντε μέρες που σου έγραψα. Είσαι καλά; Μά, ό,τι κι' αν συμβαίνει, δεν σου χρειάζεται και πολλές καιρές για να μου στείλεις τα δυο λόγια που μου στέλνεις συνήθως...

Φτελάχνω με το μυαλό μου ένα σωρό ιστορίες. Και είναι όλες πένθιμες. Κι' έγω που σε περιμένα σά μιά χαρά και

σαν ένα γέλιο στη ζωή μου... Δικές σου είναι οι πίκρες που μου δίνεις ή κάποιου ξένου; Όσο κι' αν λέμε ότι στην αγάπη δεν υπάρχουν στιγμές χαρούμενες και στιγμές σκοτεινές, αλλά μόνο στιγμές αγάπης, τί τα θές, δε μπορούμε να τις ξεσκαπύσουμε αυτές τις δυστυχισμένες στιγμές που νομίζουμε πως δεν μας αγαπούν και μας τσακίζουν; Ξεφάνη και ψυχή και νεύρα.

Δεν σου γράφω πιά πολλά. Φοβάμαι μήπως, καθώς δεν σου μένει πολύς καιρός να γράψης, δεν σου περισσεύει, το ίδιο, καιρός και να διαβάξης.

Νέλλη

Νέλλη μου,

Γυρίζω σε δέκα μέρες. Με συγχωρείς για τη σιωπή μου. Θα σου ξηγήσω όλα γυρίσω. Περιμένω γράμμα σου. Έχω πάντα καιρό να διαβάξω τα χαριτωμένα γραμματάκια σου.

Πολλά φιλά
Χάρης

Νελλάκι μου,

Ανησυχώ που δεν πήρα γράμμα σου. Είσαι καλά; Φοβάμαι πολύ μήπως μου είσαι άρρωστο. Οι δουλειές μου έχουν κάπως καλμάρει, αλλά, δυστυχώς, δε θα μπορέσω να είμαι αμέσως σε λίγες μέρες, καθώς τολμώ. Τό μόνο εύχαριστο είναι ότι θα μπορώ αυτές τις λίγες μέρες που θα είμαι ακόμα μακριά σου να σου γράφω πιά πολλά και να μη μου παραπονιέσαι πιά, αγαπημένο μου κοριτσάκι, για το... τηλεγραφικό περιεχόμενο των επιστολών μου.

Να σου πω πόσο μου λείπεις όλον αυτό τον καιρό; Ξαναδιαβάξω τώρα που έχω διαθέσιμο καιρό τα γραμματάκια σου. Ένα-ένα. Δεν χορταίνω να τα διαβάξω. Έσύ είσαι που τα γράφεις όλα αυτά τα τρυφερά λογάκια; Ποιός σου τα έμαθε να τα λες και να τα γράφεις; Φιλώ χίλιες φορές το αγαπημένο μου μικρό χεράκι που τα χαράζει πάνω στο χαρτί και περιμένω με λαχτάρα την καινούργια του... παραγωγή...

Ό Χάρης σου

Νελλάκι μου χρυσό,

Γιατί δεν μου φράξεις; Με κάνεις να θάνω χίλια κακά με το νου μου. Γράψε μου, έστω και διό λόγια. Δεν μπορώ να ήσυχάσω. Θα με αναγκάσεις να πάρω το πρώτο καράβι και να γυρίσω.

Σε φιλώ χιλιάδες άμετρητες φορές

Ό «αγαπημένος σου»

Αγαπητέ μου Χάρη,

Ένα νέο για σένα. Δεν ξέρω πώς θα το πάρης. Η Νέλλη παντρεύεται. Δεν ξέρω αν αγαπάει εκείνον που παίρνει, μά... Ακουσε κάτι: Της μίλησα για σένα. Χαμογέλασε πικρά. «Εσείς οι άντρες, μου λέει, νομίζετε πως τα ξέρετε όλα στη ζωή και δεν ξέρετε το πιά σπουδαίο: Δεν ξέρετε ν' αγαπάτε. Δεν ξέρετε να κρατήσετε μια εύτυχία κι' αφήνετε να ξεφύγει σαν το νερό που κυλάει μέσ' από τα δάχτυλα του χεριού σας». Έχει καρδιά. πολύ καρδιά αυτό το κορίτσι, τί τα θές. Κι' εμείς οι άντρες, ίσως να είμαστε κουτοί... Μά τόσο κουτοί...

Πέτρος

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΕΝΑ χειμωνιάτικο δειλινό (Φλεβιάς του 1897), κάποιο θαύρο του Κουρτζή (Κουρτζής ήταν μια άτυπλη έταιρία με έδρα την Σμύρνη και με τούρκικη μπαντιέρα), μ' έξεμαρκάρισε στον Πειραιά. Και μαζί μου κι' άλλα γυναικόπαιδα της Κρήτης, διωγμένα, ξεριζωμένα από την αντίρα της 'Επαναστάσεως, της τελευταίας Κρητικής 'Επαναστάσεως, που έφερε τον 'Ελληνοτουρκικό πόλεμο—μά κι' ένα χρόνο αργότερα την απαλλαγή της ηρωικής πατρίδας μου από τον ζυγό της σιλαβίας, που χρόνια και χρόνια πάλλαιψε για να την αποτινάξει.

Προσφυγικόπουλο λοιπόν—δεκάξη χρόνων θα ήμουνα τότε— έφθανα μόνος και παντέρνημος στην Αθήνα. Ό πατέρας μου και τα μεγαλύτερά μου αδέρφια ενύριζαν πολεμώντας στα βουνά της Κρήτης. Η μάνα μου είχε πεθάνει εδώ—εγώ δεν την είδα πεθαμένη ούτε κι' έπληρα την τελευταία ευχή από τα πολυαγαπημένα χείλη της— και σ' ένα ταπεινό και φτωχικό σπιτάκι της οδού Δερβενίων, έπλυν στην Νεάπολη, έπληγα και θέρμα τις τρεις μαυροφορεμένες αδελφούλες μου και τα μικρότερα μου αδερφάκια, που ζούσαν εκεί μια θλιβερή και σκοτεινή ζωή, πουλάκια μ' αδύνατα φτερά, έρχομαι κι' απροστάτευτα. Οι άετοι με τις δυνατότες φτερούγες, που μπορούσαν να τα σηκώσουν και να τα προστατεύουν, έπετούσαν μακριά στις κρητικές βουνοκορφές, μαζί με τους τιτάνες και με τους γίγαντες, που επέλευσαν να σπάζουν τις βαρείες αλυσίδες της δουλείας.

Ήμουνα σερνό και ταπεινό παλληκαρόπουλο. Στόμα είχα και μιλιά δεν έβγαζα. Άν και πολύ νέος ακόμη, εκαταλάβαινα πως έπρεπε κάτι να κάμω, κάπου να δουλέψω για το ψωμί το δικό μου, μα και του μικρού και φτωχικού σπιτιού που έσκέπαζε τ' ανθρώπα κι' απροστάτευτα αδελφάκια μου. Γράμματα ήξερα, δόξα σοι ό Θεός. Στό Γυμνάσιο του Ρυθύνου της Κρήτης ήμουν από τους καλύτερους μαθητές και ό καθηγητής μου τών 'Ελλήνων, ό 'Εμμ. Γενεράλης, που έζη και μακάρι να ζήση ακόμη χρόνια πολλά, μου έλεγε όταν μου έβαθμολογούσε τις εκθέσεις ιδεών:

—Έσύ, παιδί μου, έχεις κλίση στην έλαφρά φιλολογία. Η συγγραφέας θα γίνης ή δημοσιογράφος!...

Εδύναως δεν ήγινα τό πρώτο. Και δυστυχώς ήγινα τό δεύτερο...

Άς είσαι... Πώς ήγινα όμως; Αυτό θα σάς τό ελπίω τώρα, και να με συγχωρήτε που σάς εξάλισα με την παραπλανητική φιλολογία. Οι άναμνήσεις της παιδικής ζωής φέρουν πάντα και στον πιά πεζό και θετικό άνθρωπο μερικές στιγμές

αδυναμίας και ρομαντισμού. Και όταν ό άνθρωπος αυτός έχη την κακή συνήθεια να γράφη, τις απλώνει σ' ένα κομμάτι χαρτί και τις δίνει να τυπωθούν για να βασανίσουν εκείνους που θα έχουν την άτυχία να τις διαβάσουν. Να με συμμακάτε, λοιπόν, και σάς υπόσχομαι να μην τό ξανακάμω στη συνέχεια του παρόντος.

★
'Ελεγα, λοιπόν, να σάς ελπώ πως ήγινα δημοσιογράφος. Και να σάς εξιστορήσω διάφορα περιστατικά και γεγονότα, να σάς δώσω την εικόνα προσώπων και πραγμάτων, να σάς διηγηθώ ιστορίες και άνέκδοτα της παλιάς αθηναϊκής δημοσιογραφικής ζωής, όλα θγαλμένα από τα δάθη τών άναμνήσεων σαράντα τών χρόνων που γυρίζω μέσα στα δημοσιογραφικά γραφεία και τυπογραφεία. Και αρχίζω να μπαίνω στο ψητό.

Μέσα στην ιδίαν πόλη του σπιτιού της οδού Δερβενίων κατοικούσε κι' ένας κύριος σαραντάρης έπαινος—κάτω μαζί με τη γυναίκα του. Δαρόπουλος έλεγόταν. Νίκος Δαρόπουλος. Έχω χρόνια να τον ιδώ. Και δεν ξέρω αν έζη ή αν πέθανε. Ήταν λογιστής στο λογιστήριο της 'Ακροπόλεως. Αυτός είναι ό πρώτος άνθρωπος που μου άνοιξε την πόρτα του επαγγέλματος. Αυτός με πρωτόδρασε στη δουλειά, που τόσον άνάξια έξυπνητώ τόσα χρόνια τώρα.

Μ' έδωλε σκοτεινό και μαραμένο να μπαίνω βγαίνω άμλητος στα δωμάτια που εκαθόμαστε. Μ' έσυμπαθήσε. Κι' ένα μεσημέρι μ' έφώναξε να πάω στο διαμέρισμα του.

—Είσαι καλό και συμπαθητικό παιδί, μου έλεγε. Και θέλω να σε βοηθήσω. Ξέρεις γράμματα;

—Τελειόφοιτος του Γυμνασίου είμαι, έτραύλισα γεμάτος χαρά, με την τότε βαρεία κρητική προφορά μου.

—Μπράβο! Έλα τότε αύριο τό πρωί κατά τις ένννη να με ζητήσης στα γραφεία της 'Ακροπόλεως.

Από τις έπτά τό πρωί, την άλλη μέρα, έτριγύριζα στην οδό Σοφοκλέους, όπου ήσαν τότε τα γραφεία της μεγαλύτερας αθηναϊκής έφημερίδας. Και την προσδοκισμένη ώρα έμπήκα δειλά-δειλά κι' έζήτησα τον προστάτη μου από τον κλητήρα.

Με ώδήγησε αυτός μέσα σ' ένα μεγάλο γραφείο, τό Λογιστήριο, όπου πίσω από κάτι ξύλινα κάγκελλα είδα τον Δαρόπουλο συνυμένο επάνω σ' ένα μεγάλο βιβλίο λογαριασμών.

—Α! ήρθες; μου έλεγε μόλις με είδε. Περίμενε λίγο...

Έστρώθηκε από τό τραπέζι του κι' ά-

προχώρησε προς τό δάθος. Δύο άντριοι έκάθονταν εκεί έμπρός στα γραφεία τους. Ό ένας ήταν ό διαχειριστής της 'Ακροπόλεως. Ό Άν. Σπανόπουλος. Και ό άλλος, ό ταμίας. Ό Δελφικατερίνης. Ό άλησμόνητος συγγραφέας τών 'Χαμινιών', ό εκλεκτός δημοσιογράφος Γιάννης Δελφικατερίνης, που τόσο πολύ τον έν γνώρισα, τον άγάπησα και τον έξετίμησα στα κατοπινά χρόνια.

Συνεννοήθηκε για λίγα λεπτά μαζί τους, δείχνοντάς με, ό Δαρόπουλος, έβγηκε κατόπιν από τό γραφείο και μου ένγεψε να τον άκολουθήσω.

Έπροχωρήσαμε δεξιά στον διάδρομο, κατεβήκαμε μια σκοτεινή σκάλα, ό Δαρόπουλος άνοιξε μια πόρτα και έτσι θρέθηκα για πρώτη φορά σε τυπογραφείο. Στο τυπογραφείο της 'Ακροπόλεως. Κι' ένώ, καρφωμένος στην θέσι μου, ένύταξα να καταλάβω τί γίνεται μέσα σ' αυτή την άχανή σάλα, με τό στρίποδα και τις κάσες και τα μαρμάρινα τραπέζια της σελοδοποιήσεως, τους έργατες τυπογράφους με τό συνθετικό στα χέρια και τό χειρόγραφο τ' άπλωμένα δεξιά και άρι-

Ό άείμνηστος Βλάσης Γαβριηλίδης, όπως ήταν όταν πρωτομπήκε στη Δημοσιογραφία.

στερά, ένώ προσπαθούσα να προσανατολισθώ σ' αυτή την 'τέρρα ένκόγνωτα' για μένα, ό Δαρόπουλος έπροχώρησε άριστερά, έπλησίασε έναν θλοσυρό άνθρωπο, που καθισμένος σ' ένα τραπέζι έσκυβε επάνω σε κάτι λουρίδες τυπωμένα χαρτιά και μ' έφώναξε κι' έμένα να πάω κοντά.

—Θανάση, σου έφερα τον βοηθό που ζήτησες, έλεγε στον θλοσυρό άνθρωπο. Πά' τον και πές του τί πρέπει να κάνει...

Ό Θανάσης, ό θλοσυρός άνθρωπος, έσήκωσε τα μάτια του και μ' ένύταξε προσεκτικά.

—Καλά, κύρ Νίκο, τώρα θα τον τακτοποιήσω, έλεγε με μια βαρεία φωνή, σκύδοντας πάλι στις τυπωμένες λουρίδες του.

Ό Δαρόπουλος μου έχάιδισε τον ώμο και έφυγε. Ό Θανάσης έτραβήξε μια καρέκλα που ήταν δίπλα του και μ' έβαλε να καθίσω απέναντί του, λέγοντάς μου:

—Περίμενε και τώρα θα σου πω τί θα κάνει.

Βρισκόμουν απέναντι στον διορθωτή της έφημερίδας. Και έπρόκειτο ν' αναλάβω τό καθήκοντα του βοηθού του.

★
Μάλιστα, κύριοι. Έτσι πρωτογνώρισα

τις έφημερίδες. Έτσι πρωτομπήκα στο έπαγγελμα. Από την μικρή πορτίτσα ως βοηθός διορθωτή. Θέλετε τώρα να μάθετε και τον πρώτο μισθό που έπληρα; Δραχμές τριάντα πέντε (άρθρ. 35) παρακαλώ—κι' αυτές άν είχε και όταν είχε τό ταμειον της έφημερίδας...

Βοηθός, λοιπόν, πρωτάρχισα. Βοηθός του διορθωτή όχι της 'Ακροπόλεως', αλλά της κόρης της—της 'Εσπερινής 'Ακροπόλεως', δηλαδή 'Απογευματινή έκδοσις της πρωϊνης ήταν αυτή, συμπληρώνουσα και πλειοδοτούσα εις όσα έγγραφη ή μάνα της. Τυπωνόταν σε κόκκινο χαρτί, κι' αυτό και την έλεγαν 'Κοκκινούλα', και ήταν ζωστή, δροσερή, μαχητική, όστουν εκ τών όστέων και πνοή εκ της πνοής του Γαβριηλίδη. Αυτής τό χειρόγραφο έτακτοποιούσα και παρακολουθούσα κατόπιν με μεγάλη προσοχή τον διορθωτή που εδιάβαζε τις διορθώσεις, έπανορθώνοντας στο περιθώριο τά τυχόν λάθη τών στοιχειοθετών τυπογράφων.

Είχα πέσει στον άριώτερο, στον άμειώτερο δημοσιογραφικό οργανισμό της εποχής. Γιατί τό συγκρότημα της 'Ακροπόλεως' περιέλαμβανε τό εκλεκτότερο επαγγελματικά στελέχη. 'Επί κεφαλής ό 'Εμμανουήλ Ρέπουλης. Και γύρω του έπιτελείον από δημοσιογράφους, που τό όνόματά τους ακόμη και ως σήμερα αποτελούν τιμή και ύπερηφάνεια για τό έπαγγελμα. Ό Πάπ, ό Βουτσινάς, ό Σπηλιωτόπουλος, ό Βιρβίλης, ό Σπανδωνής, ό Χατζόπουλος (Μπαού), ό Λαχανοκόκο, ό Τσοκόπουλος, ό Μπενάκης, ό Ράφης και γύρω άλλοι που δεν έχω πρόχειρα τό όνόματά τους στη μνήμη μου. Άφηνω πιά τών Δεκαθήλων—τον Γαβριηλίδη. Αυτός ήταν άθέμιος και άπροσπέλαστος. Τόν έβλεπαν μονάχα ό άρχισυντάκτης και ό διαχειριστής. Κλεισμένος μέσα στο γραφείο του, έκυβερνούσε από εκεί μέσα τά πάντα και την 'Ελλάδα πολλές φορές ακόμη, άνεβαίνοντας και γκρεμίζοντας Κυβερνήσεις, άνεδεικνύον έξίς και συντρίβων πολλάς άνεικτίεμονα και άνελεήμονα ανθρώπους—είδωλα.

Θυμίζω ακόμη την συγκίνηση που αισθάνθηκα όταν πρωτοαντίκρισα στο τυπογραφείο τών Ρέπουλη. Άχρός, συνωφρωνμένος, με μια μαύρη πίπα γιοδούσαν στο στόμα, σκυμμένος επάνω στο μαρμάρινο τραπέζι παρακολουθούσε την σελοδοποίησι. Μυϊνά να πετούσε θ' άκουγόταν τό φρεσύνισμά της. Τόσο σεβασμό, τόση πειθαρχία, τόση προσοχή και προσήλωσι στη δουλειά προκαλούσε και ή παρουσία μόνον του θλοσου αυτού της έλληνικής δημοσιογραφίας.

Στην 'Εσπερινή 'Ακρόπολη συντάκτης έπ' της ώλης ήταν εκείνη την περίοδο ό Νίκος Σακελλάριος. Ένας κοντός, όλιγόλογος και σοβαρός τριαντάρης άνθρωπος, γεμάτος όμως νεύρα και τεχνικές γνώσεις. Έλάχιστοι από τους παληούς συντάκτες τών θυμούνται. Από τους νεωτέρους δε κανείς. Γιατί ό Σακελλάριος έχκατέλειψε έφαινα τό σκληρό και άχαριστο έπαγγελμα κι' έχάθηκε από την Αθήνα. Χρόνια πολλά κατόπιν, κατά τό 1909, όταν έγώ έταξίδευα στην Αμερική, τον εύρηκα κάποτε στη Νέα Υόρκη. Δεν έκανε όμως τότε τον δημοσιογράφο. Είχε μεταβληθ' σε... καποδομιτάρη και προσπαθούσε να λανσάρη κάποια μάγκα έλληνικά σιγαρέτα ιδιικής του κατασκευής. Δεν ξέρω αν έπέτυχε στην προσπάθειά του εκείνη, ούτε και αν έζη ή αν πέθανε. Γιατί δεν τον ξαναείδα.

Δυό μήνες αργότερα, από την ημέρα που είχα πιάσει δουλειά, έξεργάχη ό 'Ελληνοτουρκικός πόλεμος. Τόν Άπρίλιο, δηλαδή, του 1897. Και είναι καρφωμένες ίσχυρά στη μνήμη μου οι συγκινήσεις, ή

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ

ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΗ βασίλοπούλα, κοπέλλα δεκάξη χρόνων, ή Ζωή, ή κόρη του Καλογιάννη, ήτανε τό ερδίο του παλατιού. Οι μοίρες την είχαν προικίσει μ' όλες τις όμορφες και μ' όλες τις καλωσύνες. Γαλανομάτα και χρυσομαλλούσα, δαχτυλίδεση και δεργολιγερή, άγνή και σοβαρή και καταδεχτική, μάγευε την κάθε καρδιά.

Τριγυρισμένη από τις δούλες της και τις θάγιες της και τις άναδεξιμένες της και τους άνηφορους της, άφηνε συχνά τά περήφανα δωμάτια της Πορφύρας, έμπαινε στη σέδια της και κατέβαινε στην πόλη να μοιράση έλεημοσύνες. Κι' οι φτωχοί την προσκυνούσαν σαν άγγελό, σαν ούρανα παρθένα.

Και μπρός στη Χάλη, στην πόρτα του Παλατιού, καθόνταν ένας παράλυτος, ως είκοσι χρόνια. Τόν είχαν φέρει μια μέρα, την ώρα που έβγαίνε ή βασίλοπούλα. Οι Δομέστικοι τόν δώνονταν με θυμό και με φωνές. Μά ή βασίλοπούλα, τόν είδε και τόν σπλαχνίστηκε.

—Χαρίστε τού φτωχού μια γωνιά στον ήλιο και μια σκέπη απ' τη βροχή κι' απ' τά χιόνια.

Κι' από τότε τόν άφηναν εκεί. Κάθε φορά που έβγαίνε ή βασίλοπούλα αυτόν πρώτον έλεούσε. Κι' όταν γύριζε στο Παλάτι, πριν μπη στα Χάλη, τού έστελνε με τό βασιλικό χαμόγελό της παρηγοριά κι' έλπίδα.

Έλπίδα; Και τί μπορεί να έλπιση τό σκυλήκι της γής;

Κι' όμως! Αυτός, ό φτωχός παράλυτος, ό κουρελιμένος, ό ρυπαρός, αυτό τό σκυλήκι της γής, άγάπησε μ' όλο τόν έρωτα της ψυχής του, την αϊθήρια πεταλούδα, την πορφυρογέννητη βασίλοπούλα. Κι' όλα τά βάσανα που είχε τραβήξει ως τότε, ή φτώχεια, κι' ή κακομοιριά κι' ή άρρώστεια κι' ή βρώμα κι' καταφρόνια, ήτανε τιποτένια μπρός στα σημερινά του. Τέτοια λαύρα και πίκρα και καϊμάς!

Και κάθε φορά που την έβλεπε έκανε κι' ένα κομμάτι της ζωής του. Και ξεψυχούσε από άγάπη.

Μια μέρα έβγαίνε πάλι ή βασίλοπούλα. Κι' ήθε κοστά του για να τόν έλεήση. Κι' ό παράλυτος της έλεπε:

—'Ελέησέ με, βασίλοπούλα μου, και δός μου το φιλί σου, που μόνο μπορεί να με γιατρέψη.

Κι' ή πορφυρογέννητη βασίλοπούλα, έσκυψε και φίλησε στο μέτωπο τόν παράλυτο. Και την ίδια στιγμή ό φτωχός ξεψύχησε.

Και γιατρεμένη κι' έλεύθερη ή ψυχή του ανέβηκε στον γαλανό αϊθέρα.

ΚΩΝΣΤ. ΜΑΝΟΣ

ταραχή, ή πυρετώδης κίνησης, που έσημειωνόνταν μερώντα μέσα στα γραφεία της έφημερίδας. Οι διαταγές του Γαβριηλίδη για τις δημοσιογραφικές αποστολές στα μέτωπα, τά παρατήματα που έβγάλαμε κάθε λίγο και λιγάκι, ό κόμος που έπολιορούσε την 'Ακρόπολη για να μάθη τά νέα και ή άναστάσις που έπληθε στα προσωπικά από την έπιστρέφουσα και από τις αποστολές. Η άναστάσις άκριβώς αυτή έγινε αίτια ν' αλλάξη και μένα ή θέσις μου. Να με μεταθέσουν δηλαδή από την έσπερινή 'Ακρόπολη και να με μεταφέρουν στην πρωϊνή.

Αυτά θα τό πούμε μαζί με άλλα πολλά στη συνέχεια.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Στίχοι
γιά τὸ

καλοκαίρι

Τὸ καλοκαίρι ἐσήμανε
κοντὰ τὸν ἐρχομὸ,
νὰ λάμπῃ ὁ ἥλιος στὶς κορφές
καὶ στὴν καρδιά τῆς Ἀγάπης,
νὰ λάμπῃ τὸ χαμόγελο
στὰ χεῖλῃ σου πυρὸ
καὶ σὰν τὸ ροδοπέταλο
νὰ ναι μεστή ἡ θωριά σου.

Ἀγάπη, πόσο εἶσαι παλὴ
καὶ πάντα ξανανθεῖς
μὲ τὰ καινούργια φύλλα σου,
μὲ τὰ χνουδάτα σου ἄνθια,
τὸ καλοκαίρι ἐσήμανε
κι' ἐστὶ κρυφογελάς...
Ὅσες καρδιές, τόσα πλατεῖα
περβόλια θ' ἀπλωθοῦνε.

Καὶ θ' ἀπλωθοῦνε στὸ πυρὸ
μεθυσὶ τὼν ἀνθῶν,
στὸ γέλιο ποὺ θλαστάνει ἀπλὸ
στῆς κορασίας τὰ χεῖλια...
Ὡ Ἀγάπη, εἶλα νὰ σπείρουμε
τὸν ἔρωτα στὴ γῆ,
τὸ καλοκαίρι ἐσήμανε—
νὰ δέσουν οἱ καρποὶ του.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ καὶ τὰ ζῶα δὲν ἔχουν θέβαια φωνὴ ἀνάλογη πρὸς τὸν ὄγκο τους. Ὑπάρχουν μικρὰ ἔντομα ποὺ ἔχουν ὀξυτάτη φωνὴ καὶ παμμέγιστα θαθύφωνα ἢ βουβὰ σχεδόν. Τὸ πιὸ ὀξύφωνο μικρὸ ἔντομο εἶναι ὁ γρύλλος ποὺ ἀκούεται σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι. Ἄν ὑποθέσωμε λοιπὸν ὅτι ὑπῆρχε ἀνάλογια τῆς ἐντάσεως τῆς φωνῆς πρὸς τὸ θάρος τοῦ σώματος, τὴ δύναμι φωνῆς θὰ εἶχε ὁ ἄνθρωπος; Ἐχει ὑπολογισθῇ ὅτι ἄνθρωπος μετρίου θάρους, θαρύνει ὅσο 8000 κολύθρια, τὰ μικρούλια ἐκεῖνα πουλιά, ἕνα δὲ κολύθριο εἶναι θέβαια πέντε φορές θαρύτερο ἀπὸ ἕνα γρύλλο, ὥστε ἕνας ἄνθρωπος, τ' ὀλιγώτερο, θαρύνει ὅσο 40.000 γρύλλοι. Ἄν τὴν ὑποθέσῃ ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ γρύλλου ἀκούεται σὲ ἀπόλυτὴ ἡσυχία, σ' ἀπόστασι 150 μέτρων, ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔπρεπε ν' ἀκούεται ἀπὸ ἀπόστασι 6000 χιλιομέτρων! Ἐπειτα, οὔτε ἀνάλογη εὐστοφία ὑπάρχει. Ἄν ὑποθεθῇ ὅτι ἐν ἀναλογία πρὸς τὸν φύλλο ὁ ἄνθρωπος μπορούσε νὰ πηδᾷ μὲ δύναμι ἀνάλογη πρὸς τὸν ὄγκο του, δεδομένου ὅτι ὁ φύλλος ἔχει θάρος ἐνὸς ἐκκοστοῦ τοῦ δρυαίου, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θαρύνει ἐξήντα ὀκτάδες ἰσοδυναμεῖ μὲ 480.000 φύλλους. Συνεπῶς ἂν ὁ φύλλος πηδᾷ μισὸ μ. κατὰ μέσον ὄρον, ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορούσε μ' ἕνα πήδημα νὰ πηδήσῃ ἀπόστασι 240 χιλιομέτρων.

Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΟΛΑ

Ο ΓΑΛΛΟΣ κριτικὸς ἀναλύων τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τοῦ Ζολά: «Τὸ Ἀνθρώπινο Κτῆνος», ἀριθμεῖ τὰ ἐγκλήματα ὅσα διαπράττονται ἐν αὐτῷ ὡς ἐξῆς:

Νεκρ. Τρ.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου Γκρανμωρέν, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ρουβῶ καὶ τῆς συζύγου του ἐν βαγόνῳ Α' θέσεως	1
Ἡ κυρὰ Φασία δηλητηριάζεται θραδέως ὑπὸ τοῦ ζύγου της	1
Ἡ Λουίζέττα ἀποθνήσκει ἐκ τοῦ φόβου, τὸν ὁποῖον ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὴν ὁ Γκρανμωρέν, ἀπὸ	1
Ἡ Σεβερίνη Ρουβῶ φονεύεται ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ της	1
Ἡ σύζυγος τοῦ ταμίου Λεμπλὲ ἀποθνήσκει, ἐξανγκλωμένην καὶ μετωικησῇ	1
Φονεύονται καὶ τραυματίζονται ἐν ἐκτροχιάσει	15—31
Ἡ Φλόρα αὐτοκτονεῖ ριπτομένη ἐπὶ τῶν τροχιῶν τοῦ σιδηροδρόμου	1
Διπλοὺς θάνατος τοῦ μηχανικοῦ Λαντιέ καὶ τοῦ θερμαστοῦ Πεκέ, οἵτινες προσπαθοῦντες νὰ σταματήσουν τὴν ὀλοταχῶς κινουμένην ἀτμομηχανὴν πίπτουν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς καὶ κατασυντρίβονται	2
Ἐν ὅλῳ	23—31

Ἀληθῶς αἰμοσταγὲς ὄθελον.

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

ΤΟΝ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ

ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Στὴ γαλλικὴν ἐπαρχίαν ποὺ, κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, εἶχε τὸ ὄνομα Ἐλευθερία Κομητεία, ζῇ ὁ Πέτρος Πρὸς γνωστότερος μὲ τὸ ὄνομα «Ἰατρός τῶν πτωχῶν» καὶ παντρεύεται μιὰ νέαν τὴν ὁποίαν ὑπεραγαποῦσε. Μετὰ δύο χρόνια ὁμιᾶς ἡ γυναῖκα του ἀπέθανε ἀπὸ τὴν γέννα ἀφίνοντάς του ἕνα μωρὸ ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀπέθανε κι' αὐτό. Τὴν ἴδια νύκτα παρουσιάσθη καὶ τὸ σπῆτι τοῦ μερικοῦ προσώπου τοῦ ἀκούστητος κρότος δημάτων καὶ φωνῆς... Μετὰ ἀντήχησαν κραυγές, θλαστήμιες καὶ βογγητά, καθὼς καὶ θερμὲς παραλήψεις, στὶς ὁποῖες ἀπαντοῦσαν γέλια σαρκαστικά.

Ὁ Ρολάνδος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι ὅπου ἦταν ἀκοιμημένος, κι' ἐπλησίασε στὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὸ δρόμο.

Ἐνα πυκνὸ στρώμα σκόνης ἐσκέπαζε τὰ τεῖμα αὐτοῦ τοῦ παραθύρου καὶ ἐμπόδιζε τὸν νέον νὰ ἰδῇ τί γινόταν ἐξω. Τότε αὐτὸς ἐσκόπασε μὲ τὸ μαντῆλι τοῦ ἑνα μέρους ὅχι μεγαλύτερο ἀπὸ ἀσημένιο νόμισμα, κι' ἐκόλλησε ἀπάνω τὸ μάτι του.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου, σιμὰ στὴν πηγὴ καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πανήρην καρυδιάς, εἶδε τότε ἕναν ὄμιλο ἀπὸ τέσσαρες ἀνθρώπους. Ἦταν τρεῖς ἄνδρες καὶ μιὰ γυναῖκα.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἦταν στρατιῶτες, μὲ ἀπαίσια μούτρα κατὰδίκαν ποὺ μόλις ἐβγήκαν

ἐκὼς τὴν ἐσχάτην ἀγάτην του!

Ἐνα ἀπροσδόκητο γεγονός ἦρθε γιὰ νὰ τοῦ διώξῃ τίς θλιβερὲς ἐκείνες σκέψεις.

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ στὸ σπῆτι ἀκούστητος κρότος δημάτων καὶ φωνῆς... Μετὰ ἀντήχησαν κραυγές, θλαστήμιες καὶ βογγητά, καθὼς καὶ θερμὲς παραλήψεις, στὶς ὁποῖες ἀπαντοῦσαν γέλια σαρκαστικά.

Ὁ Ρολάνδος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι ὅπου ἦταν ἀκοιμημένος, κι' ἐπλησίασε στὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὸ δρόμο.

Ἐνα πυκνὸ στρώμα σκόνης ἐσκέπαζε τὰ τεῖμα αὐτοῦ τοῦ παραθύρου καὶ ἐμπόδιζε τὸν νέον νὰ ἰδῇ τί γινόταν ἐξω. Τότε αὐτὸς ἐσκόπασε μὲ τὸ μαντῆλι τοῦ ἑνα μέρους ὅχι μεγαλύτερο ἀπὸ ἀσημένιο νόμισμα, κι' ἐκόλλησε ἀπάνω τὸ μάτι του.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου, σιμὰ στὴν πηγὴ καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πανήρην καρυδιάς, εἶδε τότε ἕναν ὄμιλο ἀπὸ τέσσαρες ἀνθρώπους. Ἦταν τρεῖς ἄνδρες καὶ μιὰ γυναῖκα.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἦταν στρατιῶτες, μὲ ἀπαίσια μούτρα κατὰδίκαν ποὺ μόλις ἐβγήκαν

ἀπὸ τὰ κάτεργα, κι' ἐφορούσαν τὴ στολὴ τῶν Πρασίνων τοῦ Λεσπινασού. Ἡ γυναῖκα κα, ἡλικίας 55 ὡς 60 χρονῶν, ψηλὴ καὶ ἀδύνατη, φορούσε τὴν φτωχικὴν ἀμφίεσι τῶν γυναικῶν τῆς ἐπαρχίας.

Τὰ γκριζὰ μαλλιά της ξέφευγαν ἀκατάστατα ἀπὸ τὴν σχισμένη σκούφια καὶ τῆς ἐπεφταν στοὺς ὤμους. Ὁ πρόμος καὶ ἡ ἀπελπισία ἦσαν ζωγραφισμένα στὸ πρόσωπό της, τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ὑπομένων θὰ εἶχαν γνωρίσει κάποτε μιὰν ὀχι καὶ τόσο εὐκαταφρόνητη συντροφιά.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν γονατιστὴ μπροστὰ στοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς παρακαλοῦσε κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

Στὶς παραλήψεις καὶ στὰ δάκρυά της οἱ Πράσινοι ἀπαντοῦσαν μὲ γέλια σαρκαστικά καὶ μὲ βρισιές.

Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ προσπαθοῦσε ν' ἀγκαλιάσῃ τὰ γόνατα ἐνὸς τῶν στρατιωτῶν, μήπως μπορῇ καὶ τὸν συγχωρήσῃ. Ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἐσπρωξε μὲ μιὰ κλωτσιά, σὺν νὰ φέδαν μὴν λερωθῇ τὴν ἐπαφὴ της.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Πρασίνους ἀπομακρύνθηκε λιγώτε, καὶ λύνοντας ἕνα σκοινὶ ποὺ εἶχε

τυλιγμένο στὴ μέση του, ἐσήκωσε τὰ μάτια γιὰ νὰ βρῇ τὸν χονδρότερο καὶ χαμηλότερον κλώνον τοῦ πλησιέστερου δένδρου. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὸν καταλλήλοτερον γιὰ τὴ χρῆσι ποὺ τὸν ἤθελε. Ἀναρριχῆθηκε λοιπὸν στὸ δένδρο, ἔδεσε καλὰ στὸν κλώνο τὸ σκοινὶ καὶ στὴν ἄλλην ἀκρὴ ἔκανε μιὰ θηλεία.

Ὅταν τελείωσε ἐκατέβηκε, καὶ ὁ Ρολάνδος τὸν ἀκούσε νὰ λέῃ στοὺς συντρόφους του:

—Ὁ Λεσπινασὺ καὶ οἱ σύντροφοί μας θὰ γλεντήσουνε μὲ τὴν πυρὰ... Ἐμεῖς ὁμως ἔχουμε τὴν κρεμάλα, ποὺ ἀξίζει πιὸ πολὺ!.. Σὲ λιγὰν θὰ γελᾶσουμε καλὰ. Θὰ ἰδῇτε τί μορφασμοὺς θὰ κἀν αὐτὴ ἡ στρίγγλα τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πᾶν στὸν ἄλλον κόσμο γιὰ ν' ἀνταμώσῃ τὸν Σατανά, τὸν προστάτη της!..

Οἱ δύο Πράσινοι ἐχειροκρότησαν σ' αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἐκέντησαν μὲ τίς μύτες τῶν

Ἐκὼς τὰ σπαθὶ τοῦ στίς πλάτες τοῦ γίναντο

«ΠΡΟΣΦΑΤΑ» ΝΕΑ (Ἀπὸ τὴν Ἑορτίαν τοῦ 1890)

Ο ΔΙ' ΑΦΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΙΛΟΥ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΕΝ Βουδαπέστη τῆς Οὐγγαρίας ἤρχισε ν' ἀνακινῆται ἀπὸ τινος τὸ ζήτημα τῆς καταργήσεως τοῦ συνήθους χαιρετισμοῦ τῶν ἀνδρῶν δι' ἀφαιρέσεως τοῦ πύλου. Ὑπὲρ τῆς καταργήσεως αὐτοῦ συνηγοροῦσιν εὐγλώττως πλείστοι ἱατροὶ, θεωροῦντες τὴν ἐν ὑπαίθρῳ συνηθὴν ἀποκάλυψιν τῆς κεφαλῆς ἐπιβλαβὴ εἰς τὴν υγείαν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ αἱ οὐγγρικάι ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὰ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ χαιρετισμοῦ τοῦτου, ἔχοντα ὡς ἐξῆς: Ἐφευρέται τοῦ δι' ἀφαιρέσεως τοῦ πύλου χαιρετισμοῦ εἶνε οἱ Φράγκοι. Παρ' αὐτοῖς ἐπετρέπετο μόνον εἰς τοὺς εὐγενεῖς

ἡ διατήρησις μακρὰς κόμης, ὁ δὲ πολὺς λαὸς ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ κουρεύεται μέχρι ρίζης. Καθ' ὁδὸν λοιπὸν ὁσάκις ἄνθρωπος ἐκ τοῦ λαοῦ συνήντα εὐγενῇ, ὤφειλε ν' ἀφαιρῇ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει κουρεμένην τὴν κόμην, ἄλλως ἐτιμωρεῖτο διὰ θαυμάτης ποινῆς.

Ἐπιλέγουσι δὲ ὅτι ἐν Ἀμερικῇ οὐδεὶς ἀφαιρῇ τὸν πύλον τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ ὅπως χαιρετῆσῃ. Ἀρκεῖται εἰς ἀπλοὺν νεύμα διὰ τῆς χειρός. Οἱ Οὐγγροὶ, οἱ ὁποῖοι εἶνε πολὺ πρακτικοὶ ἄνθρωποι, δὲν περιωρίσθησαν εἰς ἀπλὰς θεωρίας καὶ γνώμας, ἀλλὰ πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν προέβησαν εἰς σύστασιν συλλόγου, τοῦ ὁποῦ τὰ μέλη χαιρετίζουσι χωρὶς ν' ἀφαιρῶσι τὸν πύλον ἐκ τῆς κεφαλῆς.

10ον

Τοῦ κάκου ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὅτι ἕνας εὐπατρίδης κάνει τὸ καθήκον του ὅταν φροντίζῃ γιὰ τὴν ἀσφάλεια μιᾶς γυναίκας, τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ ἐμνηνεύσῃ τὰ λόγια τοῦ Λακουζόν: «Κάποτε χρειάζεται μεγάλο θάρρος γιὰ ν' ἀφήσῃ κανεὶς τὸ ξίφος στὴ θήρη του, τοῦ κάκου σκεφτόταν ὅτι τὸ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Ἐγκλαντίνα ἀπὸ κάθε κίνδυνον, ἦταν τὸ ἴδιον σὰν νὰ ὑπεράσπιζε τὴν εὐτυχίαν του!..

Δὲν εὗρισκε ἀρκετὰς δικαιολογίας, ὥστε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτοῦ καὶ νὰ παρηγορηθῇ, καὶ ἡ πίκρα ποὺ ἐννοεῖτο τὸν

απαθίων τους τη γηρά, που εξακολουθούσε να τοίς ικετεύη, γονατιστή, χωρίς όμως οι παραλήψεις της να κάνουν την παρακλητική εντύπωση στις πέτρινες καρδιές τους.

Τότε ασφαλώς θα καταλάθε πως δεν της έμενε πια καμιά ελπίδα, γιατί εσταμάτησε να κλαίη και να βογγάη. Έσήκωσε τα μαλλιά που της είχαν κατέβη ως τα μάτια και στάθηκε όρθη και αμίλητη, σαν άγαλμα, μπροστά στους δημίους της.

—Εμπρός, γρηά!... της είπεν ένας απ' αυτούς. Τί στέκονται; Στην κρεμάλα!...

Και αυτή έπροχώρησε σταθερά προς το σχοινί που έκρεμόταν από το χονδρό κλωνάρι του δένδρου.

—Εκείνος από τους Πράσινους που έκανε όλες τις προετοιμασίες της περιεργής αυτής εκτελέσεως, είχε τοποθετήσει μια μεγάλη πέτρα κάτω ακριβώς απ' τη θηλειά.

—Νά το σκαλοπάτι που θα σέ φέρη πιο σιμά στον παράδεισο, στρίγγλα!... της είπε. —Εμπρός, ανέβα!...

Η γυναίκα υπήκουσε.

Ο Πράσινος σηκώθηκε στις κώτες των ποδιών κι' έπέρασε τη θηλειά γύρω στο λαμμό της γρηάς.

Για να την στείλη στην αιωνιότητα δεν έμενε παρά να δγάλη την πέτρα που την συγκρατούσε.

—Τί διάβολο! είπε την ίδια στιγμή ο Ρολάνδος που άρχιζε να νοιώθη το αίμα να θράζει μέσα του, δεν μπορεί θέβαινα να τοιά αφήσω να δολοφονήσουν αυτή την γυναίκα χωρίς να τρέξω να την γλυτώσω!

—Εβγαλε τον μανδύα του, και αφού έβεβαιώθηκε πως το σπαθί του ήταν στη θέση του, και συνέστησε, στην Έγκλαντίνα να κλείση άμέσως την πόρτα και να την άμπαρωση καλά, έβγήκε απ' το σπίτι.

Οι Πράσινοι τον εκύτταζαν με άπορία και περιέργεια, μόλις παρουσιάστηκε μπροστά τους, κι' εσταμάτησαν για μια στιγμή την εκτέλεση.

Ο Ρολάνδος, καθώς είπαμε, ήταν ντυμένος κατά τρόπον που μπορούσε κανείς να υποθέση πως ήταν αξιωματικός.

Οι Πράσινοι, λοιπόν, φαντάστηκαν ότι ο άνθρωπος αυτός αν δεν υποκρύπτει άμέσως όπιτελειό του κόμητος ντε Γκεμπριάν, γι' αυτό και τον χαϊρεύσαν.

Ο νέος, ήθελε βέβαια ν' αποφύγη μιá συμπλοκή με τους ανθρώπους αυτούς, αφού ήταν μόνον του και κάποιος δύσκολα θα μπορούσε να τ'α βγάλη πέρα.

—Αποφάσισε λοιπόν να επαφελήθη της ευκαιρίας αυτής, και, πλησιάζοντας τους Πράσινους χωρίς να σήρη το σπαθί του, τους είπε:

26

—Τί κάνετε σεις εδώ πέρα;

—Τό βλέπετε πολύ καλά, κύριε αξιωματικέ, απήντησε ένας απ' αυτούς. Περνούσε λίγο την ώρα μας...

—Περνάτε την ώρα σας κρεμώντας μια γυναίκα;...

—Δεν είναι γυναίκα αυτή, κύριε αξιωματικέ!

—Τί είναι λοιπόν;

—Μια μάγισσα.

—Ποιός σας τό είπε;

—Όλος ο κόσμος το ξέρει στον Άγιο Κλαύδιο... Την λένε μάλιστα «μάγισσα Γκίτα».

—Και ποιός την κατεδίκασε αυτή τη γυναίκα;

—Εμείς. Την καταδικάσαμε εις θάνατον και τώρα εκτελούμε την απόφαση.

—Είσαστε μήπως δικαστά;

—Κύριε αξιωματικέ, είμαστε Πράσινοι του λοχαγού Λεσπινασού, και οι Πράσινοι του Λεσπινασού αξίζουν περισσότερο απ' όλους τους δικαστές του κόσμου...

—Αποφασίσαμε να την κρεμάσουμε τη στρίγγλα και θα την κρεμάσουμε! Τραβάτε λοιπόν στη δουλειά σας αν είσαστε τόσο ψυχρόπνοος και δεν θέλετε να την δητε κρεμασμένην απ' αυτό το δένδρο...

—Και αν δεν θέλω να πάω στη δουλειά μου; έκανε ο Ρολάνδος προκλητικά. —Αν θέλω να μείνω και να σας έμποδίσω να κάνετε αυτό που θέλετε να κάνετε;

—Θά το κάνουμε το ίδιο και χωρίς την άδειά σας.

—Α, έτσι νομίζετε;

—Τό νομίζουμε και τό πιστεύουμε.

—Αυτό θα τό ίδουμε και τώρα άμέσως μάλιστα! Σας διατάζω ν' αφήσετε ελεύθερη αυτή την γυναίκα, και αν δεν υπακούσετε με τό καλό, θα ύπακούσετε με τό ζορί.

Ο Πράσινος εις τον όποιον ο Ρολάνδος μιλούσε από την άρχή του έπεισοδίου, εσταύρωσε τα χέρια στο στήθος, κι' έπειτα, παρατηρώντας τον νέον με αούθάδεια, του είπε περιφρονητικά:

—Και ποιός είσαστε σεις που άνακατεύετε σε ξένες υποθέσεις και δίνετε διαταγές σαν νάμαστε ύπηρέτες σας;

—Δεν είναι άνάγκη να μάθετε ποιός είμαι, απήντησε ο Ρολάνδος, αλλά σας είδοποιώ ότι αν δεν υπακούσετε άμέσως θα κάνετε γνωριμία με τό σπαθί μου...

—Εστω! έκανε ο ληστής. —Εξώ τα σπαθιά, λοιπόν!... Και θα ιδήτε πως κόβουν τα κεφάλια στα κοκάρια που λαλούν πολύ δυνατά!...

—Επειτα, τραβώντας το βαρύ σπαθί του, έπρόσθεσε σ' αυτόν απ' τους συντρόφους του που εκτελούσε χρέη δημίου:

—Λιμασού, τελειώνει με τη γρηά!

Ο έντιμότατος Λιμασού υπήκουσε άμέσως, και με μια

κλωτσιά επέταξε μακριά την πέτρα που ήταν κάτω από τα πόδια της γρηάς.

Ο Ρολάνδος ώρμησε με τό σπαθί στο χέρι κατά του Πράσινου και του επέτεθη, ενώ ο ληστής προσπαθούσε να τον άποκρούση, καλώντας τους συντρόφους του εις βοήθειαν.

Εκείνοι έσπευσαν αλλά πολύ άργά. Τό σπαθί του νέου είχε διαπεράσει τό στήθος αυτού του κακούργου, που σωριάστηκε σαν κεραυνόπληκτος.

Οι άλλοι δύο, βλέποντας αυτό τό θέαμα τόβαλαν στα πόδια, αφήνοντας τον Ρολάνδον μόνον με τό πτώμα του ληστού και την δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα που άρχισε να σφαδάζη από την άγωνία.

Ο νέος έσπευσε να της κόψη τό σχοινί και η γυναίκα σωριάστηκε λιπόθυμη.

Η ΦΩΤΙΑ

Ο Ρολάνδος έσκυψε επάνω της, της έβαλε τό χέρι στην καρδιά και είδε ότι χτυπούσε αδύνατα. Η ύπερτάτη εκείνη στιγμή κατά την όποιαν ή ψυχή, αφήνοντας την γήινη κατοικία της, πηγαίνει προς τον ουρανό ή προς την κόλαση, δεν είχε φθάσει ακόμη.

Επήγε λοιπόν στην πηγή που δεν ήταν μακριά, απ' εκεί, έπιασε λίγο νερό στις χούφτες του και μ' αυτό έβρεξε τό πρόσωπο και τόν μοιλοπιμένο λαμό της γυναίκας.

—Αλλά προτού τελείωση το θεάρεστο έργο του, δύο πυροβολισμοί άντήχησαν σε μικρή απόστασι απ' εκεί και δύο σφαίρες έπέρασαν δίπλα απ' τό κεφάλι του.

Ο Ρολάνδος έστρεψε ζωηρά τό κεφάλι, και δύο μικρά νεφάρια άσπρου καπνού, που ανέβαιναν από ένα γκρεμισμένο τοίχο καμιά τεννενταριά βήματα απ' εκεί, του έδειξε τό μέρος απ' όπου είχαν πυροβολήσει έναντιόν του.

—Ηταν οι δύο Πράσινοι, που προσπαθούσαν να εκδικηθούν τον θάνατο του συντρόφου των.

Ο Ρολάνδος έτρεξε επάνω τους, τους είδε που έφευγαν προς την άλλη πλαγιά του λόφου κι' έτυροβόλησε έναντίον τους. —Αλλά είχαν άπομακρυνθεί άρκετά, ώστε δεν μπορούσε να τους φθάση.

—Όταν επέστρεψε σιμά στη γρηά την βρήκε καθισμένην κατά γης. Με τό νερό που της έβρεξε τό πρόσωπο είχε συνέλθει τελείως.

—Πώς είσαι τώρα, καλή μου γυναίκα; την έρώτησε.

—Καλύτερα, κύριέ μου, πολύ καλύτερα, απήντησε με άδύνατη φωνή.

Κι' έπρόσθεσε μ' ένα ύφος τόσο ευγενικό, που άποτελούσε μεγάλην αντίθεσι με τό κουρέλια που φορούσε.

—Και δεν ξέρω, κύριέ μου,

πως να σας εύχαριστήσω για όσα έκάνατε για μένα, ριψοκινδυνεύοντας τη ζωή σας για τη δική μου, χωρίς να έχετε κανένα συμφέρον, χωρίς να με γνωρίζετε καν.

—Δεν έκαμα παρά τό καθήκον μου, απήντησε ο Ρολάνδος, έμποδίζοντας αυτούς τους κακούργους να κάμουν ένα έγκλημα...

—Αλλοίμονο! έμουρμούρισε ή γρηά. Ζούμε σε μιάν εποχή που πολύ λίγο γνωρίζουν τη σημασία της λέξεως «καθήκον». Εύτυχισμένοι αυτοί που δεν την έξεχασαν ακόμη!...

—Τί τους έκανες αυτόνωνών και ήθελεν να σε σκοτώσουν;

—Τίποτα, άρχοντά μου...

—Ετσι, χωρίς κανένα λόγο, όπως τα παιδιά πετροβολούν καμιά φορά τό σκυλιά.

—Γιατί σε λένε μάγισσα και στρίγγλα;

—Ετσι με λένε όλοι στην πόλι, γιατί είμαι φτωχή, έρημη, δυστυχισμένη και γιατί ή φτώχεια και ή δυστυχία κάνουν τους ανθρώπους να φαντασθή...

Ο Ρολάνδος έπροσπάθησε να μη χαμογελάση, αλλά είπε με τό νου του πως αυτή ή γυναίκα θα ήταν τρελή.

—Υστερα από λιγάκι εκείνη έπρόσθεσε:

—Θά ήθελα να μάθω τό όνομά σας, άρχοντά μου, για να μην τό ξεχάσω ποτέ και για να τό λέω πάντα στις προσευχές μου.

—Λέγομαι Ρολάνδος, απήντησεν ο νέος.

—Εύχαριστώ, έπιθύρισε ή γρηά. —Όραίο όνομα Ρολάνδος, ένα όνομα που τ' αγαπώ πολύ...

—Επειτα, δίχως να προφέρη λέξι και χωρίς να περιμένη άλλες ερωτήσεις, ή Γκίτα, παρ' όλη την ήλικία της και την λιποθυμία απ' την όποιαν είχε συνέλθει λίγο πριν, άπομακρύνθηκε γοργά, με δάμα σταθερό.

Ο Ρολάνδος έτοιμαζόταν να επιστρέψη στην καλύβα του Σιδεροπόδαρου, να πάη κοιτά στην Έγκλαντίνα που, πίσω απ' τό τείμα του παραθύρου, δεν είχε χάσει την παραμικρή λεπτομέρεια αυτής της σκηνής. —Εκαμε μάλιστα μερικά βήματα προς τα εκεί, όταν ένας ξαφνικός θόρυβος που έρχόταν με τον άνεμο από την πλατεία Λουδοβίκου, τον έκανε να σκιρτήσει. —Ετοιμάστηκε λοιπόν ν' άκουσάτη.

—Ηταν ο πυροβολισμός που έρεψε ο Άνθρωπος με την μαύρη μάσκα.

Και μετά τον πυροβολισμόν αυτόν —όπως θυμόμαστε— άκολουθήσε ή όμορφονιά των Σουηδών και των Πρασίνων, που ήταν σκόρπιοι ανάμεσα στο πληθος, και άμέσως κατόπιν ένα σωστό πανδαιμόνιο.

Οι όρεινοι άρχισαν τη σφαγή των έπιδρομέων. Και δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία για την προέλευσι αυτών των κρότων. —Εκεί κάτω είχε άρ-

Τριστάνον ντε Σάμ ντε' Ιδέρ, ήθελε να της υποβάλη μερικές ερωτήσεις, άλλ' αυτή δεν του έδωσε καιρό.

—Κύριέ μου, είπε, από τό ρούχα σας δεν μπορώ να καταλάβω σε ποιά πατρίδα άνήκετε: Είσαστε με τους Σουηδούς, με τους Γάλλους ή με τους άντάγες της Έλευθέρας Κομητείας;

—Είμαι με τους ντόπιους, απήντησε ο Ρολάνδος. Δεν έχω κανένα λόγο να τό κρύψω. —Αλλά γιατί με ρωτάς;

—Γιατί ως τό σήμερα, κυνηγημένη απ' όλους, μου φαίνονταν όλοι έχθροί, και οι Γάλλοι, και οι Σουηδοί και οι ντόπιοι. Σεις, έπειτα από τόσα και τόσα που έπέφερα, είσαστε ο μόνος άνθρωπος που έδειξατε κάποιο ενδιαφέρον για μένα. —Ερχομαι λοιπόν με τό μέρος σας, άρχοντά μου, και μη χαμογελάτε!...

Η γρηά Μαργαρίτα, ή μάγισσα Γκίτα όπως με λένε, θα σας γίνη ένας σύμμαχος πιο ώφέλιμος απ' ό,τι φαντάζεσθε.

Ο Ρολάνδος έπροσπάθησε να μη χαμογελάση, αλλά είπε με τό νου του πως αυτή ή γυναίκα θα ήταν τρελή.

—Υστερα από λιγάκι εκείνη έπρόσθεσε:

—Θά ήθελα να μάθω τό όνομά σας, άρχοντά μου, για να μην τό ξεχάσω ποτέ και για να τό λέω πάντα στις προσευχές μου.

—Λέγομαι Ρολάνδος, απήντησεν ο νέος.

—Εύχαριστώ, έπιθύρισε ή γρηά. —Όραίο όνομα Ρολάνδος, ένα όνομα που τ' αγαπώ πολύ...

—Επειτα, δίχως να προφέρη λέξι και χωρίς να περιμένη άλλες ερωτήσεις, ή Γκίτα, παρ' όλη την ήλικία της και την λιποθυμία απ' την όποιαν είχε συνέλθει λίγο πριν, άπομακρύνθηκε γοργά, με δάμα σταθερό.

Ο Ρολάνδος έτοιμαζόταν να επιστρέψη στην καλύβα του Σιδεροπόδαρου, να πάη κοιτά στην Έγκλαντίνα που, πίσω απ' τό τείμα του παραθύρου, δεν είχε χάσει την παραμικρή λεπτομέρεια αυτής της σκηνής. —Εκαμε μάλιστα μερικά βήματα προς τα εκεί, όταν ένας ξαφνικός θόρυβος που έρχόταν με τον άνεμο από την πλατεία Λουδοβίκου, τον έκανε να σκιρτήσει. —Ετοιμάστηκε λοιπόν ν' άκουσάτη.

—Ηταν ο πυροβολισμός που έρεψε ο Άνθρωπος με την μαύρη μάσκα.

Και μετά τον πυροβολισμόν αυτόν —όπως θυμόμαστε— άκολουθήσε ή όμορφονιά των Σουηδών και των Πρασίνων, που ήταν σκόρπιοι ανάμεσα στο πληθος, και άμέσως κατόπιν ένα σωστό πανδαιμόνιο.

Οι όρεινοι άρχισαν τη σφαγή των έπιδρομέων. Και δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία για την προέλευσι αυτών των κρότων. —Εκεί κάτω είχε άρ-

χίσει πραγματική μάχη.

Ο νέος έξεχασε τότε τα πάντα: την ύποσχεσί του, την άποστολή του να ανέλαβε άκόμα κι' αυτή την Έγκλαντίνα, και δεν έσκέφθηκε παρά ένα μονάχα: ότι οι φίλοι του εκινδύνευαν και ότι έπρεπε να σπεύση για να τους βοηθήση.

Τρέχοντας έπήρε τον άπότομον άνήφορο του Παγιότ και βρέθηκε μέσα στον λαβύρινθο των στενών δρομάκων που ώδηγούσαν στην πλατεία Λουδοβίκου ΙΑ'.

—Αλλά δεν μπόρεσε να προχωρήση πολύ και έχασε τό δρόμο. —Όλα τα σπίτια έμοιάζαν τό ένα με τ' άλλο. Τίποτα δεν μπορούσε να του χρησιμεύση για να προσανατολισθή και οι κάτοικοι έτρεχαν τόσο γρήγορα, ώστε κανείς δεν θα μπορούσε να τους σταματήσει.

—Όστόσο οι πυροβολισμοί έξακολουθούσαν, και ο Ρολάνδος, παρ' όλες τις προσπάθειες που έκανε, περνώντας από στενούς δρομάκους, μπαίνοντας σε άλλους που δεν είχαν έξοδο, έαναγκάζονταν για να πάρη νέα κατεύθυνσι, δεν μπόρεσε να πλησιάση στο πεδίο της μάχης. Κι' ένομίζε πως θα τρελλαθή!...

Τέλος, τη στιγμή που άπελπιζόταν ότι μη μπορούσε ποτέ να φθάση ως εκεί, τη στιγμή που οι πυροβολισμοί εσταμάτησαν γι' ν' άκουστούν κραυγές πόνου και λύσσας, βρέθηκε ξάφνου σε μιάν άπότομη στροφή πίσω απ' την όποιαν ήταν ένας μεγάλος άνοιχτός χώρος, όπου γινόταν σωστή μάχη.

—Ηταν ή πλατεία Λουδοβίκου ΙΑ'.

Την ίδια στιγμή άκουσε μερικούς που εφώναζαν: —Θάνατος στον Λακουζόν! Ζήτω ή Γαλλία και ή Σουηδία!...

Και άλλες φωνές που άπαντούσαν:

—Θάνατος στον Λεσπινασού!... Άγιος Κλαύδιος και Λακουζόν!

Ο Ρολάνδος ώρμησε άνάμεσα στους πολεμιστές, και με δύο πηδημάτα βρέθηκε στο κέντρο του πεδίου της μάχης, εκεί όπου ο κίνδυνος ήτανε πιο μεγάλος.

Είδαμε παραπάνω πως έφθασε άγκυραίως ώστε να σώση την δεύτερη φορά τη ζωή του λοχαγού Λακουζόν.

Μετά την νίκη, ή μάλλον μετά τον θρίαμβο της πλατείας Λουδοβίκου ΙΑ', ο λοχαγός και ο Βαρόξ, επί κεφαλής των όρεινων, ώρμησαν για να καταδιώξουν τους ήττημένους.

Ο Ρολάνδος τους είχε ακολουθήσει.

Η μάχη, ή μάλλον ή σφαγή, εξακολουθούσε μέσα στην πόλι, απ' όπου κανένας από τους έπιδρομείς δεν μπορούσε να ξεφύγη, γιατί οι άλλοι φρουρούσαν καλά τις πύλες.

Οι Σουηδοί, καταδιωκόμενοι σαν λυσσασμένα σκυλιά από τους τρομερούς αντίπαλους των, του κάκου χτυπούσαν τις πόρτες των σπιτιών, φωνάζοντας πως παραδίνονται και ζητώντας οίκτο. Οι όρεινοί και οι κάτοικοι της πολιτείας είχαν πάρα πολύ μίσος στην καρδιά τους, είχαν να εκδικηθούν πολλά έγκλήματα, ώστε να νοιώσουν τον παραμικρόν οίκτο για τους ανθρώπους αυτούς.

—Όταν νικούσαν, οι Σουηδοί έσφαζαν αλύπητα τις γυναίκες, τους γέροντες και αυτά τα παιδιά! Τώρα που ήταν ήττημένοι έπρεπε να σφαχτούν αλύπητα από τους άλλους.

—Όστόσο, μερικοί απ' αυτούς κατόρθωσαν να σωγνητρωθούν. —Ανοίξαν με τα σπαθιά τους ένα δρόμο ανάμεσα στους όρεινους που φρουρούσαν τις πύλες και διγύηκαν στην ύπαιθρο, όπου ο Λακουζόν έσκέφθηκε να μη τους καταδιώξη για να μη σκορπίση τους δικούς του.

Ο κόμης ντε Γκεμπριάν και ο άνθρωπος με την μαύρη μάσκα είχαν εξαφανιστή και κανείς δεν ήξερε αν έπρόκειτο να έαναφανούν τώρα γρήγορα.

Ο Λακουζόν και ο Βαρόξ έδιναν τις τελευταίες διαταγές, και άκολουθούμενοι από τον Ρολάνδον έτοιμαζονταν να επιστρέψουν στην πλατεία Λουδοβίκου, όπου ένόμιζαν ότι θα βρουν τον εφημέριον Μαργίς.

—Εξαφνα όμως, ένας παράξενος ήχος, μια τρομερή βοή, έσχισε τον αέρα.

—Ενας από τους όρεινους που έμενε νύχτα και μέρα στην κορυφή του καμπαριού, άρχισε να χτυπά με μανία τη μεγάλη καμπάνα. Και σε λιγάκι, όλες οι καμπάνες, όλων των εκκλησιών του Άγιου Κλαυδίου, έδιναν τό σήμα του κινδύνου, ενώ στήλες κατάνευρου πυκνού καπνού ανέβαιναν από τα τέσσερα σημεία της πολιτείας και την έτύλιγαν δολοκλήρη.

—Επειτα, μια μυριόστομη κραυγή, βγαλμένη από χίλια στόματα, άντήχησε παντού:

—Φωτιά!... Φωτιά!... Φωτιά!...

Η πυρκαϊά ή μάλλον ο έμπερησμός αυτός, ήταν ή τελευταία άνάμνησις που άφηναν οι Σουηδοί στην βασανισμένη πολιτεία. Κατ' αυτόν τον τρόπο ένοσφισαν να εκδικηθούν για την ήττα τους, βάζοντας φωτιά και στις τέσσερις γωνίες του Άγιου Κλαυδίου.

Τώρα, σε μια πολιτεία όπου τό νερό ήταν κάτι σπάνιο, όπου οι δρόμοι ήταν στενώτατοι και τα δύο τρίτα των σπιτιών έξυλινα, είναι εύκολο να καταλάβη κανείς ότι όποιαδήποτε προσπάθεια για τό σόβιο σιμο της φωτιάς ήταν καταδικασμένη ν' άποτύχη. —Επρεπε λοιπόν να φύγουν, αν δεν

ήθελαν να ταφούν όλοι κάτω από τα καπνίζοντα έρείπια.

Ο Λακουζόν και ο Βαρόξ δεν μπορούσαν να κρύψουν την απογοήτευσί τους και την πίκρα τους.

—Ενας όρεινός, με τα ρούχα και τα μαλλιά μουσκεμένα, λαχανιασμένος γιατί είχε τρέξει πάρα πολύ για να φθάση ως εκεί πέρα, σταμάτησε μπροστά τους.

—Λοχαγέ, είπε μιλώντας με δυσκολία, ή φωτιά έχει άπλωθή παντού. Από τό κάτω μέρος της πολιτείας είναι άδύνατο να περάση κανείς.

—Επειτα, γυρίζοντας προς τον ύπαρχηγόν, που ήταν επίσης εκεί, έπρόσθεσε:

—Ερχομαι από τό Παγιότ...

Τό σπίτι του Σιδεροπόδαρου καίγεται σαν θυμωιά.

Ο Ρολάνδος και ο Λακουζόν καττάχθηκαν τρομαγμένοι.

—Η Έγκλαντίνα!... Πού είναι ή Έγκλαντίνα; εφώναξε ο λοχαγός σφίγγοντας τό χέρι του ελπατιδίου.

—Θά την σώσουμε! έμουρμούρισε ο Ρολάνδος ενώ ή καρδιά του εκόντευε να σκαματτήση. Θά την σώσουμε!...

—Δυστυχισμένε! έξηκολούθησε ο Λακουζόν, την έγκατέλειψε. —Επρεπε να μείνης κοντά της και να μ' αφήσης έμένα να πεθάνω!

—Επειτα, με άπίστευτη ταχύτητα, ώρμησε προς τό μέρος του Παγιότ.

Ο Ρολάνδος και μερικοί άνδρες τον άκολουθήσαν, αλλά σε λιγάκι έμειναν πολύ πίσω.

—Όταν ο λοχαγός, άφου έπέρασε από τους δρόμους εκείνους όπου ή πυρκαϊά έκανε τις μεγαλύτερες καταστροφές, σωριάζοντας έρείπια επί ερειπίων, εφθασε μπροστά στέ σπίτι του Σιδεροπόδαρου, είδε μπροστά του ένα θέαμα φοβερό.

Η καλύβα, σχεδόν δολοκλήρη από ξύλα, άναβαν σαν πυροτέχνημα. Οι μεγάλες πλάκες που άποτελούσαν την στέγη, είχαν γκρεμίσει στο έσωτερικό.

Πύρινες γλώσσες έβγαίναν από τις άπείρες ρογμές της πόρτας που είχε άρخیσει να καίγεται.

—Μά πως διάβολο αυτή ή πόρτα είναι κλειστή; έσκέφθηκε ο Λακουζόν. —Η Έγκλαντίνα θα έφυγε! Άδύνατον να μην έφυγε!

Και, πλησιάζοντας την πόρτα, την έσπρωξε με τη μύτη του σπαθιού του. Μερικά κομμάτια καμμένου ξύλου έφυγαν, αλλά ή πόρτα έμεινε κλειστή.

Ο Λακουζόν δεν μπόρεσε να πνίξη μιá κραυγή φόβου και τρόμου!... Γιατί ή πόρτα εκείνη ήταν καρφωμένη απ' έξω.

Οι δύο Πράσινοι του Λεσπινασού, άφου έπυροβόλησαν του κάκου κατά του Ρολάνδου, και

άφου τον είδαν ν' απομακρύνεται, σκέφτηκαν να βάλουν φωτιά στην καλύβα και ν' απομακρυνθούν με τους άλλους.

Με μια γερή σπρωξιά ο λοχαγός έγκρεμισε την μουσική μένη πόρτα και έκαμε να ωρμήσει στο εσωτερικό του σπιτιού. 'Αλλά οι φλόγες που βγήκαν όρμητικές από μέσα, τον ανάγκασαν να αποσπαστεί.

—'Εγγλαντίνα... 'Εγγλαντίνα, αδελφούλα μου!.. εφώναξε μισοτρελλός από την απελπισία του. Είναι αλήθεια λοιπόν ;!... Είσαι χαμένη για πάντα, είσαι νεκρή!.. 'Εκείνες ζωντανή;..

Μια αδύνατη φωνή, σαν να βγαίνει από τα έγκατα της γής, απήντησε σχεδόν άμασως:

—Εδώ είμαι, αδελφέ μου... Είμαι ακόμη ζωντανή... 'Ελα να με γλυτώσεις!..

Στην αρχή, ακούοντας αυτή τη φωνή που έβγαίνει από μέσα απ' ό τις φλόγες, ο Λακουζόν φαντάστηκε πως είχε γίνει κάποιο θαύμα, ή τουλάχιστον ότι πρόκειται περί ψευδαισθήσεως.

—'Επειτα όμως έσκέφθηκε πως ή 'Εγγλαντίνα, σαν βρέθηκε ανάμεσα σ' τις φλόγες, και βρίσκοντας την πόρτα κλειστή απ' έξω, δεν είχε άλλο μέσον σωτηρίας παρά να καταφύγει στο υπόγειο.

'Εκείνη την εποχή, αλλά και σήμερα ακόμη, στα φτωχά σπίτια της γαλλικής έκείνης εποχής, κατεβαίνει κανείς κλειστή απ' έξω, δεν είχε άλλο μέσον σωτηρίας παρά να καταφύγει στο υπόγειο.

Είναι θαύμα, πως, καθώς γκρεμίστηκε ή στέγη του σπιτιού δεν έφραξε αυτήν την καταστροφή. Διάφορα ξύλα είχαν διασταυρωθεί επάνω της, κάνοντας ένα είδος σχάρας που την προστατεύειν αλλά που έκινδύνευε να γκρεμιστεί από μια στιγμή στην άλλη, φράζοντας την είσοδο του υπογείου.

Η 'Εγγλαντίνα είχε καταφύγει εκεί μέσα κι' έκαλούσε εις βοήθειαν, ένθ' ή άμφοσφαιρα γινόταν πνιγερή εκεί μέσα. 'Αλλά πως να την βοηθήσει; Πως να μπει μέσα στην φλεγόμενη εκείνη κάμινον ;... Πως να περάσει ανάμεσα απ' αυτές τις φλόγες και ν' αναπνεύσει αυτόν τον αέρα;..

Τέλος, έστω και αν κατώραθαι να φθάσει ως εκεί, πως θα μπορούσε να την μεταφέρει επάνω, να την περάσει μέσα από τις φλόγες ;...

Καμιά πραγματική έλπίδα σωτηρίας δεν υπήρχε, και κάθε λεπτό που περνούσε έμεγάλωνε τον κίνδυνο κι' έφεγγε τον θάνατον πιο γρήγορα !..

—'Ολες αυτές οι σκέψεις έπεράσαν σαν αστραπή από το νου του λοχαγού.

Για δεύτερη φορά ακούστηκε ή φωνή της 'Εγγλαντίνας που έλεγε:

—'Αδελφέ μου, πνίγομαι!.. Πεθαίνω!.. Γρήγορα, έλα να με γλυτώσεις!

Ο Λακουζόν έσφιγγε τις γροθιές του και τραβούσε τα μαλλιά του!..

—'Εξαφνα, το βλέμμα του άστράψε κι' ένα επιφώνημα θριάμβου βγήκε από το κατώστεγγο στόμα του.

Είχε βρή εκείνο που ζητούσε!

TA ZAPIA

Ο Λακουζόν εξέδωλεσε τον μανδύα του, που τον είχε τυλίξει στο άριστερό του χέρι για να σχηματίσει ένα είδος άσπίδας. —'Ετρεξε στην πηγή κι' έβούτηξε μέσα το χονδρό εκείνο θώρακα.

'Εκείνη τη στιγμή έρχόταν ο Ρολάνδος με τον Σιδερόποδον, τον Γκαμπιάς, και άλλους όρεινούς.

Αναγκάστηκαν να περάσουν από ένα γκρεμισμένο σπίτι που τους έφραζε το δρόμο, και γι' αυτό έκαθυστέρησαν λιγάκι.

—Πού είναι; έρώτησε ο Ρολάνδος τον Λακουζόν. Πού βρίσκεται ;.

'Εκεί μέσα! απήντησε ο λοχαγός δείχνοντας το σπίτι που είχε μεταβληθεί σε πυροτέχνημα...

Ο Ρολάνδος ώρμησε προς τα εκεί.

—Σταματήστε τον! εφώναξε ο Λακουζόν. Θα καθί ζωντανός χωρίς να την σώσει.

Ο Γκαμπιάς και ο Σιδερόποδος άρπαξαν τον νέο από τα χέρια και τον έκρατήσαν άκίνητον, παρ' όλες τις προσπάθειες να τους ξεφύγουν και τις φωνές του.

—'Αφήστε με ! εφώναξε. Θέλω τουλάχιστον να πεθάνω μαζί της!

Ένας από τους όρεινούς είχε μαζί του μανδύα. Ο λοχαγός του τον πήρε και τον έβούτηξε στο νερό της πηγής, όπως έκαμε με τον δικό του.

—'Επειτα, αφού τυλίχτηκε καλά με τον μανδύα, σκεπάζοντας και το πρόσωπο, και κρατώντας τον άλλον που είχε βουτήξει επίσης στο νερό, έπροχώρησε προς το σπίτι, έμπηγε μέσα σ' τις φλόγες κρατώντας την αναπνοή του, έσφικωσε την καταστροφή κι' έχάθηκε κάτω από το υπόγειο, ένθ' οι φίλοι του δεν μπορούσαν να συγκατατίσουν επιφώνημα θαυμασμού και τρόμου μπροστά στην ήρωική και τρομερή εκείνη σκηνή.

—'Εγγλαντίνα ! εφώναξε κατεβαίνοντας γρήγορα τα σκαλοπάτια του υπογείου. 'Εγγλαντίνα, έρχομαι... Πού είσαι, αδελφή μου!..

'Αλλά ή νέα δεν άπαντούσε. Πνιγμένη από την τρομερή ζέση και τον φλογισμένο άέρα που είχε γίνει τόσο άρσενος ώστε δεν της έπέρριπε

να πάρη την αναπνοή της, είχε σωριαστεί λιπόθυμη.

Δίχως να χάσει στιγμή, ο Λακουζόν την έτύλιξε σ' τον άλλον μανδύα, όπως τυλίγουν τους πεθαμένους στο σάβανο, την άρπαξε στην άγκαλιά του, ανέβηκε τρέχοντας τα λίγα σκαλοπάτια του υπογείου κι' έπέρασε πάλι ανάμεσα απ' τις φλόγες του ισόγειου, που έμοιαζαν με κρατήρα ήφαιστείου.

Την στιγμή που περνούσε το κατώφλι με το πολύτιμο φορτίο του, κι' έπεφτε σχεδόν λιπόθυμος στην άγκαλιά του Ρολάνδου, οι σάνιδες που κρατούσαν έλεύθερη την καταστροφή σωριάστηκαν με πάταγο και έκλεισαν την είσοδο του υπογείου.

—'Αν άργούσε ένα δευτερόλεπτο ακόμη, το υπόγειο θα γινόταν τάφος γι' αυτόν και για την 'Εγγλαντίνα.

—Φίλε μου, αδελφέ μου! έμυρμούριζε ο Ρολάνδος με φωνή κομμένη απ' την συγκίνηση. Σου έσωσα κάποτε τη ζωή, αλλά ξεπλήρωσε με το παραπάνω το χρέος που είχες απέναντί μου!..

Κι' έσφιγγε τα χέρια του Λακουζόν, και τον έσφιγγε στην άγκαλιά του, και τον καταφιλούσε με παραφορά.

Μετά τις πρώτες αυτές εκδηλώσεις, οι δυο νέοι έπαρμερίσαν τον προστατευτικό μανδύα και έσκέπασαν το ώραιο πρόσωπο της 'Εγγλαντίνας.

Η νέα ήταν κατάχλωμη, αλλά ή φωτιά δεν είχε πειράξει ούτε μια τρίχα απ' τα κατσαυρα μαλλιά της. Η αναπνοή της ήταν τόσο κανονική και άταλη, που θάλεγε κανείς ότι κοιμάται.

—Με λίγο νερό θα συνέλθω από την λιποθυμία, είπε ο λοχαγός. Ρολάνδε, βρέχτης το πρόσωπο.

Ο Ρολάνδος έτοιμαζόταν να μεταχειριστή αυτό το μέσον για να συνέλθει ή νέα, αλλά ένα γεγονός άπροσδόκητο τον έμπόδισε.

—'Ενας από τους όρεινούς, κατέβαινε την πλαγιά τρέχοντας σαν τον άνεμο, έστάθηκε μπροστά τους, και είπε διασπαστικά:

—Γρήγορα, λοχαγέ! Είνε κάτω, στο δρόμο του Λογκσάμια, οι Σουηδοί και οι Πράσινοι, έχουνε πάλι μαζευτεί και θαδίζουν επάνω μας. Μ' έσταλσε ο συνταγματάρχης Βαρδός να σας πω ότι σας περιμένει... Γρήγορα!..

—Παλλήκρια! έκανε ζωνχρά ο Λακουζόν. 'Ακούσατε ; 'Εμπρός λοιπόν! 'Αγιος Κλαύδιος και Λακουζόν!

—'Επειτα, γυρίζοντας προς τον Ρολάνδον, έπρόσθεσε:

—'Αδελφέ μου, καταλαβαίνεις πολύ καλά ότι τώρα δεν μπορείς να μάς ακολουθήσεις. Πάρε την 'Εγγλαντίνα στην άγκαλιά σου, κατέβα στο ίλα

γινό ως τον προμαχώνα, θα δής μια πορτούλα, θα την άνοίξεις, θα περάσεις τον ποταμόν Μπιέν στο μέρος όπου μάς περιμένει ο Γκαμπιάς, και θα μάς περιμένεις στο δάσος, ακριβώς κάτω από το μεγάλο έλατο που φαίνεται απ' εδώ. Σύμφωνοι;

—Ναι, απήντησε ο Ρολάνδος.

—Πήγαινε λοιπόν και ο Θεός μαζί σου! 'Εγώ πρέπει να σπεύσω, γιατί θέλω να τελειώσω μια και καλή με τους ληστές αυτούς που μάς έκαμαν τόσες μεγάλες ζημιές!

—'Επειτα, αφού έσφιξε πάλι το χέρι του Ρολάνδου, ο λοχαγός έπηρε τους όρεινούς του κι' έχάθηκε στην πρώτη στροφή του δρόμου.

Ο νέος, σαν έμεινε μόνος με την 'Εγγλαντίνα, δεν είχε παρά μια σκέψη μονάχα : ν' απομακρυνθί όσο το δυνατόν πιο γρήγορα από το καταραμένο εκείνο μέρος που είχε εγκαταλειφθεί και από το Θεό και που σε λίγες ώρες πολέμου είχε γερήσει σκοτωμένους κι' έρείπια.

—'Εσκόπεσε από κάτω την μνηστή του, την κρατήσε στην άγκαλιά του κατά τρόπο ώστε το κεφάλι της ν' άκουμπά στον ώμο του κι' έπηρε τον άπότημον εκείνο κατήφορον που θα τον άδηγούσε κατ' ευθείαν στον προμαχώνα.

Είχε κάνει καμιά έκατοστή βήματα, κι' έβλεπε από μακριά τον προμαχώνα, όταν βρέθηκε μπροστά σε μια καλύβα, τόσο φτωχή, που οι Σουηδοί θα σκέφθηκαν ότι δεν άξιζε τον κόπο να της βάλουν φωτιά.

—'Εξαφνα, ή πόρτα της καλύβας άνοιξε και δυο άντρες ήρθαν κι' έστάθηκαν μπροστά στον Ρολάνδον, με την άποφαι να μη τον αφήσουν να προχωρήσει.

Αυτοί οι άντρες, τους όποιους άνεγνώρισε άμέσως, ήταν οι σύντροφοι του Πρασίου, τον όποιον είχε σκοτώσει.

Ο ένας απ' αυτούς έχαιρέτησε ειρωνικά και του είπε:

—Εδώ είσαστε, άρχοντά μου ; Πάτε να υπερασπιστήτε καμιά άλλη μάγισσα;

—Δεν βλέπετε που κρατεί την όμορφη Γκίτα στην άγκαλιά του; είπε ο άλλος. Δεν βλέπετε που βγήκε περιπατο με την αγαπημένη του ;

—Περιπατο σε μια πολιτεία που καίγεται σαν πυροτέχνημα; Χρειάζεται μεγάλο κουράγιο για να κάνη κανείς τέτοιον περιπατο!

—Φαίνεται πως είναι έρωτευμένος με την Γκίτα, και ο έρωτας δεν ξέρει έμπόδια!..

—Κι' εγώ είμαι της γνώμης ότι αν αγαπάη τη ζωή του, καλά θα κάνη ν' αφήσει τη μάγισσα και να πάη στη δουλειά του.

(Ακολουθεί)

Για σας, κύριοι σύζυγοι!

1) Μην άπευθύνετε ποτέ έρωτήσεις που μπορούν να προκαλέσουν μίαν άπάντησι άδυστηρή. Λόγου χάριν, αν είσαστε άπολύτως βέβαιοι ότι ή γυναίκα σας σας αγαπά, δεν είναι άναγκη να την ρωτήσετε πως έννοεί τόν έρωτα. 'Αν τώ ρωτούσε αυτό σ' εσάς δεν θα ξέρατε τί ν' άπάντησετε. Και αν βρήτε μίαν όρθην άπάντησι, αυτό σημαίνει ότι κατά πάσαν πιθανότητα τώ αίσθημα σας βρίσκεται προς τώ πέριμα του.

2) 'Αν, σε μια στιγμή άφηρημάδας, σας φωνάξει με ένα άλλο άνδρικό όνομα, μην τώ σχολιάσετε. Γιατί μπορεί κι' εσεις άλλη φορά, να την φωνάξετε με τώ όνομα άλλων γυναικών.

3) 'Όταν παρουσιαστή μπροστά σας κανένας παλαιός θαυμαστής της, να φανήτε πολύ εύγενής μαζί του, άποδείχνοντας έτοι στην γυναίκα σας ότι έδιδάλεζε τον καλύτερο και ότι είσαστε έν γνώσει αυτής της ύπεροχής. Θάρρη ή στιγμή που θα κάμη κι' αυτή τώ ίδιο, πράγμα που θα σας ικανοποιήση υπεβολικά. Δεν υπάρχει τίποτα πιο νεκρό από έναν λησμονημένο άνθρωπο που έρχεται πάλι στην έπιφάνεια.

4) Μην ένθαρρύνετε ποτέ τις έκμυστηρεύσεις του παρελθόντος. Τό ξαναθύμημα παλιών άναμνήσεων, όσο τυχαίο και αν είναι, μπορεί κάποτε να προκαλέση τώ άναμμα μιας φωτιάς που ήταν κρυμμένη στη στάχτη.

5) Στο ζήτημα του φαγητού νά επιμένετε στις προτιμήσεις σας, αλλά μην ξεχνάτε να παραγγέλνετε από καιρού εις καιρόν φαγητά που άρέσουν στη γυναίκα σας.

6) 'Αν ή γυναίκα σας έπιμένει να σας συνοδεύη όταν πηγαίνετε στο ράφι της γυναίκα του. Δώστε της ό μως να καταλάβη, ότι ή γυναίκα του δεν της μοιάζει, αλλά είναι κάπως καλύτερη.

7) 'Αν ή γυναίκα σας θέληση να κάμει μόν εκδρομύλα, μη φέρετε άντικείμενα. Να την ακολουθήσετε ευχαρίστως. Σύντομα θα κάμει μόν έπειλ ή άνθρησας. Να την ακολουθήσετε εις κάλτσες σας. Τότε, τώ καλύτερο που έχετε να κάμει είναι να την αφήσετε να κάμη ό,τι θέλει, με την άπόφασι όμως να μη φορέσετε αυτά που δεν θα σας άρέσουν.

8) Μή φέρνετε ποτέ σοβαρές άντιρρήσεις. Μια ά

πλή λογομαχία μπορεί να έξελιχθί σε καυγά και να έχη συνέπειες καταστρεπτικές.

9) Να την επαινείτε πάντα για τώ χτένισμα της. 'Αν μωρήτε μάλιστα εύχρηστη ή πραγματικά, άφου άλλως τε δεν θα μωρέσετε ποτέ να την πείσετε να χτενισθί διαφορετικά.

10) Φωτογραφίσεθε μαζί της, αλλά όχι πολύ συχνά. Μή φωτογραφίσεθε ποτέ σε νυκτερινά κέντρα, εκτός αν έσαστε πολύ εύθυμοι. Και να έχετε ύπ' όψιν ότι αν στη φωτογραφία βγητε κατσοφιασμένος, είναι πολύ πιθανόν να σας ρωτήση ή γυναίκα σας τι έσκεπτόσαστε εκείνη τη στιγμή.

11) Μή συζητάτε ποτέ για θρησκευτικά ζητήματα με την γυναίκα σας.

12) Ένας μυαλωμένος σύζυγος κρύβει πάντα τη μόρφωσι και την ικανότητά του, για να τώ έπείξη στην κατάλληλη στιγμή. Μην επιτρέψετε ποτέ στην γυναίκα σας να φανή άναγνώστη σας σε τίποτε, γιατί αυτό μπορεί ν' άποτελέση μια κακή αρχή.

13) Ν' άκούτε πάντα με προσοχή τις άφηγήσεις της. Γιατί κι' εσεις πιθανόν να θέλησετε κάποτε να της άφηγηθήτε κάτι, όποτε θα έχετε την αντίληψιν να σας άκούση με προσοχή.

14) Μην ξεχνάτε ποτέ πότε έχει την έορτή της ή τώ γενέθλιά της, αλλά άποφεύγετε να της άναφέρετε πόσων ετών είναι.

15) 'Επαινείτε έναν σύζυγο σύμφωνα με τόν τρόπο που μεταχειρίζεται την γυναίκα του. Δώστε της ό μως να καταλάβη, ότι ή γυναίκα του δεν της μοιάζει, αλλά είναι κάπως καλύτερη.

16) 'Αν ή γυναίκα σας θέληση να κάμει μόν εκδρομύλα, μη φέρετε άντικείμενα. Να την ακολουθήσετε εις κάλτσες σας. Τότε, τώ καλύτερο που έχετε να κάμει είναι να την αφήσετε να κάμη ό,τι θέλει, με την άπόφασι όμως να μη φορέσετε αυτά που δεν θα σας άρέσουν.

17) Μή φέρνετε ποτέ σοβαρές άντιρρήσεις. Μια ά

τε, άφου θ' άσοληθί ο καθένας με τις δικές του ύποθέσεις. Γιατί κάθε γυναίκα θέλει να μείνη μόνη της, έστω και για λίγες ώρες.

18) Ν' άκούτε πάντα τις συμβουλές της συζύγου σας, αλλά να κρίνετε μόνοι σας ποιές πρέπει ν' άκολουθήσετε, διατηρούντες πρό παντός την έλευθερία σας.

19) 'Αφήστε την να διευθύνη τα οικονομικά του σπιτιού και τώ ύπηρετικό προσωπικό, αλλά μην την αφήσετε άπολύτως έλεύθερη στην διαχείρισιν της περιουσίας της, τώσω δε μάλλον και της δικής σας. Και αν μάλιστα δείξη τέτοιες διαθέσεις, να της τρίξετε άμέσως τώ δόντια, για να πεισθί μια και καλή, ότι δεν μπορεί να κυβερνήσιν αυτή.

20) 'Αν σας κάνη να την περιμένετε στον κομμωτή της, μην ξεχνάτε ότι αυτό γίνεται για να γίνη ωραιότερη για σας. Προτιμητέον όμως για τώ φαγητό να επιμένετε στην άκρίβεια της ώρας.

21) Να κουβαλάτε όσα μπορείτε περισσότερα λουλούδια στο σπίτι, πρό παντός αν έχετε ότι της άρέσουν. Οι γυναίκες είναι πάντα πολύ εύαίσθητες σε τέτοιου είδους προσφορές και έξερουν να τις εκτιμούν.

22) Μή άποφεύγετε όσο

μπορείτε τις ύποσχέσεις. Ο γάμος είναι πρό παντός ζήτημα τιμής και όχι λόγων. 'Αν μωρήτε, ξεχάστε όσα περιπτώσεις έπεράσατε στη ζωή σας προτού τώ γνωρίσετε. Δεν είναι βέβαια και τόσο εύκολο αυτό, όχι όμως και άκατόρθωτο αν άποφασίσετε ν' άφιερωθήτε όλόκληρος στη γυναίκα σας.

23) Κρατήστε ένα δωμάτιο άποκλειστικά για σας, στο σπίτι. Μπορεί κάποτε να γίνη τώ καταφύγίό σας. Στο κάτω-κάτω, τώ καλύτερο πράγμα που αγαπάτε από τόν εαυτό σας είναι ή προσωπικότης σας. Και ή προσωπικότης, όπως κάθε σπάνιο λουλούδι, δεν άνθίζει όταν υπάρχουν και άλλα φυτά σμάς του.

24) 'Όταν ή γυναίκα σας μιλήσιν για κάποιον παλαιόν θαυμαστή της, μη δίνετε προσοχή. Είναι τώ ένοστικο της προστασίας που την άνάγκασε να θυμηθί, γιατί άσφαλώς κάτι της είπατε που προκάλεσε αυτήν την έπιθεσι. Τό σκόλισμα αυτόν των άναμνήσεων είναι άσφαλέςτατο σημείον ότι δεν κάνετε τώ καθήκον σας.

25) Προσπαθήστε να πείσετε την γυναίκα σας ότι είναι διαφορετική από τις άλλες γυναίκες. Αυτό θα

σας κάμη τη ζωή πιδ εότυ χισμένη.

25) 'Ο πρώτος όμως και ο τελευταίος απ' όλους τούς κανόνες είναι ο έξης: να είσαστε πάντοτε έτοιμοι να αντιστρέψετε όλους αυτούς τούς κανόνες όταν παρασση ανάγκη. Και μὴ ξεχνάτε ότι μπορεί πρώτη να τούς αντιστρέψη ή γυναίκα σας, φερώντας την τουαλέττα που άρέσει σε σας, λέγοντας λόγια που σας ευχαριστούν, σεβρίζατε στο τραπέζι φαγητά για τα οποία τρελλαίνεσθε. 'Αλλά στην περίπτωση αυτήν πρέπει να προσέξετε πολύ για να εξακριβώσετε τί την αναγκάζει την γυναίκα σας να φερθή κατά τόν ευχάριστον αυτόν τρόπον. Γιατί δεν είναι καθόλου απίθανον να έχη κάποιον λάκκον ή φάβα, όποτε...

Δ. ΒΕΡΔΗΖ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ

Κ α ί τ η.—'Ανατριχιάζω όταν φέρνω στο νοῦ μου την τριαικοστή επέτειο τών γενεθλίων μου.

Μ α ί ρ η.—Γιατί, αγαπητή μου; Τί σου είχε συμβή τότε;

ΣΑΡΑΒΑΛΟ

—Τί συμβαίνει με τὸ αυτόκλήτῳ σου;

—Μόνον ἓνα ἐξάρτημά του είναι πὸν δὲν ἀκούγεται καὶ αὐτὸ είναι ή... κόρνα του.

ΜΠΙΖΖΙ

'Ενας πλούσιος ἄνθρωπος ἔχε σπάσει ἓνα πλευρὸ κι' ἔπρεπε ἀπαραίτητως νὰ ὑποστῇ μιὰν ἐγχείρση. 'Επειδὴ ὅμως δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν χειρουργὸ τοῦ τόπου του, κατέφυγε σ' ἓναν διδάσκημα καθηγητῆ τῆς πρωτεύουσας.

Τὸ πρῶμα ἔγινε γνωστὸ μετὰ τῶν βοηθῶν τοῦ διασῆμου χειρουργοῦ, καὶ ἄλλων φοιτητῶν οἱ ὁποιοὶ ἐζήτησαν καὶ ἔλαβαν τὴν ἄδεια νὰ παραστῶν κατὰ τὴν ἐγχείρση.

Πρῶματι, ἡ ἐγχείρση ἦταν ἐπιτυχής. 'Αλλὰ ὅταν ὁ ἐγχειρισθεὶς ἐπανῆλθε στὶς αἰσθήσεις του εἶδε πὸς ὅλο του σχεδὸν τὸ κομμί ἦταν τυλιγμένο στὸς ἐπιδέσμους. 'Εκάλεσε τὴν νοσοκόμα.

—Τί σημαίνουν ὅλοι αὗτοὶ οἱ ἐπιδέσμοι; ἐρώτησε.

—Ξέρετε, κύριε, ἡ ἐγχείρση αὐτὴ πὸν σὰς ἔκαμε ὁ κύριος καθηγητῆς ἦταν ἀριστοτεχνικὴ καὶ τὰ χειρουργήματα τοῦ κόσμου πὸν παρέστη σ' αὐτὴ ἦσαν τόσο πολλὰ καὶ ἐπιμόνα, ὥστε βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ δυὸ καὶ τρεῖς φορές!

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Θέλοντας νὰ συναντήσῃ τὸν προστατευμένον του Μαρσιάλ ὁ Γκοντράν, πηγαίνει στὴν κατοικίαν τῆς Φραγκίσκας Μπερέν ἡ ὁποία μετὰ τὴν ἀφελειὰ τῆς τοῦ ἐξέθεσε τοὺς σκοποὺς τοῦ γιου τῆς Μαρσιάλ καθὼς καὶ τὴν ἀπόφασί του ν' ἀνακαλύψῃ ἐκείνους πὸν πρό τινας ἀπείρησαν νὰ πνίξουν τὴν Τζέννη στὰ νερά τοῦ Σηκουάνα. Φερώντας ὁ Γκοντράν κατορθώνει νὰ ριξῇ δυὸ-τρὶς σταγόνες δηλητηρίου στὸ φάρμακον πὸν χρησιμοποιοῦσε ἡ δύστυχη Φραγκίσκα γιὰ τὰ μάτια τῆς καὶ ταραγμένους ἀπ' ὅσα ἔμαθε ἐπέστρεψε στὸ μέγαρόν του καὶ ἀνεκοίνασε στὴν κόρη του Λευκὴ τὰ σχέδια τοῦ Μαρσιάλ.

—Καὶ δὲν σοῦ κρύβω πὸς, ἂν ὁ νεαρὸς ἀντείσταγελεὺς κατορθώσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν σκοπὸν πὸν εἶχε στὸ Παρίσι, εἰμαστε χαμένοι, κατέληξε ὁ Γκοντράν.

Κι' ὅταν ἡ Λευκὴ πὸν κατὰλαβε τὴν σημασίαν τῆς φράσεως αὐτῆς τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς πῇ ὅλας τὰς ἐκείνης νύκτας καὶ τὴν ἀλήθειαν.

—Θέλεις, λοιπὸν, νὰ γίνῃς συνένόχος μου; τὴν ρώτησε.

10ον

—Ναί, ἄρθρωσε, μετὰ ὑπόκωφον φωνὴν ἡ νέα, ρίχνοντας ἐπάνω στὸν πατέρα τῆς σταθερὸ καὶ ὅλο σκληρότητα βλέμμα...

—'Εστω. Ξέρεις ἄλλωστε ἓνα μέρος τῆς ἀλήθειας...

Ἡ Λευκὴ κούνησε τὸ κεφάλι τῆς καταφατικά.

—Ξέρεις, πρὸ παντός, ἐξηκολούθησε ὁ Γκοντράν, ὅτι ἦταν ἀπαραίτητον νὰ ἐμποδίσωμε, μετὰ κάθε τρόπον, τὴν ἐργάτρια αὐτὴ νὰ σοῦ φέρῃ ἐμπόδια.

—Ξέρω ὅτι θὰ ἐξαφανίζονταν καὶ εἶχατε λόγους σοβαροὺς νὰ πιστεύετε πὸς ἐκεῖνοι στοὺς ὁποίους εἶχατε ἀναθέσει τὴν ἐργασία αὐτὴ θὰ ἐπετύγχαναν.

Καί, πατέρας καὶ κόρη, σὺν μαχοὶ πὰς μίας δδελφῆς σὺν μαχίας, ἐξηκολούθησαν, ἐπὶ μιὰ ὥρα καὶ περισσότερον ἀκόμα, νὰ συζητοῦν ἐπάνω στὸ θέμα τῆς συμμαχίας τους. Κι' ὅταν ἀργότερα χωρίσθηκαν, εἰμυῖαν καὶ οἱ δυὸ πεπεισμένοι, πὸς πρὶν πρᾶσουν δυὸ μῆνες, ἡ ἐργάτρια Τζέννη θὰ γινόταν ἐρωμένη τοῦ 'Εδουάρδου Ντεζανιέρ.

Ἡ ΜΠΕΡΘΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ...

Ἀπὸ τὴ στιγμή πὸν ἡ Τζέννη πῆρε τὸ γράμμα τοῦ Μαρσιάλ μόνη τῆς φροντίδα ἦταν νὰ βρῇ μετὰ τὸν τρόπον θὰ προδιέθετε τὴν Μπερθα Μενιὲ στὴν ἐπίσκεψιν πὸν σκόπευε νὰ τῆς κάμῃ ἡ Φραγκίσκα Μπερέν.

Κι' ἀφοῦ πέρασε ὅλη τὴ νύχτα τῆς αὔπνυ σχεδὸν προσπαθώντας νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασιν, σταμάτησε στὴ γνώμη ὅτι προτιμότερον θὰ ἦταν νὰ μιλοῦσε πρῶτα στὸν πατέρα τῆς καὶ νὰ τὸν ἐπεφώτιζε νὰ μιλήσῃ ἐκεῖνος πρῶτος σχετικὰ γι' αὐτήν, στὴ γυναίκα του.

Καὶ μετὰ τὴν βεβαιότητα πὸς θάβρισκε τὸν σύμμαχον πὸν χρειάζονταν στὸ πρόσωπον τοῦ πατέρα τῆς ἡ Τζέννη, κατέβηκε πολὺ νωρὶς ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς. Ὁ Ζακόμπ Μενιὲ καθόταν σκεπτικὸς στὴν πολυθρόνα πὸν συνήθως χρησιμοποιοῦσε ἡ ἄρρωστη.

Ἀπὸ τὸ σκεπτικὸν ὕφος τοῦ κι' ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του πὸν τὰ χαρακτηριστικὰ τὸν φανέροναν ὑπερβολικὴ κόπωση ἡ νέα ἐνοίωσε κάποια ταρσὴ καὶ τρέχοντας κοντὰ του:

—Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε μετὰ φωνὴν πὸν σιγότερε.

—Συμβαίνει, Τζέννη μου, ὅτι ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα σου, πέρασε μιὰ φορικτὴ νύχτα. Ὑπέφερε ὅσο εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς. Συμβαίνει, παιδί μου, πρόσθεσε ὁ Ζακόμπ πὸν ἡ φωνὴν τοῦ ὑγραίνονταν ἀπὸ δάκρυα, ὅτι ἡ Μπερθα μου εἶναι πολὺ ἀσχημα... πάρα πολὺ ἀσχημα.

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Τζέννη, θέλησε νὰ τρέξῃ στὸ δωμάτιον τῆς Μπερθας, ὁ Ζακόμπ ὅμως τὴν κράτησε λέγοντας:

—Μὴν μπαίνεις μέσα, παιδί μου, ἡ μητέρα σου εἶναι ἐκπαισμένη καὶ πρέπει νὰ προσέξωμε μὴ τὴν ξεπνήσωμε. Εἶναι ἡ μόνη στιγμὴ ἀναπαύσεως πὸν δοκιμάζει ἀπὸ χθὲς τὸ δράδι.

Ἡ ἐργάτρια ὑπήκουσε καὶ γονατίζοντας μπρὸς στὸν Ζακόμπ στήριξε τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπάνω στὰ χέρια τοῦ δύστυχου ἀνθρώπου καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ξαφνικὰ ἓνας ἀσθενικὸς κρότος ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς ἄρρωστης κι' ὁ Ζα-

κόμπ μετὰ τὴν Τζέννη τινάχτηκαν ὀρθιοὶ γιὰ ν' ἀκούσουν καλύτερα.

Ἡ ἄρρωστη καλοῦσε κάποιον.

—'Ερχόμαστε, γυναίκα, φώναξε ὁ Ζακόμπ σφουγγίζοντας τὰ δάκρυά του βιαστικὸς ἐνῶ ἡ Τζέννη προσπαθοῦσε κι' αὐτὴ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ἴχνη τῶν δακρύων ἀπὸ τὸ πρόσωπόν τῆς.

Ὅταν μπῆκαν στὸ δωμάτιον τῆς ἄρρωστη τοὺς ὑποδέχθηκε μετὰ ἀγγελικὸν χαμόγελον.

—Φαίνεται νὰ εἶσαι σὰν καλύτερα, γυναίκα! τραύλισε ὁ Ζακόμπ πὸν γελάστηκε ἀπὸ τὴ γαλήνια ἔκφρασιν πὸν ἐβλεπε ζωγραφισμένην στὸ πρόσωπον τῆς ἄρρωστης.

—Ναί! εἰμαι πολὺ καλύτερα! ἔκαμε ἡ Μπερθα ἀπλώνοντας τὸ χέρι τῆς πρὸς τὴν Τζέννη πὸν πλησίασε στὸ κρεβάτι. Ἐκαμες καλὰ νὰ κατέβης νωρὶς, εἰμαι εὐτυχισμένη πὸν σ' ἔχω κοντὰ μου, πρόσθεσε ἡ ἄρρωστη.

Καὶ γυρίζοντας ἔπειτα πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς:

—Ποῦ εἶναι ὁ Λεὼν; τὸν ἐρώτησε.

—Βγήκε, γυναίκα, θὰ γυρίσῃ ὅμως χωρὶς ἄλλο τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ...

—Θὰ εἶναι πολὺ ἀργά! στέναξε ἡ Μπερθα.

Στὸν τόπον μετὰ τὸν ὁποῖον πρόσφερε ἡ γυναίκα του τίς λέξεις αὐτές, ὁ Ζακόμπ καὶ ἡ Τζέννη ἐνοίωσαν κάτι σὰν νὰ τοὺς ἐσφίγγε τὴν καρδιά.

Καὶ οἱ δυὸ κυττάζονταν σιωπηλοὶ γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ τέλος κρύβοντας τὴν συγκίνησίν του ὁ Μενιὲ τὸλμησε νὰ ρωτήσῃ:

—Γυναίκα, θέλεις νὰ πάω νὰ φωνάξω τὸν γιατρό,

ὅπως συμφωνήσαμε τὴν νύχτα, ὅταν ὑπέφερες τόσο πολὺ;

—Ὁχι, φίλε μου, εἶναι ἀνώφελο!

★

Τὸ πρῶν πέρασε χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ καμμιὰ μεταβολή.

Πρὸς τὸ μεσημέρι ὡστόσο ὁ Ζακόμπ Μενιὲ ἔκρινε τὴν κατὰστασι χειρότερη κι' ἐπέμεινε πάλι νὰ πάῃ νὰ φωνάξῃ τὸν γιατρό.

Ἄλλὰ ἡ ἄρρωστη δὲν τὸν ἄφησε:

—Ζακόμπ!... θέλω τὸν παπᾶ, ἀπήντησε.

Ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος κλονίσθηκε σὰν νὰ δέχθηκε κτύπημα κατὰστάθη.

—Τὸν παπᾶ! ἔκαμε προσπάθειαν νὰ κάμῃ σταθερὴ τὴ φωνὴν τοῦ πὸν ἔτρεμε. Τί θὰ τὸν κάμης, γυναίκα, τὸν παπᾶ; —Μητέρα, φώναξε καὶ ἡ Τζέννη καθὼς ἡ λύπη τὴν ἐπνίγε, δὲν χρειάζεται κανένας τὸν παπᾶ παρὰ μόνον ὅταν θέλῃ νὰ ἐξομολογηθῇ...

—Βέβαια, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, γυναίκα, διέκοψε ὁ Μενιὲ πὸν κατέβαλλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ χαμογελάσῃ.

Ἡ ἄρρωστη ὅμως ὤψωσε τὴ φωνή:

—Τὸν παπᾶ, σοῦ λέω! Τὸ θέλω! Δὲν μπορείς νὰ μοῦ ἀρνῇθῃς, Ζακόμπ.

Ἀρχισε ν' ἀναπνέῃ βιαστικὰ καὶ περιέσφερε τὸ βλέμμα τῆς ἀλληλοδιαδόχως πότε στὸν ἄνδρα τῆς καὶ πότε στὴν Τζέννη. Ἐπειτα ξαναβρίσκοντας πάλι τὴν πνοή τῆς:

—Ζακόμπ, νὰ πᾶς νὰ φωνάξῃς τὸν ἀββᾶ Μουριέ, στὸν Ἅγιον Σουλπίκιον, πρόσθεσε. Θάρρῃ χωρὶς ἄλλο, ὅταν τοῦ

πῆς ὅτι εἶναι ἀνάγκη.

Ἡ φωνὴ τῆς ἄρρωστης ἔσθυνε σιγὰ - σιγὰ. Κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια γιὰ ν' ἀναπνέῃ στὸ κρεβάτι τῆς καὶ ν' ἀκουμπήσῃ τὸ μαξιλάρι τοῦ κρεβάτιου. Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴ Τζέννη:

—Δὲν θὰ περιμένετε, βέβαια, ὥς πὸν νὰ μὴ μπορῶ νὰ μιλήσω πιά γιὰ νὰ μοῦ φωνάξετε τὸν ἀββᾶ Μουριέ!

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ Ζακόμπ ἐνοίωσε ὅτι ἦταν ἔτοιμος νὰ ξεπάσῃ σὲ λυγμούς.

—Πηγαίνω! Πηγαίνω! τραύλισε κάμνοντας νεῦμα στὴ Τζέννη νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ προσκέφαλον τῆς ἄρρωστης, καὶ χάθηκε βιαστικὸς.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἔφθασε καὶ ὁ Λεὼν πὸν ἐπέστρεψε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ στρατολογικὸ γραφεῖον διότι ἐξέτελεσε ἐκεῖνον πὸν θεωροῦσε καθήκον του.

Ἀγνοοῦσε ὅμως ὁ δύστυχος ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ἡ ἄρρώστεια τῆς μητέρας του εἶχε ἐπιδεινωθῇ σ' ἀπελπιστικὸν βαθμό. Ὡστόσο ἀπὸ τὸ βλέμμα πὸν τοῦρριξε ἡ Τζέννη, ὅταν πατούσε τὸ κατώφλι ἀκόμα, κατάλαβε ὅτι δὲν ὑπῆρχε πιά καμμιὰ ἐλπίς.

Ἀπὸ φόβον μήπως ξεπνήσῃ τὴν μητέρα του, οὔτε νὰ κινηθῇ δὲν τόλμησε ὁ Λεὼν μὰ ἐκεῖνη ἄνοιξε κιάλας τὰ μάτια τῆς.

Τὸν κάλεσε μετὰ γλυκύτητα κοντὰ τῆς κι' ὅταν ὁ Λεὼν γονάτησε δίπλα στὴν Τζέννη ἡ Μπερθα τὸν ρώτησε μετὰ σιγανὴ φωνή:

—Ἀπὸ πού ἔρχεσαι, παιδί μου; Γιατί δὲν ἦρθες νωρίτερα;

Ἐπειτα περιβάλλοντας τὸν

γιὸς τῆς μετὰ βλέμμα μητρικῆς στοργῆς, πρόσθεσε χαμηλώνοντας τὴ φωνή τῆς:

—Ξέρεις, λατρεντό μου παιδί, δὲν θέλω νὰ καταταχθῇς στὸν στρατό. Δὲν θέλω, ἀκούεις; Περίμενε! καὶ θὰ ἴδῃς πὸς δὲν πρέπει νὰ καταταχθῇς. Μὴ με λυπήσῃς σὲ παρακαλῶ!

Ἡ Τζέννη ἐνοίωσε ἓνα εὐγὸς νὰ περναὶ τὸ κομμί του. Δὲν ἤθελε νὰ ψευσθῇ.

—Μητέρα, εἶπε δισταζόντας, τελείωσε πιά! Εἰμαι στρατιώτης!

Μιὰ κραυγὴ ἔξφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς ἄρρωστης πὸν τὴν ἐπικολούθησε σφοδρὴ προσβολὴ πνιγμονῆς. Ὡστόσο κατενίκησε καὶ τὴν κρῖσι αὐτή.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ Μενιὲ ἐπέστρεψε. Ὁ Λεὼν πῆγε καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα πὸν ὁ πατέρας του χτύπησε ἐλαφρὰ καὶ παραμέρισε γιὰ νὰ περάσῃ ὁ ἀββᾶς Μουριέ.

★

Ὅταν ὅλοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς ἄρρωστης καὶ ἐκλείσαν πίσω τοὺς τὴν πόρτα ὁ ἀββᾶς Μουριέ πλησίασε στὸ κρεβάτι τῆς ἄρρωστης καὶ μετὰ γλυκύτητος φωνῆς, σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ κανένα παιδί:

—Θέλεις νὰ ἐξομολογηθῇς, εἶπε στὴν Μπερθα, καὶ νὰ πὸν εἰμαι ἔτοιμος νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸ νὰ σοῦ παραχωρήσῃ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν σου!..

Πρὸς μεγάλην ὅμως ἐκπλήξιν τοῦ κληρικοῦ, ἡ ἐτοιμοθάνατη φάνηκε ὅτι ξαναβρίσκει ξαφνικὰ κάποιο ὑπόλοιπον δυνάμεως, γιὰτὶ ὑψώνοντας τὴν φωνή τῆς:

—Ἐχω περισσότερον μιὰ ἐκμυστήρευσιν, κύριε ἐφημέρι, ἀπήντησε, παρὰ μιὰ ἐξομολόγησιν νὰ σοῦ κάμω!

Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δεχθῶ ἐκμυστήρευσιν, ἀπήντησε ὁ ιερεὺς. Τὸ καθήκον μου, τὴν στιγμὴ αὐτὴ, εἶναι νὰ δεχθῶ τὴν ἐξομολόγησίν σου, ἐάν κρῖνης σωστὸ ν' ἀνακουφίσῃς τὴν συνείδησίν σου καὶ νὰ παρακαλέσω τὸν Ὑψιστὸ νὰ σ' εὐσπλαχνισθῇ, ἐάν ἡ μεταίελεύς σου εἶναι εὐκρινής!..

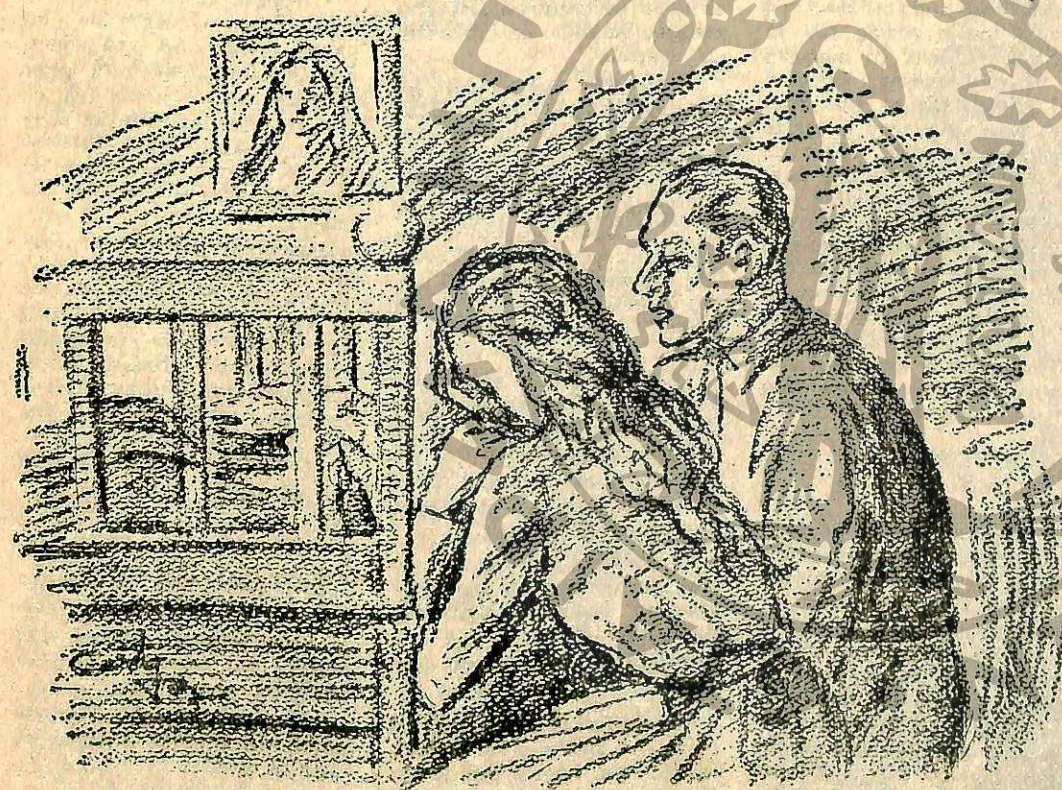
Ἡ ἐτοιμοθάνατη σιώπησε γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ μετὰ, σὰν νὰ πῆρε τὴν ἀπόφασιν τῆς:

—Πάτερ μου, ψιθύρισε μετὰ γαλήνης, εἰμαι ἔτοιμη νὰ κάμω τὴν ἐξομολόγησίν μου ὀλοκλήρῃ.

Ὁ ἀββᾶς Μουριέ πλησίασε τότε καὶ καθίσας κοντὰ στὸ προσκέφαλον τῆς Μπερθας.

—Παρακαλῶ τὸν Θεὸ, τέκνο μου, εἶπε, νὰ δεχθῇ μετὰ εὐμένειας τὴν ἐξομολόγησίν σου. Μίλα, τέκνον μου!

Μετὰ βραχνὴ φωνή, πὸν ἀδελφὸς ἀκούσταν τώρα, ἄρχισε νὰ ἐκθέτῃ βιαστικὰ ὅλα τὰ σφάλματα τῆς ζωῆς τῆς κατηγορώντας τὸν ἑαυτὸ τῆς γιὰ ἀσημαντα τελείως πράγματα, τὸσο πὸν ἀνάγκασε τὸν ἀββᾶ πὸν ἐβλεπε πόση προσπάθεια κατέβαλλε ἡ ἐτοιμοθάνατη νὰ μι-

Ὁ Λεὼν πλησίασε καὶ γονάτισε δίπλα στὴ Τζέννη μπροστὰ στὸ κρεβάτι τῆς ἐτοιμοθάνατης μητέρας τοῦ

λήση, να την διακόψω με τις λέξεις:

—'Αλλά αν δεν έκαμες άλλο αμάρτημα εκτός απ' αυτά που μου απαρίθμησες, τ' έργον μου δεν θα είναι πολύ δύσκολο, γιατί ο Θεός σε έχει συγχωρήσει κιόλας ασφαλώς.

Στασιμωδικοί τρόμος συντάραξε τώρα το σώμα εκείνης που αγωνιούσε στο κρεβάτι του πόνου.

Ο άδβας πρόσεξε την ταραχή της αυτή και άμέσως πρόσθεσε:

—Έχετε λοιπόν να μου εξομολογήσετε τίποτε άλλο, τέκνον μου; κανένα αμάρτημα πολύ βαρύ;

Τα μάτια της έτοιμοθάνατης ανέλαψαν μέσα από τα μισοκλειστά βλέφαρά της και με πολύ κόπο μπόρεσε να άρθώσει:

—Αχ! πάτερ μου, δεν σκοπεύω να σάς κρύψω τίποτε...

—Λέγε λοιπόν, τέκνον μου, έπέμενε ο κληρικός που φοβόταν τώρα μήπως ή έτοιμοθάνατη δεν πρόφτανε ν' άποτελειώσει την εξομολόγησή της.

Καταβάλλοντας υπέρτατη προσπάθεια να κατανικήση την λιποθυμία που γρήγορα έπερχόταν, ή Μπέρθα, με φωνή που ή συγκίνησε και ή εξάντλησε την έκαμαν βραχνή:

—Πάτερ μου, μπόρεσε να τραυλίσω, ή άπελπισία μπήκε στο σπίτι μου από την ήμερα που έπαυσα να είμαι έν τάξει με την συνείδησή μου, και έπαυσα να οδηγώ τον έαυτό μου στον ίσιο δρόμο. Την ήμερα, πάτερ μου, που ένα παιδί μπήκε στο σπίτι μας.

—Ένα παιδί; ρώτησε ο κληρικός που δεν καταλάβαινε τίποτε πιά από την εξομολόγησή αυτή, για την όποια ή έτοιμοθάνατη δεν φαινόταν να έχη όλο το λογικό της.

—Ναί, ένα παιδί που μου φερε ο άνδρας μου...

—Ο άνδρας σου;

Ο άδβας κύταξε κατάματα την άρρωστη. Έπειτα σαν νάθελε να καθορίσει κατά πόσο έπρεπε να δώσει προσοχή στα λόγια μιας έτοιμοθάνατης που μάλλον παραληρούσε, ρώτησε άπότομα:

—Ποιό είναι το παιδί αυτό;

—Η Τζέννη.

—Η Τζέννη, λοιπόν, δεν είναι δικό σας παιδί;

—Όχι!... τραύλισε ή άρρωστη, είναι ένα φτωχό μικρό έγκατελειμμένο πλάσμα, που ενα βράδυ τόφερε ο Ζακόμπ στο σπίτι! Η Τζέννη είναι ένα έκθετο παιδί, πάτερ μου!

Ο άδβας σταύρωσε τα χέρια και έλεγε με γλυκειά φωνή:

—Α! τώρα καταλαβαίνω, φτωχή μου γυναίκα, εκείνο που την τελευταία αυτή στιγμή ταράσσει την συνείδησή σου. Έξακολούθησε, λοιπόν, τέκνον μου, κι' εκείνος που σ' άκούω από εκεί επάνω θα ζυγίση την καλή πράξι που έ-

καμες περισυλλέγοντας το έκθετο αυτό κορίτσι, επιδιαιλεύοντάς του μητρικές περιποιήσεις και δίδοντας σ' αυτό τη θέσι ενός από τα ίδια τα παιδιά σου.

Η έτοιμοθάνατη έτρεμε. Και συμπλέοντας τα χέρια άπελπιστικά:

—Πάτερ μου, πάτερ μου, είπε με πόνο, αυτό είναι το σφάλμα μου, αυτό είναι το έγκλημα που έκαμα και που θέλησα να σάς εξομολογηθώ...

Και χωρίς να περιμένη να την έρωτήσει ο κληρικός:

—Τό καθήκον μου ήταν να προτρέψω τον σύζυγό μου να κάνει το κάθε τι για να βρῃ τους γονείς του δυστυχισμένου παιδιού. Έπρεπε ν' άντισταθώ όταν ο άνδρας μου με έκέτευε να μη τον αναγκάσω να χωρισθῃ από την μικρή που είχε σώσει και την άγαπούσε σαν τρελλός. Ναί, πάτερ μου, έπρεπε να εξαναστώ στην ιδέα ότι θα χωρίζα για πάντα την αγαπητή αυτή μικρή από την μητέρα της που, ίσως, την ζητούσε χρόνια ολόκληρα και που την κλαίη ακόμη ίσως...

—Αχ! αυτό είναι το έγκλημά μου, να γιατί τώρα πεθαίνω ήσυχη και χωρίς παράπονο, να γιατί σάς κάλεσα κοντά μου.

Ο άδβας Μουριέ άρχισε να προσεύχεται ψιθυριστά όποτε ή άρρωστη φώναζε μ' όλη τη δύναμη της φωνής που της έμεινε:

—'Αν αμάρτησα όμως πάτερ μου, μετανόησα με το έγκλημά μου. Δεν φθάνει όμως το ότι εξομολογήθηκα την κακή μου πράξι, τη μόνη της ζωής μου. Πρέπει το κακό, που συνηγγρησα να γίνη, να έπανορθωθῃ. Πρέπει ο Ζακόμπ να μάθῃ ότι το καθήκον μου ως τιμί ου ανθρώπου του επιβάλλει ν' α ποδώση στους γονείς του το παιδί που θέλησε να κρατήση και να το θεωρήσῃ ως δικό του! Είναι ανάγκη! Και σεις, πάτερ μου, σεις μόνο μορεείτε να το κάμετε αυτό. Μόνο σε σάς στηρίζω τις έλπίδες μου, ότι θα τον παρηγορήσετε και για τον χαμό της γυναίκας του και για το χαμό της κόρης που αγαπά σαν δική του! Και δεν πρέπει πιά να διστάση όταν θα του δηλώσετε εκ μέρους μου, ότι είναι ή τελευταία μου ευχή, ότι είναι ή τελευταία μου θέλησις που του στέλνω στον τελευταίο μου στεναγμό...

«ΤΖΕΝΝΗ ΜΟΥ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ...»

Ο κληρικός σηκώθηκε ζωηρά και κυττάζοντας εκείνην που τούλεγε ν' άποκαλύψῃ το μυστικό της εξομολόγησής:

—Αυτό που μου ζητάς να κάμω είναι αδύνατον, τέκνον μου! είπε με φωνή σταθερή. Αδύνατον, γιατί θα ήταν σαν να μ' έκαμες να διαπράξω κάτι μεγαλύτερο από ένα σφάλμα, μεγαλύτερο από αμάρτημα. Θάταν σαν να μ' έκαμες να ξεχάσω το λερωμένο μου καθή-

κον ως ιερέας, ως πνευματικός!...

Η Μπέρθα άφησε μιá άσθενη φωνή και το πρόσωπό της πήρε μιá έκφρασι φρικτής άγωνίας. Θέλησε να μιλήσῃ μ' ή φωνή της εξέπνευσε στα χείλη της ενώ τα βλέμματά της έπεφταν έκτεντικά στον κληρικό.

Ο άδβας έπιασε τα χέρια της που έτρεμαν μέσα στα δικά του και, με γλυκά λόγια και ιερους έξορκισμούς, προσπάθησε να καταπραύνῃ την σφοδρότητα της άγωνίας της άρρωστης.

—Τέκνον μου, είπε επί τέλους, δεν μπορώ ν' αναλάβω την έντολή που θέλεις να μου έμπιστευθῃς, όσο όμορφη κι' αν είναι, γιατί δεν μου το επιτρέπουν τα ιερατικά μου καθήκοντα. Μπορώ όμως να σου δώσω μιá συμβουλή που θα μου επιτρέψῃ τότε, αλλά μόνο τότε, ν' αναλάβω επάνω μου την ύπόθεσι του έκθετου παιδιού και ν' προσπαθήσω να έπαναφέρω τον άνδρα σου σ' άλλα αισθήματα...

Η έτοιμοθάνατη άκουε άγωνιόντας.

—Πρέπει να καλέσης εδώ τον σύζυγό σου και την κόρη για την όποια πρόκειται, πρόσθεσε ο άδβας, και μπροστά μου θ' άποκαλύψῃς την αλήθεια στο φτωχό κορίτσι, ενώ συγχρόνως θα δηλώσης στο σύζυγό σου την τελευταία σου θέλησι. Κι' όταν, μπροστά μου, αναστηρώσης τον πύλο που ως τώρα έκρυβε το μυστήριο της Τζέννης, όταν θα έπαναλάβῃς μπροστά μου τον όρκo που είχες κάμει στον σύζυγό σου να φυλάξῃς το μυστικό αυτό, τότε μόνο θα πιστέψω ότι έχω καθήκον να κάμω ό,τι άπαιτείς απ' μένα...

Η Μπέρθα είχε άκούσει με συγκίνηση. Μιά λάμψις έλπίδος έλαμψε στα μάτια της που έσθυναν και:

—Πάτερ μου, έκέτευσε, ο καιρός έπείγει. Νοιώθω την ζωή ν' έγκαταλείπη. Για όνομα του Θεού, φωνάξτε τη Τζέννη. 'Ας έρθουν, άς έρθουν όσο μου μένει ακόμη μιá πνοή. 'Ας έρθουν όσο μπορώ να μιλώ άκόμη!...

Ο παπάς άνοιξε την πόρτα άπότομα και βρέθηκε μπρος στον Ζακόμπ Μενιέ που με το πρόσωπο ριχμένο μέσα στα χέρια του έκλαιε σιωπηλά. Κοντά του ο Λεόν και ή Τζέννη ξεσπούσαν σε λυγμούς.

Ο άδβας Μουριέ έπιασε το χέρι της Τζέννης και την έσυρε προς το δωμάτιο. Γυρίζοντας μετά στον Μενιέ:

—'Ελα κι' εσύ, τέκνον μου, είπε,

—Έκαμε νεύμα στον Λεόν να μείνῃ στη θέσι του και άμέσως άνοιξε την πόρτα του δωματίου μέσα στο όποιον άγωνιούσε ή Μπέρθα.

★

Στις φωνές και τα κλάματα του Ζακόμπ και της Τζέννης, ο Λεόν έσπρωξε δυνατά την πόρτα και ώρμησε προς το κρεβάτι φωνάζοντας:

—Μητέρα! μητέρα! 'Αφήστε με να την φιλήσω, μητέρα! μητέρα! μου!

(Ακολουθεί)

Και σπρώχνοντας τον Ζακόμπ και την νέα προς το κρεβάτι της έτοιμοθάνατης:

—Νά, τέκνον μου, της είπε, αυτούς που έπιθυμούσε να ίδῃς.

Η Μπέρθα θέλησε ν' άνασκηκωθῃ, οι έξαντλημένες όμως δυνάμεις της δεν την βοήθησαν στην προσπάθειά της αυτή.

Ο Ζακόμπ ώρμησε μ' άνοχητή άγκαλιά προς εκείνην που τον καλούσε με το βλέμμα της ενώ συγχρόνως τραβήξε την Τζέννη πλάι στο κρεβάτι.

Τότε ή έτοιμοθάνατη άνέκνησε τις αισθήσεις της που φαινονταν πως την είχαν εγκαταλείψει πιά, ενώ τα μάτια της έπαιρναν μιá έκφρασι έγκατεργήσεως και θελήσεως μαζί.

Κατόρθωσε να κατανικήση τους πόνους που έννοιωθε και να καταστήσῃ το πρόσωπό της ήρεμο σαν να μη δοκίμαζε, τη στιγμή εκείνη, την πιδ φρικτή ψυχική δοκιμασία. Κι' άρπάζοντας τότε πυρετωδώς τα χέρια που της έτεινε ή νέα καθώς αναλύονταν όλη σε δάκρυα:

—Τζέννη, είπε με πνοή που έσθυνε σιγά - σιγά, κι' εσύ επίσης φτωχέ μου φίλε, δεν πρέπει πιά ν' άγνοήτε την αλήθεια. Πρέπει να την μάθετε, αγαπητοί μου, γιατί δεν θέλω να φύγω με το βάρος αυτό στη συνείδησή μου.

Συντρυμιμένος ο Ζακόμπ, κύταζε τότε την έτοιμοθάνατη και τότε τον παπα. Φαινόταν σαν νάθελε να την διακόψῃ για να ρωτήσῃ και τους δύο:

—Μπέρθα..., άρχισε.

Η έτοιμοθάνατη όμως τού φράξε ήσυχ'α το στόμα με το χέρι της.

—'Αφσέ με να μιλήσω Ζακόμπ, έκαμε. 'Αφσέ με όσο μπορώ ακόμη να το κάμω. Και γυρίζοντας αυτή τη φορά προς την νέα:

—Τζέννη μου, είπε με συγκίνηση, πρέπει νάχῃς το θάρρος ν' άκούσης αυτό που θα σου πώ: Τζέννη μου, δεν είσαι...

Διακόπηκε ξαφνικά φέρνοντας τα χέρια της ζωηρά στην καρδιά της. Το μισάνοιχτο στόμα της συσπάσθηκε. Τα μάτια της έμειναν ολόανοιχτα τρομακτικά, άπλανη. Έπειτα άφησε μακρύ στεναγμό, το κεφάλι της ξανάπεσε στο προσκέφαλό της και έμεινε άκίνητη.

Η Μπέρθα Μενιέ έπαυσε πιά να ζῇ!

Ένα δραματικό άριστουργηματάκι του ΦΟΣΚΑΡΙ

Ο Αίμιλιο Κορντόνι σηκώθηκε από την πολυθρόνα που καθόταν και πλησίασε στο κουρτίνα. Παραμέρισε την κουρτίνα και κύτταξε έξω. Δεν είδε τίποτα. Τίποτα δεν μπορούσε να ξεχωρίσει μέσα σ' εκείνη τη σκοτεινή χειμωνιάτικη νύχτα. Ήταν μιá νύχτα άναστη, συννεφιασμένη, που άπειλούσε από στιγμή σε στιγμή καταιγίδα. Ο γιατρός του είχε συστήσει πως δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να βγῇ έξω από το σπίτι του εκείνη τη νύχτα—δεν ήταν ούτε δυό μέρες που είχε σηκωθῇ από το κρεβάτι, ύστερα από ένα δυνατό κρύο που τον είχε κρατήσει κάπου δυό έβδομάδες στο στρώμα και λίγο έλειψε να τον γυρίσῃ σε πνευμονία. Έτσι ο Αίμιλιο άναγκάστηκε να στείλῃ στο σταθμό το Τζιοβάνι, τον υπηρέτη, για να παραλάβῃ τη γυναίκα του, τη Λαουρέττα,

που γύριζε ύστερα από ένα μακρινό ταξίδι στο Μιλάνο, όπο είχε πάει για νά δῇ τη μητέρα της που ήταν άρρωστη βαρεία. «Έρχομαι με των 12.45» του είχε τηλεγραφήσει το πρωί.

Την καυμένη την Λαουρέττα, συλλογιζόταν ο Αίμιλιο, καθώς κρατούσε ακόμα στα χέρια του το τηλεγράφημα της γυναίκας του, θα φάγῃ νά με βρῇ στο σταθμό και θα δῇ στη θέσι μου τον Τζιοβάνι...

Είχε δώσει οδηγίες στον υπηρέτη νά μῇ της πῇ τίποτα για την άρρώστειά του. Ένα έλαφρό κρυωματάκι που ήθελε μιá σχετική προφύλαξι. Κι' όσο νά ήταν, αυτή τη νύχτα, με το κρύο που έκανε θα ήταν λίγο επικίνδυνο νά έκτεθῇ σε καμμιá ψύξι.

★

Κύτταξε το ρολόι του τοίχου. Πλησίαζε 12 και μισή. 'Ακόμα ένα τέταρτο

από κάθε άλλη φορά. Τον φηνε ο πυρετός. Κι' έφτανε κάθε στιγμή το όνομά της στα φρυγμένα του χείλη:

— Λαουρέττα!...

— Άλλες φορές, πάλι, καθώς ήταν βυθισμένος στη νάρκη, ένοιωσε τη δροσιά από κάποιο χέρι στο μέτωπό του. "Ανοίγε τα μάτια τότε, βέβαιος πως θα δει το γλυκό προσώπκι της γυναίκας που έπάνω από το προσκέφαλό του, να του αγγίζει με το χέρι της το μέτωπό του, που ψηνόταν από τον πυρετό και να του χαμογελάει με τον τρόπο που αυτή ήξερε να του χαμογελάει. "Αντίκρυζε πάντα το σοβαρό πρόσωπο του γιατρού ή το άλλο, το χλωμό, της νοσοκόμας με το έκνευριστικό επαγγελματικό χαμόγελο στα χείλη της.

Εύτυχώς που όλα αυτά ώρα είχαν πιά περάσει. "Όπου νάταν θάφτανε ή ίδια η Λαουρέττα. "Αναλογιόταν αυτή την πρώτη στιγμή που θ' άνταμώνονταν. Πώς θα την άρπαζε στην αγκαλιά του, θα έσφιγγε το κουκλίστικο σωματάκι της μέσα στα γέρα του μπράτσου, θα γέμιζε με φιλία το πρόσωπο και τα χέρια της.

Κύτταξε ξανά το ρολόι του τοίχου. 12.40' ακριβώς! Αυτή τη στιγμή θα μπαίνει το τραίνο στο σταθμό.

Την ίδια στιγμή ακούστηκαν κάτι έλαφρά βήματα στο διάδρομο, που σταματήσαν έξω από την κλειστή πόρτα. Στο τζάμι του παραθύρου ακούστη-

καν οι πρώτες στάλες από τη βροχή που έρχόταν. Το πόμολο της πόρτας έτριξε σιγανά. Με τον ίδιο σιγανό τρόπο άνοιξε κιόλας. Και στο άνοιγμά της φάνηκε η σιλουέττα μιας νέας γυναίκας.

— Λαουρέττα έσύ! Πότε ήρθες;

"Ετρεξε κοντά της. "Η γυναίκα είχε σταθεί κι' ακούμπησε στην πόρτα, που είχε κλείσει πίσω της ξανά...

"Ο Αιμίλιο κύταξε με άπορία το ρολόι. "Εδειχνε 12.45' ακριβώς.

Μά πως ήταν δυνατό! Τέτοια ώρα έπρεπε το τραίνο να σταματήσει στο σταθμό.

— "Ηρθε νωρίτερα το τραίνο άποψε; Πώς έγινε πές μου; Δεν είδες στέ σταθμό τον Τζιοβάνι;...

"Η γυναίκα έγνεψε «όχι» με μία κίνηση του κεφαλιού. "Ηταν κοντά της, μα δεν τολμούσε ούτε να την αγγίξει. Τότε πρόσεξε για πρώτη φορά τη χλωμάδα που ήταν χυμένη στο πρόσωπό της. Τα μάτια της δεν έπαυαν να τον κυτάνε. Κι' ήταν δυο μάτια λυπημένα, σαν έτοιμα να κλάψουν.

"Ο Αιμίλιο, ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο του το κορμί...

— Λαουρέττα, τι έχεις; ξεφώνισε. Μίλησέ μου! πάω να τρελλαθώ... Τι έχεις; Είσαι άρρωστη;... Πές μου!...

Ζήτησε ξανά τα χέρια της, μα η γυναίκα τον άπώθησε για δεύτερη φορά. "Απομακρύνθηκε από την πόρτα και κόλλησε τη

ράχη της δίπλα, επάνω στον τοίχο. Τα πόδια της έμοιαζαν να κλονίζονται, τα ματόκλαδα να βαραινουν επάνω στα μισοδακρυσμένα μάτια της. "Η βροχή έξω είχε δυναμώσει. Το φως μέσα στο δωμάτιο ήταν χαμηλό. Μια άστραπη έσχιζε εκείνη τη στιγμή τον όριζοντα κι' αντίφωτισε το μισοσκόταδο του δωματίου.

— Λαουρέττα!... είσαι χτυπημένη!...

"Ηταν μία κραυγή που ξεφυγε από τα στήθη του Αιμίλιο. Στο φως της άστραπής ήρθε και φωτίστηκε ολοκάθαρα το πρόσωπο της νέας γυναίκας. "Όσο χρειάστηκε για να ξεχωρίσει ο Αιμίλιο μια πληγή στον άριστερό κρόταφο του κεφαλιού της Λαουρέττας. Τότε ώρμησε σαν πρελλός επάνω της. Είδε τα χέρια της γυναίκας να όρθώνονται μπροστά του, για να τον συγκρατήσουν. Μά όχι, αυτή τη φορά δεν θα μπορούσε να τον συγκρατήσει τίποτα. "Απλωσέ τα χέρια του ν' άρπάξει τα χέρια της νέας που άπλώνονταν μετέωρα μπροστά του. "Αγγίζει το κενό. Για μία στιγμή ξεχώρισε, σά θαμπά, τα θολά, δακρυσμένα της μάτια. Κι' ύστερα, τίποτα. "Ακουσε μονάχα ένα τρίξιμο στην πόρτα, ίδιο όπως και λίγο πριν, όταν έμπαινε η γυναίκα του. Και άμέσως κατάλαβε πως είχε άπομεινει μόνος του μέσ' στο δωμάτιο.

Πόση ώρα πέρασε ως που να συνέλθη; "Ακουσε

βήματα στο διάδρομο της έξωπορτας, βήματα πολλά, βαρεία και συρτά, βήματα που άνέβαιναν τη σκάλα.

Μηχανικά, το μάτι του έπεσε στο ρολόι του τοίχου. "Εδειχνε μία άκριβώς. Την ώρα που θάπρεπε να φτάσει η Λαουρέττα. Μά, τότε, η Λαουρέττα που είχε μπη λίγη ώρα πριν στο δωμάτιο; Την είχε δη, της είχε μιλήσει, μά δεν τον είχε άφήσει να την αγγίξει...

"Ωρμησε στην πόρτα, την άνοιξε, χύθηκε στο διάδρομο. "Εφτασε στην άκρη της σκάλας, έσκυψε στα κάγκελλα και κύτταξε. Είδε στο μισοσκόταδο τον Τζιοβάνι και δυο άλλους ανθρώπους που άνέβαιναν, κρατώντας ένα φορείο.

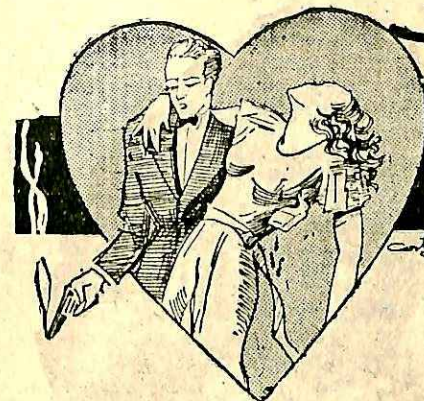
Σάν τρελλός, ο Αιμίλιο πήδησε τρία-τρία τα σκαλιά που τον έχώριζαν από τον Τζιοβάνι και τους άλλους.

Μέσα στο φορείο είδε ξεπλωμένη τη γυναίκα του.

Κλειστά μάτια, χλωμό πρόσωπο, πανιασμένα χείλη. Και κάπου εκεί στον άριστερό κρόταφο, μια μικρή πληγή, με λίγες σταγόνες αίμα, πηγμένες επάνω της.

"Η ταχεία του Μιλάνου είχε έκτοχιασθή στις 12 και 45' ακριβώς, ούτε πεντακόσια μέτρα έξω από το σταθμό.

ΦΟΣΚΑΡΙ

Η ΑΤΥΧΗ

ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

Η ΡΘΕ στην Αθήνα από ένα μικρό νησί των Κυκλάδων. Μαρίνα Λεοντίδου την έλεγαν. Μελαχροινή, σφιχτοδεμένη, γεμάτη σφρίγος και νεϊάτα, με δυο μάτια φλογερά και δυο χείλη αίματινα, σαν γλυκειά πληγή του έρωτος. "Ετσι ήταν τότε, προ εικοσιδύο ετών.

Οι γονείς της ήταν φτωχοί. Με χίλιες στερήσεις έβγαλε το γυμνάσιο στην πατρίδα της. Και ήθελε στην Αθήνα, να έγγραφη στην "Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου.

"Εδώ, που ήθελε, έμεινε στο σπίτι μιας μακρινής θείας της. Καλύτερα να μην είχε ποτέ πατήσει στο όλεθριο αυτό σπίτι! Αυτό έστάθηκε η καταστροφή της... "Η θεία της, μια ήλικιωμένη, αλλά εκφυλή γυναίκα, συντηρούσε έναν νεαρό φίλο της, τον Θεμιστοκλή Σουλιώτη. Τον έφερνε κάθε μέρα σχεδόν στο σπίτι. Και τον παρουσίασε και στην Μαρίνα για μακρινό συγγενή της.

"Η Μαρίνα δεν ύποπτευε τίποτα. Και εφερονόταν με καλωσύνη και με κάποια οικειότητα στον Θεμιστοκλή. "Εκείνος έγονεϊεύθηκε από την όμορφιά της νησιωτοπούλας. Και ο μεγάλος πόθος του ήταν να την κατακτήσει.

Μια μέρα έλειπε η θεία από το σπίτι. "Ο Θεμιστοκλής και η Μαρίνα ήταν μόνοι. "Ηταν μεσημέρι. "Εκάθισαν και έφαγαν μαζί. Κατά την διάρκεια του φαγητού, ο Θεμιστοκλής έπρότεινε να πιούνε και λίγο κρασί. "Η Μαρίνα δεν έφερε αντίρρηση. Και με τ' άστεία ήταν άρεκέτα ποτηράκια.

"Η Μαρίνα σέ λίγο είχε ζαλισθή για καλά.

"Ο Θεμιστοκλής την πήρε στην αγκαλιά του και την έσφιξε με παραφορά. "Εκείνη δεν ήταν σέ θέσι ν' άμυνθθ. Και την έκαμε, παρά την θέλησή της, δική του....

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ο ΤΑΝ συνήλθε, έλαψε πικρά. Δεν ήξερε που να πάη να κρύψει την ντροπή της. "Ηταν άπαρηγόρητη.

"Εκείνος και μετά το κακό που της έκαμε, είχε το θάρρος να παρουσιάσει μπροστά της και να της προτείνει να γίνει φίλη του. Τον έδιωξε με φρίκη. Δεν μπορούσε να βλέπει τον άνθρωπο, που της φέρθηκε τόσο έλεεινά.

Στο σπίτι της θείας της δεν μπορούσε να μείνει πιά. "Επρεπε να φύγη το γρηγορώτερο. "Αλλά πού να πάγαινε; Εύτυχώς, κάποια συμφοιτήριά της έγνώριζε έναν γιατρό, που είχε ανάγκη από μια νοσοκόμα.

29

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

— Πηγαίνο έγώ, της είπε η Μαρίνα. Και έπηγε την άλλη μέρα στην κλινική του γιατρού. Εκείνος την προσέλαβε άμέσως στην ύπηρεσία του. "Ηταν νέος άκόμη. Περίπου τριανταπέντε χρονών. Εύγενικός και συμπαθητικός. Πέτρος Κ. λεγόταν.

"Η Μαρίνα περιποιείτο τους λίγους άρρώστους της κλινικής. Και διάβαζε τα μαθήματά της όταν δεν είχε δουλειά. Κατοικούσε μέσα στην κλινική, σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο, που της είχε παραχωρηθή.

Οι ήμέρες άρχισαν να γίνονται εύτυχισμένες για την φτωχή κοπέλλα. "Ο γιατρός της φερνόταν πάντα με καλωσύνη και με γλυκύτητα. Την έβρισκε τόσο σοβαρή, τόσο μετρημένη, τόσο καλή κοπέλλα. "Αλλά και η Μαρίνα ένοιωσε μια μεγάλη συμπάθεια για τον προϊστάμενό της.

Και δεν άργησε να αισθανθθ γι' αυτόν κάτι περισσότερο από συμπάθεια. "Ηταν ο τύπος του άνδρός, τον όποιον είχε όνειρευθθ. Τίμιος, εύγενικός, τρυφερός μαζί της. Στην καρδιά της έπαρόδαλε δειλό το άνθος της αγάπης. "Ηταν έρωτευμένη.

Μια μέρα, την ώρα που έβαζε φωτιά στα σύννεφα της Δύσεως ένας κόκκινος ήλιος φθινοπώρου, και μια ρομαντική θλίψις είχε χυθή στην πλάσι, ο γιατρός έπηγε κοντά της και της είπε:

— Έχω κάτι να σου πώ, Μαρίνα. "Η φωνή του έτρεμε. "Η νέα ένοιωσε το πρόσωπό της όλοσφύρο.

— Σέ αγαπώ! της ψιθύρισε σ' αυτή ο γιατρός. Και θάθελα να γίνης γυναίκα μου.

"Η Μαρίνα από την συγκίνησή της δεν μπόρεσε ν' άπαντήσει. "Εκλεισε ζαλισμένη από την εύτυχία τα μάτια και ένοιωσε να την σφίγγη ο γιατρός στην αγκαλιά του. "Εκείνη τη θραυιά δεν εκλεισε μάτι. "Η πραγματικότης ήταν γι' αυτήν το πιο ωραίο όνειρο.

Ο ΚΑΚΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Π ΕΡΑΣΑΝ δυο έβδομάδες μέσα σ' ένα παραλήρημα ευδαιμονίας. "Η Μαρίνα δεν ποθούσε τίποτα άλλο από τη ζωή. "Η εύτυχία της ήταν πλήρης. "Ενα άπογευμα την έξήγησε κάποιος στο τηλέφωνο. "Επηρε το άκουστικό και ρώτησε:

— Ποιος είναι;

— Εγώ, ο Θεμιστοκλής, άπάντησε η φωνή.

"Ανατίχισε όλόκληρη. Τί ήθελε πάλι αυτός ο άθλιος νέος;

— Θέλω να σου μιλήσω, της είπε. Είναι ανάγκη να σέ ιδώ. "Αν δεν έρθης θα μετανοήσης...

"Αναγκάστηκε να πάη στο ραντεβού που της ώρισε.

— Τί θέλεις από μένα; τον ρώτησε.

— Σ' αγαπώ, Μαρίνα, άπάντησε ο Θεμιστοκλής. Δεν μπορώ να σέ ξεχάσω. Πρέπει να με συγχωρήσης για ό,τι έγινα και νάχρυσαι να σέ βλέπω πότε-πότε.

— Νά μ' άφήσης ήσυχη. "Ακουσες; Και έφυγε. "Εγύρισε καταστενοχωρημένη στην κλινική. "Αλλά την άλλη μέρα ο Θεμιστοκλής της ξανατηλεφώνησε. Αυτή τη φορά ήταν πολύ θρασύς:

— "Ακουσε να σου πώ, της είπε στο τηλέφωνο. Μη μου κάνης έμένα τη δύσκολη. "Αν δεν έρθης στίς πέντε το άπογευμα έξω από την "Εθνική Βιβλιοθήκη, θάρθω έγώ στην κλινική, να πώ στο γιατρό, ότι ήσουν έρωμένη μου, νσ σέ διώξω....

ΖΩΝΤΑΝΗ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΗΣ..

Η Μαρίνα έφρικιασε. "Εκλεισε απότομα το τηλέφωνο. Και πήγε και κλείστηκε στο δωμάτιό της. "Η άγωνία την έπνιγε. Τί θα γινόταν άν έρχόταν αυτός ο έλεεινός στην κλινική; "Εσκέφθηκε για μία στιγμή να τα πη όλα στο γιατρό. "Εσκέφθηκε, έσκούπισε τα μάτια της και έτραβήξε για το γραφείο του. "Εμπήκε δειλά-δειλά μέσα, άλλ' ο άγαπημένος δεν ήταν εκεί. "Επερίμενε λίγο. Δισταχού άρχισαν να την καταλαβάνουν σιγά-σιγά. "Όχι! Δεν έπρεπε να του τα πη. Δεν μπορούσε να του πη τίποτα. "Εκείνη τη στιγμή άκουσε τα βήματα του γιατρού στη σκάλα. Μια μεγάλη ταραχή την έπιασε και έδιάσπρε να βγθ από το γραφείο, να μην την βρθ εκεί. Βγαίνοντας, είδε σ' ένα ράφι της βιβλιοθήκης ένα πιστόλι. Το πήρε μαζί της.

"Η ώρα έληφείζε πέντε. Χωρίς να ξέρη καλά-καλά τί κάνε, έπέρασε από το δωμάτιό της, έπηρε την τσάντα της, έβαλε μέσα το περιστρόφο και έβγήκε από την κλινική τρεχάτη.

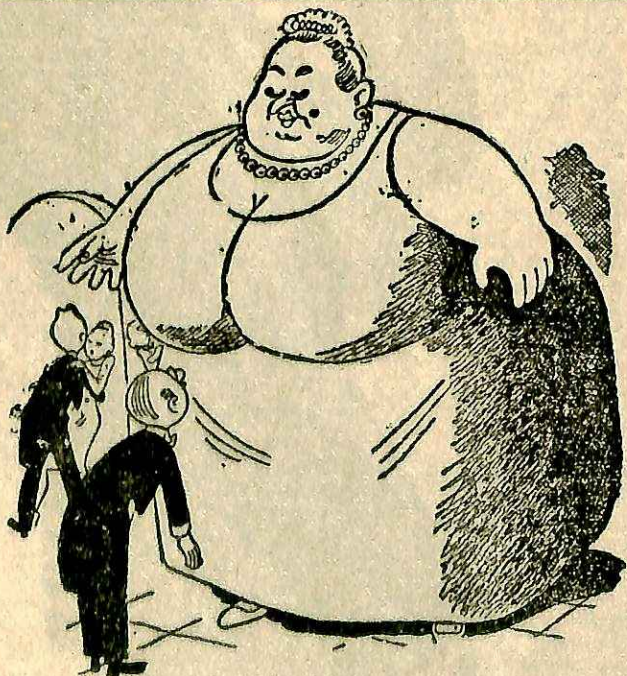
Τα μηνίγγια της χτυπούσαν. "Ενα κοκκινωπό σύννεφο είχε χυθή μπροστά στα μάτια της. "Εφθασε μπροστά στη Βιβλιοθήκη. Σέ μια άκρη του πεζοδρομίου είδε τον άνθρωπο, που την είχε καταστρέψει. Τον είδε άόριστα, συγκεχυμένα, σαν μέσα από καταιγιά. "Ετραβήξε κατά πάνω του, άπειλητική, ξαναμμένη, εντός έαυτης. Μια σκοτεινή δύναμις εκδικήσεως την έσπρωχνε. "Όταν τον έπλησίασε άρεκέτα, έβγαλε το περιστρόφο και το έστρεψε εναντίον του. "Ετραβήξε την σκανδάλη με λύσσα. Είδε τον νέο να πέφτη στην άσφαλτο και ανθρώπους να τρέχουν κατά πάνω της.

"Όλα αυτά τα έβλεπε σαν μέσα σέ ένα κακό όνειρο.

"Ενα χέρι χωροφύλακος είδε περασμένο στο μπράτσο της. "Η εύτυχία της, ή χαρά της, τα νεϊάτα της έσθιδναν εκείνη την ώρα. Μια σειρά από μαύρα κάγκελλα φυλάκης έφραζε την όρασή της. Και άπάνω σ' αυτά τα παγερά κάγκελλα, είδε τον έαυτό της, άκουμπισμένο, να σκέπτεται τον άγαπημένο της. Το γκρίφο φως τοσ κελλιού την έτύλιγε, σαν σάβανο.

"Ενοιωσε ότι κατέβαινε εκείνο το άπογευμα ζωντανή στον τάφο της....

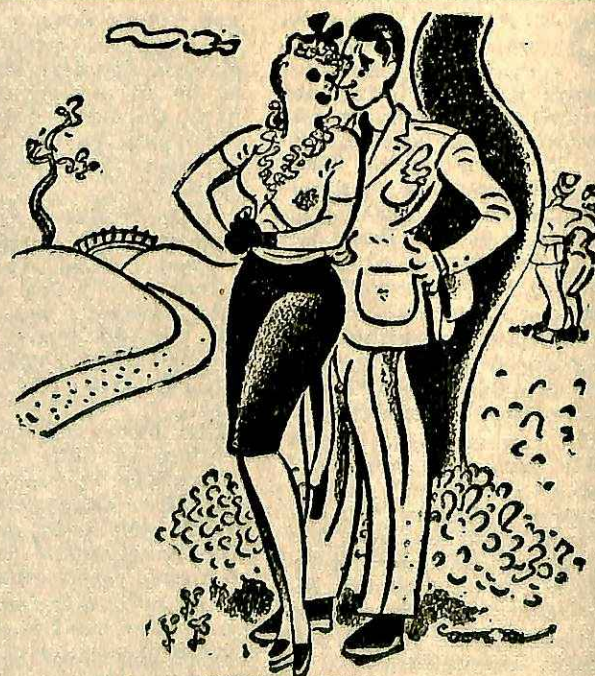
ΒΕΡΘΕΡΟΙ

— Θέλετε να χορέψετε, κυρία μου;

— Πολύ εύχαριστώ.

— Τότε, πιάστε ένα ηλεκτρικό σόμα μεγάλης έντάσεως και εσείς μπορεί να γίνη.

ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΗ

— "Αγαπητή μου, πρέπει να σέ διδάξω το Α Β της αγάπης... — Προχώρει, προχώρει στο Φ, Χ, Ψ και Ω.

Τὰ περιφημό- τερα μαλλιά

Γυναίκες με μακριά μαλλιά και...πολλή γνώση

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ: ΘΡΥΛΟΣ—ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΟΣΗ ποιήσεις βρίσκονται στα γυναικεία μαλλιά!... Όχι, βέβαια, τα κοντά, εκείνα που μοιάζουν με ανδρικά, αλλά τα πλούσια γυναικεία μαλλιά, αυτά που σκεπάζουν αλαβάστρινους ώμους και αποτελούν το ωραιότερο στόλισμα της κεφαλής μετά τα μάτια.

Με τους θρύλους, τους μύθους, τις αφηγήσεις και τις παραδόσεις, πόσα γυναικεία μαλλιά δεν εξυμνήθησαν σε στίχους, σε πρόζα, στις νότες ενός τραγουδιού και από τον χροστήρα των ζωγράφων!

Η Σαπφώ, με τα μενεξεδένια μαλλιά της, η Αναδυομένη Αφροδίτη, ντυμένη μόνο με τα μαλλιά της που έχουν το χρώμα της χαρμυγής, η Ίζόλδη με τις κατάξανθες πλεξίδες, φύκια που κυματίζουν στον βυθό της θαλάσσης και ελύναι τα μαλλιά των Σειρήνων, πλεξίδες που έχουν το χρώμα της νύχτας και στολίζουν το κεφάλι της Φορναρίνας, μαλλιά χρυσά ξεθωριασμένα των γυναικών του Τισσιανού, μαλλιά που στεφανώνουν τα χιλιотραγουδιμένα πρόσωπα της Τζοκόντας και της Ισαβέλας της Αραγωνίας, φιδίσια και ολόχρυσες πλεξίδες της Λουκρετίας Βοργία, πόσες παραμυθένιες ιστορίες θα μπορούσατε να αφηγηθήτε, από τον καιρό που έστεφανώνατε γυναικεία κεφάλια ή σās έχάιδευαν απαλά χέρια ανδρικά!...

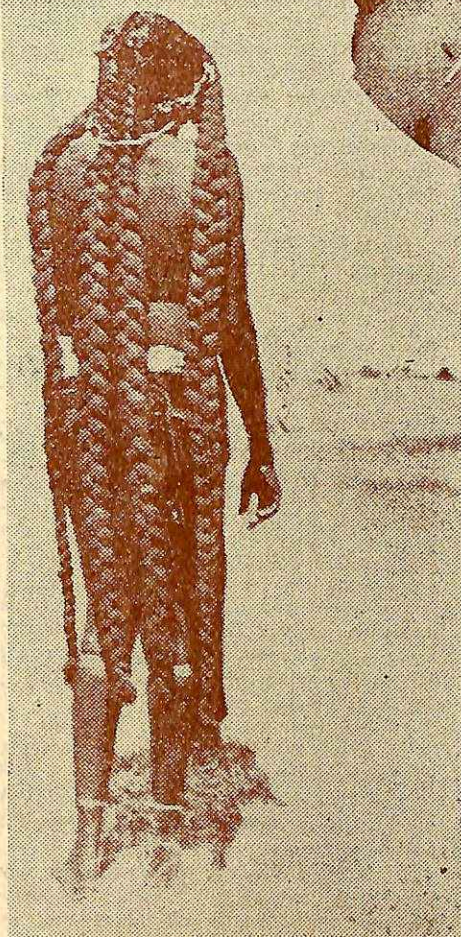
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΟΥΣΗΣ

Η Μέδουσα είχε μαλλιά κυματιστά και μία όμορφη μορφή. Οι άνδρες, σαν την έβλεπαν, έμεναν έκστατικοί. Η σοφή Αθηνά, με τα κοντά μαλλιά κλεισμένα μες στο κράνος και το έφηβο κορμί σφιγμένο μες στον θώρακα, φαίνεται πως την φθονούσε και χαιρόταν στη σκέψη πως είναι θνητή και ότι κάποτε η όμορφη της εκείνη θα χανόταν για πάντα.

Αλλά η μορφή παρθένα θέλησε να περιφρονήσει την θεά, να της αποδείξει πως είναι καλύτερή της, στην όμορφη έννοια, πιο γοητευτική και πιο μορφή. Και, μπροστά στην Παλλάδα, πεινέθηκε ότι κανένας άνδρας, θνητός ή άθνατος, αντικρύζοντας τα κυματιστά μαλλιά της και καθρεφτίζοντας στο πρόσωπό του στις κόρες των ματιών της που είχαν το χρώμα του χρυσολίθου, δεν μπορούσε να μην πέσει έκστατος στα πόδια της.

Μπορούσε η θεά της Σοφίας, στην όποιαν ο Πάρις άρνήθηκε τα πρωτεία της καλλονής, μπορούσε αυτή, η Αθηνά, να προκαλέσει τέτοιο θαυμασμό; Ούτε στον Όλυμπο ποτέ, ούτε στη γή εδώ κάτω, έζησε ποτέ κανείς λίγην αγάπη από την Αθηνά...

Αλλά η θεά αγανάκτησε για την τόσο αϊθάδεια. Εξάρωσε τα φρύδια και άμεσως η άπερισκεπτη Μέδουσα ένοιωσε

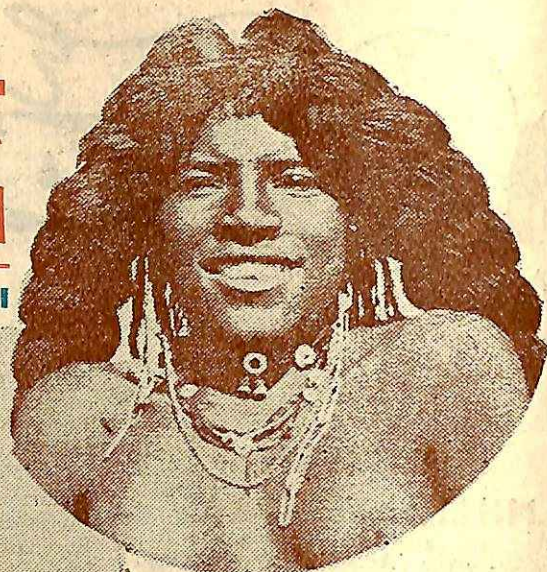

το κεφάλι της ζωμένο από φίδια, που είχαν αντικαταστήσει τα υπέρλαμπα μαλλιά της, το απαλό εκείνο μεταξί που αποτελούσε πριν όλη την υπερφάνεια και την αλαζονεία της. Και οι κόρες των ματιών της πήραν το χρώμα των ματιών της οχιάς. Και όποιος την αντίκρυζε, δεν έμενε πια έκστατος όπως πρώτα, αλλά πραγματικά απολιθωμένος, από τη φρίκη που ένοιωθε στο αντίκρυσμα της τρομερής καλλονής της.

Η ΚΟΜΗ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΕΚΕΙ κάτω, στη μυστηριώδη σκιά του ιερού που είναι αφιερωμένο στην Αφροδίτη, ανάμεσα στα τόσα τάματα που έχουν προσφερθεί στην Κύριδα, πάντα παρήγορη στους έρωτικούς καίμους, λάμπουν κατάχρυσες δύο μακρές πλεξίδες, είναι τα μαλλιά της Βερενίκης, της νεαρής συζύγου του Πτολεμαίου, αφιερωμένα στη μεγάλη θεά, για να της ζητήση ποιος ξέρει ποιά χάρι.

Τίποτα το πιο πολύτιμο δεν ήταν δυνατόν να της προσφέρει: ούτε μαργαριτάρια, ούτε κοσμήματα δεν της ήταν τόσο αγαπητά και πολύτιμα, όσο τα ώραια μαλλιά, που τα χάιδε με τόσο

Σήμερα θαυμάσια μακριά μαλλιά, θρίγκοι μόνο στις γυναίκες των άγριων φυλών της Αφρικής και της Αμερικής.

πάθος ο έρωτευμένος σύζυγος.

Είναι μεγάλη, άπεραντη ή χάρι που ζητάει η έρωτευμένη, για να ύποστη μια τέτοια θυσία με την έλπίδα να την επιτύχει. Γι' αυτό ένοιωσε στον αυχένα το κρύο της άνηλεούς ψαλλίδας, και σαν αντίκρυσε τον εαυτό της στον καθρέφτη, είδε με πόνο πως ήταν έντελως γυμνή, δίχως καμμία χάρι, με τα μαλλιά κομμένα στο μέτωπο σαν έφηβος, σχεδόν όχι πια γυναίκα, ούτε βασίλισσα, δίχως το στέμμα της υπέρλαμπης κόμης!

Η Αφροδίτη δεν της έκαμε το τάμα που έζητησε. Είπε πολλές φορές και οι θεοί ταιγισύνηδες. Αλλά, για να στεγνώσει τα άτελεισμένα δάκρυα εκείνης που την έκτενε, γυμνή τώρα από χάρι και έρωτα, μια νύχτα αφέγγαρη και κατασκότεινη η Αφροδίτη έπρόσταξε τα περιστέρια της να πάρουν τις χρυσές πλεξίδες από τον ναό και να τις μεταφέρουν εκεί ψηλά, όχι στον Όλυμπο, αλλά στον ούρανο. Και να τις κρεμάσουν στο στερέωμα, για να λάμπει, ανάμεσα στα λαμπρότερα άστέρια, η Κόμη της Βερενίκης. Κι' έτσι να παρηγορηθί η βασίλισσα...

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΗΣ ΓΚΟΝΤΙΒΑ

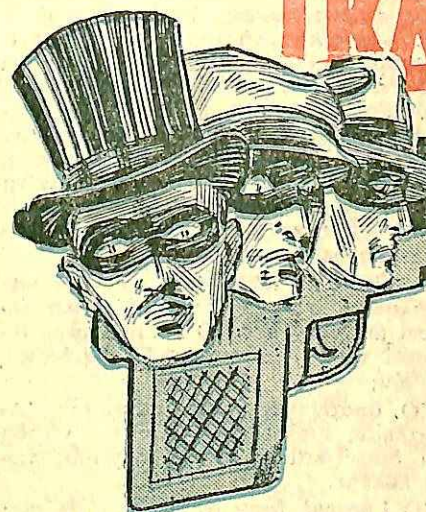
ΜΙΑ παλιά μπαλλάντα λέει για την λαϊκή Γκοντίβα, την πεντάμορφη και πονετική γυναίκα του κόμητος Γαστέρ, η οποία, για να απαλλάξει τους υπηκόους της από βαρύνοντες και άδικους φόρους, υπέκυψε σε μιά έξωφρενική απαίτηση του άνδρός της: να διασχίση, δηλαδή, έφιππη και ολόγυμνη την πλατεία της πολιτείας, την ώρα της μεγαλύτερης κινήσεως.

Ο λαός, σαν έμαθε την απάνθρωπη εκείνη διαταγή του κυρίου του, εκλείσθη στα σπίτια του. Έτσι, κανένα βλέμμα δεν αντίκρυσε την υπέρλαμψη εκείνη όμορφη, που προσφέρθηκε δολοφονία στην ιδιοτροπία ενός τυράννου.

Αλλά και χωρίς τον θαύτατον οίκτο των υπηκόων της, κανείς δεν θάδλεπε την Γκοντίβα στην ύπεροχη και προσοδωμένη όμορφη της. Από το περίφημο κεφάλι εκατέβαιναν κυματιστά και πυκνότατα σαν θελουδένιος μανδύας στολισμένα με το χρυσάφι του ήλιου, τα μακριά κατάστλινα μαλλιά της που έντυναν με τόσον οίκτο τη γύμνια της!...

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΓΚΑΡΝΙΕ ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΝ ΕΣΙΑ

ΤΟΝ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΤ

Αριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες. Έρωτες, πάθη και μίσση

Δικαίως ή άδίκως, ο άγαπημένος της Ζάκ είχε συλληφθεί ως δολοφόνος και είχε κλεισθεί στις φυλακές. Έπομένως, έπρεπε να περιμένη την άποφάσισή του για να αλληλοσπαχθούν, και ως τότε θα θρискόταν στην ανάγκη να άρνήται να συμμορφωθεί προς τις θελήσεις του θείου της, που ήσαν και θελήσεις του πατέρα της, την μνήμη του όποιου θεωρούσε και σεβόταν ως ιερή.

Ο Ζάκ της, έξ άλλου, σε όλο το διάστημα της πρόσκαιρης, όπως αυτή πίστευε, φυλακισέως του, θα υπέφερε, θα άγωνιούσε, θα έπασχε. Το παιδί της, το άρρωστο παιδί της, θάβμενε έγκατελειμμένο, άφου αυτή δεν θα μπορούσε να το πάρη κοντά της.

Κι' άφου εκείνος και ο Φραγκίσκος θα υπέφεραν, πως ήταν δυνατόν να διατηρή την ψυχραιμία της αυτή, να μη προδοθή στους συγγενείς της και να χη τη διαύγεια του λογικού της, ώστε να βρή τον τρόπο, με τον όποιο θα απέφυγε τον κίνδυνο να γίνη σύζυγος του κόμητος Βαρσύ;

Και καθώς σαν άστραπή πέρασαν από το μυαλό της οι σκέψεις αυτές, την έκαμαν να νοιώση στην ψυχή της την κρυάδα του θανάτου.

Εκείνη τη στιγμή δεν σκεπτόταν μόνα ότι διέτρεχε τον κίνδυνο να γίνη γυναίκα του κόμητος Βερσύ, να χάση τα εκατομμύρια του πατέρα της και να ριχθή φτωχή και άεμπιστευμένη στους δρόμους, αλλά σκεπτόταν έπίσης και τον Ζάκ, το παιδί της, τον πόνο, τη λύπη και την άθλια θέσι της καθώς και τα πιθανά έπακόλουθα της κατά του άγαπημένου της σύκοφαιτίας, και ριγούσε, θρηνούσε και σπάραιζε κάτω από την άπόγνωσι που θρέθηκε εξαφνικά.

«ΟΧΙ!!! ΟΧΙ!!! ΟΧΙ!!!»

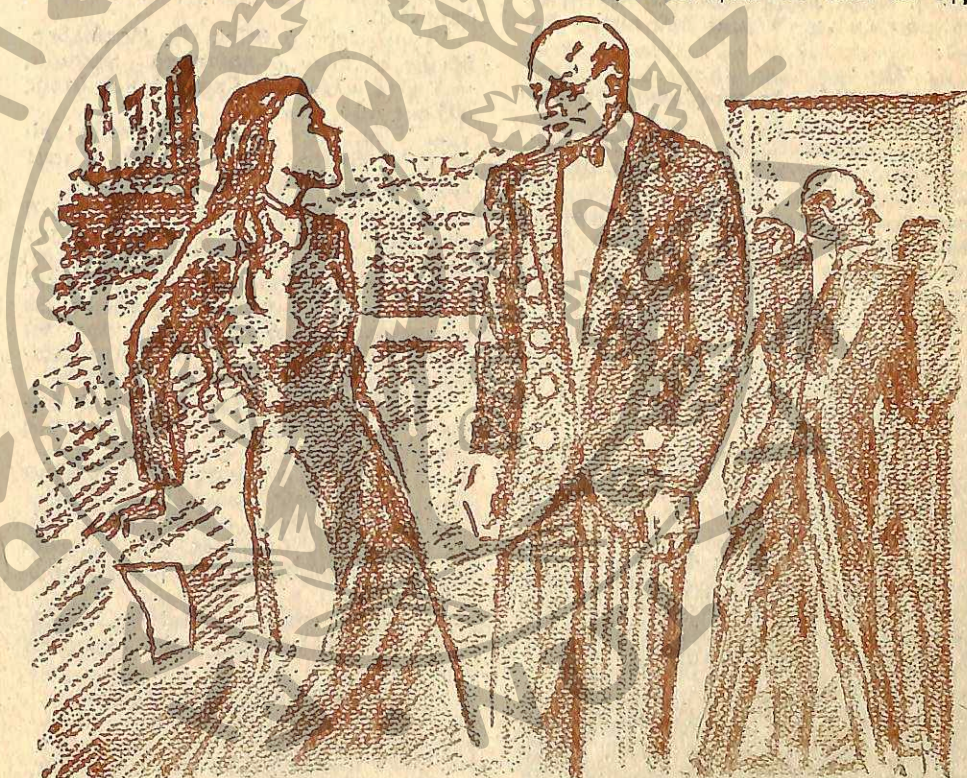
Και ήταν άπορροφημένη στις άπελπιστικές αυτές σκέψεις της ή νέα, άταν ή ιδιαίτερη της καμαριέρα άνοιξε άθόρυβα την πόρτα και της άνήγγειλε πως την ζητούσε να την ιδί κάποιος Ρεμώ.

Η Ματθίλδη τινάχθηκε από τη θέσι της με κάποια χαρά. Ο Ρεμώ έρχόταν σε πολύ κατάλληλη στιγμή.

—Τον περιμένα έδω! είπε στην καμαριέρα. Φέρε τον άμέσως...

Η άφεις του πιστού υπηρέτου του Ζάκ διέλυσε για μιά στιγμή τις άπαισιόδοξες σκέψεις της.

Ο Ρεμώ θα ήταν σε θέσι να της

Έντρομη η Ματθίλδη όπεχώρησε ένα βήμα, έφθ το χρώμα έξέφυγε από τα χείλη της, και στην πόρτα...

δωση σχετικές πληροφορίες πού, όπως πύτη πίστευε, θα ήταν ευχάριστες. Α-σφαλώς εκείνος θα την θεβαίωσε για την άθωότητα του Ζάκ της. Πιθανόν μάλιστα να της άγγελε την αποφυλάκιό του.

Και η Ματθίλδη, παίρνοντας θάρρος από τις ίδιες της σκέψεις τώρα, περίμενε τόν Ρεμώ, πού δεν άργησε να φανή στην πόρτα του δωματίου.

Μπήκε μέσα συνωδευομένη από την καμαριέρα πού έφυγε άμέσως κλείνοντας πίσω της την πόρτα. Η Ματθίλδη περίμενε λίγες στιγμές ακόμα και μετά έτρεξε προς τόν υπηρέτη, άκούμπησε τα χέρια της επάνω στους ώμους του και, καρφώνοντας τα βλέμμά της μέσα στα μάτια του:

— Τόν αποφυλάκισαν, λοιπόν; ρώτησε.

Ο Ρεμώ, πού τόν συννεφιασμένο πρόσωπό του έδειχνε σε κάθε ψυχραίμο παρατηρητή την άπελπισία της ψυχής του, δεν άπάντησε άμέσως.

Σήκωσε τα βλέμματά του, κύτταξε για μία στιγμή την κάτωρη νέα και την ρώτησε μετά:

— Τα μάθατε λοιπόν όλα;

— Όλα, ναι! άπάντησε εκείνη. Τα έμαθα από τις εφημερίδες. Άλλά άπάντησέ μου: Τόν άφησαν ελεύθερο;

Στά χείλη του Ρεμώ ένα αδιόρατο πικρό χαμόγελο φάνηκε τότε και ένα δάκρυ κύλησε στα μάτια του, ενώ μία υπόκωφη λέξι εξέφυγε από τα χείλη του:

— Όχι!

— Άλλά θα τόν αποφυλάκισουν. Ρεμώ! Δεν είναι έτσι;

— Όχι!

— Τι! Πώς! Δεν θα αποφυλακισθή ο Ζάκ μου; ρώτησε άνασκιωτώντας η Ματθίλδη.

— Όχι!

— Άλλά γιατί;

— Γιατί τα πάντα δείχνουν ότι ο Ζάκ δολοφόνησε τόν πατέρα του.

— Μά είναι ψέμμα! φώναξε η Ματθίλδη. Είναι ψέμμα, ναι! Τό λέει η ψυχή μου έμένα. Ψέμμα δεν είναι, Ρεμώ;

— Όχι!

— Η Ματθίλδη όπισθοχώρησε φρικιώντας.

Ο γιγαντόςμος εκείνος υπηρέτης, πού, όπως συνήθως, άπαντούσε με μονοσύλλαβα στις έρωτήσεις πού τού κάμαν, εκείνη τη στιγμή της φάνηκε σαν ένα φαρμακερό φίδι, πού ήλθε να χύση τόν δηλητηριό του, σαν ένα θρωμερό σκυλί, πού ήθελε να τόν λυόση με τήν φτέρνα της.

— Ρεμώ! φώναξε πάλι σαν τρελλή η Ματθίλδη. Τι είπες; Τι: Είναι ένοχος ο Ζάκ;

— Ναι!

— Ψέμμα!

Ο Ρεμώ έσκυψε τόν κεφάλι του για να κρύψη ένα νέο δάκρυ πού φάνηκε στα μάτια του και κύλησε γοργά στα μάγουλά του.

Τράβηξε μετά μέσα από τόν σακκάκι του τόν ψεύτικο εκείνο γράμμα πού τού είχε αφήσει ο Γκαρνιέ και τώδωσε στη Ματθίλδη, ενώ τα χείλη του σιγομιθούσαν ένα άπλό:

— Διαβάστε...

Η Ματθίλδη άρπαξε τόν γράμμα από τα χέρια του με μόλις τόν διάβασε και έθωπε στην ύπογραφή, άφησε μία φωνή τρόμου και υπεχώρησε τρομαγμένη, ενώ τόν γράμμα εξέφυγε από τα χέρια της.

— Ο Καρού! ψιθύρισε με υπόκωφη φωνή. Τού γράφει ο Καρού...

Γιά μία στιγμή, τόν μόνον πρόσωπα πού έμειναν πιστά στον Ζάκ αντίλλαζαν βλέμματα τρόμου.

Αμίλητοι, ακίνητοι, κύτταζε ο ένας τόν άλλον, μη τολμώντας να βρίσουν εκείνον πού τόσο είχαν αγαπήσει.

— Συμμορίτης! Ξανάπε η Ματθίλδη. Πατροκτόνος!

Κρύος ιδρώς άρχισε να περιλούη τόν μέτωπό της και τρόμος να παραλύη τόν μέλη της.

Ήταν, λοιπόν, σύντροφος τού λησάρχου Καρού ο Ζάκ, και προσποήθηκε πώς την αγαπούσε, για να την κάμη γυναίκα του και να γίνη έτσι κύριος της μεγάλης περιουσίας της;

Δεν είχε αγαπήσει λοιπόν παρά έναν κακούργο, έναν έκφυλο, πού όποκρίθηκε τόν ευγενή και τόν έρωτευμένο, με μοναδικό σκοπό τήν άπόκτηση μιας μεγάλης περιουσίας;

— Φρίκη! Ξανάκαμε η δύστυχη Τρομερό!

— Και τόν τρομερό ακόμα, πρόσθεσε ο Ρεμώ, είναι ότι καταζητείσαι και σύ γιατί σε θεωρούν συνένοχόν του. Ένα μανδύλι βρέθηκε στο σπίτι μας και ο κύριος Μαρινώ πού είχε έρθει να ένεργήση άνακρίσεις για τόν Φραγκίσκο πού άρπαξαν...

Πρίν προλάβη να τελειώση τή φράση του, ο πιστός υπηρέτης, σαν λυκαίνα τή φορά αυτή η Ματθίλδη, ώρμησε επάνω του.

— Τι; θρυλήθηκε, Τι είπες; Άρπαξαν τόν Φραγκίσκο;

— Ναι!

Η Ματθίλδη δεν πρόφθασε να πη άλλον τίποτε.

Ήταν ο τέταρτος τρομερός συγκλονισμός αυτός και στη σφοδρότητά του δεν μπόρεσε να άνθέξη. Υπεχώρησε ένα θύμα, κλονήθηκε, συσπάσθηκε νευρικά, πρίν προλάβη να τήν ύπαβαστάξη ο Ρεμώ και ενώ η πόρτα άνοιγε έξαφνικά και έμπαινε ο εισαγγελέας Ριχάρδος ντε Βίλ μαζί με τρεις υπηρέτες.

Άγριεμένος ο θεός της Ματθίλδης, έδειξε σ' έναν υπηρέτη τόν γράμμα, πού είχε κλέψει ο Γκαρνιέ από τούς άλλους τόν Ρεμώ.

— Έσυ, πάρε τόν γράμμα αυτό! εί-πε στον πρώτο. Οι άλλοι πιάστε τον! Είναι συμμορίτης.

Ο Ρεμώ τινάχθηκε με μάτια πού άστραφταν. Όχι γιατί φοδόνταν για τόν εαυτό του, αλλά γιατί σκέφθηκε ότι άν τόν γράμμα εκείνο περιερχόταν και πάλι στα χέρια τού Εισαγγελέως, θα καταστρεφόταν η Ματθίλδη, γιατί θα φαινόταν ότι ήταν κι' αυτή άναμειγμένη στην ύπόθεση της δολοφονίας.

Τρόμαξε στη σκέψη αυτή και δείχνοντας τή σφιγμένη γροθιά του στους υπηρέτες, είπε:

— Άν κάη κανένας σας ένα θύμα θά τού άνοίξω τόν κεφάλι στα δύο.

Ο Εισαγγελέας στράφηκε και πάλι προς τούς υπηρέτες και περισσότερο ώργισμένος αυτή τή φορά, φώναξε:

— Πιάστε τον! Έν άνάγκη τραβή-ξετε τόν πιστόλιό σας και σκοτώστε τον!

ΟΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΟΥ

Κ. ΜΑΡΙΝΩ

Όταν ο ύπαρχηγός της άσφαλείας, καθώς συζητούσε με τόν Εισαγγελέα στο γραφείο του, άκουσε τόν πυροβολισμό, είπε στον συνομιλητή του να τόν περιμένη και βιαστικός πετάχτη-

κε να δη τι συνέβαινε. Έμαθε τότε τη δραπετεύση τού Γκαρνιέ, επέπληξε τούς χωροφύλακες, τούς πήρε μαζί και κάμνοντας τή σκέψη ότι ο άρχισυμμορίτης θα πήγαινε ίσως στο σπίτι τού Ζάκ για να συνεχίση τή έρευνή του, έσπευσε προς τα εκεί και βρισκόταν στην άρχή τού δρόμου, όταν ξαφνικά είδε τόν Γκαρνιέ να θγαίνη από τόν σπίτι τού Ζάκ και να μπεινη στο μέγαρο της κομήσης Βιρτώφ, ενώ κάποιος πίσω του τόν παρακολουθούσε προσεκτικά,

— Τι θα πη αυτό; διελογίσθηκε κατάνηκτος ο Μαρινώ πού είχε άναγνωρίσει και τούς δύο. Ο Μπονώ παρακολουθεί από μακριά. Τι συμβαίνει, λοιπόν;

Ο ύπαρχηγός της Δημοσίας Άσφαλείας κάθε άλλο περίμενε να δη όχι όμως και αυτό πού τυχαιώς τώ-ρα έβλεπε.

Ο Γκαρνιέ ήταν άρχηγός μιας συμμορίας και ο Μπονώ μιας άλλης επίσης. Ήσαν και οι δύο άνθρωποι έκτος νόμου, καταδιώκονταν και οι δύο από τήν άστυνομία και φυσικό ήταν να ένωθούν για να άποκρούσουν τόν κοινό κίνδυνο.

Ο Γκαρνιέ έξε άλλω ήταν μέλος της συμμορίας του; Όπως όμως άποδεικνυόταν από τόν γράμμα πού κατεσχέθη στα χέρια του, ο δολοφόνος τού πατέρα του ήταν σύντροφος τού Καρού, ο όποιος, όπως πολύ καλά ήξερε ο Μαρινώ, δεν συνεργαζόταν με τόν Γκαρνιέ και δεν είχε καμιά σχέση μαζί του.

Παρέμενε λοιπόν έντελώς άνεξήγητο τόν ύπερ τού Ζάκ ενδιαφέρον τού Γκαρνιέ. Άπό φιλευσπλαχνία θέβαια δεν θα κουραζόταν και δεν θα κινδύνευε ο άρχισυμμορίτης. Κατά τήν γνώμη τού Μαρινώ ο Ζάκ Ντενέ ήταν πατροκτόνος, έπομένως δεν ήταν δυνατόν να πιστεύση ότι ο άρχισυμμορίτης κινδύνευε για έναν άνθρωπο έντελώς αδιάφορόν του, για έναν άνθρωπο πού, επί τέλους, δεν έπασχε άδικα.

Ήταν, λοιπόν, και σύντροφος τού Γκαρνιέ ο Ζάκ; Δεν άποκλείεται.

Γιά ποιόν λόγο όμως ο Μπονώ παραφύλαγε τόν Γκαρνιέ και όπως φαινόταν έπιζητούσε τήν κατάλληλη εύκαιρία να τόν δολοφονήση;

Γιατί παρακολουθούσε τις σχετικές με τή σωτηρία τού Ζάκ Ντενέ ένεργειές του και φαινόταν πώς προσπαθούσε να ματαιώση κάθε του έπιτυχία, παρεμβάλλοντας προσκόμματα στο έργο του Γκαρνιέ.

Ποθούσε λοιπόν τήν καταδίκη τού Ζάκ ο Μπονώ; Γιατί όμως; Και τί είχε να ώφεληθή αυτός;

Όπως ήταν σε θέσι, λόγω τού αξιωματός του, ο Μαρινώ να γνωρίξη, οι τρεις άρχισυμμορίτες, ο Γκαρνιέ, ο Μπονώ και ο Καρού, δρούσαν ο καθένας τους χωριστά και κανένας δεν έδωσε ποτέ άφορμή στον άλλον για σύγκρουση.

Έπομένως, τώρα δινόταν για πρώτη φορά άφορμή και αίτία ήταν ο Ντενέ, με τή σωτηρία τού όποιου φαινόταν να ενδιαφέρεται, όχι ο Καρού πού άλληλογραφούσε μαζί του, αλλά ο Γκαρνιέ πού δεν σχετιζόταν μαζί του.

Τι συνέβαινε λοιπόν; Και γιατί έπι-στρατεύθηκαν και οι τρεις άρχισυμμορίτες, ο ένας έναντιόν τού άλλου και φαινόταν έτοιμοι νάρθουν στα χέρια; Κι' έπειτα, τί ρόλο έπαιζε σ' όλο

τό τραγικό δράμα, ο πατροκτόνος Ζάκ Ντενέ;

Μήπως ήταν πραγματικά άθώος, όπως ήθελε να τόν παραστήση ο Γκαρνιέ και ή άπόδειξις της άθωότητός του δεν συνέφερε στον Μπονώ; Η μήπως ο Γκαρνιέ, με τήν επέμβασι του, δεν έπιζητούσε τήν σωτηρία τού κατηγορουμένου, αλλά με τρόπο, ήθελε να τόν παραστήση ως σύντροφό του, για να μην άπουείνη καμιά άμφιβόλια στους δικαστές ότι είχαν να κάμουν με έναν άνθρωπο πού άνηκε στη συμμορία τού Γκαρνιέ και συγχρόνως όπηρετούσε στη συμμορία τού Καρού;

Ίσως κι' αυτό, Γιατί όμως ο Μπονώ έπέδιδε τόν θάνατο τού Γκαρνιέ; Μήπως ο μόνος πού ενδιαφερόταν πραγματικά για τόν Ζάκ ήταν ο λήσταρχος Μπονώ και φρόντιζε να δολοφονήση τόν συνάδελφό του για να παύση αυτός, με τις ένεργειές του, να ένοχοποιή τόν πατροκτόνο;

Σύμφωνα με τούς συλλογισμούς αυτούς, τού Μαρινώ, ο Ζάκ, άν δεν άνηκε στη συμμορία τού Γκαρνιέ θα ήταν όμως σύντροφος τού Καρού, όπως άποδεικνυόταν από τόν γράμμα πού κατσχέθη στα χέρια του, και τού Μπονώ, όπως γινόταν φανερό από τις προσπάθειες πού κατέβαλε αυτός για να δολοφονήση τόν Γκαρνιέ.

Όλες αυτές οι σκέψεις και υπόψεις, σαν άστραπή πέρασαν από τόν νού τού Μαρινώ, πού μη έχοντας εκείνη τήν στιγμή τόν καιρό να θρηποιά ήταν η πραγματική απ' όλες του αυτές τις ύπόνοιες, άνέβαλε γι' άλλη περίσταση τή λύση τού μυστηρίου κι' άρκέσθηκε, άνακεφαλαιώνοντας για λίγο τις σκέψεις του, να ψιθυρίση:

— Η ο Γκαρνιέ ενδιαφέρεται για τόν Ζάκ Ντενέ, ή θέλει να τόν καταστρέψη, παριστάνοντάς τον ως σύντροφό του. Ο Μπονώ πάλι έπιθυμεί τόν θάνατο τού συνάδελφου του, ή για να μην ένοχοποιήση αυτός τόν Ντενέ ή για να μην μπόρσση ν' άποδείξη τήν άθωότητά του. Είναι, λοιπόν, πραγματικά άθώος ο Ζάκ Ντενέ; Ίσως! Είναι ένοχος; Πιθανόν! Ποιά όμως είναι ή αλήθεια;

Στάθηκε λίγες στιγμές σκεπτικός, έκαμε ένα μορφασμό άπορίας κι' άπαντώντας στην ίδια του έρώτησι:

— Η αλήθεια είναι, μουμύρισε, ότι ή ύπόθεσις της πατροκτονίας δεν είναι τόσο άπλη, όσο τήν φαντάζονται μερικοί. Ίσως να κινδυνεύη να καταπομηθή ένας άθώος. Πιθανόν, κάτω από αυτήν να κρύβεται κάποιος μυστήριο. Διάβολε! Άρχίζω να τρομάζω μπρός στο σκοτάδι πού σκεπάζει τήν ύπόθεσι αυτή. Όμως... Έκαμε μία ζωηρή χειρονομία και με πλήρη πεποίθησι στον εαυτό του:

— Όμως, πρόσθεσε, πρέπει να λύσω τόν μυστήριο και θά τόν λύσω!...

Για τήν κάμη όλες αυτές τις σκέψεις και να καταλήξη στην άπόφασί του εκείνη ο Μαρινώ, δεν χρειάσθηκαν περισσότερα λεπτά απ' όσα έκαμε ο Μπονώ για να πάη και να σταθή μπρός τήν πόρτα τού σπιτιού, μέσα στο όποιο, πρίν λίγες στιγμές είχε μπη ο Γκαρνιέ.

Καθώς ο Μαρινώ στεκόταν στη γωνία της δόδου Βελερεζ—στήν όποία βρισκόταν τόν μέγαρο της κομήσης Βιρτώφ και τόν σπίτι τού Ζάκ—και σ'

άρκετη άπόστασι απ' αυτό, καθόλου δεν δυσκολεύθηκε, χωρίς ο ίδιος να διακρίνεται, ν' άναγνωρίση τούς δύο άρχισυμμορίτες.

Έκαμε νόημα στους δέκα χωροφύλακες πού τόν άκολουθούσαν να μπουν μέσα στο σπίτι μπρός στο όποιο στέκονταν, για να μη τούς άντιληφθή ο Μπονώ, πού εκείνη τη στιγμή βρισκόταν έξω από τήν πόρτα τού μεγάρου της κομήσης κι' άφου κρύφθηκε κι' αυτός, παρατηρούσε πρós τα έκεί.

Είδε τόν λήσταρχο να ρίχνη πρώτα μία ματιά γύρω του, και μετά να μπεινη μέσα στον κήπο τού σπιτιού και να προχωρή προσεκτικά. Γύρισε τότε ο Μαρινώ στον άκόλουθό του ένωμοτάρχη Λαζάρ, πού στεκόταν δίπλα του και:

— Τρέξε, τού είπε, στο πλησιέστερο τμήμα και πάρε μαζί σου όσους χωροφύλακες θρής εκεί...

— Άμέσως! κύριε ύπαρχηγέ...

— Γρήγορα όμως... Σε δύο λεπτά της ώρας πρέπει να ήρχη έπιστρέψη. Καταλαβαίνεις πόσο έπείγον είναι τόν πράγμα...

— Ποιό θά τούς οδηγήσω;

— Στο μέγαρο πού μπηκαν πρós όλίγου οι δύο άρχισυμμορίτες.

— Μάλιστα!

— Προσοχή όμως μήπως σάς ίδουν όταν άρχεσθε... Πήγαινε...

Κι' ενώ ο ένωμοτάρχης Λαζάρ έφευγε θιαστικός πρós τόν πλησιέστερο τμήμα, ο ύπαρχηγός της άσφαλείας, παίρνοντας μαζί του τούς δέκα χωροφύλακες, έσπευσε πρós τόν μέγαρο της κομήσης.

Λίγο πρós πέρα ύπήρχε μία πάροδος. Ο Μαρινώ έκρυψε μέσα σ' αυτή τούς άστυνομικούς του κι' άφου έκαμε μία βόλτα γύρω από τόν μέγαρο κατασκοπεύοντάς το, γύρισε κοντά τους και τούς έστειλε να τοποθετηθούν σε διάφορα μέρη γύρω απ' αυτό.

Έτσι, δύο χωροφύλακες τοποθετήθηκαν στη μπροστινή πλευρά τού κήπου και δύο στην όπισθια. Τρεις μπηκαν στο σπίτι πού συνεχόταν με τόν μέγαρο της κομήσης Βιρτώφ και οι άλλοι άκόλουθησαν τόν Μαρινώ, πού τράβηξε πρós τήν σιδερένια πόρτα τού μεγάρου και κρύφθηκε δίπλα της.

Από τόν κιγκλίδωμα της πόρτας κύτταξε μέσα στον κήπο κι' έξετάζοντάς τόν προσεκτικά διακρίνει τόν Μπονώ πού κρυβόταν μέσα στο κενό των θάμνων και έσφιγγε στο χέρι του ένα μεγάλο μαχαίρι.

Δεν γελάστηκε, ψιθύρισε ο ύπαρχηγός της άσφαλείας όταν έλεγα πώς ο Μπονώ παρακολουθεί τόν Γκαρνιέ μ' έχθρικούς σκοπούς.

Ο Μαρινώ με τούς χωροφύλακες πού είχε μαζί του, μπορούσε, άν ήθελε, να μπη μέσα στον κήπο και να συλλάβη τόν Μπονώ πρίν εκείνος προφθάση να φύγη. Δεν τόν έκαμε όμως.

Μέσα στο μέγαρο, έκτός από τόν Μπονώ, είχε μπη κι' ο Γκαρνιέ, πού όταν θα καταλάβαινε τί συνέβαινε στον κήπο, θα φρόντιζε φυσικά να έξαφανισθή κι' έτσι θα έφευγε για μία ακόμα φορά μέσα από τα χέρια της Άστυνομίας. Γι' αυτό ο Μαρινώ νόμιζε πώς δεν έπρεπε να θιασθή στις ένεργειές του.

Θάφηνε τόν Μπονώ να δολοφονήση τόν Γκαρνιέ πρώτα και μετά θά σ' νελάμβανει κι' αυτόν κι' έτσι θά κα-

τήγαγε διπλή έπιτυχία και διπλό θρί-αμβο και μαζί θά έλυε και τόν μυστήριο πού τόν άπασχολούσε.

Γι' αυτό ο Μαρινώ κρύφθηκε πλάι στην πόρτα τού κήπου και περίμενε. Όταν δέ είδε πώς κατέφθανε ο ένωμοτάρχης Λαζάρ επί κεφαλής τριάντα χωροφύλακων, άπομακρύνθηκε από τήν πόρτα για μία στιγμή και έτρεξε να τόν συναντήση.

Ο Λαζάρ για να μη τόν δοιν από τόν μέγαρο της κομήσης, θάδιζε σύριζα πρós τόν τοίχο τού μεγάρου της έρωμένης τού Γκαρνιέ, κι' έτσι συναντήθηκε με τόν ύπαρχηγό της άσφαλείας χωρίς να χρειασθή να περάση κανένας τους από τή μία πλευρά στην άλλη.

— Θάσασμε νωρίς, κύριε ύπαρχηγέ; ρώτησε ο Λαζάρ.

— Ναι!

— Είναι μέσα;

— Και θ' άλληλοσφαγούν σε λίγο...

— Διατάξετε τότε... Τι πρέπει να κάμωμε έμεις;...

— Έσύ Λαζάρ θά πάρης μαζί σου δώδεκα χωροφύλακες και θά μπης σ' αυτό εκεί τόν σπίτι πού συνέχεια μ' εκείνο, μέσα στο όποιο μπηκαν οι άρχισυμμορίτες.

— Κατάλαβα... Θά τούς τοποθετήσω σε μέρη στα όποια είναι δυνατόν να βρεθούν οι λήσταρχοι, άν δοκιμάσουν να περάσουν από τόν ένα σπίτι στο άλλο.

— Άκριβώς...

— Έχετε, μήπως να οιατάξετε τίποτε άλλο;

— Όχι... Ξέρεις τί θά κάμης και δεν έχω τίποτε να προσθέσω... Πήγαινε, Λαζάρ! Μέσα στο σπίτι αυτό άπέστειλα πρós όλίγου κι' άλλους τρεις κι' έτσι είσθε δεκαέξ τόν όλον.

Κι' ενώ ο ένωμοτάρχης έμπαινε στο πλανό σπíti ο Μαρινώ γυρίζοντας στους άλλους χωροφύλακες:

— Έπτά από σάς, τούς είπε, θά πάτε να τοποθετηθήτε στην κάτω πλευρά τού κήπου και άλλοι έπτά στην όπισθια. Σε κάθε πλευρά είναι άλλοι δύο συνάδελφοί σας. Οι λοιποί θάρθουν μαζί μου. Άν ήγθε κανέναν να πηδά από τήν μάνδρα πιάστε τον.

Άν σάς αντίσταθι σκοτώστε τον!

Διάλεξε προχείρως εκείνους πού θάρπαινε μαζί του, και έδιωξε τούς άλλους πού έσπευσαν να τοποθετηθούν εκεί πού διετάχθησαν. Ο ίδιος δέ γύρισε και πάλιν κοντά σ' εκείνους πού περίμεναν στην πόρτα, άκόλουθούμενος και από τούς τέσσαρες άλλους.

Έτσι τόν μέγαρο της κομήσης Βιρτώφ, μέσα στο όποιο είχαν μπη οι δύο άρχισυμμορίτες, ήταν περιζωσμένο από σαράντα χωροφύλακες, από τούς όποιους δεκαέξ βρίσκονται στο πλανό σπíti, έννέα στην έμπροσθια πλευρά, άλλοι τόσοι στην όπισθια και οι λοιποί, μαζί με τόν Μαρινώ στην κυρία είσοδο.

Ο ύπαρχηγός της δημοσίας άσφαλείας, όταν γύρισε στη θέσι του και είδε ότι ο Μπονώ βρισκόταν στη θέσι του και ότι ο Γκαρνιέ δεν είχε έμφανισθή ακόμα, χαμογέλασε εύχριστήμένος. Οι χωροφύλακες είχαν καταλάβει καθένας τη θέσι τού αν τυχόν οι άρχισυμμορίτες καταλαβαίνουν τί είχε συμβή δεν θά μπορούσαν να ξεφύγουν.

— Τώρα, μουρμούρισε χαρούμενα ο Μαρινώ, πιστεύω να μη μείνει εύχαριστημένος ούτε ο Γκαρνιέ, ούτε και ο Μπονών. Ποιος να τους έλεγε ότι θα τους έπαιρνε στο λαιμό του ο Ζάκ Ντενέ;

Σήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε προς το μέρος του Μπονών. Ο λήσταρχος, σφίγγοντας πάντοτε το τεράστιο μαχαίρι του, περίμενε χωρίς να υποπτεύεται τη δική του παρουσία.

— Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν, ψιθύρισε ο Μαρινώ.

Εκύτταξε έπειτα προς την μαρμαρίνη σκάλα που κατέληγε στην κυρία είσοδο του μεγάρου, μα δεν φαινόταν κανείς. Και ήταν έτοιμος ν' αποσυρθεί και πάλιν ο υπαρχηγός, όταν ξαφνικά, είδε ν' ανοίγει η πόρτα και στο άνοιγμά της να προβάλλει σκυθρωπός και θλοσυρός ο αρχισυμμορίτης Γκαρνιέ.

Προσοχή! ψιθύρισε προς τους χωροφύλακες καθώς τραβιόνταν από την πόρτα του κήπου, ο Μαρινώ. Προσέχτε και να είσθε έτοιμοι. Έρχεται...

Καθώς είχε δει τον Γκαρνιέ, ο υπαρχηγός της δημοσίας ασφαλείας, για μία στιγμή φοβήθηκε μήπως ο αρχισυμμορίτης τον είχε αντιληφθεί.

— Άλλ' όχι... ψιθύρισε μετά. Δεν είναι δυνατόν! "Αν μάς έβλεπε, κάθε άλλο θα κάμνε παρά ναρχόταν και να πέφτε σαν τυφλοπόντικας στα χέρια μας. Τι συμβαίνει τότε; Μου είναι αδιάφορο.

Επιλήσιωσε και πάλι στην πόρτα κι' εκύτταξε στον κήπο για μία ακόμη φορά:

Ο Γκαρνιέ, θλοσυρός, σκεπτικός, απορροφημένος με κάποια όχληρή ασφαλώς σκέψη του, όργισμένος καταφανώς, ανύποπτος όμως τελείως, προχωρούσε προς την έξοδο.

Ο Μπονών, κρυμμένος πάντοτε μέσα στους θάμνους είχε μισοσηκωθεί και άκουσε, περιμένοντας, έτοιμος να μπηξή το μαχαίρι του στις πλάτες του συναδέλφου του.

Ο Μαρινώ κρύφθηκε χαμογελώντας εύχαριστημένος. Σε λίγα δευτερόλεπτα ο Μπονών θα σκότωνε τον Γκαρνιέ και θα πιανόταν κι' εκείνος απ' αυτόν.

— "Α, λήσταρχοι!... μουρμούρισε, τρίθοντας τα χέρια του από χαρά ο Μαρινώ. Σε λίγο το Παρίσι θα απαλλαγεί από σας.

Και τραβήχτηκε λίγο, έντεινοντας την ακοή του, έτοιμος να δρμήση στον κήπο και να συλλάβη τον Μπονών, μόλις εκείνος σκότωνε τον ανύποπτο υπερασπιστή του Ζάκ Ντενέ, τον αρχισυμμορίτη Γκαρνιέ.

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ Η ΚΟΜΗΣ ΣΑ
ΒΙΡΤΩΦ;

Θέλοντας ο Γκαρνιέ να μάθαι τι τον ήθελε ή έρωμένη του Λίζα Σερεμέν, κόμισσα του Βιρτώφ, μαζί δέ να μπορέση, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ν' αποσπάσει το όνομα εκείνου που τώρα τελευταία άρχισε αυτή να αγαπά, κατευθύνθηκε προς το μεγάλο της χωρίς ν' αντιληφθεί ότι τον παρακολουθούσε ο Μπονών, ανέθηκε τη μαρμαρίνη σκάλα, άνοιξε την πόρτα με το κλειδί που του είχε δώσει ή κόμισσα για να μπαίνει στο μεγάλο

της οποιαδήποτε στιγμή ήθελε, κι' ανέθηκε επάνω.

Χωρίς να πη τίποτε σε κανένα, όπως έκαμνε άλλωστε πάντοτε, διευθύνθηκε προς την κρεββατοκάμαρα της έρωμένης του, χτύπησε την κλειστή πόρτα και περίμενε ν' ακούση το τυπικό «έμπρός».

Δεν πήρε όμως καμιά απάντηση. Επανελάθε πιο δυνατά, χωρίς όμως ν' ακούση πάλι καμιά φωνή από μέσα.

Μιά υπηρέτρια που διερχόταν από τον διάδρομο εκείνη τη στιγμή, βλέποντας τον αρχισυμμορίτη να χτυπά την πόρτα, στάθηκε και τον κύτταξε με απορία.

— Κοιμάται ή κυρία σου; την ρώτησε ο Γκαρνιέ.

— Όχι! απήντησε εκείνη.

— Πού είναι;

— Η υπηρέτρια, για δεύτερη φορά κύτταξε, με ζωγραφισμένη την έκπληξη στο πρόσωπό της, τον Γκαρνιέ, σαν να μη περίμενε μία τέτοια του έρώτηση.

— Γιατί δεν απαντάς; ρώτησε ο Γκαρνιέ.

— Γιατί έσεεις ξέρετε καλύτερα από μένα πού είναι ή κυρία μου.

— Εγώ; ..

— Μάλιστα!... Δεν την καλέσατε ναρθή σπίτι σας, κύριε μαρκήσιε;

Ο Γκαρνιέ υπέθεσε ότι ή κόμισσα, τότε που έφυγε για να πάη να τον συναντήσει, είπε στην καμαριέρα της ότι την είχε καλέσει αυτός. Και γι' αυτό, χωρίς τώρα να θεσπαιωθεί το αντίθετο:

— Ναί! Την κάλεσα, απήντησε. Δεν επέστρεψε όμως ακόμη;

— Όχι...

— Δεν είναι δυνατόν! Έκαμε άναπηδώντας ο αρχισυμμορίτης.

— Ποιό, κύριε μαρκήσιε;

— Να μην επέστρεψε...

— Το να επέστρεψε δεν είναι δυνατόν.

— Τι λες τώρα αυτού; φώναξε θυμωμένος ο Γκαρνιέ, ο γνωστός στο υπηρετικό προσωπικό ως μαρκήσιος Σύνων.

— Κύριε μαρκήσιε, απήντησε ή καμαριέρα, ή κυρία μου δεν είναι μία ώρα που έφυγε απ' εδώ... Πότε θαρχόταν σπίτι σας και τότε θα επέστρεφε;

Ο Γκαρνιέ στάθηκε κυττάζοντας τώρα αυτός έκπληκτος την υπηρέτρια. Σκέφθηκε όμως ότι ίσως ή κόμισσα να πήγε για δεύτερη φορά ζητώντας τον κι' απέφασισε να φύγει κι' αυτός και να επιστρέψει στο σπίτι του, πού χωρίς άλλο θα την συναντούσε.

**Παρακολουθήστε όλοι
από σήμερα τις
ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΟΥ
ΛΗΠΟΔΥΤΗ
ΦΑΝΤΑΣΜΑ**

Θα ικανοποιηθήτε απολύτως!

— Καλά, είπε στην υπηρέτρια. Πές της, αν έρθει εδώ χωρίς να με δει, ότι θα ξαναεπιστρέψω πάλι.

— Άλλά θα σας περιμένη εκεί...

— Σπίτι μου;

— Υποθέτω... εκεί πού θα την οδηγήσει ο άνθρωπος πού της έστείλατε.

Ο Γκαρνιέ τινάχτηκε σαν λουφισμένος.

— Ήρθε κανένας εκ μερους μου; ρώτησε την υπηρέτρια.

— Μάλιστα...

— Πότε;

— Πρό μιας σχεδόν ώρας. Υποθέτω μάλιστα, ότι ή κυρία δεν θα πήγε σπίτι σας, αλλά στο έξοχικό εκείνο μέρος στο οποίο της παραγγέλνεται να πάη... Προς το δάσος της Βουλώνης...

Την φορά αυτή δεν έξεπλάγη ο Γκαρνιέ, ούτε ανησύχησε. Ήταν φανερό πως κάποιος πού μεταχειρίστηκε το όνομά του, παρέσυρε την κόμισσα σε κάποιο απόκεντρο μέρος, όχι με καλούς θέβαια σκοπούς.

— Κατάρα!... ψιθύρισε, δαγκάνοντας με λύσσα τα χείλη του. Την απήγαγαν, λοιπόν, την Κόμισσα;

— Τι είπατε; ρώτησε καίσιμη ή υπηρέτρια. Την απήγαγαν;

— Ναί!

— Όποτε δεν είχατε στελείς έσεεις κανέναν;

— Όχι!

— Και όμως ήρθε ένας, πού, όπως μάς είπε ή κυρία μου, της είπε ότι την καλείτε σεις ναρθή να σας συναντήσει.

— Τον είδες εσύ τον άνθρωπο αυτό;

— Μάλιστα...

— Τι είδους άτομο ήταν;

— Σαν εργατικός άνθρωπος φαινόταν, ηλικίας ως τριάντα σχεδόν χρονών. Είπε κάτι στην κόμισσα κι' αυτή άρκετά ανήσυχη έτρεξε και μπήκε στ' άμάξι.

— Με το άμάξι της κυρίας σου έφυγαν;

— Όχι! Ο άνθρωπος εκείνος είχε φέρει δικό του άμάξι. Εγώ πού άπόρησα, βλέποντας έναν άνθρωπο σαν αυτόν ναρχεται μ' άμάξι κι' όχι με τα πόδια, ρώτησα σχετικά την κυρία μα εκείνη δεν μου απήντησε.

Τώρα ο Γκαρνιέ δάγκωσε τα χείλη του με περισσότερη μανία.

Ήταν φανερό πια πως έπρόκειτο περί άπαγωγής, πού έγινε από ανθρώπους πού ήξεραν την ιδιότητά του.

Γιατί πράγματι: Άπό την επιφύλαξη με την όποια είχε μιλήσει ή κόμισσα πρής την υπηρέτριά της, από την ταραχή της κομήσης άποδεικνυόταν πως ο άνθρωπος εκείνος πού την παρέσυρε, ήξερε την αληθινή του ιδιότητα, και παρουσιάστηκε στην έρωμένη του όχι ως υπηρέτης άλλ' ως άνθρωπος πού ανήκε στη συμμορία του.

Τι ήταν όμως αυτός; Κανένας κακοποιός ή κανένας άστυνομικός; Ο Γκαρνιέ πίστευσε στο δεύτερο, γιατί όπως του είχε πη ή υπηρέτρια, κάλεσε την κόμισσα να πάη σ' έξοχικό μέρος.

— Στο δάσος της Βουλώνης είπες ότι έπρόκειτο να πάνε; την ρώτησε.

— Μάλιστα, εκεί άκουσα να λέη ο άνθρωπος πού ήρθε, ότι περιμένετε.

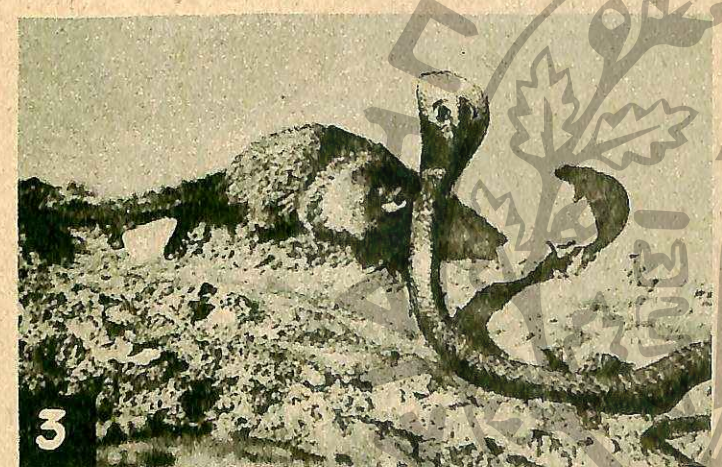
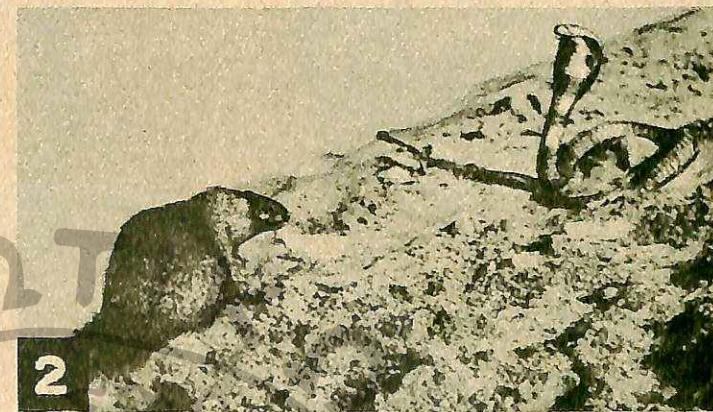
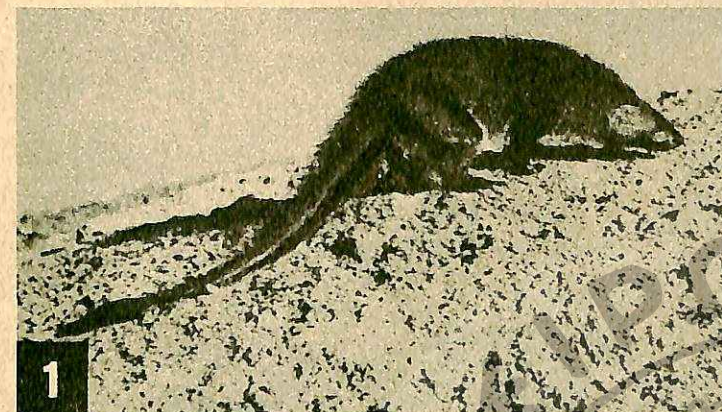
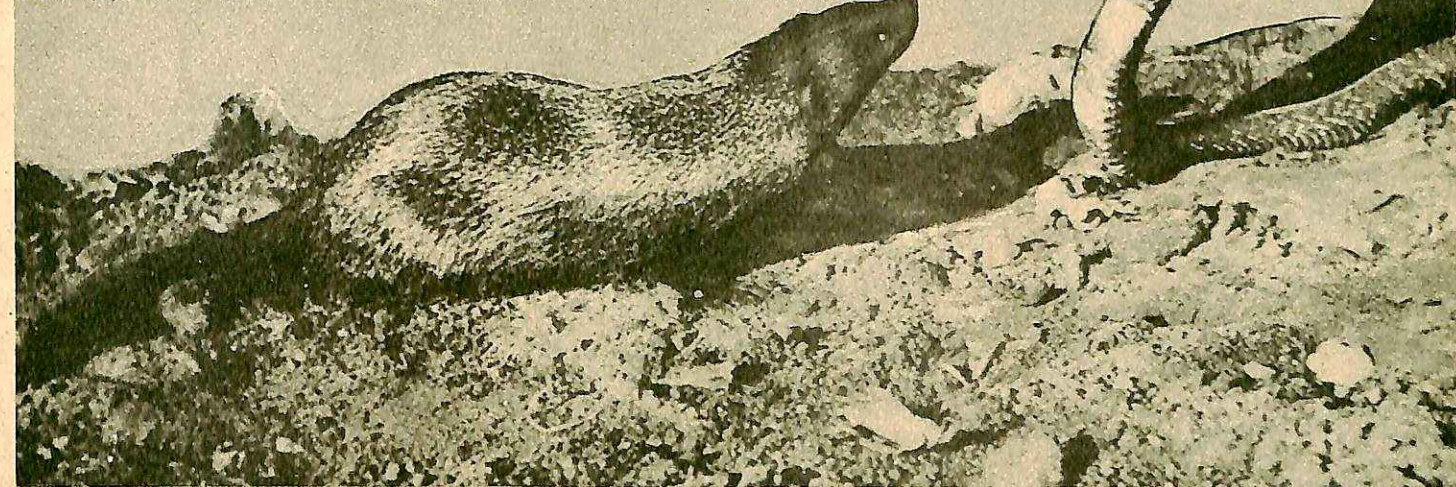
— Καλά! Είπεν ο Γκαρνιέ, ύστερα από λιγότερη σκέψη. Πηγαίνω να την θρώ...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια...

“Όπου λό' δίκαιον λού ίσχυροζέρου...δέν ίσχύει!”

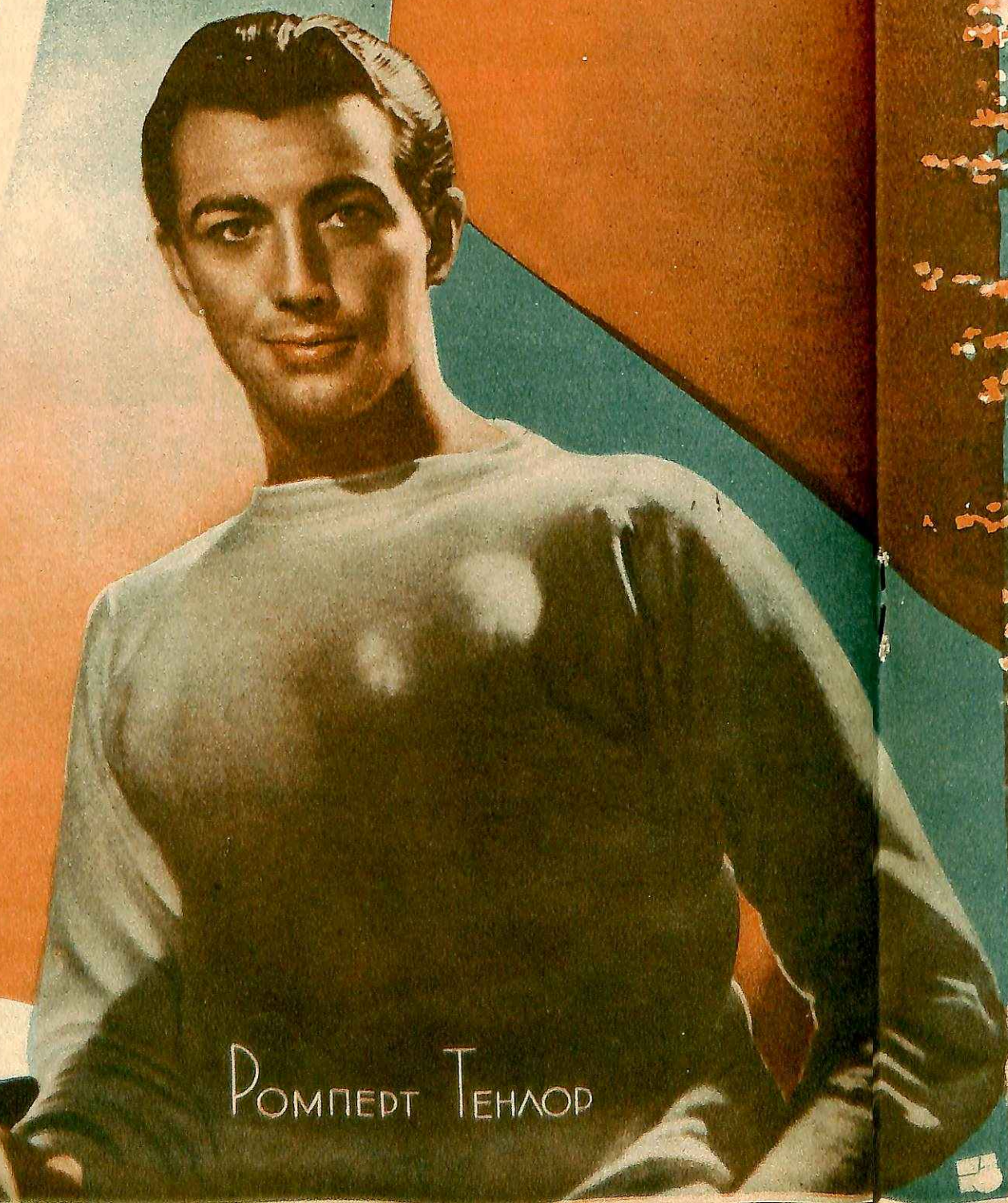
ΜΑΓΚΟΝΣΤ ΤΟ ΦΟΒΗΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΦΙΛΜ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ

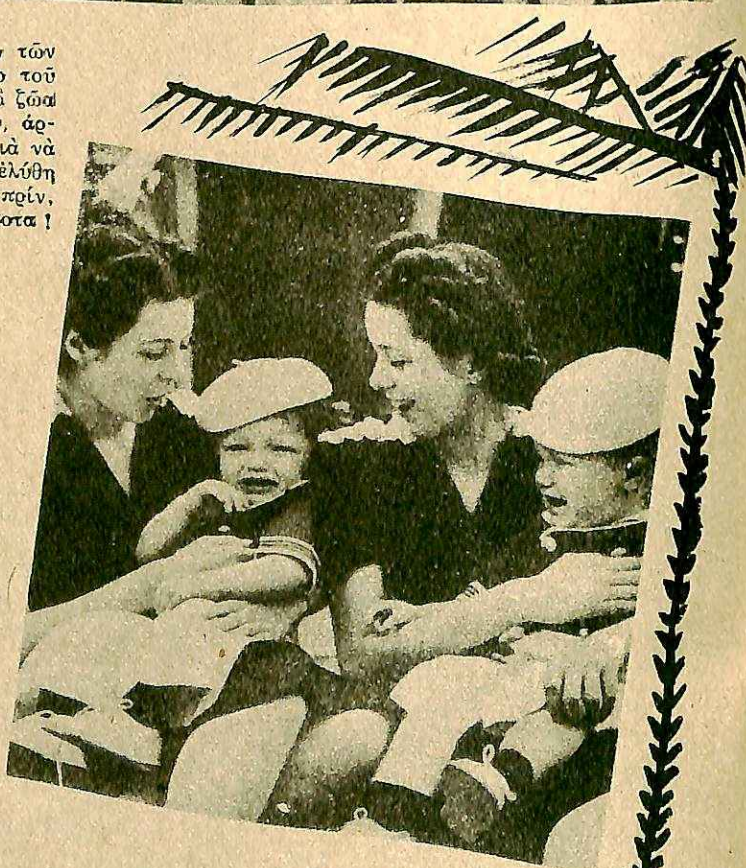
ΒΑΡΒΑΡΑ
ΣΤΑΝΓΟΥΪΚ

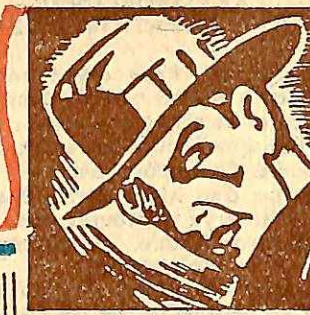
ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΕΗΛΟΡ

ΛΟΛΑ ΛΕΗΝ

ⲛⲁⲛⲟⲩⲩⲏ

TZENTLEMAN
ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

ΣΟΥΜΕΡ, ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ, ΣΑΤΑΝΑΣ ΚΑΙ ΣΙΔ

Καὶ ὁ ἄγνωστος ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του ξαναπαίρνοντας τὸ μισὸ κακόμοιρον ὕψος του.

— Έλα, ζουμερ, πάμε, εἶπε ὁ Μάρτεν
Ντόλ, τὸ πτώμα τὸ ἔχω σὴν τσέπη μου.

Μεταξύ τῶν ἐνεχόρων αὐτῶν θρῆσκόντας καὶ ἕνα ἀνεκτίμητο κολλῆς ἀπὸ μαργαριτάρια πρῶτος μεγέθους πού ὁ ἀσυνηθιστός Όσκαρ Μίελτ εἶχε σκευοποιηθῇ ἀπὸ μίαν ἀρτίστα, ὅποια, ἀπὸ τὴ λύπη της, ἔπεσε στὸ πάμεσι καὶ πῆνεκε!

Στενοχωρημένος γι' αυτήν την άνω-
τοδιά, ο «Λεωτούτες - Φάντασμα»
ορίζε μια τελευταία. λυπημένη μα-
στο εσωτερικό του χρηματοκιβωτίου
καί έτοιμαζόταν να το ξανακλείσει,
ταν τὰ μάτια του πέσαν σὲ ἕνα
σπιντο χαρτάκι, ποὺ ῥοσκοτόταν μέσα
ἐνα κρουσταλλίνο δοχεῖο. Τὸ κρουστά-

ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Λίνο αυτό δοχετό, ήταν από εκείνα που έχουν οί χρυσοχοδοί για να θάζουν μέσα σ' αυτά τα θαρύτιμα πεπράδια. Μηχανικά, απλώς το χέρι του, πήρε το χαρτάκι, το έρριξε μία ματιά και... λίγο έλειψε αυτή τη φορά να ξεφωνήσει από την έκπληξή του! Το άσπρο χαρτάκι δεν ήταν άλλο από μία κάρτα του «Λωποδύτη - Φάντασμα», επάνω στην οποία διάβασε τις κατωτέρω λίγες φράσεις, γραμμένες με πράσινο μελάνι συλλογράφου: «Μίστερ "Όσκαρ Μέιελ».

«Είσαι ένας άσυνειδητος. Όσα σου πήρα από το χρηματοκιβώτιό σου, χρήματα και κοσμήματα, θα τα μοιράσω στους φτωχούς».

«Ο Λωποδύτης - Φάντασμα»
Ο θρυλικός διαρρήκτης σκέφθηκε λίγες στιγμές. Ξέσπασε σε ένα χαμόγελο και, θυάζοντας ένα μολυβάκι από την τσέπη του, έπρόσθεσε στο επισκεπτήριο:

«Σούμερ, θα πελαγώσης και πάλι». Ξανάβαλε τότε το επισκεπτήριο στη θέση που το βρήκε, έκλεισε το χρηματοκιβώτιο και, αφού έρριξε άλλη μία ματιά στα κάδρα, θγήκε από την βιβλιοθήκη, σκοπεύοντας να έγκυρταλείψη άπρακτος την βίλλα. Ήταν ωστόσο μία θραυδά έκπληξη για τον «Λωποδύτη - Φάντασμα».

Δεν έπρόφασε να κάμει λίγα θέματα στο χώρο, όταν ξαφνικά άκουσε ελαφρά αλλά γοργά πηδημάτα στην καρυδένια σκάλα που οδηγούσε στο επάνω πάτωμα και, τρομαγμένος, έσθυσε το κλεφτοφάνάρό του και έτρεξε να κρυφθί πίσω από το πρώτο παραπέτασμα που βρήκε μπροστά του. Ήταν καιρός! Τη στιγμή που αυτός σκεπαζόταν με το παραπέτασμα, ο άλλος πηδούσε και το τελευταίο σκαλοπάτι της καρυδένιας σκάλας και έκανε το πρώτο του βήμα μέσα στο χώρο. Και ξαφνικά, ενώ ακούγονταν τα μουγά βήματα του αγνώστου που πλησιάζει προς το σημείο εκείνο, ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» ένοιωσε το αίμα του να παγώνει στις φλέβες του! Στη θία του να κρυφθί, δεν είχε προσέξει ότι το παραπέτασμα εκείνο δεν έκάλυπτε καμιά πόρτα δωματίου αλλά την κυρία είσοδο της βίλλας! Ήταν άργα ωστόσο για να κάμει ότι δήποτε και ούτε είχε καιρό για να σκεφθί. Έκόλλησε κυριολεκτικά στην προεξοχή του τοίχου και, πριν προφθάση ακόμη να εκπνεύση, δεχόταν ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι και σωριαζόταν επάνω στο ταπέτο χωρίς ευτυχώς να χάσει τις αισθήσεις του.

Έτσι, είδε έναν άνδρα που έσκυψε για μία στιγμή επάνω του, που άνοιξε αθόρυβα την πόρτα χωρίς να προφέρει λέξη και που θγήκε, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή εοπίσω του. Χωρίς να χρονοτριβί, μολοντί ζαλισμένος ακόμη, θέβαισε ότι ο αγνώστος εκείνος νομιζόντας τον άναίσθητο έτρεχε να καλέση τον πρώτο άτυχοιμικό που θα συναντούσε στο δρόμο. σικώθηκε και, τρικλίζοντας, θγήκε από την βίλλα και χάθηκε στο πυκνό σκοτάδι του δρόμου.

Σε λίγο, σε άρκετη πιά απόσταση από την βίλλα, άκουγε παρατεταμένα σφυρίγματα αστυνομικών και έπειτα χινε όσο μπορούσε το βήμα του.

Χωρίς να χρονοτριβί, μολοντί ζαλισμένος ακόμη, θέβαισε ότι ο αγνώστος εκείνος νομιζόντας τον άναίσθητο έτρεχε να καλέση τον πρώτο άτυχοιμικό που θα συναντούσε στο δρόμο. σικώθηκε και, τρικλίζοντας, θγήκε από την βίλλα και χάθηκε στο πυκνό σκοτάδι του δρόμου.

Σε λίγο, σε άρκετη πιά απόσταση από την βίλλα, άκουγε παρατεταμένα σφυρίγματα αστυνομικών και έπειτα χινε όσο μπορούσε το βήμα του.

Η ώρα θα ήταν έννεα και μισή, όταν ο Μάρτεν Ντάλ άνοιξε τα μάτια του και έσημεισε το πιστού θαλαμπόλου του Μπίλκιγκ για το πρωινό του πρόγευμα.

Υστερα από λίγα λεπτά, εμφανίζονταν ο Μπίλκιγκ φέρνοντας έναν πελώριο χάλκινο δίσκο, παραφορτωμένον με πιάτα και φλυτζάνια.

«Άφισε τον δίσκο, Μπίλκιγκ, και τράβα το παραπέτασμα να δω τί καιρό έχω».

«Καλύτερα να μη τον θλέπατε τον καιρό, σέρ, άποκρίθηκε ο αγαθός Μπίλκιγκ».

—Τί, έκαμε ο Μάρτεν Ντάλ θλέποντας προς το παράθυρο. Διαρκεί ακόμη η καταραμένη εκείνη ομίχλη; —Όπως θλέπετε. Χρόνια είχαμε να δούμε τέτοια ομίχλη.

—Για κύτταξέ με, Μπίλκιγκ. Φαίνεται πολύ στο κεφάλι μου...

—Για όνομα του Θεού!, έκαμε κατάπληκτος ο αγαθός ύπηρέτης. Τί είναι αυτό; Το κεφάλι σας έχει έναν ρόζο σαν καρύδι! Σας έπετέθησαν στο δρόμο!

—Όχι, Μπίλκιγκ, αλλά χθές θράδυ με την ομίχλη το έρριξα έξω. Μπήκα σε μία ταβέρνα, ήπια πολύ περιμένοντας να διαλυθί η ομίχλη και τέλος, θλέποντας την έπιμονή της, θγήκα από την ταβέρνα μεθυσμένος. Ένας υτύλος του ηλεκτρικού επάνω στον όποιον έπεσα με το κεφάλι, μου έδωσε αυτό το σκληρό μάθημα. Άλλά γιατί κουβάλησε τόσα πολλά όρεκτικά; Σοθ είπε κανείς ότι πεθαίνω από την πείνα;

—Αυτά όλα; Και το θρίσκετε πολλά; Χμ! Είναι έδω ο φίλος σας Σοθμερ!

—Ο Σοθμερ!... Και τί περιμένει το κτήνος για να μπη;

—Την άδειά σου! άποκρίθηκε ο Ινσπέκτωρ Σοθμερ εμφανιζόμενος.

—Γειά σου, Σοθμερ!... Ποιός καλός άέρας σε έρριξε από δω πρωί πρωί;

—Καλός άέρας; Δεν λές καλύτερα ποιός άνεμοστρόβιλος;

—Άνεμοστρόβιλος έ; Με κάνεις να τρελλαινώνμαι από την περιέργεια.

—Εγώ τρελλαινώνμαι από την πείνα και, αν δεν έχης αντίρρηση, προτιμώ να άρχισω από το πρόγευμα. Κατέβα λοιπόν από το κρεβάτι σου και πάρε θέσι, αν θέλεις να δοκιμάσης κι' εσύ κάτι.

Και λέγοντας αυτά, θρονιάστηκε κοντά στον δίσκο και έκαμε έναντίον του την πρώτη του έπιθεση.

Ο Μάρτεν Ντάλ κατέθηκε χαμογελόντας από το κρεβάτι του και, αφού πλύθηκε πρόχειρα στον νιπτήρα του, πήρε θέσι άπέναντί του.

—Μπα! έκαμε με μπορούμένο το στόμα ο Σοθμερ, κυτάζοντας το κεφάλι του. Άμύνθηκε, λοιπόν, τόσο πολύ η γρηά; Μπράβο!

Ο Μάρτεν Ντάλ έκύταξε τον φίλο του άπορώντας:

—Η γρηά; Ποιά γρηά; Τί θέλεις να πής;

—Χμ!... Αστεϊεύομαι. Πώς πέρες τί χθεσινή σου θραυδά;

—Πίνοντας. Έγινα στουπί στο μεθισί.

—Και μήκε στην ταβέρνα ένας τηλεγραφικός στύλος που τάχε μαζί σου κι'ι σούπα στο κεφάλι...

—Δεν μήκε στην ταβέρνα αυτός, αλλά εγώ πήγα να τ' θάλω μαζί του

και δεν ήταν τηλεγραφικός, αλλά ηλεκτρικός.

—Καλά να πάθης, για να μάθης άλλη φορά, να μην πίνεις νεράκι του Τάμεσι. Έμαθες τα νέα;

—Δεν ξέρω τίποτα. Όπως είδες, τώρα μόλις έυπησα.

—Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» την ξανασκάρωσε.

—Ναι; Λέγε λοιπόν να γελάσω λιγάκι...

—Αυτή τη φορά δεν πρόκειται για γέλια, αλλά για κλάματα.

—Λέγε, τέλος πάντων.

—Διέρρηξε την έπαυλι και το χρηματοκιβώτιο του τραπεζίτου Όσκαρ Μέιελ στο πρόστειο Παίκχορστ και έκλεψε μερικές δεσμίδες χαρτονομισμάτων και κοσμήματα άτυπολογίστου άξιας, μεταξί των όποιων και ένα άνεκτίμητο κολλίε από μαργαρίταρια.

—Τί μοθ λές! Έκαμε, θ'λαδθ, γερή μπάζα ο διαβολάκος! Ή κα'έταιρεία προστάσιας των ζώνων...

—Μή με διακόπτεις, γιατί δεν τελείωσα ακόμη. Δεν εύχαριστήθηκε φαίνεται από όσα θρήκε στο χρηματοκιβώτιο και μήκε και στην κρεββατοκάμαρα πής μάνταμ "Εθλιν" Όσκαρ Μέιελ για να θρή και άλλα.

—Βρέ τον πλεονέκτη!

—Και έδω τα πράγματα σκουραίνουν! Η γρηά "Εθλιν" έυπησε, το έπετέθη φαίνεται σαν τίγρις και αυτός, χίνοντας την ψυχραιμία του, την έσπαραγάλισε χωρίς ίσως να τ'ο καταλάβθ!

—Τί μοθ λές! Αυτό το τελευταίο άρνούμα να τ'ο πιστέψω.

—Η περιπτώσις αυτή ήταν έξαιρετική! Είπαμε! Μήκε στην κρεββατοκάμαρα με την θεβαιότητα πως θα είχε να κάμει με μία άκίνδυνη γρηούλα και θρήκε μία τίγρι! Μπορεί αυτή να τον έφερε σε δύσκολη θέσι. Μπορεί με κανένα χάλκινο άγαλματάκι να τ'ο κατάφερε κανένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι... να τούκαμε κανέναν ρόζο στο κρανίο... σαν αυτόν άκριβώς που σούκαμε...

ο ηλεκτρικός στύλος έσέναι! Βρήκαμε δυο χάλκινα άγαλματάκια ριγμένα στο πάτωμα. Ένας ύπηρέτης που άκουσε ύποπτο θόρυβο, άνακάλυψε το έγκλημα άμέσως μετά την διάπραξί του, μās έθλεφώνησε κα, παρ'α την ομίχλη, τρέξαμε άμέσως επί τόπου.

—Και φαντάζομαι πη λύπη τ'ο καυμένου τ'ο "Όσκαρ Μέιελ, που έχασε έτσι τραγικά την γυναίκα του.

—Όταν έφθασε από την λέσχη του, κατά τις τέσσερες το πρωί, και είδε την γυναίκα που σκοτωμένη, τ'ο ήλθε σαν τρέλλα!

—Από τη λέσχη του; ρώτησε κατάπληκτος ο Μάρτεν Ντάλ που περιέμενε να άκούση ότι ο τραπεζίτης θρισκόταν στο Λίθερπουλ.

—Ναι, "Εφθασε το άπόγευμα από το Λίθερπουλ και έφαγε στην λέσχη του με έναν συνταξιδιώτη του, σ'όν όποιον έκαμε το τραπέζι.

—Α! Ξενυχτάει, λοιπόν, ο "Όσκαρ Μέιελ ακόμη; Σ' αυτή την ηλικία;

—Το άρέσει υπερβολικά το μπριτζ και καμιά φορά ξεχνιέται.

—Δεν μοθ είπες ωστόσο, τί σε κάνει να πιστεύης ότι ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» και όχι άλλος διέπραξε το έγκλημα;

—Βρέθηκε το επισκεπτήριό του μέσα στο χρηματοκιβώτιο! Μάλιστα αυτή τη φορά δεν δηλώνει ότι θα έπιτρέψη τ'ο κλοπιμαία, υπό τούς γνώ-

στους του θρους, αλλά όπόσχεται να τ'ο μοιράση στους φτωχούς!

—Πολύ περίεργο.

—Έχει μάλιστα και ένα ύστερο-γραφο που με άφορξ!

—Δεν ξέρω τί σκέπτεσαι για τόν «Λωποδύτη - Φάντασμα», Σούμερ. Έγώ και αν άκόμη τόν δώ να σκοτώνθ, δεν θα πιστέψω σ'α μάτια μου.

—Έπαναλαμψάνω ότι, κατά την γνώμη μου, δεν θέλησε να σκοτώθ. Σκότωσε χωρίς να τ'ο καταλάβθ!

—Άποκλείεις την περίπτωση να μήκε ένας κοινός δολοφόνος, να έκλεψε και να σκότωσε, να άρρησε τ'ο έπισκεπτήριό για να φορτώθ στο παθητικό τ'ο «Λωποδύτη - Φάντασμα» τ'ο έγκλημα τ'ο και, ύστερα από ώρα να πής κατά σύμπτωση ο «Λωποδύτης - Φάντασμα»... ή και να μην πής καθόλου;

—Όλα αυτά είναι παραμύθια και τ'ο άποκλείω. Και τώρα σε άφήνω, Μάρτεν. Πρέπει να έπιστρέψω σ'όν τόπο τ'ο έγκλήματος. Περιποιήσου λιγάκι αυτόν τόν ρόζο τ'ο κεφάλιού σου και, αν έχης διάθεσι, κάμε καμιά θόλα από την τραγική βίλλα. Θα με θρής εκεί.

—Πισθάνν να έλθω. Άλλά δεν μοθ είπες.

—Άφησε την τραγική βίλλα και ήλθες στο σπίτι μου για να προγευματίσθ ή για να μοθ διηγηθής τόν θάνατο τής μάνταμ Μέιελ;

—Κυρίως... για να δω τόν ρόζο τ'ο κρανίου σου. Γειά σου, Μάρτεν...

Μόλις ο Μάρτεν Ντάλ έμεινε μόνο, άρχισε να νύνεται διαστικά και να σκέπτεται!

Ο αγνώστος εκείνος που τόν έχτύπησε πίσω από το παραπέτασμα δεν μπορούσε παρ'α να είναι ο δολοφόνος-διαρρήκτης, αφού ρίχνοντάς τον δεν έκάλεσε π'ο προσωπικό εις βοήθειάν του. Ο δολοφόνος αυτός δεν μπορούσε παρ'α να είναι άνθρωπος τ'ο σπιτιού αφού έτρεχε μέσα στο σκοτάδι, χωρίς να σκοντάψθ σε κανένα έπιπλο.

Με τις σκέψεις αυτές ο Μάρτεν Ντάλ θγήκε από το σπίτι που, πήρε την κομψή του κούρσα και, ύστερα από ένα τέταρτο, σταματούσε σε μικρή άπόσταση από την έπαυλι τ'ο "Όσκαρ Μέιελ.

Ο άριστοκράτης νέος έκρινε καλό να μην τραθήξθ κατ' ευθείαν στην τραγική βίλλα, αφού όπωσδήποτε θάφθανε άργα για τις πρώτες παρατηρήσεις. Λίγο πιά πέρα άπ' αυτήν θρισκόταν ένα γαλακτοπωλείο. Με την θεβαιότητα ότι οι θαμνίνες τ'ο γαλακτοπωλείου α'ούτο δεν θα είχαν άλλο θέμα συζητήσεως από την δολοφονία τ'ο "Εθλιν" Όσκαρ Μέιελ, μήκε σ' αυτό, έκάθισε σε ένα τραπεζάκι και διέταξε ένα γάλα.

Πράγματι, όπως είχε προβλέπει, μία παρέα γειτόνων τ'ο θύματος, συζητούσε για την δολοφονία.

—Νά, πού για μία φορά η άναποδιά χτύπησε και την πόρτα α'ούτ'ο τ'ο κτήνους!, έλεγε κάποιος.

—Α! Άν νομίζης πως θα πολυστενοχωρηθί για την δολοφονία τής γυναίκας τόν α'ούτος ο παληάνθρωπος, πέφτει έξω!, άπαντούσε ένας άλλος. Α'ούτος μάλλον θα χάριχε πού την ξεφορτώθηκε. Έτσι θα είναι έλεύθερος να συνεχίσθ τ'ο έρωτικά του θργία ο γεροκολασμένος!

—Δεν έννοα αυτό, άπαντούσε ο πρώτος. Ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» τ'ο έκλεψε θαρύτιμα ένέχυρα και, σύμφωνα με τ'ο επισκεπτήριό που άφείρε δεν πρόκειται να τ'ο έπιστρέ-

ψη. Θα τ'ο μοιράση σ'ούς φτωχούς!

—Καλά θα κάνθ!

—Και έτσι θα κάνθ! Φαντασθήτε λοιπόν τί ποσά έχει να πληρώσθ ο "Όσκαρ Μέιελ σ' α'ούτους που άνήκουν δλα α'ούτα τ'ο κοσμήματα!

—Για φαντασθήτε όμως! Σ' αυτή την ηλικία! Νά έχθ την φίλη του μέσα στο σπίτι του!

—Άμ' τί σας λείε ο άνδρας τής φίλης τ'ο; Άλλο κτήνος και α'ούτο!

—Ω! Α'ούτος είναι άνδρας με γερό στομάχι και τ'ο χωνεύει δλα! Στην περίπτωση α'ούτή, ο γεροκολασμένος δεν έδειξε ταιγουνιά. Γεροντικός έρως! "Εί Τόν σαλιάρη! Έκαμε τρέλλες για την φίλη του! Τής έχτισε και περίπτερο, σωστή μπουμπονιέρα, μέσα σ'όν κήπο τ'ο! Ο σύζυγος λοιπόν μοντέρνος άνθρωπος, έκλεινε τ'ο μάτια.

ΕΝΑΣ ΧΟΙΡΟΣ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΓΑΤΑ ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΠΕ

Σε λίγο, η παρέα άφηνε τ'ο γαλακτοπωλείο και, ύστερα από δυο λεπτά θγήκε και ο Μάρτεν Ντάλ.

Άνακραλαιώνοντας τις φάσεις τής διαρρηξέως τ'ο, την έπιθει τ'ο άγνωστου που όπτεση πίσω από τ'ο παραπέτασμα, την άνακάλυψι τ'ο πτώματος τής "Εθλιν Μέιελ και όσα άκουσε μέσα σ'ο γαλακτοπωλείο, σχημάτησε την άκράδαντη πεποίθησι ότι ο δολοφόνος δεν μπορούσε να είναι άλλος από τόν ίδιο τόν τραπεζίτη "Όσκαρ Μέιελ!

Ο τραπεζίτης έσκηνοθέτησε μία διάρρηξι τ'ο «Λωποδύτη-Φάντασμα», προσποιήθηκε ότι την έδια έκείνη μέρα έπέστρεφε μόλις από το Λίθερπουλ και παρέθεσε στην λέση τ'ο γεύμα π'ός έναν δ'θεν συνταξιδιώτη τ'ο, έξασφαλίζοντας κατ'α'ιτόν τόν τρόπο και ένα άναμφισβήτητο «άλλοθι» και έδολοφόνησε την γυναίκα τ'ο! Έτσι γινόνταν κάτοχος τ'ο έννεχούρου δλων, έσκαζε τ'ο κανόνι και ξεφορτωνόταν και την ένοχηλική του γυναίκα! Σε λίγους μήνες, φτωχός δ'θεν, θα έγκατέλειπε την Άγγλία, για να καταφύγθ στην Άμερική!

Με κάθε τρόπο έπρεπε λοιπόν να θρεθί ο δ'θεν συνταξιδιώτης τ'ο "Όσκαρ Μέιελ, ο όποιος δεν μπορούσε παρ'α να είναι σύνενοχός τ'ο.

Μ' αυτές τις σκέψεις μήκε στην πλημμυρισμένη από κόσμο τραγική βίλλα, αλλά δεν άνέθηκε άμέσως. Πριν άνεθί, έκρινε καλό να κάμει μία μικρή έπιθεώρησι σ'όν κήπο, όπου τ'ο προσωπικό τής Τραπεζίς και τής βίλλας συζητούσε τ'ο τής δολοφονίας.

Ένα β'ιωτικό άποκίνητο έστάθμευε μετ'ξύ τ'ο γκαράζ και τ'ο περιπτερού.

Ο άριστοκράτης νέος έπλησίασε τόν δ'μιλο τ'όν υπαλλήλων τής Τραπεζίς Μέιελ και είπε με τόν πιο φυσικό τόνο:

—Σ' α'ούτο τ'ο μικρό περίπτερο ο μίστερ "Όσκαρ Μέιελ θα δέχεται τούς άνεπιθύητους, εκείνους έπισκέπτες τ'ο, τούς όποιους δεν θέλει να δεχθί στο μέγαρό τ'ο.

—Όχι, τζέντλεμαν. Σ'ο περίπτερο α'ούτο κατοικεί ο σωφέρ με την γυναίκα τ'ο.

—Α! Ο σωφέρ είναι παντρεμένος; —Βέβαια, και μάλιστα η γυναίκα τ'ο είναι μία καλλονή.

Ο Μάρτεν Ντάλ άπομακρύνθηκε από τόν δ'μιλο και βαδίζοντας σαν άνθρας, τόν όποιον η περιέργεια είχε φέρει εκεί μέσα, πλησίασε σ'ο περί-

πτερο και χτύπησε την πόρτα. Μία πραγματικά όραία γυναίκα με μεγάλα έκγραστικά μάτια, τ'ο άνοιξε την πόρτα.

—Ποιόν ζητείτε, παρακαλώ;

—Είμαι δημοσιογράφος και ήθελα να σας άπευθύνω μερικές έρωτήσεις. Δεν είθε η γυναίκα τ'ο σωφέρ;

—Μάλιστα. Πέραστε, τζέντλεμαν. Μόνο πού θα σας δεχθώ στην κουζίνα μου. Έχω λίγη επάνω στην φωτιά και φοβάμαι να μη φουντώσουν.

Ο Μάρτεν Ντάλ πέρασε στην κουζίνα, όπου άμέσως παρατήρησε άφθο να χοιρίνα κρέατα και γεμάτα από λίπη δοχεία, έκάθισε και σκέφθηκε π'ριν άπευθύνθ την πρώτη έρώτησί τ'ο, γιατί από την πρώτη στιγμή κατάλαβε, πως είχε να κάμει με μία γυναίκα έξαιρετικά έξυπνη.

—Εμένα θα μοθ έπιτρέψετε να συνεχίσω τ'ο μαγειρέμα μου, έκαμε η όραία γυναίκα. Χρειάζεται τόση προσοχή τ'ο κομμάτι πού έχω σ'ο φωτιά!

—Άλλά τί είναι δλα α'ούτα τ'ο κρέατα; Πρόκειται να τ'αίσετε κανένα λόχο;

—Όχι, αλλά χθές άκριβώς τ'ο άπόγευμα, ο άνδρας μου έσφαξε τ'ο χοίρο πού θα παστώσαμε για να περάσωμε δολόκληρο τ'ο χρόνο.

—Ήθελα να σας ρωτήσω αν χθές θράδυ δεν άκούσατε κανέναν θόρυβο σ'ο μέγαρο;

—Πώς θέλατε να άκούω; Ο άνδρας μου έλειπε και εγώ κοιμήθηκα από τις δέκα αφού κλείδωσα και άμπαρώσα καλά την πόρτα μου. Κάθε φορά πού πέφτει ομίχλη, άμπαρώνωμαι έτσι γιατί φοβάμαι τούς κλέφτες, πού τέτοιες θραυδες θέλουν για να κάνουν τ'ο κόλπα τ'οις.

Η δολοφονία τής καυμένης τής μάνταμ "Εθλιν.

—Δεν έχετε άδικο. Θα παρατηρήσω ωστόσο ότι τ'ο άνδρός σας τ'ο άξίζει ένα καλό ξύλο!

—Ω! Τόν καυμένο! Γιατί; Είναι τόσο καλός!

—Γιατί αν εγώ είχα τ'ο ευτύχημα να ήμου άνδρας σας, δεν θα σας άφηνά μόνη ούτε με καλοκαιρία, όχι με μία ομίχλη σαν την χθεσινολοβραδυή!

—Συγγνώμη, τζέντλεμαν! Ήλθατε να με ρωτήσετε σχετικά με την δολοφονία... ή για να μοθ κάμετε ντεκλαρασιόν;

—Μά μπορεί κανείς, όραία μου κυρία, να συγκρατήσθ τόν θαυμασμό τ'οις κυτάζοντάς σας;

—Ω! Ω! Αυτή είναι έκρηξις θαυμασμού. Προσέξτε, τζέντλεμαν! Βρισκόμαστε κοντά σε φωτιά! Νά! Με κάματε κιάλας να κάψω τ'ο δάχτυλά μου.

Και η όραία γυναίκα εξέσπασε σε ένα κρυστάλλινο γέλιο ενώ άδειάζε σε μία χύτρα διάφορα άχνίζοντα λίπη.

—Ωστε ο άνδρας σας έλειπε χθές θράδυ από τ'ο σπίτι, παρατήρησε ο Μάρτεν Ντάλ με τόν πιο φυσικό τόνο.

—Έλειπε από τ'ο πρόστειο!

—Α! Βρισκόταν μαζί με τόν μίστερ "Όσκαρ Μέιελ; Είχε πάει μαζί τ'ο στο Λίθερπουλ;

—Όχι, αλλά μία και ο μίστερ Μέιελ έφυγε για τ'ο Λίθερπουλ, ο άνδρας μου πήγε να δ'ο τούς δικούς τ'ο και γύρισε χθές τ'ο πρωί. Έσφαξε τ'ο χοίρο μας και ξανάφυγε με την πάρεξ τ'ο. Τ'ο πρωί μοθ ήλθε μεθυσμένος.

—Χρειάζεται και το γλέντι τότε ;
—Πότε.

—Κουράζεται τόσο πολύ! Το ταξίδι του μίστερ Μείελ ήταν μια ευκαιρία γι' αυτόν για να ξεσκάσει λίγο.

—Ωστε έσείς δεν ακούσατε τίποτα. Τον παραμικρό θόρυβο.

—Απολύτως! Είχα κουρασθεί τόσο πολύ μ' αυτό το έτοιμασμα του χοίρου...

Αφού άλλαξε μαζί της λίγες ακόμμη λέξεις, ο Μάρτεν Ντάλ την άφησε και ανέθηκε στο μέγαρο, όπου, εκείνη τη στιγμή ο εισαγγελέας και ο ανακριτής εξέταζαν το προσωπικό του μεγάρου και της Τραπεζής.

Κανένας άλλος από το προσωπικό, εκτός του υπηρέτη εκείνου που πολύ άργα άκουσε θόρυβο και κατέβηκε για να ανακαλύψει το πτώμα της μάνταμ. Έβλιν και να τηλεφωνήσει στην αστυνομία, δεν είχε ακούσει τον παραμικρό θόρυβο.

Ο Μάρτεν Ντάλ εκύτταξε προσεκτικά τον άνθρωπο εκείνον. Ήταν Έλν. θαλαμηπόλος, νέος και αρκετά συμπαθητικός.

—Φθάσατε τόσο άργα, παρατήρησε ο Μάρτεν Ντάλ, έπεμβαίνοντας με την άδεια των δικαστικών υπαλλήλων, ώστε μόνο το πτώμα της κυρίας σας βρήκατε ;

—Μάλιστα, τζέντλεμαν.

—Δεν έπρολάβατε τον δολοφόνο ;

—Ω! Αν τον είχα προλάβει!...

—Μήπως τον έπρολάβατε... και σ'αυτήν διέφυγε εν τέλει; Μήπως έπροφθάσατε να του καταφέρετε κανένα χτύπημα, να τον ρίξατε και να θυγήκατε για να φωνάξετε κανένα αστυνομικό νομιζόντάς τον άναίσθητο... και αυτός θρήκε έτσι την ευκαιρία να σας φύγει ;

Ο θαλαμηπόλος έδειξε τις γροθιές του.

—Σας θεβαίνω, τζέντλεμαν, ότι αν του είχα καταφέρει μια από αυτές τις γροθιές... μόνο στον σταυρό των πρώτων βοηθειών θα συνήρχετο.

Ο Ινσπέκτωρ Σοόμερ, που παρευρισκόταν, έριξε μια φευγαλέα ματιά στο κεφάλι του Μάρτεν Ντάλ σουφρώνοντας τα χείλη του. Ο Μάρτεν Ντάλ είδε αυτή τη ματιά και χαμογελώντας ειρωνικά έφερε το χέρι του στα μαλλιά του, ξεσκεπάζοντας έτσι τον ρόζο του κεφαλιού του, σάμπως να ήθελε να προκαλέσει τον φίλο του αστυνομικό επιθεωρητή. Όσο για τον συμπαθητικό θαλαμηπόλο, ο Μάρτεν Ντάλ σχημάτισε την γνώμη ότι ο νέος αυτός ήταν ειλικρινής. Ασφαλώς δεν ήταν αυτός που του είχε καταφέρει το τρομερό χτύπημα πίσω από το παρπέτασμα.

Ο ταμίας της Τραπεζής και ο υποδιευθυντής κατέθεσαν ότι λίγο πριν ο Όσκαρ Μείελ να φύγει για το Λίβερπουλ, τους έπρόσφερε τοάκι στην βιβλιοθήκη του και, αφού μπροστά τους έκλειδωσε στο χρηματοκιβώτιο επτά χιλιάδες λίρες και όλα τα ένέχυρα, παρέδωσε το κλειδί στην παρευρισκόμενη κυρία Έβλιν Μείελ.

—Γιατί ο Όσκαρ Μείελ παρέδωσε το κλειδί του χρηματοκιβωτίου στην γυναίκα του ;

—Γιατί σκέφθηκε ότι κατά την απουσία του στο Λίβερπουλ, μπορούσε να παρουσιάζονται κάποιος για να αποσπάρη κάποιο κάσμημα. Θά το ζητούσαμε τότε από την Έβλιν Μείελ που είχε το κλειδί και θά το δώναμε.

—Έτσι έκανε κάθε φορά που έφευγε για το Λίβερπουλ ;

—Έτσι. Δεν είχε έμπιστοσύνη παρά μόνο στην γυναίκα του.

—Και είσθε βέβαιος ότι έκλειδωσε όλα τα ένέχυρα ;

—Απολύτως βέβαιος.

—Κάθε φορά που έφευγε, σας καλούσε και τα κλειδωνε μπροστά σας ;

—Όχι. Αυτή τη φορά δεν έτυχενά τα κλειδώσει μπροστά μου.

—Πού βρίσκεται τώρα ο Όσκαρ Μείελ ;

—Ποιος τον ξέρει ! Αντικρύζοντας το πτώμα της γυναίκας του, έφυγε σαν τρελλός. Θά είνε θαύμα αν δεν τρελλάθηκε.

Ο Μάρτεν Ντάλ δεν απηύθυνε άλλην ερώτηση και ξαφνικά έκάρφωσε τα μάτια του σε μια κατασκήνυα τουλά που καθόταν στον καναπέ.

—Τι όμορφη γατούλα !

—Ήταν η αδυναμία της Έβλιν Μείελ ! Την έπαιρνε στο κρεβάτι της και κοιμώταν μαζί της !, παρατήρησε η γυναίκα του σωφέρ που έφθασε εκείνη τη στιγμή.

—Η γατούλα αυτή γνώριζε την κυρά της ; Την αγαπούσε ;

—Πολύ ! Είνε πολύ έξυπνο ζώο. Μόνο η όμιλία της λείπει.

—Και είσθε της γνώμης ότι χθές τη νύχτα θρυσκόταν εδώ μέσα... όταν ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» στραγγάλισε την κυρά της ;

—Ασφαλώς ! Η μάνταμ Έβλιν δεν κλεινόταν στο δωμάτιό της αν δεν έπαιρνε μαζί της την γατούλα της.

—Αλλά τότε η σύλληψις του «Λωποδύτη - Φάντασμα» είνε ζήτημα ήμερών, αν όχι ωρών ! παρατήρησε με βετικότητα ο Μάρτεν Ντάλ.

—Πώς αυτό ; Χάρις στην γατούλα αυτή ; Έκαμε έκπληκτος ο επιθεωρητής Σοόμερ.

—Μάλιστα ! Το άτυχμα είνε ότι θά χρειασθί αύριο ή μεθαύριο να θανατώσωμε αυτήν την χαριτωμένη γατούλα... αλλά τί να κάνωμε ; Πρέπει !

—Εξηγήθηκε, τζέντλεμαν. Έκαμε ο εισαγγελέας.

—Πρό τριών μηνών έπλούτισα το έπισημολογικό εργατήριό μου με ένα νέο ανεκτίμητο μηχανήμα, αμερικανικής έφευρέσεως. Το μηχανήμα αυτό εξέταζει με την μεγαλύτερη ακρίβεια τον έγκέφαλο νεκρών ανθρώπων ή ζώων και ανακαλύπτει τις σκηνές του, λίγο πριν από τον θάνατό τους, έκαμαν εξαιρετική έντύπωση και αποτυπώθηκαν σ' αυτούς τους έγκεφάλους. Αν η γατούλα αυτή αγαπούσε πραγματικά την κυρά της, θά συγκινήθηκε βλέποντας κάποιον να την στραγγαλίζει. Η σκηνή λοιπόν του στραγγαλισμού, θά είνε αποτυπωμένη στον έγκέφαλο της γατούλας.

—Είνε δυνατά αυτά τα πράγματα ; παρατήρησε με δυσπιστία ο ανακριτής.

—Είνε και θά σας το αποδείξω με τον ένκέφαλο της γατούλας αυτής ! Τό κακό είνε ότι εδάνεισα το μηχανήμα μου σε έναν φίλο μου έπιστήμονα στο Μάντσεστερ και θά χρειασθούν δυο - τρεις μέρες ώσπου να μου το στείλη. Θά του τηλεγραφήσω σήμερα κιόλας ! Ως τότε θά ζήσει η γατούλα. Όταν το λάβω, θά την θανατώσωμε ανώδυνα και θά κάμω μπροστά σας το πείραμα. Έγγυώμαι να σας παρουσιάσω όλ' τη σκηνή του στραγγαλισμού !

—Νά το δω και να μην το πιστέψω έκαμε ο Σοόμερ.

—Και όμως ! Έκαμα ήδη παρόμοιο πείραμα. Έβαλα έναν υπηρέτη μου, να σφάζη ένα άρνάκι, μπροστά στην

μητέρα του. Έθανάτωσα κατόπιν ανώδυνα την προβατίνα και, εξέταζοντας τον έγκέφαλό της με το μηχανήμα μου, είδα όλ' τη σκηνή της σφαγής του άρνιου αποτυπωμένη σ' αυτόν ! Ο σφαγείς υπηρέτης μου φαινόταν πολύ καθαρά.

Μια νεκρική σιγή διαδέχθηκε τις τελευταίες λέξεις του Μάντεν Ντάλ, ο οποίος άναψε ένα τσιγάρο και απομακρύνθηκε. Ο Ινσπέκτωρ Σοόμερ τον πλησίασε και τον έπιασε από το μπράτσο ρωτώντας τον σιγά :

—Υποψιάζεσαι κανέναν ;

—Νά ! Τόν ίδιο τον Όσκαρ Μείελ !

—Μή με τρελαίνεις !

—Μπορώ μάλιστα να σοδ κάμω και την αναπαράστασι του έγκλήματος.

—Είμαι περίεργος.

—Πάμε τότε ως το πλησιέστερο μπάρ.

Καθώς κατέβαιναν τα μαρμάρινα σκαλοπάτια, τους προσπέρασε η άραία γυναίκα του σωφέρ :

—Φεύγετε ;

—Γι' αλίη ώρα. Διψάσαμε και πάμε να πάρωμε κατί.

—Λυπούμαι που δεν έχω ούισκυ να σας προσφέρω στο σπίτι μου. Ο μεθύστακας ο άνθρωπος μου δεν αφήνει δράμι.

—Αλήθεια ! Δεν τόν είδαμε τον άνδρα σας...

—Βγήκε ανήσυχος εις αναζήτησιν του μίστερ Όσκαρ Μείελ. Άλλος πάλι αυτός. Νά φύγη σαν τρελλός από το σπίτι του !

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΜΕΙΕΛ

Σε λίγο, ο Ινσπέκτωρ Σοόμερ και ο Μάρτεν Ντάλ, μπήκανε σε ένα μικρό μπάρ, και διέταξαν δυο ούισκυ.

—Ηρθαμε εδώ για να σοδ κάμω την αναπαράστασι του έγκλήματος. Έτσι ; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ.

—Καταλαβαίνεις την ανυπομονησία μου.

—Αρχίζω, λοιπόν. Η σπείρα, γιατί περί σπείρας πρόκειται, μέχρι χθές άποτελείτο από τέσσερα άτομα. Αρχηγός της σπείρας, ο τραπεζίτης Όσκαρ Μείελ, και όργανά του η γυναίκα του Έβλιν, ο σωφέρ του, που έχει εξαφανισθί και που θά παρουσιασθί σε λίγο, και η άραία γυναίκα του σωφέρ, η οποία αυτή τη στιγμή πατώνει χοιρινά κρέατα.

—Η άραία έκείνη γυναίκα που μάς μίλησε στην σκάλα ;

—Ακριβώς. Από χθές θράδυ, η σπείρα αποτελείται από τρία μόνον άτομα, γιατί το τέταρτο, η Έβλιν Μείελ, δολοφονήθηκε, είτε από τον ίδιο τον Όσκαρ Μείελ, είτε από τον σωφέρ του, κατά διαταγήν του Όσκαρ Μείελ βέβαια !

—Μιλάς με τόσο βεβαιότητα.

—Και θά σοδ αποδείξω πώς δεν έχω άδικο να είμαι βέβαιος. Αρχικώς η σπείρα συμφώνησε να οικειοποιηθί τα διάφορα θαρύτμα ενέχυρα και να κατακλέψη τους καταθέτας της Τραπεζής του Όσκαρ Μείελ. Έσκηνοθέτησε λοιπόν με μεγάλη μαεστρία ένα ταξιδάκι του Όσκαρ Μείελ ως το Λίβερπουλ. Πριν φύγη, έκάλεσε τον ταμία του και τον υποδιευθυντή της Τραπεζής του στο σπίτι του, τους έπρόσφερε το τοάκι στην βιβλιοθήκη του και, μπροστά τους, έκλειδωσε στο χρηματοκιβώτιό του επτά χιλιάδες λίρες και όλα τα ένέχυρα και παρέδωσε το κλειδί του χρηματοκιβωτίου

της στην γυναίκα του ! Σήμερα, ο Όσκαρ Μείελ έχει δυο εντίμους μαρτυρας, ότι πά τιμάλη και οι επτά χιλιάδες λίρες κλειδώθηκαν μπροστά τους μέσα στο χρηματοκιβώτιό του... που το διέρρηξε ο «Λωποδύτης - Φάντασμα» ! Έτσι ;

—Έξακολουθεί !

—Χθές το θράδυ, ο Όσκαρ Μείελ εμφανίσθηκε στην λέσχη που με έναν άγνωστο τύπο και τον παρουσίασε ως συνταξιδιώτη του, που ήλθε μαζί του από το Λίβερπουλ. Ο συνταξιδιώτης αυτός, κατά την γνώμη μου, ήταν ο σωφέρ που μεταμφιεσμένος. Φάγανε μαζί, χωρίσθηκαν και ο Όσκαρ Μείελ άρχισε μια παρτίδα μπριτζ με την καθημερινή του παρέα. Ο άλλος, ο δθθεν συνταξιδιώτης, ήλθε στο Λέιτχορστ και μπήκε στην έπαυλι, όπου τον έπεριμένε ανύποπτη η Έβλιν Μείελ, κατόπιν προσυνεννοήσεως για την σκηνοθεσία της διαρρήξεως του «Λωποδύτη - Φάντασμα». Ο σωφέρ πήρε από το χρηματοκιβώτιο τις δεσμιδες των χαρτονομισμάτων και το ένέχυρα, άφησε το έπισκεπτήριο του «Λωποδύτη - Φάντασμα» στην θέσι που το βρήκατε και... μπαίνοντας στο δωμάτιό της συνενόχου Έβλιν Μείελ, την έστραγγάλισε.

—Για ποιόν λόγο ;

—Γιατί ο Όσκαρ Μείελ ήθελε άπλούστατα να την ξεφορτωθί !

—Νά την ξεφορτωθί ; Γιατί ;

—Γιατί είνε έρωτευμένος με την άραία γυναίκα του σωφέρ του ! Είνε τρελλά έρωτευμένος μαζί της ! Είνε φίλη του και έχει κάμει ήδη πολλές τρέλλες γι' αυτήν !

—Πώς τά ξέρεις έσύ αυτά ;

—Για να τά λέω, θά πη πώς τά έρω και πώς πολύ σύντομα θά τά αποδείξω. Και ένα άλλο, Σοόμερ ! Η άραία αυτή γυναίκα δεν μπορεί να είνε γυναίκα του σωφέρ ! Μια γυναίκα τόσο όμορφη και τόσο έξυπνη δεν γίνεται γυναίκα ενός σωφέρ ή ενός έργατικού. Η γυναίκα αυτή είνε μια μεγάλη τυχοδιώκτρια. Γνωρίσθηκε με τον σωφέρ άγνωστον πώς, συμφώνησαν οι δυο τους να έσκηκώσουν όπωσδήποτε τα μαυλά αυτόδ του γεροπαρалуμένου... και τά κατάφεραν !

Ο σωφέρ την παρουσίασε ως γυναίκα του, αυτός την έρωτεύθηκε με γεροντικούς έρωτα και όλοι μαζί συμφώνησαν να θάλουν στο χέρι τις καταθέσεις των καταθετών και τά θαρύτμα ενέχυρα και να ξεκάμουν την γρηά... όπως την ξεκάμουν ! Έξω από την Άγγλια, όπου σκέπτονται να καταφύγουν σε λίγον καιρό, δεν είνε άπίθανο να βρθί και ο Όσκαρ Μείελ την τύχη της γυναίκας του.

—Έχεις, βλέπω, Μάρτεν, εξαιρετικά μεγάλη φαντασία.

Ο Μάρτεν Ντάλ δεν επρόφθασε να απαντήση, γιατί οι δυο φίλοι παρατήρησαν εκείνη τη στιγμή από την θέσι που έκάθονταν ζωηρή κίνησι στην βίλλα του Όσκαρ Μείελ.

—Τί γίνεται εκεί ;

—Τρεχάματα βλέπω. Κάτι συμβαίνει.

Και οι δυο φίλοι επλήρωσαν και βγήκαν από το μπάρ θιαστικοί.

Μια συνταρακτική έκπληξις έπερίμενε τους δυο φίλους και συνεργάτες. Ένας άνθρωπος, που είχε φθάσει με μοτοσυκλέττα, ένας ανώτερος αστυνομικός της «Σκώτλαντ Γουάρδ», είχε φέρει την είδησι ότι ο τραπεζίτης Όσκαρ Μείελ είχε αυτοκτονήσει !

Ο Μάρτεν Ντάλ έμεινε για λίγες στιγμές σαν αποδολακωμένος.

—Είνε αυτός ο γραφικός χαρακτήρ

—Ποθ ; Πότε ; Πώς ; ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή.

—Σήμερα, πρό δυο περίπου ωρών. Έπεσε μπρούμυτα στην σιδηροδρομική γραμμή, στο 679 χιλιόμετρο, και πέραςε από πάνω του το έξπρες. Φυσικά, πολτοποιήθηκε με όλη τη σημασία της λέξεως. Το πτώμα αναγνωρίσθηκε από ένα σημείωμα που βρέθηκε στο ματοβαλμένο σακκάκι του.

—Τό φέρατε το σημείωμα αυτό ;

—Μάλιστα. Νά το...

Και ο αστυνομικός έδωσε ένα καταματωμένο σημείωμα στον Μάρτεν

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΕΙΝΕ ΕΥΤΥΧΕΙΣ

ΠΟΥ ΜΟΝΟΙ ΑΥΤΟΙ

ΘΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ

ΤΙΣ

ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ

ΗΡΩΟΣ

Λωποδύτης Φάντασμα

ΣΕ ΚΛΟΚ

ΤΕΥΧΟΣ

Από ένα αόρατο έπισημόνιο

Ντάλ, ο οποίος εδιάβασε μεγαλοφώνως :

—Κατάρτα και άνάθεμα στον «Λωποδύτη - Φάντασμα» !

»Η τελευταία μου θέλησις είνε να ταφώ μαζί με την άτυχη γυναίκα μου.

«Όσκαρ Μείελ»

Κίτρινος σαν πεθαμένος, με το εύρύ του μέτωπο ρυτιδωμένο και με σφυφωμένα χείλη, άφανος, ο Μάρτεν Ντάλ στριφογύριζε στα δάχτυλά του το σημείωμα, ενώ κυτούσε δολόγυρά του σαν αποδολακωμένος.

—Είνε αυτός ο γραφικός χαρακτήρ

του Όσκαρ Μείελ ; ρώτησε εν τέλει

—Μάλιστα. Τον άνεγνώρισε το προσωπικό της Τραπεζής. Έξ άλλου βρέθηκε και το δαχτυλίδι του και το χρυσό του χρονόμετρο.

—Πού βρίσκεται τώρα το πτώμα ;

—Στο νεκροτομείο.

ΚΑΙ Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΓΑΤΟΥΛΑΣ

Ο Μάρτεν Ντάλ σκέφθηκε λίγες στιγμές και τέλος πλησίασε τον επιθεωρητή Σοόμερ και τον τράβηξε από το μπράτσο, λέγοντάς του :

—Πάμε...

—Πού ;

—Έλα, σοδ λέω !

»Αμίλητοι ανέθηκαν και οι δυο στην κομψή κούρσα ή οποία ξεκίνησε άμέσως.

—Στοιχηματίζω πώς πάμε στο νεκροτομείο, παρατήρησε ο Ινσπέκτωρ Σοόμερ.

—Θά πάμε βέβαια και εκεί. Έχομε να πάμε σε δυο μέρη. Στον τόπο της αυτοκτονίας του Όσκαρ Μείελ και στο νεκροτομείο. Μια και θρυσκόμαστε κοντά στην σιδηροδρομική γραμμή, θ' άρχίσωμε άπ' εκεί.

—Όπως θέλεις, Μάρτεν. Είδες τί σοδ έλεγα ; Έχεις μεγάλη φαντασία. Νά, τώρα που ανατρέπονται όλα τά έπιχειρήματά σου. Ο Όσκαρ Μείελ, του τον ύπωψιάσθηκες ως δολοφόνο της γυναίκας του, αυτοκτόνησε ο άνθρωπος !

—Ο Θεός άς τον συγχωρήση, άποκρίθηκε ψυχρά ο Μάρτεν Ντάλ αςάνοντας την ταχύτητα της κούρσας του.

»Υστερα από δέκα λεπτά, η κούρσα σταματούσε στον τόπο της αυτοκτονίας, όπου ήσαν μαζεμένοι αρκετοί περιεργοί.

Οι δυο φίλοι κατέβηκαν και ο Ινσπέκτωρ Σοόμερ άπεμάκρυνε τους περιεργους.

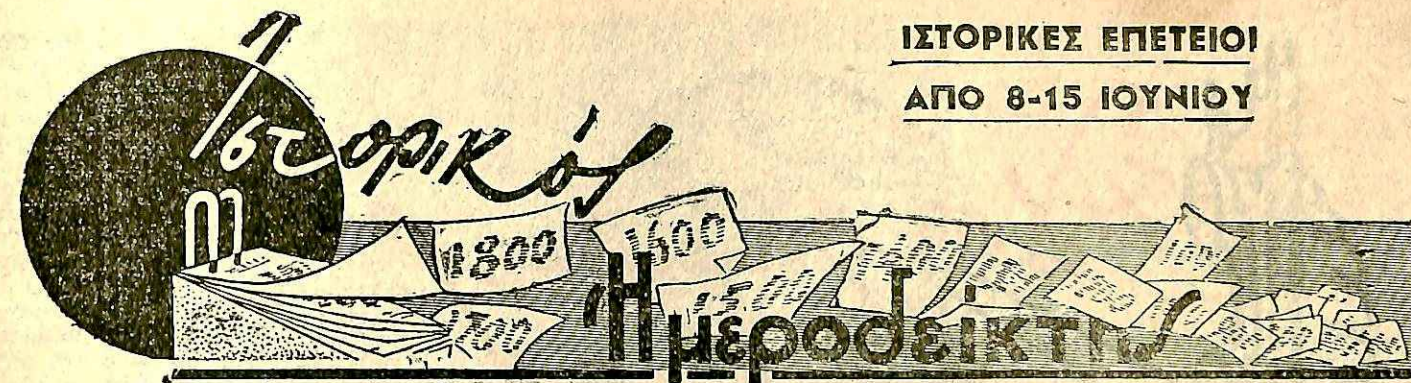
Ο Μάρτεν Ντάλ άρχισε άμέσως να εξέταξη προσεκτικά το κάθε τι. Γονάτιζε, έσκυβε, έμάζεψε ένα χαλίκι, ένα ματωμένο κουρελάκι, ότι του κινούσε την περιέργεια. Ένας από τους παρισταμένους, με φρίκη έδειχνε με το δάχτυλο προς ένα σημείο της γραμμής. Ο Μάρτεν Ντάλ στράφηκε προς το σημείο εκείνο και είδε ένα κομματάκι ανθρώπινης σάρκας που είχε διαφύγει της προσοχής εκείνων οι όποιοι μάζεψαν τά λείψανα του Όσκαρ Μείελ. Έσκυψε, κατανικώντας την φρίκη του, πήρε το κομματάκι εκείνο, το κύτταξε λίγες στιγμές και τέλος, αφού το τύλιξε στο μαντήλι του, το έβαλε στην τσέπη του.

Και ξαφνικά, τά μάτια του Μάρτεν Ντάλ επέταξαν άλλόκοτες λάμψεις. Γονάτισε και πάλι κοντά σε μια λιμουλά παγωμένου αίματος και, παίρνοντας από χάμα ένα πλατύ λιθάρι, μάζεψε, λίγο από το παγωμένο αυτό αίμα πούμοιαζε σαν ζελατίνα. Εκύτταξε κατόπιν αινιγματικά τον Σοόμερ στα μάτια και, θγάζοντας και πάλι το μαντήλι του, πήρε λιγάκι από το αίμα αυτό και σηκώθηκε χαμογελώντας.

—Πάμε, Σοόμερ... Δεν έχομε τίποτε άλλο να κάνωμε εδώ.

Οι δυο φίλοι ξανα ανέθηκαν στην κούρσα που ξεκίνησε άμέσως, αλλά, ύστερα από διαδρομή είκοσι λεπτών της ώρας, ο Ινσπέκτωρ Σοόμερ παρατήρησε :

—Πού πάμε ;

—Πάμε σπίτι μου. Είνε περιττόν να πάμε στο νεκροτομείο. Τό πτώμα τό έχω στην τσέπη μου.

—Υστερα από λίγα λεπτά, ο Μάρτεν Ντάλ αποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀγαθὸ Μπίλκιγκ:

—Μπίλκιγκ, ὁ φίλος μας Σοῦμερ πεθαίνει ἀπὸ τὴν πείνα. Περιποιήσου τον σὲ παρακαλῶ γιατί ἐγὼ ἔχω δουλειά.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἀνοίξε τὴν πορτοῦλα τοῦ ἰδιαιτέρου τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου.

—Μὴ βιασθῆς, Μπίλκιγκ ! ἔκαμε ὁ Σοῦμερ ἀκολουθώντας τὸν Μάρτεν Ντάλ. Θὰ περιμένω νὰ τελειώσῃ ὁ Μάρτεν καὶ νὰ φάμε μαζί. Ἐγκρίνεις, Μάρτεν ;

—Ἄν ἀντέχῃς...

Σὲ λίγο, ὁ Μάρτεν Ντάλ, μπροστὰ στὸν κατάπληκτο Σοῦμερ, ἀνακάτεψε κάτι ὑγρὰ διαφόρων χρωμάτων, ἐξέταξε μὲ τὸ μικροσκόπιό του τὸ κομματάκι τῆς ἀνθρώπινης σάρκας, ἡ τὸ αἷμα ποῦ εἶχε πάρει καὶ ἔσταξε ἐπάνω καὶ σὰν δύο μὲ σταγονόμετρα διάφορα ὑγρά.

—Μὰ τί γυρεύεις νὰ θρῆς; ρώτησε ὁ Σοῦμερ.

—Γυρεύω νὰ καθουχάσω τὴν συνείδησί μου, Σοῦμερ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὺς σήμερα θὰ τρελλαθῶ! Ἄν ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν μὲ τρελλάνῃ, αὐτὸ θὰ σημαίῃ πὺς τὰ ἔχω ἐπάνω ἀπὸ τετρακόσια!

—Ἐξηγήσου...

—Μοῦ πέρασε ἡ ὑποψία ὅτι δὲν ἦσαν ἀπὸ τὸν νῦν νὰ εἶχαμε νὰ κάνωμε μὲ τὸ πτώμα τοῦ Ὁσκαρ Μίεελ.

—Μὴ μὲ τρελλάνεις!

—Γιατί παραξενεύεσαι; Ἡ σπείρα μποροῦσε πολὺ εὐκόλα νὰ προμηθευθῇ ἕνα ὁποιοδήποτε πτώμα ἀπὸ τὸ νεκροτομείο ἢ ἀπὸ κάποιο ναυπηγῆμα ἢ καὶ ἀπὸ νεκροταφεῖο ἀκόμη, νὰ τὸ ντύσῃ μὲ τὸ κοστούμι τοῦ Ὁσκαρ Μίεελ καὶ νὰ τὸ τοποθετήσῃ στὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, γιὰ νὰ σκηνοθετήσῃ μιὰ αὐτοκτονία! Θέλησα λοιπὸν νὰ βεβαιωθῶ ἐξετάζοντας ἐπιστημονικὰ αὐτὸ τὸ κομματάκι τῆς σάρκας, ἂν τὸ ἐξπρὲς ἐπολοποίησε ζωντανὸ ἄνθρωπο ἢ πτώμα;

—Καὶ τί ἀπέδειξε ἡ ἐξέτασις;

—Ὁμολογῶ ὅτι ἀπέδειξε πὺς ὁ ἄνθρωπος στὸν ὅποιο ἀνῆκε αὐτὸ τὸ κομματάκι τῆς σάρκας, διαμελίσθηκε ζωντανός!

—Βλέπεις λοιπὸν ; Ὅλα πείθουν ὅτι τὰ συμπεράσματά σου ἦσαν ἀβάσιμα! Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ εἶνε λοιπὸν πὺς ἀπειλεῖ τὸ λογικὸ σου;

—Ὁχι, Σοῦμερ. Κάτι ἄλλο! Ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος!

—Τί ἀποδεικνύει;

—Ἀποδεικνύει... ὅτι τὸ αἷμα αὐτὸ δὲν εἶνε ἀνθρώπινο!

—Ὁχι δά!

—Ἀκουσέ με, Σοῦμερ ! Προκαλῶ δὲλα τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια ὅλου τοῦ κόσμου ! Ἄν ἕνα ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια αὐτὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ αἷμα αὐτὸ εἶνε ἀνθρώπινο, ἐγὼ σοῦ δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου... νὰ γίνω πῆχκος! Ἀλλὰ καὶ ἐσὺ ὁ ἴδιος ἂν εἶχες κάνει τὴν παρατήρησι πὺς ἔκαμα στὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, θὰ ἀπορούσες ἂν τὸ αἷμα αὐτὸ ἀνῆκε στὸν ἄνθρωπο πὺς διαμελίσθηκε! Ἐγὼ δὲ ἀπόρησα στὴν ἀρχὴ καὶ τώρα βεβαιώθηκα μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξέτασι ὅτι ὅχι μόνον δὲν ἀνῆκε στὸν ἄνθρωπο πὺς διαμελίσθηκε, ἀλλὰ καὶ ἀνῆκε σὲ θηλαστικὸ ζῷο.

—Ποιὰ εἶνε ἡ παρατήρησις πὺς ἔ-

καμες στὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ;

—Τὸ ἔδαφος, κάτω ἀπὸ τὴν λιμνοῦλα τοῦ παγωμένου αἵματος, δὲν εἶχε πῆ αἷμα! Ἦταν φανερό ὅτι ἔρριξαν στὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ παγωμένο ἤδη αἷμα!

—Καὶ αὐτὸ σοῦ γεννάει τώρα τὴν ὑποψία ὅτι...

—Δὲν θέλεις βέβαια νὰ υποθέσῃς πὺς ὁ Ὁσκαρ Μίεελ αὐτοκτόνησε σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἀπὸ ἄλλο τραῖνο καὶ ὅτι μετὰ τὴν αὐτοκτονία του σηκώθηκε, μάζεψε τὰ αἱματὰ του καὶ πῆγε νὰ ἐξοῇ σὲ ἄλλο σημεῖο, γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω του καὶ τὸ ἐξπρὲς!

—Ἀλλὰ τί ζῶου αἷμα εἶνε τέλος πάντων αὐτό;

—Ἔξω κι' ἐγὼ; Ἀλλὰ ἐξέτασις θὰ τὸ ἀποδείξῃ. Μπορεῖ νὰ εἶνε θωρινό, ἀλγυσιό, χοιρ... χοιρ... Σοῦμερ !

—Τί ἔπαθες ; Ἀρχίσες κιάλας νὰ τρελλανίσαι;

—Ὁχι! Ἀόχισα νὰ ξαναθρίσκω τὰ λογικά μου. Πεινάς βέβαια!

—Εἶνε νὰ ρωτῆς; Νυχθάνει καὶ ἀκόμη δὲν ἔβαλαμε μπουκιά σὲ στόμα μας.

—Δὲν θὰ φάμε σπίτι μου, λοιπὸν ! Πάμε νὰ φάμε χοιρινὸ παστωμένο ! Πάμε ὡς τὸ νεκροτομείο καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὶ γυρίσωμε στὴν θύλα Μίεελ.

Ὅταν ἔφθασαν σὲ τὸ νεκροτομείο, πληροφορήθηκαν ὅτι τὸ πτώμα τοῦ Ὁσκαρ Μίεελ εἶχε κιάλας μεταφερθῇ στὴν θύλα τοῦ Λέιτχορστ.

Ἐκεῖ ὥστόσο, ἄλλῃ ἐκπληξίς τοὺς περιμένε. Ἡ θύλα ἦταν κλειστή. Ἐναὶς ὑπηρετὴς τοὺς ἐπληροφόρησε ὅτι ἡ κηδεὶα τοῦ ζεύγους Μίεελ θὰ γινόταν τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης, σὲ νεκροταφεῖο τοῦ Λέιτχορστ καὶ ὅτι τὸ ἀπόγευμα, ὁ σωφὲρ θάβονταν τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴν αὐλὴ, σκότωσε τὴν γατούλα τῆς Ἐθλιν Μίεελ.

Ἦταν γραφτό, ἐσυμπλήρωσε ὁ ὑπηρετὴς, ἡ καὶ μὲν ἡ μάντα «Ἐθλιν» νὰ πάρῃ καὶ τὴν ἀγαπημένη τῆς γατούλα μαζί!

Οἱ δύο φίλοι ἀπομακρύνθηκαν. Ὁ Ἰνσπέκτορ Σοῦμερ ἔπρὸς ὅτι ὁ φίλος του ἀκτινοβολοῦσε.

—Περιέργω, Μάρτεν ! Ἐγὼ περιμένα νὰ σὲ δῶ νὰ λυπηθῇς περισσότερο γιὰ τὸν θάνατο τῆς γατούλας. Γνωρίζω πόσο ἀγαπᾷς τὰ ζῶα.

—Λυπάμαι γιατί τὴν γατούλα τὴν κατεδίκασα ἐγὼ εἰς θάνατον! Κρατῶ ὅμως τὸν δολοφόνου τῆς Ἐθλιν Μίεελ!

—Ποιὸς εἶνε;

—Ὁ Ὁσκαρ Μίεελ!

—Πάλι; Μὰ αὐτὸς αὐτοκτόνησε!

—Νομίζεις! Ἡ δολοφονία τῆς γατούλας, γιατί περὶ δολοφονίας πρόκειται, διαφεύδει τὴν αὐτοκτονία τοῦ Ὁσκαρ Μίεελ!

—Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν καταλαβαίνω...

—Τὸ μηχανήμα ἐξετάσεως τοῦ ἐγκεφάλου τῆς γατούλας πὺς θὰ τηλεγραφοῦσα νὰ μοῦ στείλουν... ἦταν παραμυθὶ !

—Μὰ τὸ ἔλεγα κι' ἐγὼ!...

—Ὁ σωφὲρ, πὺς τοῦ τὸ εἶπε ἡ γυναικὶα του καὶ πὺς εἶνε σίγουρα ὁ αὐτοκτόνος τῆς δολοφονίας τῆς Ἐθλιν Μίεελ, τὸ ἔφαγε σάν χάπι, τρομοκρατήθηκε... καὶ νὰ ἡ ὁμολογία του ! Ἐσκότωσε τὴν καὶ μὲν τὴν γατούλα, γιὰ νὰ μὴν τὸν προδώσῃ ὁ ἐγκέφαλος τῆς !

—Νομίζεις; Μὰ ἂν εἶνε πραγματικὰ τὰ γεγονότα ὅπως πὰ λές, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἕνας μεγάλος ἡλίθιος!

—Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν χαρακτηρίσῃς ἡλίθιο, Σοῦμερ ! Ἐδολοφόνους ποτέ σου μέσα σὲ ἕνα δωμάτιο, μιὰ νύχτα μὲ δμίχλη, μπροστὰ σὲ μιὰ γατούλα πὺς σὲ κύταξε καθισμένη στὸν καναπέ καὶ σοῦ εἶπαν ὅτι ἡ σκηνὴ τῆς δολοφονίας ἀποτυπώθηκε στὸν ἐγκέφαλο τῆς γατούλας; Ὁχι; Τότε δὲν μπορεῖς νὰ τὸν πῆς ἡλίθιο, γιατί κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος δὲν ξέρεις αὐτὴ τὴ στιγμή τί στάσι θὰ τηροῦσε σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι...

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΠΑΡΑΔΕΧΕΤΑΙ ΟΤΙ...

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωῒ, πέντε αὐτοκίνητα τῆς Σκώτλαντ Γουόρντ κατὰμεστα ἀπὸ δικαστικούς καὶ ἀστυνομικούς διέσχισαν μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τοὺς δρόμους τοῦ ἐιρηνικοῦ προαστείου καὶ σταματοῦσαν μπροστὰ στὴν τραγικὴ θύλα.

Ἡ θύλα ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ κόσμο, μολοντί ἡ κηδεὶα τοῦ ζεύγους Μίεελ θὰ γινόταν τὸ ἀπόγευμα.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους πῆδησαν ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα ὁ Μάρτεν Ντάλ καὶ ὁ Ἰνσπέκτορ Σοῦμερ, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ τὴν ἀρχηγία τῶν ἀστυνομικῶν ἐνεργειῶν.

Ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν κατάπληξι ὅλου τοῦ κόσμου, ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἐκύκλωσε μὲ τὰ ὄργανά του τὴν τραγικὴ θύλα, ἐτοποθέτησε ἀστυνομικούς στὶς εἰσόδους τῆς, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐπιτρέψουν τὴν εἰσοδο εἰς ὅλους, ἀλλὰ νὰ ἀπαγορεύουν τὴν ἐξοδο σὲ ὁποιοδήποτε, καὶ μπαίνοντας μέσα διέταξε:

—Πιάστε ἀμέσως τὸν σωφὲρ, περᾶστε του τὶς χειροπέδες καὶ πιάστε καὶ τὴν ὥραία γυναίκα του καὶ κλείστε τὴν σὲ ἕνα διαμέρισμα.

Σὲ λίγο, ὁ Μάρτεν Ντάλ παρασύροντας δικαστικούς, ἀστυνομικούς καὶ δημοσιογράφους, ἔμπαινε σὲ διαμέρισμα τοῦ σωφὲρ.

Στὸ μαγερεῖο θρίσκονταν ἐπάνω σὲ ράφια, δοχεῖα μὲ παστωμένα χοιρινὰ κρέατα καὶ ἄλλα γεμάτα πηχτή. Ὁ Μάρτεν Ντάλ πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ δοχεῖα μὲ τὴν πηχτὴ καὶ, χαμογελῶντας, ἐστράφηκε πρὸς τὸν Σοῦμερ:

—Σοῦμερ, σοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι σὴμερα θὰ σοῦ προσφέρω κάτι, πὺς δὲν τὸ δοκίμασες ποτέ σου. Ἀδείασε αὐτὸ τὸ δοχεῖο ἐπάνω σὲ μάρμαρο καὶ δοκίμασε αὐτὴ τὴν πηχτὴ, γιὰ νὰ ἀναγνωρίσῃς ὅτι...

—Ἀναγνωρίζω, ὅτι..., ἔκαμε ὁ Ἰνσπέκτορ Σοῦμερ ἀδείάζοντας τὸ δοχεῖο σὲ μάρμαρο...

Καὶ δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο στοὺς δικαστικούς:

—Ἀναγνωρίστε, κύριοι, καὶ σεις ὅτι... ὁ «Λωποδύτης» Φάντασμα εἶνε ἀθῶος αὐτὸ τοῦ ἐγκλήματος.

Μέσα σὲ παγωμένο περιεχόμενο τοῦ δοχείου, οἱ δικαστικοὶ εἶδαν κατάπληκτοι καὶ συγκινημένοι ἕνα μέρος τῶν βαρυτίμων ἐνεχυρῶν.

—Ἐχομε καὶ ἄλλα δοχεῖα!, παρετήρησε θριαμβευτικὰ ὁ Ἰνσπέκτορ Σοῦμερ. Πέρετε τὸν σωφὲρ καὶ τὴν ὥραία γυναίκα του νὰ λάβουν τὸν κόπο νὰ μᾶς τὰ ἀδείασουν.

—Καὶ νὰ μᾶς ποῦν, πὺς εἶνε τὸ ἄλλο θῦμα καὶ πὺς θὰ θροῦνε τὸν Ὁσκαρ Μίεελ, συμπλήρωσε ὁ εἰσαγγελεύς.

8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1844.

Τὴν ἡμερομηνία αὐτὴν πέθανε στὴ Γενεύη, ἀνάμεσα σὲ γενεὴ λῦπη, ὁ ἑλβετὸς συγγραφεὺς Ροδόλφος Τόμπερ. Γυῖος τοῦ ζωγράφου Βόλφγκανγκ Ἀντοῖν Τόμπερ, γεννήθηκε τὸ 1799 στὴν Βασιλίδα τῆς λίμνης Λεμάν. Κατ' ἀρχὰς θέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του, ἡ ἀδυναμία δὲμος τῶν κατῶν του, τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃ γρήγορα τὸν κλάδο αὐτὸν τῶν καλῶν τεχνῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα ταξίδι σὲ Παρίσι (1819) διορίσθηκε ἐπιμελητὴς σ' ἕνα ἐκπαιδευτικὸ ἱδρυμα τῆς γενετῆρας του καὶ σὲ λίγο κατάρθηκε νὰ ἱδρύσῃ ὁ ἴδιος ἕνα ἐκπαιδευτήριο.

Μὰ τέτοια ζεαί ἐπεδόθη στὴ νέαν αὐτὴν ἐργασία, ὥστε σὲ λίγα χρόνια ἐξέλεγε μέλος τῆς Ἀκαδημίας Γραμμάτων τῆς Γενεύης, στὴν ἑορτὴ τῆς ρητορικῆς.

Ὁ Τόμπερ δὲμος ἦταν γεννημένος καλλιτέχνης. Ὅτι δὲ μπόρεσε νὰ περᾶσῃ μὲ τὸ πινέλο, τὸ περιέγραψε μὲ τὴν πένα.

Τὸ 1832 ἐξέδωσε τὸ πρῶτο του εἶδος, ἡ νὰ εἶδος αὐτοβιογραφίας μὲ τίτλο «Ἡ ἐθελόθηκα τοῦ θεοῦ μου».

Ἐκεῖ περιγράφει ὅλες τὶς πίκρες, τὶς ἀπογοητεύσεις τὰς φανταστικὰ καὶ ἀπραγματοποίητες τῆς νεότητος. Ἐπηρεασμένος ἀπ' τὴν ὁμορφίαν καὶ μαγευτικὴ φύσι τῆς πατρίδος του, ἔδωσε σὲ ἔργο του ἕναν ἐξωριστὸ ἄνθρωπο.

Ἡ πρώτη του αὐτὴ ἐπιτυχία τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ ἀπὸ τότε ἐπεδόθη μὲ πάθος στὴ φιλολογία, χωρὶς νὰ παραμελήσῃ καὶ τὴν παιδαγωγική.

Ἡ φήμη του δὲμος ὀφείλεται κυρίως σὲ μιὰ ἀριστουργηματὴ του, τὰ ὁποῖα στὴν ἀρχὴ ἐξέδωσε χωριστὰ, ὕστερα δὲ, τὸ 1840 καὶ 1841, συνεκέντρωσε σὲ δύο διδασκαλίας: «Διηγήματα καὶ ἀνάμικτα» καὶ «Γενεθὲςκα Διηγήματα».

9 ΙΟΥΝΙΟΥ 1844.

Στὶς 9 Ἰουνίου 1844, στὴν ὁμορφὴ ἐκκλησίᾳ Σαιν Ζερμαίν ντε Πρὲ τῶν Παρισίων ὁ πολυαξιόλογος Τιμὸς ἐξέφαινε τὸ νεογέννητο παιδί του.

Λίγοι ἀνθρώποι παρεῦρθησαν σ' αὐτὴ τὴν τελετή. Μερικοὶ συνάδελφοι τοῦ πατέρα, οἱ στενοὶ συγγενεῖς κι' ἕνα-δύο γείτονες.

Τὸ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Φραγκίσκος Ἀνατόλιος.

Ὁ γόνος δὲμος αὐτὸς τοῦ ἀσπύμου διδασκάλου ἦταν γραφτὸ νὰ γίνῃ ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας, ὅπὸ τὸ ὄνομα ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ.

Ὁποῖος θέλει νὰ μάθῃ τὴν παιδικὴν του ἡλικία δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαβάσῃ τὸ ἔργον τοῦ «Τὸ εἶδλο τοῦ φλου μου».

Στὴν ἀρχὴ, ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ποίησι καὶ ἐξέδωσε «τὰ χρυσωμένα ποιήματα» (1873) καὶ τοὺς «Κορινθιακοὺς γάμους» (1876). Ἀπὸ τότε δὲμος κι' ἐπειτα ἐπεδόθη μόνον στὴν πρόζα.

Ποιητὴς, μυθιστοριογράφος ἡ κριτικὸς, ὁ Φράνς σ' ὅλα του τὰ ἔργα περιγράφει τὸν ἑαυτό του ἡ μύλλον τὶς περιπέτειες τῆς ψυχῆς του. Καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ εἶνε ἡ πὺς ἐπλάσθη, μὰ κι' ἡ πὺς πολυπόκη πὺς μπορεῖ νὰ ὑπάρῃ, ἐξωτερικευμένη ποικιλότροπα. Εἶνε ἡ ψυχὴ ἐνὸς σκεπτικιστοῦ, ἀλλὰ σκεπτικιστοῦ αἰσθηματῶν, πὺς δὲν συνδεῖ τὴν πίστι τῆς μεκαμιά θρησκείας, μὰ καὶ πὺς συγχρόνως συμπαθεῖ ὅλες.

Τὸ 1896 ἔγινε Ἀκαδημαϊκός, τὸ 1924 πέθανε.

Τὰ κυριώτερὰ του ἔργα εἶνε «Τὸ ἐγκλημα τοῦ Σουλδέρο Μπινάρ» (1881), «ἡ Θάλα» (1890), «Τὸ μαγερεῖο τῆς βασιλίσσης Πεντέ» (1893), «Ὁ Κόκκινος Κρίνος» (1894) «Οἱ Θεοὶ διόδον» «Ἡ Φιλολογικὴ Ζωή», «Οἱ γνῶμες τοῦ κ. Ζεράρ Κονιάρ» κλπ.

ΙΟΥΝΙΟΥ 1836.

Αὐτὴ ἀκριβὲς τὴν ἡμερομηνία, στὴ Μασσαλία τὴν ὁμορφὴ πὺς τῶν Φωκαίων, πέθανε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους φυσικοὺς τοῦ κόσμου, πὺς τὸ ὄνομα...

μά του ἔμεινε ἀθάνατο στὴν ἱστορία τῆς ἑπιστήμης, ὁ Ἀμπέρ.

Ὁ Ἀνδρέας-Μαρία Ἀμπέρ γεννήθηκε τὸ 1775 στὴ Λυὸν. Προικισμένος ἀπὸ μικρὸς μὲ μιὰν ἐξαιρετικὴν ἐξυπνάδα, σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν ἔφευρε μιὰ διεθνή γλῶσσα, γιὰ τὴν καλύτερη συνεννόησι τῶν λαῶν καὶ τὴν ἐδραίωσι τῆς εἰρήνης.

Τὴν ἴδια δὲμος ἐποχὴ, ἐνῷ αὐτὸς ἐργαζόταν γιὰ τὴν ἐμπειρία τῆς ἀνθρωπότητος, διορίσθηκε τὸ πρῶτο χτύπημα τῆς μοίρας. Βρισκόμενος τὸ 1793. Ἡ τρομοκρατία ἐβασίλευε στὴ Γαλλία. Ὁ πατέρας του θεωρητικὸς ὄντοπος, ὡς δὴθεν συννεραζόμενος μὲ τοὺς ἀριστοκράτας τῆς Λυὸν, συνέλαβη καὶ ἀκολουθώντας τὴν τύχην τῶν περισσοτέρων ἀριστοκρατῶν τῆς ἐποχῆς, πέθανε στὴ λαμπύρι.

Γιὰ τὸ νεαρὸ Ἀμπέρ ὁ τραγικὸς αὐτὸς καὶ ὁδὸς θάνατος ἦταν ἕνα πῆγμα φερό.

Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ λῦπη του, ἐπεδόθη, μὲ τὴν συννηθισμένη του ζεαί, στὴν βοτανική. τὴν ποίησι καὶ τὴν μουσική, δίδοντας συγχρόνως καὶ ἱδρυτικὰ μαθήματα.

Τὸ 1801 διορίσθηκε καθηγητὴς τῆς φυσικῆς σὲ Μπουργκ. Ἐκεῖ ἐγράφε τὶς «Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς μαθηματικῆς θεωρίας τοῦ παιχνιδιοῦ», μιὰ ἐξυπνὴ καὶ σοφὴ μελέτη ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς θεωρίας τῶν πιθανοτήτων, πὺς εἶχε ὡς ἐπακόλουθον νὰ παρῇ μιὰν ἔδρα σὲ Κολλέγιο τῆς Λυὸν. Ἀργότερα δὲ νὰ γίνῃ ὁδηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου.

Μέλος συμβουλευτικῶ, τὸ 1806, τῶν τεχνῶν καὶ ἐπαγγελμάτων, γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τὸ 1808, καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου καὶ μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου τὸ 1814, ὁ Ἀμπέρ συχνὰ δυσκολευόταν μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς τίτλους του καὶ τὶς ἀσχολίες, νιώθοντας τὸν ἑαυτό του ἐλεύθερο μόνον σάν ἐρισκόμενος σὲ ἐργαστήριό του, ἀπ' ὅπου θὰ ἔβγαινε σὲ λίγο μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀνακαλύψεις τῶν αἰώνων.

Στηρίζομενος ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Δαούδ Φουκὸ ὁρᾶσεν γιὰ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ηλεκτρικοῦ ὁρμήματος ἐπὶ τῆς μαγνητικῆς ἐλάνθης, ἐδημιούργησε τὸν περιδῶτο Νόμο τοῦ Ἀμπέρ, γενόμενος ἔτσι ὁ πατέρας τῆς ηλεκτροδυναμικῆς.

Πρῶτος αὐτὸς ἐπρότεινε τὸν ηλεκτρικὸν τηλεγράφο, χρησιμοποιοῦντας 24 ρεύματα ἐπ' αὐτὰ 44 μαγνητισμένους ἐλάνθους πὺς ἀντιπροσώπευαν τὰ γράμματα τοῦ αλφαβητικοῦ, μὰ ἔδωκε μὲ τὸν Ἀριστὸ συνέταξε στὴν ἀνακάλυψι τοῦ ηλεκτρομαγνητικοῦ.

Ὅτι αὐτὰ ὡστόσο δὲν ἀρκοῦσαν στὸν ἀκούραστο φυσικὸ ἔκτος ἀπὸ τὶς θετικὰς ἐπιστήμες ἀσχολήθηκε μὲ τὴν φιλολογία καὶ ἐγράφε πολλὰ ποιήματα, τραγωδίες καὶ ἕνα ἔπος.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ βίου του ἀνέλασε τὸ πρῶτον ἔργον τῆς ταπεινότητος ὅλων τῶν ἀνθρώπων γνώσεων ὅπὸ τὸν τίτλον «Δοκίμιον ἐπὶ τῆς Φιλοσοφίας τῶν Ἐπιστημῶν».

Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε «Π

Χιουμοριστικό διηγηματάκι της ΝΙΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

Ο νεαρός Μάριο μπήκε ακτινοβόλος στο σπίτι της άρραβωνιαστικής του Τερέζας.

—Πάρε, αγάπη μου, φώναξε μόλις βρέθηκε μόνος μαζί της, δίνοντάς της τέσσερα πεντακοσάρικα. Με τα άλλα που βάλαμε κατά μέρος κάνουν όχτω χιλιάδες λιρέττες... Άκόμα μιιά δουλειά σαν τη σημερινή και θα μπορέσω με τέλος να παντρευτούμε.

Φυσικά, η Τερέζα ρίχτηκε στην αγκαλιά του. Ύστερα οι δυο έρωτευμένοι ήπιαν τον καφέ τους από το ίδιο φλυτζάνι: μιιά γουλιά έσύ, μιιά γουλιά εγώ. Κι ύστερα, ο Μάριο σηκώθηκε να επιστρέψει στο γραφείο.

Καθ' όλη την διαδρομή συνοσφύριζε εύθυμα.

Επί τέλους ή μέρα που θα μπορούσε να πάρει την μικρή του Τερέζα και να την πάει σ' ένα ολόκληρο τους σπιτάκι, πλησίαζε με μεγάλα βήματα. Τρία χρόνια περίμεναν. Και πώς να μην εύλογη την ημέρα που η Τερέζα του είχε πη: «Εγώ, θα φυλάξω τις οικονομίες μας. Σε μένα τουλάχιστον δεν θάρρη ποτέ ή ιδέα να ριψοκινδυνέω κεφάλαια σε καμμιάν επισφαλή επιχείρηση».

Πράγματι αυτός, ο Μάριο, είχε αντιθέτως την μανία του «ευκόλου κέρδους». Μόλις εκέρδιζε δυο χιλιάδικα, δεν ήσυχάζε αν δεν τάχανε σε καμμιιά «σίγουρη» επιχείρηση, που θα μπορούσε να εκατονταπλασιάσει το ριψοκινδυνεύομε-

νο κεφάλαιο.

Στο μεταξύ, είχε φθάσει στο διαφημιστικό γραφείο του που βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα μιιάς πολυκατοικίας του κέντρου. Μόλις εκάθισε, ο γκρουμ άνήγγειλε μιιά πελατίδα.

—Σε τί μπορώ να σάς εξυπηρετήσω, της είπε προτείνοντας μιιά πολυθρόνα, στην άραιοτάτη ύπαρξη, που στεκόταν στο κατώφλι.

—Νά σάς πω, άρχισε ή άγνωστη βγάζοντας μιιά χρυσή σιγαροθήκη και προσφέροντας ένα σιγαρέττο στο νέο. Μάθετε πρώτα απ' όλα πώς πρην άπό ένα μήνα δεν είχα ιδέα άπό έμπόριο. Έπαίξα ρόλους σουμπρέττας σ' έναν διάσσο έπιθεωρήσεως, με το όνομα 'Ελιζ 'Ιβέρ, ίσως να με έχετε άκουστά. Αυτό όμως δεν έχει σημασία. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι κληρονόμησα κάτι. Και τί φαντάζεσθε; Κληρονόμησα ένα μεγάλο κατάστημα επίπλων!

Η τώως σουμπρέττα 'Ελιζ 'Ιβέρ, τραβώντας μιιά ρουφηξιά καπνού, συνέχισε:

—Νά με λοιπόν ιδιοκτήτρια ενός μεγάλου καταστήματος. Και δεν ξέρω τί να κάνω. Νά το πουλήσω; Θα μου το αγοράζαν για ένα κομμάτι ψωμί. Νά βάλω διαχειριστή; Άσφαλώς θα με γελάση. Άποφάσισα λοιπόν κάτι, που θα σάς καταπλήξη: Θα κυττάξω μόνη μου την δουλειά μου. Πώς το βρίσκετε αυτό; Συμπέρασε με ύφος ήρωϊδος.

—Θά τ'α καταφέρετε μιιά χαρά, είπε με ένθουσιασμό ο Μάριο.

—Λαμπρά. Και νά, ή πρώτη μου χειρονομία ως καταστηματοάρχου. Ξέρω πολύ καλά, σαν ήθοποιός, τί αξία έχει ή διαφήμιση. Σας είνε άρκετές τρεις χιλιάδες για να βασανίσετε το κρανίο σας να βρήτε κάτι πρώτης τάξεως, δηλαδή μιιά ιδέα, μιιά διαφήμιση σουπερ-σουπερ σπουδαία;

—Θά την έχετε! Έκαμε ο Μάριο, που δεν ξεκολλούσε τα μάτια του απ' το ντεκολτέ της πελατίδας του. Δώστε μου μιιά μέρα προθεσμία, και... ά... ά... για σταθίτε!...ναί, ναί, βρήκα κιόλας!

—Τόσο γρήγορα; Μά είσθε μεγαλοφυΐα!

—Νά ή ιδέα μου! Θα φροντίσετε πρώτα απ' όλα να μαζέψετε πολλές διευθύνσεις: διευθύνσεις άστικών οικογενειών, πλουσιών ανθρώπων. Νά πιάσετε το τηλέφωνο ύστερα και κάθε φορά που μιιά γυναικεία φωνή θα σάς άπαντά, δηλαδή φωνή κυρίας, τότε μονομιές θα λέτε τα έξης: «Εσύ είσαι, χρυσή μου; Με δυο λόγια σου λέγω πώς είναι μιιά πρωτοφανής εύκαιρία, άφθαστη, πιστέψέ με, κάτι το άπίστευτο. Φαντάσου ότι ή επίπλωση όλοκληρου σπιτιού, αξίας είκοσι χιλιάδων λιρεττών, πουλιέται μόνο για δέκα χιλιάδες. Σκέψου, μισή τιμή. Βέβαια, πρόκειται περί χρεωκοπίας, έμένα μου τώπαν άν άκρα μυστικότητα. Τρέ-

ξε άμέσως στην όδον Οδμπέρτο 137. Κι' εγώ τρέχω εκεί. Πώς; Τί λές; Δεν είσαι ή Ρόζα; Ώ! με συγχωρείτε! Θεέ μου, τί άφηρημένη που είμαι! Θάκωνα λάθος στόν άριθμό. Και πάλι παρντόν, κυρία μου».

Η τώως σουμπρέττα τόν εκύτταζε με θαυμασμό, χωρίς να προφέρη λέξι.

—Τώρα, συνέχισε ο νεαρός Μάριος, φαντασθήτε, άγαπητή δεσποινίς, το άποτέλεσμα μιιάς τέτοιας πληροφορίας σε μιιά γυναίκα που, όπως όλες οι γυναίκες, κυνηγά τις «εύκαιρίες». Είναι σαν να δίνης ένα «τυγιά» για το «Γκραν Πρι» σ' έναν μανιώδη παίκτη των 'Ιπποδρομιών... Η άγνωστη φωνή που έρχεται απ' το τηλέφωνο! Και το τηλεφώνημα που είναι για μιιά άλλη! Αυτή ή παράξενη σύμπτωση των περιστάσεων μήπως δεν είναι ο δάκτυλος της Θείας Προνοίας; Αυτό θα σκεφθή ή κυρία. Και θα σπεύση ν' αγοράση τα έπιπλά της. Θα κάνετε χρυσές δουλειές, είμαι πεπεισμένος.

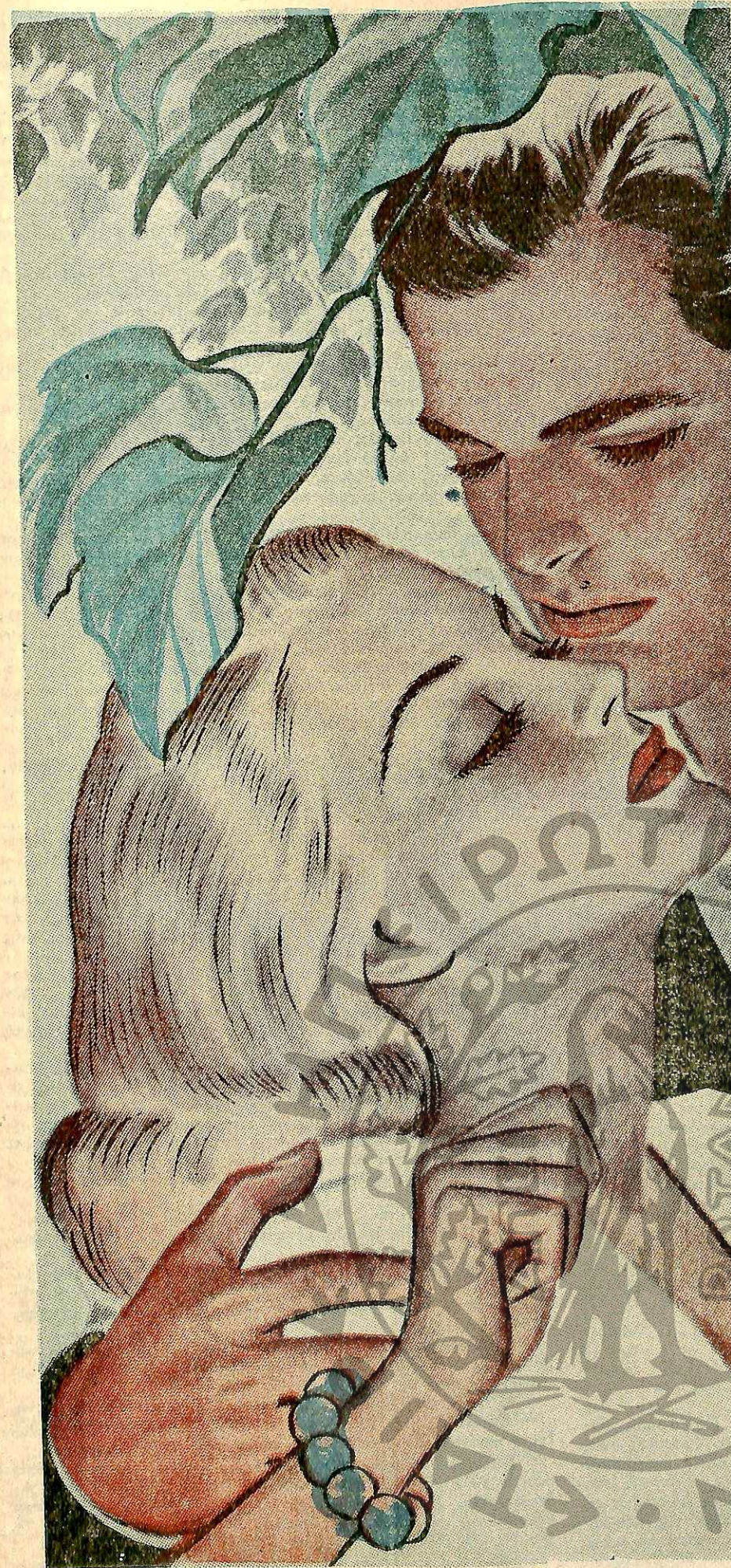
—Νά, ή άπάντησίς μου, άποκρίθηκε ή 'Ελιζ 'Ιβέρ. Και ο Μάριος είδε με καρδιοχτύπι τρία κολλαριστά χιλιάρικά να περνούν απ' τα μυρωμένα χερσάκια της τώως σουμπρέττας στα δικά του. Τρία χιλιάρικά που θα του άνοιγαν την πόρτα της εύτυχίας.

Με τα τρία κολλαριστά χιλιάρικά στην τσέπη, ο Μάριο, σφυρίζοντας ένα ρεφραϊν της μόδας, κατά το βραδάκι, πήγαινε στην άγαπημένη του Τερέζα.

—Μαρίο μου, που νάξερες! Κάτι το περίφημο, το υπέροχο! Μιιά εύκαιρία μοναδική! Φαντάσου, ενώ έτοιμαζόμουνα να φύγω, μιιά γυναίκα, που μιιά εύτυχής, εύλογημένη σύμπτωση την έκανε να γελαστή στο νούμερο του τηλεφώνου, θαρρώντας πώς μιλούσε σε μιιά φίλη της, μου είπε πώς γίνεται μιιά μεγάλη έκποίηση επίπλων στο ήμισυ της αξίας των! Στιγμή δεν έχασα. Πήρα όλες μας τις οικονομίες κι' έτρεξα. Για κύττα, κύττα το τιμολόγιο. Κρεβατοκάμαρα, σαλόνι και τραπεζαρία, αξίας είκοσι χιλιάδων λιρεττών... μόνον—για πόσα; δεν μαντεύεις; Μόνον για δέκα χιλιάδες λιρεττές!... Τί λές; Δεν είναι σι' αλήθεια να τρελαθώ κανείς από χαρά; Βλέπετε τί τυχεροί είμαστε!

—Ναί... ψιθύρισε ο Μάριο με σβυσμένη φωνή. Και σωριάσθηκε σε μιιά πολυθρόνα.

ΝΙΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μιά άνέπιστη τύχη

Τί πρέπει λοιπόν να κάνω; ρώτησε ή Μαριάννα με ύφος που φανέρωνε άμνηνία.

—Μά να δεχθής, άγαπητή μου, άφου δεν υπάρχει άλλη λύσις και μάλιστα τόσο ικανοποιητική...

Η Μαριάννα κύτταζε τη φίλη της με κάποια έκπληξη.

—Αλήθεια ικανοποιητική; Δεν την βλέπω και τόσο...

—Μά είσαι τρελή, μικρή μου Μαριάννα; Δεν θα ήθελα να σε στενοχωρήσω, αλλά άφου ξέρεις ότι ή θέσις σου έδώ είναι προσωρινή. Έξη μήνες τώρα ζητάς εργασία...

—Και σάς δίνω βάρος! Αυτό δεν θέλατε να πητε, Ζοζέτ; είπε ή νέα και τα μάτια της δούγκωσαν.

—Δεν ήθελα να πω αυτό άκριβώς! διεμαρτυρήθη κάπως ή Ζοζέτ.

—Καταλαβαίνω! ένόμιζα... έντούτοις, ότι με το να αναλάβω τη φροντίδα των παιδιών, προσέφερα κάποια ύπηρεσία εις αντίλλαγμα...

—Ώ! Μαριάννα, τη διέκοψε ή Ζοζέτ πιάνοντας τα χέρια της συμπονετικά. Δεν θα ήθελα να με φαντάζεσαι ικανή για τόσο ταπεινές σκέψεις... Είναι για τόν άνδρα μου, τί θα ήθελες να κάνω, έπειτα...

—Όποτε ο κύριος Νορτιέ δυσφορεί για την παρουσία μου; Γιατί να μη μου το πητε νωρίτερα αυτό, Ζοζέτ; Είναι τρομερό να σκέπτεται κανείς ότι γίνεται αίτια τόσης στενοχωρίας σε μιιά σύζυγική ζωή...

Η Μαριάννα κύτταζε τη φίλη της κατάματα και μάντευε την αγωνία που έκρυβε στο βάθος της ψυχής της!

Ο κύριος Νορτιέ ποτέ δεν είχε δείξει την παραμικρή ψυχρότητα στη νέα, της φερόταν τούναντιον με μεγάλη εύγένεια και καλωσύνη και ή παρουσία της φαινόταν να τόν εύχαριστή μάλιστα ιδιαίτερος. Εκείνη που ήταν ανήσυχη να την βλέπει κοντά του, ήταν ή Ζοζέτ, ή παιδική της φίλη, που δοκίμαζε ένα φανερό άίσθημα ζήλειας για την Μαριάννα, της οποίας την όμορφιά εύρισκε τόσο επαιώνδυνη.

—Ήσυχάστε, Ζοζέτ, είπε πληγωμένη ή Μαριάννα, άπόψε κιόλας θα άναγκείλω στόν άνδρα σας, ότι φεύγω από το Βιμερίν.

Όσοφνη από μικρή, ή Μαριάννα, άνετράφη μέσα σε ένα σχολείο έσωτερική, όπου είχε συνδεθί με την Ζοζέτ, που ήταν μερικά χρόνια μεγαλύτερη της. Χρόνια όλόκληρα έζησαν μαζί οι δυο νέες, άχώριστες στα παιχνίδια, στη μελέτη, στις έκμυστηρεύσεις, στα όνειρα. Η Μαριάννα που δεν είχε άλλον στόν κόσμο άπό έναν αδιάφορο και ψυχρό κηδεμόνα, θεωρούσε την πολύτιμη φίλη της Ζοζέτ, σαν ένα δώρο ιερό.

Όταν τελείωσαν το σχολείο, ή Ζοζέτ παντρεύτηκε, εις ήλικίαν δέκα όκτώ χρόνων τόν Πάλ Νορτιέ, πλούσιο βιομήχανο, μεγαλύτερο της κατά μερικά χρόνια.

Η Μαριάννα άναγκάστηκε να ζητήσει

Αύτοτελής αίσθηματική νουβέλλα της ΖΥΠ

πόρους ζωής από την προσωπική της εργασία, γιατί ο κηδε-
μών της την πληροφορήσε καταλλήλως ότι εις το μέλλον δεν
ήταν εις θέσιν να αναλάβη καμιά φροντίδα γι' αυτήν, γιατί
ή μικρή περιουσία που της είχαν αφήσει οι γονείς της μόλις
και έτηρκεσε στη μόρφωσι που της είχε παρασχεθῆ ἔως τότε.
Ἡ Μαριάννα δὴρκε στήν ἀρχὴ μιὰ θέσι γραμματέως σὲ μιὰ
διοικητικὴ εταιρεία ἢ ὁποῖα ὅμως λίγον καιρὸ ἀργότερα, με-
τὴν κρίσι που παρέλυσεν κάθε ἐμπορικὴ κίνησι, διελύθη καὶ τότε
ἡ νέα βρεθῆκε χωρὶς θέσι.

Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ἐκείνη ἡ Ζοζὲτ τῆς πρότεινε νὰ περά-
σῃ μαζί τους τὸ καλοκαίρι στὴ Νορμανδία.

—Μεῖνε ἀκόμα, τῆς ἔλεγε ἡ Ζοζὲτ ὅταν ἐπέστρεψαν τὸ φθι-
νὸπωρο. Ἐχεις τόσο νὰ ἀσχοληθῇς μὲ τὰ μικρά μου θηρία, ἔ-
ως ὅτου βρῇς μιὰ καλὴ θέσι. Ἐπειτα, μοῦ προσφέρεις μεγάλη
ὑπηρεσία καὶ μοῦ κάνεις τόση εὐχαρίστησι.

Τὴ μεσολάβησε ἔκτοτε ὥστε νὰ γεννηθοῦν αὐτὲς οἱ τρελλὲς
σκέψεις στὸ κεφάλι τῆς Ζοζὲτ. Ἡ Μαριάννα συλλογιζόταν
ὅτι ἴσως τὰ κρηπλιμέντα που ἔκαναν συνήθως, στὴ Ζοζὲτ γιὰ
τὴ φίλη της, ὅταν συνέβαινε νὰ βρίσκονται σὲ κόσμῳ, τὴν
ἔκαναν νὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ της μειωμένο ἀπὸ τὴν σύγ-
κρισι.

—Τί θαυμάσιο δέμα που ἔχεις! τῆς ἔλεγε καμμιὰ φορὰ ἡ
Ζοζὲτ. Ἐγὼ τὸ προῖ...
Ἡ ἄλλοτε, ὅταν ἐμπαινε ξαφνικά στὸ δωμάτιο τῆς νέας:

—Τί τυχερὴ που εἶσαι νὰ ἔχῃς μαλλιά τόσο ὠραία φυσικά
ὄντουλές!

Τί μπορούσε νὰ κἀνῃ ὅμως ἡ Μαριάννα, ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ
ὑποταχθῇ στὴ μοῖρα της;

★

—Πῶς; μὰς ἐγκαταλείπετε λοιπόν ; Σοβαρῶς, Μαριάννα ;
ρωτοῦσε μὲ ἀπορία τὸ βράδυ στὸ τραπέζι ὁ κύριος Νορτιέ, ὁ-
ταν ἡ νέα ἀνῆγγεῖλε τὴν ἀπόφασί της.

Ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ λύπη που ἐξεδῆλανε τὸ ὕφος του, ἦσαν
μιὰ ἐπιβεβαίωσις γιὰ τὴν Μαριάννα ὅτι οἱ προσφάσεις τῆς
Ζοζὲτ, ἦσαν φανταστικές.

—Σοβαρῶς, ἀπῆντησε ἡ νέα. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω αἰωνίως
ἐδῶ!...

—Εἶναι πάρα πολὺ λυπηρὸ γιὰ μὰς, εἶπε εὐγενικά ὁ κύριος
Νορτιέ, καὶ ἰδιαίτερος γιὰ τίς μικρές σας μαθήτριες! Βρή-
κατε λοιπόν καμμιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι;

—Ὅχι ἀκριβῶς θέσι..., ἄρχισε νὰ λέη ἡ Μαριάννα.

—Εἶναι κάτι ἀνέλπιστο, διέκοψε τότε ἡ Ζοζὲτ. Μιὰ ἡλικιω-
μένη συγγενὴς τῆς Μαριάννας, που δὲν εἶχε ποτὲ ἐνδιαφερθεῖ
γι' αὐτὴν καὶ που εἶναι πλουσιωτάτη, τῆς ἔγραψε ἔξαφνα ὅτι
προσφέρεται νὰ τὴν υἱοθετήσῃ καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ νόμιμον
κληρονόμον της. Ὅταν ἡ Μαριάννα γίνῃ μιὰ τόσο πλούσια
κληρονόμος, θὰ μπορέσῃ φυσικά νὰ κἀνῃ καὶ ἓναν ἐξαιρετικὸ
γάμο. Θὰ δρεθοῦν τόσοι ὑποψήφιοι!...

—Κάτι που ἀκριβῶς δὲν θὰ ἤθελα! εἶπε μελαγχολικά ἡ Μα-
ριάννα. Ἐνας σύζυγος, μὲ ἐλατήριο... τὴν προῖκα!

—Καὶ τί προῖκα! Ἐνας πύργος στὴν Ὁβέρνη καὶ μερικὰ
ἐκατομύρια! συνεπλήρωσε ἡ Ζοζὲτ.

—Ἐκατομύρια! ψιθύρισε ἡ Μαριάννα. Ἐχω τόσα ἀκούσει
ἔως τώρα γιὰ τὴ φιλαργυρία αὐτῆς τῆς γυναίκας! Μιὰ θεία
μου που πέθανε ἀμπλοχὴ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, κατηγο-
ροῦσε αὐτὴ τὴν ἐξαδέλφη Ἀδελαΐδα, ὅτι τῆς κατεχράσθη μιὰ
κληρονομία, που περιερχόταν σ' αὐτὴν δικαιοματικά. Εἶναι
ἱκανὴ νὰ κἀνῃ τὸ πᾶν γιὰ τὸ χρήμα, ἔλεγε πάντα!

—Καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ὄνειροπολεῖτε νὰ ζήσετε κοντὰ
σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, Μαριάννα; εἶπε ὁ κύριος Νορτιέ.

—Ὁ! Δὲν εἶναι καθόλου κάτι που θὰ ὄνειροπολοῦσα. Μοῦ
φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ δίνῃ κανεὶς καὶ τόση ση-
μασία σ' ὅτι ἀκούει. Ἀλλωστε, εἶπε, γελώντας ἡ Μαριάννα,
αὐτὴ ἡ τόσο συμφεροντολόγος συγγενὴς μου δὲν θὰ εἶχε τί-
ποτε νὰ περιμένῃ ἀπὸ μένα τὴν ἀμπλοχὴ!

Μιὰ δυνατὴ φιλία γεννιέται

ΜΕΧΡΙ σήμερα ἀγνοοῦσα ὅτι ὑπῆρχε στὸ Παρίσι μιὰ Μα-
ζορί εἰκοσι χρόνων που ζῇ κάτω ἀπὸ τόσο δύσκολες συν-
θήκες. Σ' αὐτὸ φταίει ἡ θεία Ἰρμα, ἡ ὁποία ὤφειλε νὰ
μὲ εἰδοποιήσῃ πρὶν πεθάνῃ καὶ εἶσι καὶ σεῖς, ἀγαπητὴ μου
μικρὴ Μαριάννα δὲν θὰ εἶχατε γνωρίσει τόσες στενοχώρες
ἔως τώρα καὶ ἐγὼ θὰ θρηνοῦσα λιγώτερο καιρὸ τὴν μόνωσί
μου καὶ τὴ στέρησι μιᾶς κόρης, που ποθοῦσα πάντα νὰ εἶχα,
γιατὶ ἂν θελήσετε, Μαριάννα, σεῖς θὰ εἰσθε στὸ μέλλον τὸ ἀ-

γαπημένο μου παιδί! Θὰ ἦταν γιὰ μένα ἓνα θεῖο δῶρο που μοῦ
ἐπεφύλασσε ἡ μοῖρα, στὴ δύσι τοῦ βίου μου, νὰ αἰσθανθῶ
κοντὰ μου μιὰ νέα ὑπαρξὶ γεμάτη ζωὴ, νὰ χυθῇ ἐνα καινούρ-
γιο φῶς στὶς θλιβερὲς μέρες τῆς ζωῆς μου!...

Ἡ Μαριάννα ξαναδιάβαζε, τώρα που βρέθηκε στὸ σταθμὸ
μόνη, τὸ γράμμα τῆς ἐξαδέλφης Ἀδελαΐδας, αὐτὸ που τὴν
εἶχε κάνει νὰ πάρῃ τὴν ἡρωικὴ ἀπόφασιν, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ
Παρίσι καὶ τὴν ἀνεξαρτησία της. Μέσα σ' αὐτὲς τίς γραμμὲς
εὗρισκε κάποια παρηγοριά, τώρα που ἐνοιωθε τὴ μόνωσιν γύρω
της καὶ πῆγαινε σχεδὸν μὲ εὐχαρίστησιν νὰ κλεισθῇ μέσα σ'
αὐτὸν τὸν ἔρημο πύργο που ἦταν χωμένος στὰ βάθη τῆς Ὁ-
βέρνης κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν εὐσπλαχνικὴ ἐξαδέλφη που τῆς προ-
σέφερε ἄσυλο, στοργή, περιουσία...

—Πῶς; φεύγετε ἀπὸ τὸ Παρίσι, δεσποινὶς Μαριάννα; ἀ-
κούστηκε μιὰ φωνὴ καὶ ἡ νέα ἔστρεψε ξαφνιασμένη.

—Κύριε Μπερνιέ! εἶπε ἡ Μαριάννα, δίνοντας τὸ χέρι σὲ
ἓναν νεαρὸ ζωγράφου, μὲ ὠραῖο παράστημα καὶ ἔκφρασι πνευ-
ματώδη.

—Παίρνετε καὶ σεῖς αὐτὸ τὸ τραῖνο; ρώτησε ὁ νέος, μὲ μιὰ
ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι. Ὁ! εἶναι ἀπίστευτο!

—Γιὰτί ἀπίστευτο, τί τὸ παράξενο βλέπετε σ' αὐτό; ρώ-
τησε ἡ νέα, γελώντας.

—Μιὰ τόσο μεγάλὴ τύχη γιὰ μένα! Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ταξι-
δεύωμε μαζί! ἂν τὸ ἐπιτρέπατε, φυσικά, συνεπλήρωσε ὁ κύ-
ριος Μπερνιέ, κυττάζοντας μὲ δέμμα ἱκεσίας τὴν Μαριάννα.

Ἡ νέα γέλασε, εὐχαριστημένη κι' ἐκείνη γι' αὐτὴ τὴ συ-
νάντησι.

—Καὶ δέβαια! ἀπῆντησε. Εἶμαι τόσο ἐνθουσιασμένη που
βρίσκω ἓναν σύντροφο που θὰ φαιδρύνῃ κάπως τὸ μελαγχω-
λικὸ αὐτὸ ταξίδι.

—Μελαγχολικό; Δὲν ὑπάρχουν μελαγχολικά πράγματα στὴ
ζωή, εἶπε ὁ νεαρὸς ζωγράφος μὲ ὕψος εὐθυμο καὶ αἰσιόδοξο.
Μόνο μερικὸι δυσπεπτικοὶ εὐχαριστοῦνται νὰ παραμορφώνουν
τίς χαρὲς καὶ τὰ ἀγαθὰ που μὰς παρέχει ἡ Φύσις.

—Ἀς παραδεχθῶμε ὅτι ὁ πρωῒνός μου καφρὲς δὲν μοῦ ἔ-
δωσε καλὸ κέφι σήμερα, εἶπε ἡ Μαριάννα γελώντας, πάντως
αὐτὸς ὁ σταθμὸς που βλέπω γιὰ τελευταία φορὰ ἴσως, μοῦ
φάνηκε τόσο θλιβερός καὶ μελαγχολικός!

Ὁ Μπερνιέ κύταξε τὴ νέα μὲ κάποια ἐκπληξί.

—Γιὰ τελευταία φορὰ; Μήπως πρόκειται νὰ αὐτοκτονήσετε;

—Δὲν τὸ σκέφτηκα ποτὲ μου αὐτό!

—Πῶς μπορεῖ νὰ ξέρετε λοιπόν;

Καὶ ἡ Μαριάννα ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ:

—Ὁ! εἶναι λίγο δύσκολο νὰ σὰς ἐξηγήσω. Γιὰ νὰ κατα-
λάβετε πρέπει νὰ ἀνατρέξω σὲ προϊστορικοὺς χρόνους... Πάν-
τως πρέπει νὰ σὰς διηγηθῶ τὰ οἰκογενειακά γεγονότα, πού...

Ἡ νέα μίλησε στὸν Μπερνιέ γιὰ τὴ ζωὴ της ὁλόκληρη, τὴν
παιδικὴ της ἡλικία, τὴν περιπέτειαν μὲ τὴ φίλη της καὶ τὴν
ἀπροσδόκητὴ πρόσκλησι στῆς ἡλικιωμένης ἐξαδέλφης της, τοὺς
φθόβους της, τοὺς ἐνδοιασμούς της.

—Συνχωρεῖτε με, θὰ σὰς φανῶ λίγο ἀδιάκριτος, εἶπε ὁ νέος
ὅταν ἀκούσε τὴν ἀφήγησι, τὴν κάπως μυθιστορηματικὴ. Δὲν
εἶναι δυνατὸν, φυσικά, γιὰ λόγους... οἰκονομικοὺς νὰ ἀποφα-
σίζετε νὰ πάτε σ' αὐτὴ τὴν ἔρημιά, κοντὰ σὲ μιὰ ἀγνωστὴ
σας γυναικα;

—Σὰς φαίνεται περίεργο; εἶπε ἡ Μαριάννα. Ἀκούστε λοι-
πόν. ἴσως νὰ μὴν εἶναι σωστὸ, μὲ τόσο λίγο που γνωρίζο-
μαστε, νὰ σὰς κάνω τίς ἐκμισθητικὰς ἐξουσίας που ἀπαιτοῦν περισ-
σότερη οἰκειότητα, ἔχει ὅμως κανεὶς καμμιὰ φορὰ τόση ἀ-
νάγκη νὰ μιλήσῃ σὲ κάποιον γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, νὰ νοιώθῃ ὅτι
κάποιος ὑπάρχει που ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν τύχη του!...

—Τί εἶναι αὐτὸ που σὰς κάνει νὰ φεύγετε λοιπόν; ρώτησε
ὁ Μπερνιέ.

—Γιὰτί, ἀπλοῦστατα, δὲν θὰ ἤξερα τί νὰ κάνω μένοντας!

—Μὰ, τί συνέβη, λοιπόν, μὲ τοὺς Νορτιέ; δὲν καταλαβαίνω!

—Στοὺς Νορτιέ ἔμενα προσωρινῶς. Δὲν μπορούσε νὰ πα-
ροστασία που μοῦ προσφέρει ἡ γερὰ ἐξαδέλφη μου, ἐξηγήσε
ἡ Μαριάννα.

—Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω... διέκοψε ὁ Μπερνιέ, ἡ κυ-
ρία Νορτιέ δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ πλάι της, μιὰ τέτοια
—Ἡ Ζοζὲτ ὑπῆρξε πολὺ εὐγενικὴ μαζί μου, εἶπε ἡ Μαριάννα.

—Ἐστω! ἂς μὴν ἐπιμένωμε σ' αὐτό. Σοβαρῶς ὅμως, δὲν
ἔχετε κανέναν ἄλλον συγγενὴ ἢ φίλον στὸν κόσμῳ;

—Ἀπολύτως κανέναν, εἶπε μὲ κάποιο παράπονο ἡ νέα. Βοί-
σκαμι τόσο μόνη, ὥστε, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου Ἀ-
δελαΐς, εἶχε ξαφνικά τὴν ἰδέαν νὰ μὲ σκοτώσῃ ὅταν ἐφθана
στὸν πύργου της, ἀσφαλῶς κανένας δὲν θὰ παρουσιαζόταν νὰ
τῆς ζητήσῃ εὐθύνες! προσέθεσε ἔσποώντας σὲ γέλια.

—Δεσποινὶς Μαριάννα, τὸ μόνο που βλέπω νὰ κινδυνεύετε,
εἶναι νὰ πεθάνετε ἀπὸ πλῆξι! Μὲ θεωρεῖσατε λίγο δικόν σας
καὶ μοῦ ἐμπιστευθήκατε τὰ μυστικά σας ὅπως θὰ κάνατε σὲ ἑ-

ναν παλὸ φίλο σας, σὰν παλὸς φίλος λοιπόν κι' ἐγὼ θὰ σὰς
συστήσω νὰ ὀπλισθῇτε μὲ δύναμιν καὶ νὰ δοκιμάσετε τὴ νέα
ζωὴ που σὰς προσφέρεται καὶ τὴν ὁποῖαν θὰ μπορέσετε νὰ ἐγ-
καταλείψετε μόλις αἰσθανθῇτε ὅτι σὰς εἶναι πολὺ κουραστικὴ
ἄλλωστε...

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος στάθηκε λίγη ὥρα σκεπτικὸς κι' ἔ-
πειτα συνέχισε:

—Ἀκούστε, ἀγαπητὴ δεσποινὶς Μαριάννα. Σκέφτηκα ὅτι γυ-
ρίζοντας ἀπὸ τὸ ταξίδι μου στὴ Ντοργτόνκ ὅπου πρόκειται νὰ
διακοσμήσω κάποιον πύργο, θὰ μπορούσα νὰ κάνω ἓναν σταθ-
μὸ στὴν Ὁρ-Λουάρ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ λάβω τὴν εὐχα-
ρίστησιν νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ;

Καὶ ἀμέσως κατόπιν προσέθεσε σὲ τόνον οἰκειότητος γιὰ νὰ
κρύψῃ ἴσως κάποια συγκίνησι:

—Κι' ἔτσι δὲν θὰ λέτε ὅτι δὲν ἔχετε κανέναν στὸν κόσμῳ
νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ σὰς, ἀφοῦ θὰ ἔλθω νὰ δεβαιωθῶ ὅτι δὲν
πλήττετε ἐκεῖ ἐπάνω ὑπερβολικά.

—Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ Μαριάννα. Θὰ σὰς δώσω λοιπόν
τὴν διεύθυνσί μου.

Καὶ οἱ δύο νέοι χωρίστηκαν σὶν σταθμὸ τοῦ Κλαιρμὺν μὲ
τὸ συναίσθημα ὅτι μιὰ δυνατὴ φιλία τοὺς εἶχε συνδέσει.

Πρὸς τὸν πύργο τῆς Λουβ

ΜΗΠΩΣ εἰσθε σεῖς ἡ δεσποινὶς Μαζορί, που πρόκειται νὰ
μεταφέρω στὸν πύργου τῆς Λουβ; ρώτησε τὴν Μαριάννα
ἓνας παρᾶξενος ἄμαξας.

—Μάλιστα, ἀπῆντησε ἡ νέα, ἔχω ὅμως καὶ τίς ἀποσκευές
μου, καὶ αὐτὴ τὴ μικρὴ βαλίτσουλα. Ὑπάρχει θέσις γιὰ ὅλα
αὐτὰ ;

—Ναί... Θὰ σηκώσωμε τὸ προσωρινὸ κάθισμα, θὰ καθήσετε
στὸ βάθος καὶ ἐγὼ ἐπάνω στὸ μπαούλο...

—Ὁραῖα, εἶπε ἡ Μαριάννα, που τὸ πρᾶγμα ἄρχισε νὰ τὴν
δενδεύει.

Βοήθησε τὸν ἄμαξά νὰ τακτοποιήσῃ τὰ μπαγκάζια της καὶ
καθὼς πλησίαζε νὰ νικτώσῃ ξεκίνησαν γιὰ τὸν πύργου τῆς
Λουβ.

Σὲ κάθε λακκούβα τοῦ δρόμου τὸ παλὸ μόνιμπο, ἔκανε τὴν
Μαριάννα νὰ τινάζεται καὶ τὸ σκοτάδι που ἀπλωνόταν τώρα
γύρω καὶ που μόνο ἓνα παλὸ φανάρι φωτίζε οἰκτρά, ἔδινε
στὸ τοπίο, μιὰ ὄμην δραματικὴ. Ἡ Μαριάννα περιμένε νὰ ἰδῇ
κανένα μοντέρνο αὐτοκίνητο νὰ τὴν παραλαμβάνῃ καὶ ὅχι αὐ-
τὸ τὸ ἀπαρχαϊωμένο μόνιμπο, καὶ τὸν ἄμαξά μὲ τὴν παρᾶξενη
φάτσα, που ἔμοιαζε περισσότερο σὲν τοσπάνησι!

—Εἶναι μακρὰ; ρώτησε ἡ νέα, θέλοντας νὰ πιάσῃ κουβέντα.

—Ἐχουμε νὰ κάνωμε δυὸ ὥρες δρόμο!

—Δὲν θὰ πῆγαινε κανεὶς πρὶν γρήγορα μὲ αὐτοκίνητο; συνέ-
χισε ἡ Μαριάννα.

—Αὐτοκίνητο; εἶπε ὁ ἄμαξας. Ἀ, καί ἂς γελᾶσω... Νὰ ἔχῃ
αὐτοκίνητο ἡ δεσποινὶς Ἀδελαΐδα;

—Μὰ γιὰτί γελᾶτε; δὲν εἶναι ἀρετὰ πλούσια γιὰ νὰ εἶχε
ἀγοράσῃ αὐτοκίνητο;

—Καὶ ποτὸ μάλιστα... Ὅσο γιὰ πλούσια... εἶναι ὅμως τόσο
ταπεινὸν... Ἀ! ναί! Ὅχι μόνον αὐτοκίνητο, ἀλλὰ κι' ὅτι
δήποτε ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ, ἀντὶ νὰ ζῇ σὰν τὴν τελευ-
ταία χωριτίσσια. Ἀ! δὲν μοιάζει καθόλου στὸν μακαριτὸν
πατέρα της, που κοντὰ του ζοῖσε καὶ ἓνα σαρὶ κόσμος γύρω...

Ἐδινε δουλειὰ στοὺς ἀνθρώπους του, ἦταν ἴσως λίγο σπάτα-
λος, ἄφησε ὅμως ὅχι καὶ λίγα στὴν κόρη του!

★

Ἡ Μαριάννα εἶχε ἀκούσει τὴν ἱστορία τοῦ θεῖου της Μα-
ζορί, ὁ ὁποῖος εἶχε ξοδέψει σχεδὸν ὅλη του τὴν περιουσία σὲ
γλέντια καὶ ὅταν πέθανε, ἡ κόρη του, ἀπρὸς καθὼς ἦταν δὲν
μπόρεσε νὰ παντρευθῇ. Κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἑξα-
δέλφης τῆς Ἀδελαΐδας, νὰ ξεκαθαρίσῃ ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν περιου-
σία που εἶχε ἀπομείνῃ καὶ νὰ καταχρασθῇ καὶ τίς κληρονο-
μιὰς μερικῶν ἄλλων συγγενῶν, κι' εἶσι βρέθηκε, κανεὶς δὲν
ἔβριε πῶς, κάτοχος μιᾶς ἀπὸ τίς πρὶν σημαντικὰς κτηματικὰς
περιουσίας τοῦ τόπου.

Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ τὰ θυμᾶται ὅλα αὐτὰ ἡ Μαριάννα τώρα,
οὔτε εἶχε δώσει σημασία στὶς διαδόσεις καὶ τίς συκοφαντίας
τῆς θείας της, που ἱσχυριζόταν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη Ἀδελαΐδα ἦ-
ταν ἱκανὴ νὰ κἀνῃ τὸ πᾶν γιὰ τὸ χρήμα!

Ποῖδς ἔβριε, συλλογιζόμεν ἡ νέα, ἀπὸ τί δύσκολες στιγμὲς
θὰ εἶχε περάσει ἡ δυστυχὴς, γιὰ νὰ καταλήξῃ νὰ δώσῃ τόση
σημασία στὸ χρήμα!

Γιὰ τὴν Μαριάννα ἦταν μιὰ στοργικὴ συγγενὴς που τῆς ἔ-
νοιγε τὴν ἀγκαλιά της, μὲ μιὰ συγκινητικὴ καλωσύνη.

Γιὰ νὰ διώξῃ τίς μελαγχολικὰς αὐτὲς σκέψεις ἡ νέα ἄρ-
ξε νὰ ἀναπολῇ τίς εὐχάριστες στιγμὲς που εἶχε περάσει στὸ τραῖ-
νο μὲ τὴν συντροφία τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου νέου, τοῦ Γκυ,
μὲ τὸν ὁποῖον φλυάρησε τόσο εὐχάριστα. Τὸ μόνο που λυποῦ-

σε τὴν Μαριάννα ἦταν ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὸν συμπαθητικὸν
αὐτὸν φίλο τώρα που ἐφευγε πρὶν γιὰ τὴν ὀριστικὴν τῆς ἐξο-
ρία στὴν Ὁβέρνη... Ἀν τὸν εἶχε συναντήσῃ νωρίτερα... ποῖδς
ἔβριε...

Τώρα ὅμως ἦταν ἀργὰ πιά, δὲν θάπρεπε νὰ τὰ σκέπτεται
αὐτὰ... Ἐπειτα, εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἤρχετο, σὲ λίγον και-
νὰ τὴν ἰδῇ.

Τὸ ἄμαξι περνοῦσε ἀπὸ κάτι στενοὺς ἀνηφορικοὺς δρόμους,
βοραχόμας καὶ ἐπάνω ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ χαράδρᾳ ἀκούγονταν ἔ-
νας χείμαρρος που κυλοῦσε σὶν βάθος μὲ ὀρμὴ.

Ὁ ἄμαξας κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄμαξι καὶ προχωροῦσε τώρα,
κρατώντας τὸ ἄλογο ἀπὸ τὰ χαλινάρια.

—Ὁ δρόμος εἶναι ἀσχημὸς ἐδῶ, καθὼς βλέπει ἡ δεσποινὶς,
εἶπε. Πρέπει νὰ προσέχῃ κανεὶς γιὰτί λίγο ἂν στραβοπατή-
σῃ τὸ ἄλογο...

—Δὲν εἶναι, βλέπω, καὶ τόσο εὐκόλο ν' ἀνεβῇ κανεὶς στὴ
Λουβ, εἶπε ἡ Μαριάννα, ἀντικρίζοντας τοὺς ψηλοὺς κι' ἀπό-
τομους βράχους ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὁποῖους περνοῦσε τὸ ἄμα-
ξι ἀνηφορίζοντας διαρκῶς καὶ συλλογίστηκε πῶς παρ' ὅλη τὴν
καλὴ του διάθεσι, δὲν θὰ ἀπεφάσιζε ὁ Γκυ, νὰ ἀντιμετωπίσῃ
ὅλες αὐτὲς τίς δυσκολίες γιὰ νάρθῃ νὰ τὴν ἰδῇ.

Ἡ νέα εὗρισκε τώρα ἀτελείωτο αὐτὸν τὸν δρόμο, μέσα στὴν
κρύα κι' ἄγρια νύκτα!

—Νά, φαίνεται! εἶπε ὁ ἄμαξας ἔξαφνα, δείχνοντας μὲ τὸ
καμσίκι του ψηλά, δεξιὰ. Ἐκεῖ εἶναι ἡ Λουβ.

Ἡ Μαριάννα ξεχώριζε τώρα ἐκεῖ ψηλά, πρὸς τὰ δεξιὰ, ἓ-
ναν σκοτεινὸ ὄγκο, ἀπάνω σὲ ἓναν ἀπόκρημνο βράχο...
—Βλέπετε αὐτοὺς τοὺς δυὸ πλανοὺς πύργους, συνέχισε ὁ
ἄμαξας, που φαίνονται σὰ νὰ γέρουν παρᾶξενά πρὸς τὰ μέσα,
σὰν δυὸ θηρία ἔτοιμα νὰ χυμῇσουν τὸ ἓνα ἐπάνω στὸ ἄλλο.
Λένε πῶς μιὰ φορὰ... κάτι παρᾶξενά πράγματα... δοκίμα-
σε νὰ πῇ ὁ ἄμαξας διαστᾶζοντας.

—Τί πράγματα; ρώτησε περίεργη ἡ Μαριάννα, που τρελλαι-
νόταν γιὰ τέτοιες παραδόσεις καὶ πῶς τώρα ἐνδιαφερόταν ἰ-
διαίτερος γιὰ τὸν παλὸ αὐτὸν φεουδαρχικὸ πύργο! Ὁ! πέ-
στε μου λοιπόν τί λένε;

—Νά... πρὶν ἀπὸ διακόσια χρόνια κατοικοῦσαν δυὸ γυναί-
κες σ' αὐτὸν τὸν πύργου. Δυὸ ἀδελφές που μισοῦσαν ἡ μιὰ τὴν
ἄλλη, ἐξ αἰτίας μιᾶς ἐρωτικῆς ἱστορίας που τίς χώριζε. Ἡ με-
νολύτερη εἶχε μείνει γεροντοκόρη, ἡ μικρὴ εἶχε παντρευθῇ κά-
ποιον ἀρχοντα που σὺνταξε ἀπὸ καιρὸ στὸν πύργου καὶ πού...
λένε πῶς ἀγαποῦσε ἡ μεγάλη ἀδελφὴ.

ἘΜένανε ὅλοι στὸν πύργου, ὁ νέος ἀρχοντας ὅμως πέθανε σὲ
λίγον καιρὸ ἀπὸ ἓνα εἶδος ἀρρώστειας που κανένας γιατρός
δὲν κατάλαβε. Ἡ μικρὴ ἀδελφὴ ὑποπετεύθηκε τὴ μενάλῃ, πῶς
ἔβριε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνδρα που εἶχε ἀγαπήσει καὶ τὸν δη-
λητηρίασε μὲ κάποιο ἀπὸ αὐτὰ τὰ περίεργα φαρμάκια που μετα-
λατρίζονταν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ που ἔμεινε
χωρὶν χῆρα ἡ μικρὴ, οἱ δυὸ ἀδελφές ζοῦσαν σὲ μιὰ κόλασι...
...μάλλιναν καὶ κτυποῦσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ζητώντας ποῖα νὰ
προτοκοῦν

ρασιτικός, αγαπητό μου παιδί! άκούστηκε να λήη μια φωνή, μόλις το άμáξι έφθασε και ή Μαριάννα κατέθηκε στον πύργο. Η δεσποινίς Άδελαιΐς στεκόταν στο έπάνω μέρος της σκάλας, κρατώντας ψηλά μια λάμπα που σήκωνε με το χέρι. Ήταν μια γυναίκα που δεν είχε τίποτε από το άποτροπιαίο ύφος που φοδόναν ή Μαριάννα, αλλά ούτε κι από το συμπαθητικό και γλυκό, που είχε στην άρχή όνειρευτήη.

Η φωνή της ήταν σκληρή και ή όμιλία της ξερή και μονότονα ρυθμική. Τά χείλη της ήταν στενά και σφιγμένα.

—Τό χαρακτηριστικό της φιλαργυρίας, σκέφθηκε άθελα ή Μαριάννα, παρ' όλη την έπιθυμία που είχε να την δη με μάτια έπιεικείας.

Τό κυριώτερο όμως χαρακτηριστικό της φυσιογνωμίας της παράξενης αυτής γυναίκας ήταν ή μύτη, μια μύτη στενή, μακρά και άσπρη στην άκρη, που φαινόταν να όσφραίνεται τό κάθε τι γύρω, να άναζητή κάποιο όρμα ίσως!..

—Άγαπημένη μου έξαδέλφη, ψιθύρισε ή δεσποινίς Άδελαιΐδα, αφού φίλησε τη νέα ψυχρά στο μέτωπο, έχομε να μιλήσωμε... αύριο όμως, γιατί άπόψε πρέπει να κοιμηθής... Σε εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά που δέχτηκες νάρθής.... θά σ' άγαπάω σαν μια μητέρα....

Η δεσποινίς Άδελαιΐδα πήρε τη νέα από τό χέρι και την ώδήγησε στο δωμάτιό της.

Η περιποιητική δεία

Η Μαριάννα που είχε πέσει κατάκοπη να κοιμηθής, δεν μπόρεσε παρά την έπομένη να ιδη τό δωμάτιο που της είχαν προορίσει. Έπεσκέφθηκε όλο τόν πύργο, που τόν εύρισκε τώρα έντελώς άλλουάτικον από ό,τι τόν είχε φαντασθή μόλις τόν αντίκρυσε. Δεν είχε τίποτε τό άγριο αυτό τό παμπάλαιο κτίριο, έκτός από την ψυχρότητα που έχει συνήθως κάθε έρεισιωμένη κατοικία. Η Μαριάννα δεν μπορούσε να καταλάβη πώς ή έξαδέλφη της, που ήταν τόσο πλούσια, είχε αφήσει τόν πύργο της να γίνη σχεδόν έτοιμόροπος.

Τήν ύπηρεσία όλοκλήρου του πύργου την έκτελούσαν δυό παλαιοί ύπηρέται, στους όποιους ή δεσποινίς Άδελαιΐδα μετρούσε τό φαγητό που τούς έδινε, ύπελόγιζε τό φώς που θά έκαίαν, ζύγιζε τό ψωμί και μετρούσε τις καραμέλλες της ζάχαρης! Τά ντουλάπια όλα ήσαν κλειδωμένα και ή δεσποινίς Άδελαιΐδα περπατούσε πάντα με ένα όρμαθό κλειδιά στη μέση, που κροτούσαν καθώς τριγύριζε στον πύργο, σαν φύλακας κανενός δεσμοτηρίου.

—Πρέπει όλα να τά μετράη κανείς, έλεγε στην Μαριάννα που την κούταζε έκπληκτη. Φεύγουν τά λεπτά άλλωώς άν δεν ύπολογίση κανείς... Θά ιδής.... Έγώ τώρα φροντίζω για άσνα, γιατί πόσος καιρός μου μένει έμένα για να τά χωρώ;

Όταν έρχόταν κανένας χωριός να παραπονεθής πώς δεν τόν φθάνουν τά χρέματα να πληρώση τά ένοίκια για τά λειβάδια ή τούς άγρούς, ή δεσποινίς Άδελαιΐδα έλεγε με θυμό:

—Τί με νοιάζει έμένα, άν δεν σου άπέφερε τίποτα ή γη, άν είναι άγονη όπως λές; Έγώ μια φορά σου την ένοίκιασα και θέλω τά λεπτά μου! Καταλαβαίνεις;

Όταν έπρόκειτο όμως για την Μαριάννα ή δεσποινίς Άδελαιΐδα ήταν γενναιοδωρη, πράγμα παράξενο και έξαιρετικό γι' αυτήν. Στο τραπέζι της σερβίριζαν πάντα κάτι ιδιαίτερο, κάμ πρόσθετο.

—Οί νέοι πρέπει να τρώνε, έλεγε.

Η Μαριάννα είχε στη διάθεσί της όσα έξόλα ήθελε για τό πλάι της κάμαράς της και για κέντην δεν γινόταν καμιά οικονομία στο πετρέλαιο της λάμπας.

Αυτά όλα συγκινούσαν, φυσικά, τη νέα και θά μπορούσε ίσως να είναι εύτυχης, τώρα που είχε πιά στέγη δική της, δωμάτιο ωραία έπιπλωμένο, κάθε άνεσι, μια φρικτή πληξη όμως έσφιγγε την ψυχή της, κάποια άπροσδιόριστη άγωνία, σαν κάποιο άόριστο προαίσθημα.

Η Μαριάννα κατέβαλλε κάθε φροντίδα για να περιποιηται την έξαδέλφη της, που ήταν εύεργέτης γι' αυτήν, δεν μπορούσε όμως να νοιώση μια αόθρομητη έλξη, μια άγάπη γι' αυτήν και είχε τύψεις γι' αυτό μάλιστα.

Βιάστηκε να σέ φέρω, αγαπητό μου παιδί, όσο μπορεί κανείς άκόμα ν' άνεβή στη Λούβ, γιατί όταν χιονίση σε λίγες μέρες, θά είμαστε άποκλεισμένοι από παντού! Έλεγε ή δεσποινίς Άδελαιΐδα, όταν ό καιρός είχε άρχισει πιά να χειμωνιάζει.

—Άλήθεια, θά είμαστε άποκλεισμένοι; ρώτησε ή νέα.

—Καμιά φορά περνάνε δυό μήνες χωρίς να μπορούμε να ξεμυτίσουμε, ούτε και να μπορή κανείς να φθάση έως εδώ έπάνω, συνέχισε ή δεσποινίς Άδελαιΐδα.

—Και τό ταχυδρομείο; ρώτησε άνήσυχη ή νέα.

—Οί τό ταχυδρομείο, διάβολε, κάποιος τσοπάνος θά τύχη

να φθάση έως εδώ...

—Και άν άρρωσθήση κανείς; Πώς έρχεται ό γιατρός;

—Έδώ, μικρή μου, είπε ή δεσποινίς Άδελαιΐδα, δεν άρρωσταίνει κανείς παρά όταν πρόκειται να πεθάνη. Όπότε είναι άργά πιά...

Η Μαριάννα ένοιωσε κάποιο ρίγος στην πλάτη.

—Όστε αλήθεια, κανείς δεν θά μπορούσε να έπιχειρήση να άνεβή έως εδώ, όταν χιονίση;

—Κανείς, κανείς... ίσως είναι ύπερβολικό. Μη φοβάσαι, πάντως, μικρή μου, δεν θά μείνης φυλακισμένη και όλο τόν χειμώνα!... Θέλησα άπλώς να σε τρομάξω, είπε ή Άδελαιΐδα, σπrikόνοντας τούς ώμους.

Γραμμές ήμερολογίου

Σ ΤΟ ήμερολόγιό της έγραφε ή Μαριάννα:

20 Ν ο ε μ β ρ ί ο υ.—Χιονίζει άδιάκοπα. Τώρα καταλαβαίνω ότι ή έξαδέλφη μου Άδελαιΐδα δέν έλεγε για να με τρομάξη. Σε λίγες μέρες θά είμαστε τελείως άποκλεισμένοι. Εύτυχώς πρόφτασε τό ταχυδρομείο και πέρασε σήμερα και μου έφερε ένα γράμμα από την Ζοζέτ. Ήταν τό πρώτο που λαμβάνω.

25 Ν ο ε μ β ρ ί ο υ.—Τό χιόνι έξακολουθεί να πέφτη πυκνό. Δεν είχα κανένα γράμμα από τόν Γκυ Μπερνιέ. Περιέργο... ήλπιζα τουλάχιστον να λάβω καμιά κάρτα. Ίσως να μην τολμιά! Θά του στείλω εγώ πρώτη μιά, με την ωραία θέα που έχομε άπ' εδώ έπάνω και θά του συστήσω να έπισπεύση την έπίσκεψή του άν δεν θέλη να άποκλεισθής από τά χιόνια.

28 Ν ο ε μ β ρ ί ο υ.—Σήμερα τό πρωί έλαβα άπάντησι από τόν Γκυ. «Μην άνησυχείτε, αγαπητή μου Μαριάννα, για μένα. Έάν τό χιόνι με έμποδίση να άνεβώ στα ύψη που βρίσκεσθε, θά πετάξω, άπλούστατα, για να βρεθώ κοντά σας!» Είχα πάει να περιμένω τόν ταχυδρόμο κάτω εκεί στη γωνιά του δρόμου. Είδα ξαφνικά κοντά μου και την έξαδέλφη μου, που άπλωνε τό χέρι για να πάρη τά γράμματα. Πώς βρέθηκε εκεί; Με είχε παρακολουθήσει άρά γε;

—Από ποιόν είναι αυτό; ρώτησε κυττάζοντας την κάρτα μου με κάποια έκφρασι άνησυχίας.

Για να την καθυσυχάσω της έδωσα και διάβασε την κάρτα: —Δέν μου έχεις πει ότι είχες κάποιο φλέρι! είπε σουφρώνοντας τά φρύδια της.

Διαμαρτυρήθηκα και γελώντας της έξιστόρησα ύστερα τη συνάντησί μου με τόν νεαρό ζωγράφο. Τό πρόσωπο της έξαδέλφης μου έπαιρνε μια έκφρασι πύ όρημη σιγά-σιγά καθώς μ' άκούγε.

—Και... πώς είναι αυτός ό νέος; ρώτησε με ενδιαφέρον. —Μά θά τόν όπτε μόνη σας, είπα εύτυχισμένη, που μπορούσα να μιλάω για τόν μόνο άνθρωπο στον κόσμο που φάνηκε να ένδιαφέρεται για την ύπαρξή μου.

—Α, ναι, διάβασα... θά πετάξη! Αι αυτοί! οί καλλιτέχναι, είπε γελώντας σαρκαστικά ή έξαδέλφη μου. Λοιπόν....

—Λογικά να χρειαστή τρεις βδομάδες σε μια διακόσμησι, μέσα σε κάποιον πύργο. Θά έλθη έπιστρέφοντας πιά.

—Ωραία, λοιπόν... Άς τόν περιμένουμε, ως τότε, είπε ή έξαδέλφη μου, με ύφος εύχαριστημένο τώρα. Άς εύχηθούμε να άργήση τό χιόνι να μάς άποκλείση.

1 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ.—Κάνει τρομερό κρύο. Θά μπορέση, νάρθ άρά γε, ό Γκυ; Άναμένεται μεγάλη χιονιά αυτές τις μέρες. Κι' ύστερα... ό άποκλεισμός! Στον πύργο όλοι φροντίζουν για τις άπαραίτητες προμήθειες, σαν να πρόκειται να μάς πολιτοκήσουν! Σήμερα τό πρωί ή έξαδέλφη μου με ρώτησε άν διέτηρησα φιλικές σχέσεις με τόν κηδεμόνα μου.

—Όχι, φυσικά, της απήντησα. Έπαυσε τόσο άπότομα να ένδιαφέρεται για μένα...

—Έχεις τουλάχιστον κανέναν δικό σου συμβολαιογράφο που να φροντίζει για τις υποθέσεις σου; με ξαναρώτησε ή έξαδέλφη μου.

—Μά αφού δεν είχα δεκάρα... είπα έκπληκτη στην έξαδέλφη μου.

—Καλά, καλά... Όποτε λοιπόν θά άναθέσης στον δικό μου ίδν συμβολαιογράφο να τακτοποιήση τά δικαιώματά σου, ως κληρονόμου μου;

—Δέν πρόκειται ποτέ... διαμαρτυρήθηκα με κάποια αύθόγητη ειλικρίνεια.

—Ναι, ναι, αγαπημένη μου μικρή. Είναι ένα σοβαρό ζήτημα. Δεν θάθελα να μάς προλάβη τό χιόνι, πριν προφτάσω να είδοποιήσω τόν κύριο Κορνιέ. Σκέψου άν άραξα καμιά γράπτη και πείθαινα πριν τά κανονίσω όλα αυτά! Τι θαμνάσια γυναίκα! Πόσο φροντίζει για την έξασφάλισή μου! Είμαι άληθινά πολύ συγκινημένη.

5 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ.—Δέν ήλθε άκόμα ό Γκυ, ούτε είχα καμιά είδησι. Τό χιόνι πέφτει πυκνό, κι' όλα νύσο είναι κα-

τάλευκα. Χθες είχαμε την έπίσκεψή του κυρίου Κορνιέ, του συμβολαιογράφου της θείας μου. που ήλθε να συντάξη τις διαθήκες μας. Λέω τις «διαθήκες μας» και γελώ με την καρδιά μου, γιατί όταν ή έξαδέλφη μου υπέγραψε τη διαθήκη της στην όποιαν με καθιστούσε κληρονόμον όλόκληρης της περιουσίας της, που άνέρχεται σε έξη εκατομμύρια, ό συμβολαιογράφος στράφηκε προς έμένα και μου έδωσε την πέννα λέγοντας:

—Θά είχατε την καλωσύνη να ύπογράψετε εδώ, δεσποινίς; Η έξαδέλφη μου έσπευσε να μου εξηγήση και να με διαφωτίση περί τίνος έπρόκειτο:

—Άκριβώς, παρέλειπα να σε είδοποιήσω. Έπειδή δέν έννοώ να σε κατηγορήσουν ποτέ ότι έκανες ό,τι δήποτε για να επιτύχης την κληρονομία μου ή να εύρισκαν κάποιο πάτημα για να θελήσουν να την ρίξουν, σκεφθήκαμε ότι τό καλύτερο μέσον για να τό άποφύγουμε αυτό, είναι να κάνης και συ την ίδια διαθήκη προς έμένα! Δεν είναι έτσι, Κορνιέ;

—Τό μόνο μέσον για να άποφύγη κανείς τά σχόλια. Όταν δυό άνθρωποι ζούν μαζί, συνάπτουν συνήθως άμοιβαίες διαθήκες, προς όφελος του έπιζώντος!

—Μά εγώ δεν έχω τίποτε άπολύτως να κληροδοτήσω!..

—Για την ώρα, είπε ό κύριος Κορνιέ, θέλοντας ίσως να με ένθαρρύνη. Τό μέλλον μπορεί να σάς κάνει να πλουτίσετε. Άλλωστε είναι ένας άπλός τύπος...

Πήρα την πέννα και υπέγραψα γελώντας.

Σ' ένα μικρό πανδοχείο

Σ ΑΣ παρακαλώ, κύριε, πώς μπορεί να πάη κανείς στον πύργο της Λούβ; ρωτούσε ό Γκυ Μπερνιέ τόν υπάλληλο του σταθμού, μόλις κατέβηκε από τό τραίνο.

—Ο πύργος της Λούβ; Είναι στην Κρότζε-ρούμ. Πρέπει να πάρετε τό λεωφορείο που περνά στις όκτώμισι...

—Και που φτάνει τά μεσάνυχτα, τό ξέρω! συνεπλήρωσε ό Γκυ. Πέστε μου, όμως, δέν ύπάρχει κανένα άλλο μέσον;

—...Έκτός άν πάρετε μόνος σας κανένα αυτοκίνητο...

—Ωραία, πώς θά μπορούσα... —Αυστηρώς δέν βρίσκει κανείς εδώ! απήντησε ό άνθρωπος του σταθμού.

—Ας είναι, θά πάρω άναγκαστικά τό λεωφορείο. Θά περάσω τη νύχτα στο χωριό, και θά ξανήσω τό πρωί, για τόν πύργο...

Μέσα στο λεωφορείο, ό Γκυ έκανε διάφορες σκέψεις. Ίσως να εύρισκε τη Μαριάννα μισοπεθαμένη από πληξη, έτοιμη να εγκυκαλείψη πλούτη και κληρονομίες. Με πόση χαρά θά της προσέφερε τότε ό Γκυ να μοιρασθής την ταπεινή ζωή του! Με πόση θέρη, θά την παρακαλούσε να έμπιστευθής την τύχη της, στα χέρια του, στη στοργή και την άγάπη του, στην πίστι που έ-

κ' αυτό τό λίγο διάστημα που μεσολάβησε ό Γκυ είχε νοιώσει καθαρά ότι αγαπούσε τη Μαριάννα, όχι με ένα αίσθημα προσωρινό, αλλά με μια βαθειά άγάπη που του έδινε δυνάμεις για να παλαίψη τώρα με τη ζωή. Αιγιατί να μη την είχε γνωρίση καλύτερα από τότε που έμενε στους Νορτιέ και που ήταν μια μικρή γκουβερνάντα, δέν θά δίσταζε ούτε στιγμή να της έξιμο-λογηθής τόν έρωτά του και να της ζητήση να γίνη σύζυγος της ζωής του! Και να την άγαπήση άκριβώς τη στιγμή που γινόταν άπρόσιτη! Τώρα που ή Μαριάννα ήταν μια πλούσια κληρονόμος, ό Γκυ φοδόναν ότι ή χειρονομία του, δέν μπορούσε παρά να παρεξηγηθής!

Άκόμα και τότε μέσα στο τραίνο ό Γκυ είχε τη διάθεσι να της πη: «Εγκυκαλείψτε τά πλούτη και τις κληρονομίες!.. Μια μεγάλη καρδιά και μια φιλογεή άγάπη!...» Σκέφθηκε, όμως, ότι δέν θά είχε ίσως δικαίωμα να κλείση τό δρόμο της νέας, προς μια ζωή πλούσια και άνετη. Θάταν άρά γε τίμιο να δειλάση τη φτωχή αυτή νέα με τά αίσθηματά του και να χάση έξ αίτίας του μια περιουσία; Κι' άν μετάνιωανε γι' αυτό άργότερα; Γι' αυτό απέφασισε να την αφήση να άπολυθήση τη μόνη που την καλούσε, σε μια νέα ζωή, με την σκέψη να μπορέση άργότερα να ιδή άν αυτή ήταν πραγματικά ή ζωή που της ταίριαζε της Μαριάννας.

Αν την έβλεπε εύχαριστημένη, θά ύποχωρούσε, θά έφευγε χωρίς να ταραξής την εύτυχία της. Αν όμως καταλάβαινε ή μάντευε κάποια άπογοήτευσί... Ω! τότε πώς θά ήξερε να την πείση να δεχθής την προσφορά του!

★

Ο Μπερνιέ κατέβηκε σε ένα μικρό πανδοχείο. Ο ξενοδόχος που παραξενεύτηκε βλέποντας έναν πελάτη άγνωστο σε τέτοια εποχή, έτρεξε να ξυπνήση την γυναίκα του και ύστερα είπε στον Γκυ:

—Εως ότου έτοιμασθής τό κρεβάτι σας και ή φωτιά στο τζάκι, θά σάς φέρω να φάτε. Τι θά προτιμούσατε, καμιά όμελέττα, λίγο ζεστό κρασί, μ' αυτό τό κρύο!..

—Ωραία, ως είναι μια όμελέττα και καφέ ζεστόν, είπε ό Γκυ

Η Μαριάννα τόν περίμενε κίλας στην πόρτα, κρατώντας ένα φανάρι ψηλά και ύλιγμένη σε μια κόπια που της σκέπαζε τό κεφάλι.

—Ο κύριος είναι ζωγράφος; ρώτησε ό ξενοδόχος βλέποντας τά σύνεργα του νέου. Ήλθε μήπως για να ζωγραφίση τά τοπία εδώ;

Ο Γκυ διασκέδαζε με την περιέργεια του καλού αυτού ανθρώπου και θέλησε να άστειευθής μαζί του λιγάκι.

—Άκριβώς. Θέλω να ζωγραφίσω, μερικά χιονισμένα τοπία. Φαίνονται τόσο ωραία! Άκουσα κάποτε να μιλάτε για έναν πύργο, έπάνω, στην Κρότζε-ρούμ...

Ο ξενοδόχος κατσούφιασε:

—Αί έρχεσθε για τόν πύργο της Λούβ; Είναι γούστα βλέπετε! Έγώ τόν βλέπω άπαίσιοι! Θά τόν πάρετε όμως από μακριά, γιατί για να άνεβήτε εκεί πάνω, μ' αυτά τά χιόνια!..

—Είναι τόσο δύσκολο;

—Αδύνατον! Είναι μέρες τώρα που δέν άνεβαίνει ως εκεί, ούτε ό ψωμάς, ούτε ό ταχυδρόμος! Είναι άποκλεισμένος ό πύργος! Ένοια σας όμως, και δέν σκοτίζεται ή γρηά «τσιγκούνα» που κάθεται εκεί έπάνω! είπε ό ξενοδόχος.

—Γιατί γρηά τσιγκούνα; ρώτησε ό Γκυ, του όποιου είχε κυνηγή ιδιαίτερώς ή περιέργεια. Είναι τόσο φιλοχρήματη αυτή ή γυναίκα!..

—Μια σπαγκορραμμένη γρηά που κλέβει τις κληρονομίες του φτωχού κορμάνι, μουμυώρισε ένας τσοπάνης καθισμένος στο πλαινό τραπέζι.

—Μην τό λες αυτό, Ρενώ... Δεν μπορεί να είναι κανείς βέβαιος γι' αυτά τά πράγματα. Διαδόσεις είναι... είπε άμέσως ό ξενοδόχος.

—Δέν είναι καθόλου διαδόσεις... Σά να μην την είδα εγώ με τά μάτια μου που πλάνεψε τόν καυμένο τόν άφεντικό μου για να ύπογράψη!.. Ξαναείτε με έπιμονή ό τσοπάνης.

—Μά αφού δέν ξέρεις εσύ να διαβάξης, ψεύτη!.. είπε ό ξενοδόχος.

—Ναι, μά δέν είμαι και κουφός! Δεν άκουσα τη συζήτησι; Είναι, σου λέω, μια έλεεινή, που μπορεί να κάνει τό κάθε τι για τά λεπτά... άκούς;... τό κάθε τι!

Ο Γκυ ένοιωσε κάτι κρύο να περνά στην πλάτη του, άκούγοντας τόν τσοπάνη να λέη:

—Σίγουρα και τώρα, κάποιο κόλπο μαγειρεύει ή γρηά μέγαιρα, γιατί είδα τόν κηρ Κορνιέ, τόν έμπιστό της, που άνέβηκε στον πύργο την περασμένη εβδομάδα! Θάταν κάτι σπουδαίο, για να τόν φωνάξη μ' αυτά τά χιόνια! Αί αυτές ό παληό Κορνιέ! Ξέρω τί παληάνθρωπος είναι! Αυτός βοήθησε την κόρησσα Ρούβε, να άποκλήρηση τά ίδια τά παιδιά της για να κληρονομήση ή γρηά Μαζορί. Αί του χρωστάει πολλά ή Λούβ!

Ποιόν πρόκειται όμως να γδάρουν τώρα, οί δυό παληοκλέφτες; Η άγωνία του Γκυ κορυφώθηκε, όταν άκουσε ιδίως τόν ξε-

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Μιά μέρα που πεινούσε...

Η ΜΑΡΛΕΝΕ ΝΤΗΤΡΙΧ

...αναγκάστηκε να δώσει
το βιολί της για να φάει

Ο Χίτλερ έκαμε τα πάντα για να την πείσει να επιστρέψει στη Γερμανία. Προσφέρθηκε μάλιστα να δώσει το όνομά της σε ένα από τα κεντρικότερα θέατρα του Βερολίνου. Χαμένος κόπος! Η Μαρλένε Ντήτριχ, που θεωρείται σήμερα η μεγαλύτερη ήθοποιος της Γερμανίας, δεν έννοει να ζήσει στην πατρίδα της. Και όχι μόνον αυτό, αλλά και διεκδικεί την αμερικανική ιθαγένεια. «Οφείλω τα πάντα στις Ήνωμένες Πολιτείες, και μονάχα εκεί μπορώ να ζήσω», είπε κάποτε η γυναίκα που κερδίζει τα περισσότερα χρήματα στο Χόλλυγουντ.

Όταν γεννήθηκε, εδώ και 34 χρόνια, την έλεγαν Μαρία - Μαγδαληνή φόν Λός. Ο πατέρας της, ύπολοχαγός των Γρενα-

Η Μάρλενε Ντήτριχ εξακολουθεί να μεσουρανά στο στερέωμα του Χόλλυγουντ.

διέρων της πρωσσικής φρουράς, σκοτώθηκε στην αρχή του μεγάλου πολέμου. Τότε η μητέρα της, που κατήγετο από μεγάλη οικογένεια, έπρεπε να εγκατασταθεί με την κόρη της σε μια λαϊκή συνουσία του Βερολίνου.

Η Μαρία - Μαγδαληνή ήθελε να γίνει βιολίστρια και έσπουδασε βιολί ως τα δεκαεφτά χρόνια της. Κάποτε όμως έχτυπη το χέρι της και αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το βιολί. Τότε αποφάσισε να ανέβει στη σκηνή. Η μητέρα της αντίστασε στην αρχή, έπειτα όμως αναγκάστηκε να υποχωρήσει μπροστά στην ανάγκη.

Αν και είχε χάσει όλη της την περιουσία, η μητέρα εξακολουθούσε να διατηρήσει την αξιοπρέπειά της: «Ετσι αναγκάστηκε την κόρη της να μη μεταχειρίζεται στο θέατρο το πραγματικό της όνομα, αλλά να πάρει το ψευδώνυμο Μαρλένε Ντήτριχ. Η νέα έφοιτησε επί ένα μήνα στη δραματική σχολή του Μάξ Ράιγγχαρτ, και μετά της έδωσαν έναν δευτερεύοντα ρόλο σε μια κωμωδία, όπου έπαιξε περιφωτισμένη.

Όταν έγινε είκοσι χρονών, η Μαρλένε, που κέρδιζε πάρα πολύ λίγα από το θέατρο, αποφάσισε να αφιερώσει τις ώρες που της έμεναν ελεύθερες στον κινηματογράφο. Άλλα η άρνησις της μητέρας της ήταν κατηγορηματική αυτή τη φορά.

Ωστόσο η ανάγκη την έκαμε να υποχωρήσει. Και η Μαρλένε ενώθηκε με τα κορίτσια εκείνα που περιμέναν κάθε πρωί κατά εκατοντάδες, το άνοιγμα των σκουιντιών της «Ούφας».

Πολλές φορές, όταν τους έτελείωναν τα χρήματα, η χήρα του ύπολοχαγου επέβαινε μύριες στερήσεις για να μη λείψει τίποτα στην κόρη της. Και το αποτέλεσμα αυτών των στερήσεων δεν άργησε να φανεί: η μητέρα αρρώστησε και η Μαρλένε αναγκάστηκε να καταφύγει σ' έναν πρώην συνάδελφο του πατέρα της που έκανε τον γιατρό. Και αυτός της είπε καθαρά πως η μητέρα της υπέφερε από παντός είδους στερήσεις.

Για να σώσει τη μητέρα της, που αδυνατούσε καθημερινώς περισσότερο, η Μαρλένε άσπασε αμέσως το βιολί της. Ήταν ένα βιολί μεγάλης αξίας, που της είχε αγοράσει ο πατέρας της την εποχή της εφημερίας και το μόνο ένδοξο που της έμενε απ' αυτόν. Το ίδιο βράδυ, λοιπόν, έπλεγε κι έβαλε το βιολί της ενέχυρο. Και στη μητέρα της είπε ότι τα χρήματα αυτά τα πήρε ως προκαταβολή από έναν θιασάρχη που την είχε προσλάβει.

Ένα βράδυ, η Μαρλένε, είδε τη μητέρα της κλαμένη: είχε αντιληφθεί την εξαφάνισή του βιολιού, που αποτελούσε ένα οικογενειακό κειμήλιο. Η νέα έπροσπάθησε τότε να την καθησυχάσει, λέγοντας της ότι ο γιατρός είδε το βιολί και τόχε ζητήσει δανεικό γιατί ήταν βιολιστής και είχε επιτιμήσει την αξία του. Σε λίγες μέρες θα το επέστρεφε. Έν τώ μεταξύ η Μαρλένε έπλεγε στο γιατρό και του είπε όλα τα καθέκαστα, παρακαλώντας τον να πει ότι το

έχει αυτός το βιολί. Ο γιατρός την άκουσε με θαυμασμό και της είπε:

—Μην ανησυχείτε και θα τα διορθώσω εγώ. Μόνον θα ήθελα και την απόδειξη του ένεχυροδανειστηρίου, γιατί μπορεί να την ανακαλύψει η μητέρα σας.

Η Μαρλένε δεν υπακούθηκε τίποτα και του έδωσε την απόδειξη. Και το βράδυ, όταν επέστρεψε στο σπίτι, βρήκε το βιολί στη θέση του.

Ακολούθησε μια περίοδος φτώχειας και απογοητεύσεων. Η Μαρλένε αναγκάστηκε πάλι να ένεχυριάσει το βιολί της. Τέλος, την προσέλαβαν σ' ένα λαϊκό θέατρο. Ο βοηθός του διευθυντού ανέλαβε να βρει μια νέα με αριστοκρατικό παρουσιαστικό, ανέκλινσε την Μαρλένε Ντήτριχ και της έδωσε έναν ρόλο για τον οποίο θα κέρδιζε σε μια βραδιά περισσότερα από όσα κέρδιζε όλη την εβδομάδα.

Έπειτα προσελήφθη από μια κινηματογραφική εταιρία για μια σκηνή μονάχα. Και έπειτα έλειπε μια κυρία που έπρόκειτο να παίξει έναν δευτερεύοντα ρόλο, η Μαρλένε έπρότεινε την μητέρα της. Δεν της το είπε όμως. Μόνο την παρακάλεσε να την συνοδεύσει ως το στούντιο, όπως έκανε πολλές φορές. Την έβαλε να καθήσει κάπου εκεί κοντά της και όταν έτελείωσε το γύρισμα της ταινίας, η μητέρα της Μαρλένε, που είχε διατηρήσει στην εμφάνισή του άγέρωχο ύφος της καλής εποχής, είχε παίξει το ρόλο της χωρίς να το καταλάβει.

Σε λίγον καιρό η Μαρλένε παντρεύτηκε τον βοηθό του διευθυντού της που την έβόηθησε να αρχίσει την νέα σταδιοδρομία της. Επέγρασαν έξη μήνες. Ο Μάξ Ράιγγχαρτ, που δεν θυμόταν πια ότι την είχε μαθήτρια, της έδωσε έναν δευτερεύοντα ρόλο σε μιαν όπερέττα. Και έτραγουδισε τόσο καλά η Μαρλένε, ώστε σε λίγον καιρό οι δίσκοι με το τραγούδι της κατέκλυσαν όλη την Γερμανία.

Μετά μιαν εβδομάδα, η Μαρλένε είχε προσληφθεί από μιαν αμερικανική εταιρία που της έδωσε πρωτεύοντα ρόλο σε μια ταινία. Αυτή ήταν η πρώτη εμφάνισή της πρό του αμερικανικού κοινού.

Όταν επέστρεψε στο Βερολίνο, έπαιξε σε μια ταινία παρμένη από το έργο του Μπέρναρ Σω «Αταίριαστος γάμος», που έμεγάλωσε ακόμα πιο πολύ τη φήμη της. Κι έπειτα έπαιξε σε μιαν άλλη ταινία, υπό την διεύθυνση του Μωρίς Τουρνέ, που είναι ένας από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες του Χόλλυγουντ. Και από τότε η Μαρλένε εξακολούθησε να ανεβαίνει στο λαμπρότατο κινηματογραφικό στερέωμα, όπου ακόμη μεσουρανάει.

Πολλές φορές για να ξεφύγει από το περιβάλλον του Χόλλυγουντ, η Μαρλένε παίξει το περίφημο έκείνο βιολί, που το κρατεί σαν φυλαχτό κοντά της. Και δεν ξεχνάει, ότι το μουσικό αυτό όργανο ήταν ο καλύτερος σύντροφός της κατά τις πιο δύσκολες ώρες της ζωής της.

Νέα από το Χόλλυγουντ

Τα στούντιο της Ράντιο Πίκτσερς έτοιμάζουν το αριστούργημα του Βίκι. Ουγκό Παναγία των Παρισίων. Ένα πολύ μεγάλο ποσό, μεγαλύτερο και από εκείνο του «Γκάνγκνα Ντίν» ένεκρίθη από το συμβούλιο της Εταιρίας. Σκηνοθέτης, Ιστορικοί, τεχνικοί, φιλολογικοί σύμβουλοι, αρχιτέκτονες, ράπτες κλπ. εργάζονται συνεχώς για την προετοιμασία του σίλμ.

Τελευταίως το Χόλλυγουντ χαρακτηρίστηκε ως η πιο εκκεντρική πόλις του κόσμου, έπειδή έθελαν άφθονη μπριζαντίνη στο τραπέζι... μουσαρίαν! Και όμως οι περισσότερες έκαμαν αναγκάσει μια τέτοια «τουαλέτα». Πρό μηνών ο σκηνοθέτης Τζεν Ράιτ είχε πάει στο Κάνσας για να γυρίσει μερικές έξωτερικές σκηνές της ταινίας «Είμαι απ' το Μισσορι».

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΕΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΠΟΡΤΡΑΙΤΩΝ

Αυτοί που Έφτιαξαν Τον Κόσμο

Τα κομφορ και οι απολαύσεις της σύγχρονης ζωής καθώς και η ύποσχε σчасиs για μια καλύτερη Αύριο βασίζονται σε μερικές βασικές εφευρέσεις. Παραθέτουμε την Ιστορία μιας απ' αυτές:

Ο ΧΑΛΥΨ

ΧΑΛΥΒΑ; Μη μου μιλάτε για τον χάλυβα και μη μου αναφέρετε για αυτόν τον Μπέσεμερ! Είναι ένας άπατεώνας. Εμείς νομίσουμε πως η μέθοδος του είναι εν τάξει, αλλά το αποτέλεσμα μας απέδειξε το αντίθετο. Έγώ έπιμνω στον σίδηρο.

Αυτά είπε για τον χάλυβα ο πρόεδρος της ενώσεως των μεγάλων σιδηροβιομηχανών της Αγγλίας. Είχαν κάμει ένα συμβόλαιο με τον εφευρέτη του Μπέσεμερ, διά του οποίου είχαν το δικαίωμα να χρησιμοποιήσουν την μέθοδό του για την κατασκευή χάλυβος, και τον έπληρωσαν βασιλικά για αυτό, όποτε ανεκάλυψαν ότι με την μέθοδό του δεν έπετύγχαναν τίποτε. Αυτό τους έξωργισε υπερβολικά.

Όπως ήταν έπόμενο, ο Μπέσεμερ περιπλάκησε σε φασαρίες, αλλά δεν νίκηθηκε. Επίστευε ότι είχε λύσει το μυστικό του χάλυβος, ένα μυστικό που πρ-γματι έβριζε γιατί κάποτε έπρεπε να αποκλυφθή το μυστικό αυτό για να αναπτυχθή ο πολιτισμός διά της βιομηχανίας.

Ός την εποχή εκείνη ο άνθρωπος εργαζόταν μόνο με τον σίδηρο. Έσυσσώρευε το μέταλλο μεσα με μιαν οψικάμνο με άνθρακα στο επάνω μέρος, έπροσθετε αρκετή ποσότητα ασβέστου, για να ρευστοποιήση εύκολα το μέταλλο, και έτσι το μέταλλο, ως θερύτερο, κατέβαινε

στον πυθμένα. Μ' αυτόν, εν δόλγους, τον τρόπο γινόταν το χύσιμο του σιδήρου. Ήταν εύθραυστος. Ήταν δυνατή η διάλυσίς του, όχι όμως και η συγκόλλησίς του ή η έπεξεργασία του.

Οι καινούργιες μηχανές των εργοστασίων και των μεταφορικών μέσων χρειάζονταν τον χάλυβα, που θριασκόταν στη μέση καταστασι μεταξύ του χυσίματος και της έπεξεργασίας του σιδήρου. Ο χάλυψις μπόρουσε να γίνει μαλακός ή σκληρός, αναλόγως της ποσότητος του άνθρακος, το άνακάτεμα τον έκανε σκληρό και έλαστικό συγχρόνως και ήταν μεγάλης άντοχής. Οι άνθρωποι τα έξεραν όλα αυτά, αλλά δεν μπορούσαν να άνακαλύψουν το μυστικό της κατασκευής του χάλυβος. Χρειάζονταν έβδομάδες ολόκληρες για να κατασκευασθή μια μικρή ποσότης και για αυτό ήταν πολύ ακριβός. Το μεγάλο χρονικό διάστημα που χρειαζόταν για την κατασκευή του περιώριζε την χρησιμοποίησίς του.

Θα ήταν πραγματικά ύπεροχο αν κατόρθωνε κανείς να βρή έναν τρόπο με τον οποίον θα άπληλασε τον σίδηρο από τις ξένες ουσίες που περιείχε για να μπόρουσε να ριχνόταν στο έμποριο, το βιομηχανικό αυτό θαύμα.

Και με τη λύσι του προβλήματος ακριβώς αυτού ασχολήθηκε το εφευρετικό μυαλό του Μπέσεμερ.

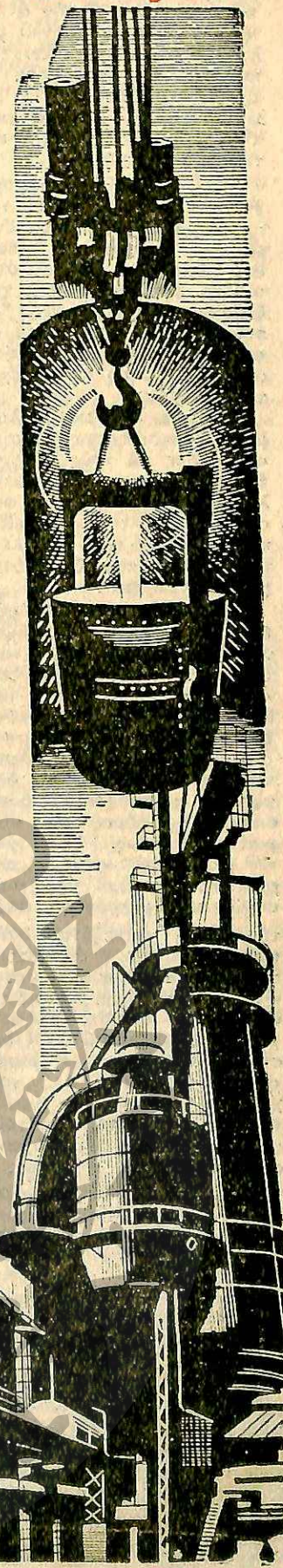
Γιός Γάλλου μηχανικού.

ΑΝΔΡΙ

ΜΠΕΣΕΜΕΡ

γεννήθηκε στην "Αγγλία το 1810 και είχε εφεύρει ήδη μιά ειδική για τα ταχυδρομεία μηχανή, που την υιοθέτησε το Κράτος. "Ο Κριμαϊκός πόλεμος τον έκανε να σκεφθεί την ανάγκη παραγωγής φθηνού χαλυβός για την κατασκευή πυροβόλων. "Επεδόθηκε όμως στη μελέτη της μεταλλουργίας και άρχισε τις έρευνές του για την κατασκευή χαλυβός.

"Υστερα από πειράματα έτών, βρήκε το κλειδί του προβλήματος. "Ήταν ένα ειδικό χωνευτήριο, μέσα στο οποίο ο αέρας ανανεούτο διαρκώς κατά την διάρκεια της καύσεως. "Ετσι το χωνευτήριο αυτό άφαιρούσε τις ακαθαρσίες από τον σίδηρο και παρήγε τον χαλυβό.

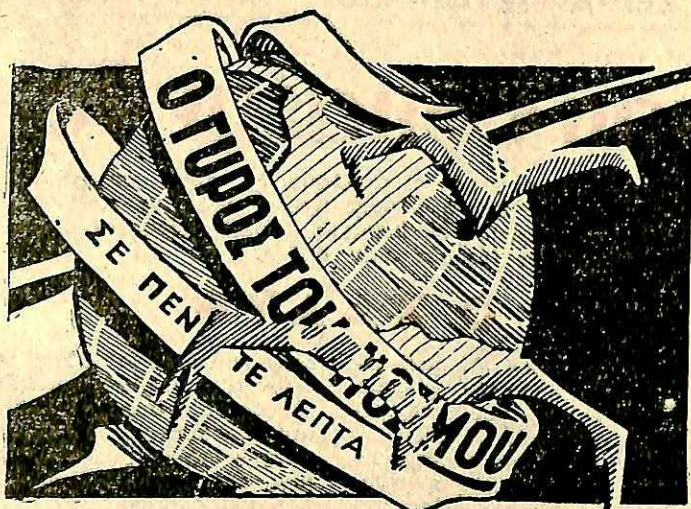
"Εβγαλε άμέσως δίπλωμα εύρεσιτεχνίας, έκαμε συμφωνίες με τους σιδηροβιομηχανούς, για να καταλήξει όμως σε μεγάλες φασαρίες μαζί τους. Το ειδικό χωνευτήριο του δεν λειτουργούσε όπως ο Μπέσεμερ ισχυριζόταν.

Βιάσθηκε πάρα πολύ καθώς και οι σιδηροβιομηχανοί. Χρειάζονταν και ένας άλλος τεχνικός, για να δώσει πρακτική αξία στη μέθοδο του: ένας χημικός. Γιατί ένας χημικός θα μπορούσε να του πει ότι το μεταλλεύμα του σιδήρου δεν περιέχει πάντοτε την ίδια ποσότητα φωσφόρου και πυριτικού άλατος. "Ένα μεταλλεύμα με μεγάλη περιεκτικότητα από την μία ουσία και μικρότερη από την άλλη, χρειαζόταν διάφορη ποσότητα ασθέστου για να ρευστοποιηθεί στο σημείο που έπρεπε, από ένα άλλο με αντίστροφη περιεκτικότητα ουσιών. Οι δε σιδηροβιομηχανοί, ενήργησαν κι' αυτοί έτσι, στην τύχη. Δεν υπελόγησαν όπως έπρεπε τις αναλογίες του μίγματος, και απέτυχαν στην παραγωγή χαλυβός.

"Αργότερα ο Μπέσεμερ βρήκε την αιτία της αποτυχίας: Αυτός στο πείραμά του είχε χρησιμοποιήσει μεταλλεύμα με μικρή περιεκτικότητα φωσφόρου, ενώ στο μεταλλεύμα των σιδηροβιομηχανών συνείχανε έντελως το αντίθετο.

"Αλλά οι σιδηροβιομηχανοί δεν τον άκουγαν πιά. Είχαν χάσει τα λεπτά τους στην πρώτη προσπάθειά τους να εφαρμόσουν τη μέθοδο του Μπέσεμερ και τώρα πιά τον θεωρούσαν ως αγύρτη.

"Ο Μπέσεμερ επεδόθη τότε μόνος του στην κατασκευή χαλυβός. "Η έσοδειά

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΥΡΑΝΟΕΥΣΤΕΣ

Δέν είναι "Αμερικανοί, αλλά έβρισκονταν και οι τρεις στην "Αμερική, όπου τους έτράβηξε ο μεγάλος μαγνήτης της "Εκθέσεως της Ν. "Υόρκης. Και φημίζονται, φυσικά, ως οι ψηλλότεροι άνθρωποι του κόσμου.

"Ο πρώτος είναι ο γίγας Τζάκ "Ηρλ, που έχει προσληφθεί τελευταίως από ένα αμερικανικόν τσίρκο και περιφέρεται διαρκώς στους δρόμους της Ν. "Υόρκης χάριν διαφήμισεως. Το ύψος του φθάνει τα δύο μέτρα και 80 εκατοστά, αλλά ζυγίζει μόνον διακόσια κιλά, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι είναι πολύ ελαφρός ανάλογως του ύψους του. "Ο δεύτερος είναι ο Ροβέρτος Βάντλουου, από το "Ιλλινόις, που συνεπλήρωσε τελευταίως το είκοστόν πρώτον έτος της ηλικίας του και επί τη ευκαιρία αυτή έρραψε νέο κοστούμι. Για να του πάρη όμως μέτρα ο ράφτης του αναγκάστηκε ν' άνεβη σε μιά καρέκλα, γιατί ο πελάτης του είχε δύο μέτρα και 50 εκατοστά. Και το σκακάκι που του έφτιαξε μπο-

του υπήρξε πλούσια και μπόρεσε να τον δώσει στο εμπόριο σε φθινότερη τιμή από τους ανταγωνιστάς του. Τα φράγματα έπεσαν τότε μονομιάς και η εποχή του χαλυβός άρχισε ν' ανατέλλει. "Από τότε ο χαλυσ διαρκώς εξαπλώνεται και αντικαθιστά όλα τα άλλα μέταλλα.

Το 1908 ο κόσμος χρησιμοποίησε 16 εκατομμύρια τόννους χαλυβός. Τριάντα χρόνια αργότερα το ποσόν αυτό έφθασε τα 120 εκατομμύρια. Αύριο θα υποβούν τα 250 ή και τα 500 ακόμη εκατομμύρια. "Ο χαλυσ έγινε πιά απαραίτητος στην καθόλου βιομηχανία.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΣΤΟΛΟΙ

Εως τώρα κανένας ιδιώτης δεν έσκέφτηκε να γίνει κάτοχος ενός πραγματικού στόλου από πολεμικά σκάφη. Και όμως δεν υπάρχει τίποτε το ευκολότερο, άρκει να έχει κανείς τα απαιτούμενα χρήματα. Πράγματι, σε διάφορες χώρες του κόσμου έκποιούνται συχνά σε πλειστηριασμό πολεμικά σκάφη, ή τα οποία θα μπορούσε να κατασκευάση κανείς ένα μικρόν στόλο από ένα καταδρομικό, μερικά πορπιλλοδόλα και ένα - δύο υποβρύχια. "Εννοείται, ότι τα σκάφη αυτά είναι παλαιά και πωλούνται προς διάλυσιν. Τουτό όμως δεν έμποδίζει καθόλου τον άγοραστήν τους να τα διατηρήσι για να έχει την απτή κατόχην του ένα στόλον, έστω και με παρωπλισμένα σκάφη.

ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΜΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑΝ

Βρισκόμαστε στην "Αμερική και ακριβώς στην "Εκθεση της Ν. "Υόρκης, απ' όπου δεν μπορούσαν βέβαια να λείψουν τα πιά συναρπαστικά θεάματα. Και το πιά συναρπαστικό απ' όλα, το πιά ενδιαφέρον και ανατριχιαστικό είναι η έκτέλεσι ενός καταδίκου με την ηλεκτρική καρέκλα.

Οι έκτελέσεις αυτές γίνονται, καθώς ξέρετε, σ' ένα κελλί των φυλακών του Σίγκ - Σίγκ επί παρουσίας μόνον των αντιπροσώπων του νόμου και κανενός προνομίουχου δημοσιογράφου. Το κοινόν άγνωστώς ακριβώς γίνεται μιά τέτοια έκτέλεσι. Για την ίκανοποίησιν λοιπόν της περιέργειας του, όσον νοσηρή και αν είναι, σκέφθηκαν να κάμουν μιάν αναπαράστασιν των έκτελέσεων αυτών. "Ένας νέος από την Βοστώνη προσέφερε να κάνει τον κατάδικον και κάθεται εις την ηλεκτρικήν καρέκλαν τουλάχιστον έκατό φορές την ημέρα. Και δεν λείπει παρά μονάχα το ρεύμα για να γίνει αληθινή η έκτέλεσις. Μιμείται όμως τόσο καλά όλες τις κινήσεις των πραγματικών μελλοθανάτων, ώστε το κοινόν που παρακολουθεί δεν μπορεί να κρίνει τον τρόπο του, μπροστά στο ανατριχιαστικό έκτείνω θέαμα.

ΠΟΔΗΛΑΤΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΣΥΝΩΣΤΙΣΜΟ

Τα περιεργότερα ποδήλατα απ' όσα έχουν κατασκευασθή ως τώρα τα είδαν τελευταίως οι Λονδρέζοι επ' ευκαιρία ενός συνεδρίου παλαιών ποδηλά-

των, που συνήλθε στην αγγλική πρωτεύουσα. Και δεν ήταν παλαιά ποδήλατα, απ' τα πρώτα που κατασκευάσθηκαν, αλλά φτιαγμένα έπίτηδες τώρα για σκοπούς καθαρώς διαφημιστικούς.

"Εν πρώτοις ήταν ένα πολύ ψηλό ποδήλατο, εις το όποιον ο ποδηλάτης, σκαρφαλωμένος σε ύψος δύο μέτρων, έκανε άπελπισμένες προσπάθειες για να κρατήσει την ισορροπία του. Και διπλά, ένα άλλο διπλό ποδήλατο, πολύ μικρότερο απ' τα παιδικά, όπου ένα άνδρόν, είχαν κυριολεκτικώς κούλουριασθή και με δυσκολία κουνούσαν τα πόδια τους. "Εννοείται, ότι στο πέραςμα αυτών των δύο ποδηλάτων μαζευόταν άπειρος κόσμος, τόσο που η αστυνομία τους άπηγόρευσε να περνούν από τους κεντρικούς δρόμους για την αποφυγή συνωστισμού.

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ ΕΝΟΣ ΓΟΡΙΛΑ

Ενας γορίλας, την περασμένη Δευτέρα, έφερε πρωτοφανή άναστατώσιν στο γαλλικό λιμάνι της Δουγκέρκης. Σ' αυτό το λιμάνι είχε άράξει για λίγες ώρες ένα φορτηγόν πού, μεταξύ των άλλων, μετέφερε και καμμία διακοσμήσιν στην άφορα ζωά για τον Ζωολογικόν κήπο του "Αμβούργου. "Επρόκειτο λοιπόν να σηκώσει την άγκυρα το πλοίο, όταν ένας φύλακας άντελήθη ότι είχε δραπετεύσει ένας πελώριος γορίλας.

"Η άναχώρησις του πλοίου άνεβλήθη και οι ναύτες με τους φύλακες των ζώων και άλλους έργατες του λιμανιού, όπλισμένοι με πιστόλια, μαχαίρια, σκοινιά και ό,τι άλλο βρήκαν πρόχειρο για να αιχμαλωτίσουν

τον δραπετήν, έβγήκαν εις άναζήτησιν του. Πουθενά όμως ο γορίλας. Τέλος, έπειτα από πολλές έρευνες, τον άνεκάλυσαν πίσω από κάτι θαρέλια, άναίσθητον από το μεθύσι.

"Ο γορίλας είχε σπάσει ένα από τα θαρέλια αυτά που είχαν κρασί και ήπιε τόσο πολύ πού... άποκτηνθηκε από το μεθύσι. "Όταν τον έδεσαν δεν μπόρεσε να φέρη την παραμικρή αντίστασι και τον έφόρτωσαν σ' ένα καροτσάκι για να τον μεταφέρουν πάλι στο πλοίο.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΛΑΘΟΣ

Ενα λάθος, ή μάλλον μιά άπρόσεξις, έστοιχισε την ζωή σε πέντε έργατες, την περασμένην έβδομάδα, στη Γάνδη του Βελγίου. Στο κέντρο της πόλεως είχαν στήσει ένα μεγάλο ίκρίωμα, προκειμένου να κατεδαφίσουν μιά πολυκατοικία. Στην κορυφή του ίκριώματος πέντε έργατες ήταν κρεμασμένοι σε μιά πλάτ - φόρμ και ένας απ' αυτούς έδούλευε με δρυγόνον για να κολλήσει δύο σιδηροδοκούς. Χωρίς όμως να το καταλάβη, ή φλόγα του δρυγόνου έκαψε ένα από τα συρματάχονα που συγκρατούσαν την πλάτ - φόρμ και οι πέντε έργατες θρέθηκαν στο κενόν. Μονάχα ένας υπερδύθηκε στην σκαλοσιά που του έκοψε την ταχύτητα της πτώσεως κι' έτσι έτραυματίστηκε μο-νάχα, αλλά σοβαρώς. Οι άλλοι τέσσαρες σκοτώθηκαν επί τόπου, άφου είχαν πέσει από ύψος είκοσιδύο μέτρων.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΟΛΑΣΙΣ

Φαίνεται πως είναι γραφτό κάθε φορά που ιδρύεται ένας έπίγειος παράδεισος, να μεταβάλλε-

ται όστερα από λίγον καιρό σε κόλασι, και πάντα εξ αιτίας μιάς Εύας. Δέν έννοούμε βέβαια το έπεισόδιο της Γραφής, άλλ' από τότε τέτοιου είδους έπεισόδια έχουν γίνει πολλά. "Ακούστε το τελευταίο.

"Ένας "Αγγλος, κάποιος "Αρθούρος Ρίτσαριντον, που έπέρασε όλη τη ζωή του κυνηγώντας άγρια θηρία, άπεφάσισε τέλος να έγκυ-ταλείψη το επικίνδυνο αυτό επάγγελμα και να ζήσει εις ένα μεγάλο κτήμα το όποιον είχε μεταβάλει σε σασατόν έπίγειον παράδεισον. Προτού όμως κλειστή έκει μέσα έφρόντισε πρώτα να παντρευτή, και πήρε μιά γυναίκα κατά είκοσι χρόνια μικρότερήν του. "Αλλά ή ευτυχία του αυτή δεν έκράτησε πολύ. Μιά μέρα τους θρήκαν και τους δύο σκοτωμένους. "Ο άντρας είχε σκοτώσει την γυναίκα του κι' έπειτα αυτοκτόνησε με το όπλο που έκυνηγούσε κάποτε τα θηρία. Σ' ένα γράμμα που άφησε, έλεγε ότι το έκαμε αυτό έπειδή ο έπίγειος παράδεισος είχε μεταβληθή σε κόλασι, εξ αιτίας της γυναίκας του.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑ

Στην "Αγγλία ισχύει μιά αστυνομική διάταξις που άπαγορεύει την μεταφοράν ζώων με τα έπιθα-ταξίς αυτή έγινεν αϊτία να διακοπή επί τρία τέταρτα της ώρας ή συγκοινωνία μεταξύ της Γεφύρας των "Ιπποτών και του Χάυδ Πάρκ, στο Λονδίον, εξ αιτίας μιάς κυρίας που άνέθηκε στο λεωφορείο κρατώντας στην άγκυλιά ένα σκυλάκι.

"Όταν την είδε ο εισπράτωρ την παρακάλεσε να κατέβη. "Εκείνη όμως άνήχηκε, λέγοντας ότι το σκυλά-

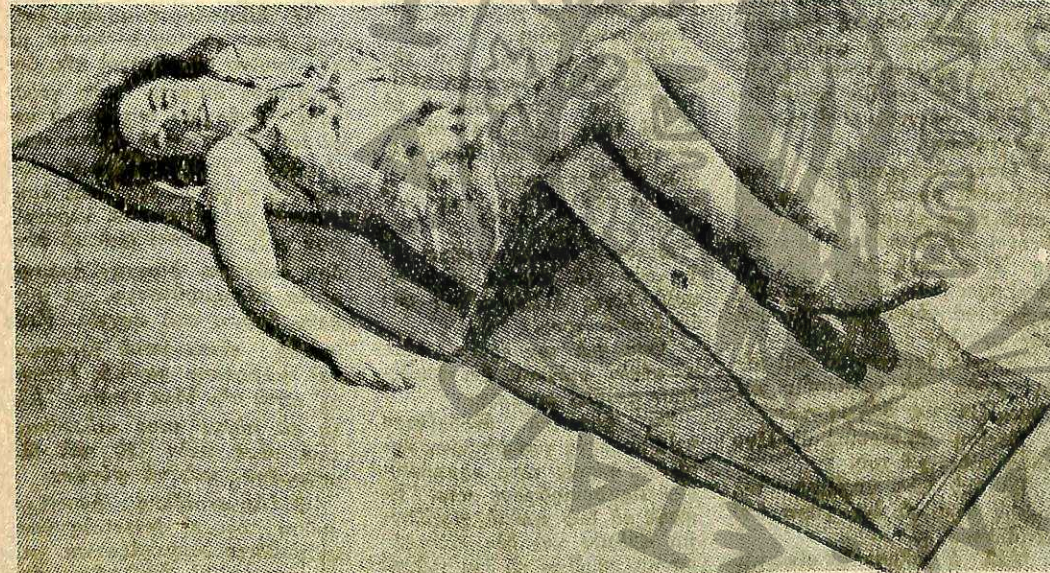
κι της ήταν πολύ καθαρότερο από μερικούς άλλους έπιβάτες και ότι ο κανονισμός αυτός δεν έπρεπε να εφαρμόσθι άφου έγινε από άνθρωπούς που είχαν προκατάληψιν εναντίον των ζώων. Μπροστά στο πείσμα αυτό της κυρίας ο οδηγός άνήχηκε να προχωρήσι. "Εκάλεσαν έναν άστυφύλακα, που ύποσχέθηκε στην κυρία να μη την πιά στο πταίσμα, όπως είχε δικαίωμα, αν έκατέβαινε άμέσως. "Εκείνη όμως άρπάχτηκε από ένα κάθισμα και δέν έννοούσε να το κουνήσι. "Εν πώ μεταξύ μαζεύτηκε κόσμος που χωρίστηκε σε δύο μερίδες, υπέρ και κατά της κυρίας, ή οποία τέλος ώδηγήθη εις διακοπή της στο πταίσμα, όπου έτιμωρήθηκε με αρκετά μεγάλο πρόστιμο, άφου εξ αιτίας της είχε διακοπή επί τώσην ώρα ή κυκλοφορία.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΤΣΙΓΚΟΥΝΙΑΣ

Εγραψαν οι έφημερίδες για τον "Αλμπερτ Γκραίηβ, όταν απέθανε και τον έχαρακτήρισαν ως τον μεγαλύτερον τσιγκούνην του κόσμου, έπειδή ζούσε με μεγάλες στερήσεις και άφησε μιά κολοσσία περιουσία. Το ρεκόρ όμως αυτό της τσιγκουνιάς φαίνεται πως το το πήρε κάποιος "Ολίβερ Κλάους, ένας αλήτης που ζή στο Κεϊπτάουν της Ν. "Αμερικής.

"Ο Κλάους, που έγύριζε όλη την ημέρα ζητιανεύοντας, συνελήθη από την αστυνομία που ήθελε να τον στείλν σ' ένα άσυλο, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του ότι είναι ικανός. Χρήση μόνο του χωρίς να ζητιανεύη. Τότε του έκαμαν σωματικήν έρευναν και του βρήκαν απάνω του βιβλιάριο καταθέσεων σε διάφορες Τράπεζες, για ένα συνολικό ποσόν τριάντα εκατομμυρίων λιρών. "Επίσης δε και μιά διαθήκη με την οποία άφήνει την κολοσσίαν αυτήν περιουσίαν του στο κράτος.

"Η αστυνομία θέλησε φυσικά να έξακριβώσει από ποδ προέρχεται ή τεραστία αυτή περιουσία και έμαθε ότι ο Κλάους ήταν κάποτε χρωσθήρης και είχε άνακαλώσει πολλά νέα χρυσόρυχία, τα οποία εξεμετάλλευσεν ο ίδιος, μη θέλοντας να συνεταιρισθί με κανέναν από δυσπιστία. Και όμως, ο άνθρωπος αυτός ήταν άστεγος και έζητιάνευε για να ζήσει.

Το τερπνόν μετά του ωφελίμου. Οι κανόνες της υγιεινής έπιβάλλουν κατά την ήλιοθεραπεία μιάν ώριμην στάσι σώματος. Την στάσι αυτή την κανονίζουν αυτόματα ειδικά άνάλογα τα οποία κατασκευάζουν σύμφωνα με τις οδηγίες των ιατρών τα τεχνικά ιατρικά έργαστήρια. "Η εικόν μας παριστά ένα τέτοιο άνάλογον ήλιοθεραπείας.

Τὰ κοκόρια

Τὰ κοκόρια, στὴ γλῶσσά τοῦ ἔρωτος, συμβολίζουν τοὺς κατακτητὰς. Εἶναι ἀκούραστα καὶ τὸ ἐρωτικό τους πάθος εἶναι ἀνεξάντλητο.

Τὸ χαρῆμι τους ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλές κόττες.

Ἄλλ' ἐδῶ βρίσκεται ἡ διαφορὰ πὺν τὰ κάνει νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Δὲν ἔχουν προτιμήσεις. Φέρονται πρὸς ὅλες, εἴτε νέες εἶναι, εἴτε καὶ γρηῃς ἀκόμη, μὲ ἰσότητα καὶ δικαιοσύνη.

Ὁ κόκορας ἔχει συγγρόνως τὸ συναίσθημα ὅτι εἶναι ὁ προστάτης καὶ ὁ ὁδηγὸς τῶν.

Αὐτὸς πρῶτος θὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ κοττέτσι δταν ξημερώσῃ καὶ αὐτὸς τὸ βράδυ θὰ τὶς ὁδηγήσῃ καὶ πάλι γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἄν καμμιά παραπλανηθῇ, τρέχει νὰ τὴν βοῇ. Καὶ ἂν τυχὸν τὶς ἀπειλήσῃ κανένας κίνδυνος, τὶς ὑπερασπίζεται μὲ ἡρωισμό καὶ αὐτοθυσία.

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ δὲν ἔχει βάρος. Εἶνε ἐπιφανειακή καὶ στιγμιαία. Σβύνει ἀμέσως μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ πάθους.

Ἄλλοτε δὲν εἶνε σπάνιο τὸ φαινόμενο ἐνὸς κόκορος, ὁ ὁποῖος μοιράζει τὴν ἀγάπην τοῦ σὲ δύο καὶ τρεῖς κόττες διδοχικὰ μέσα σὲ διάστημα μερικῶν λεπτῶν τῆς ὥρας μόνον.

Ἡ ἀλλαγή αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ περαῖσῃ περισσότερο τὶς κόττες.

Ὁ κόκορας εἶνε ὅμως ὑπερήφανος γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Καὶ τινάζει ἀμέσως ἔπειτα τὰ φτερά του, καμαρίζοντας θριαμβευτικά. Εἶνε εὐχαριστημένος γιὰ τὸ ὑπακούουν καὶ δὲν τοῦ φέρουν ἀντίρρηση.

Ὅσο γιὰ τὶς κοκορομαχίες, ποὺ εἶνε τόσο συχνές, οἱ ἀφορμὲς τους δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν καμμιά σχέσιν μὲ τὸν ἔρωτα.

Οἱ χήνες

Εἶνε νόμος τῆς φύσεως, οἱ ἄρρενες νὰ εἶνε ἐπιθετικοί. Ἄλλὰ μὲ τὴ χήνα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Ἡ ἀρσενική δὲν δείχνει καμμιά πρωτοβουλία. Περιμένει νὰ τὴν φωνάξουν. Ἄλλὰ καὶ τότε πάλι δὲν σπεύδει.

Ἡ πρόσκλησις ἔρχεται συν-

ήθως ἀπὸ τὴ θηλυκή. Ἐπὶ ὧρα πολλή ξεσχίζει τὸν ἀέρα μὲ τὶς φωνές της καὶ στριφογυρίζει γύρω ἀπὸ τὴν ἀρσενική χήνα, ἀπλώνοντας τὰ φτερά της καὶ χοροπηδώντας γιὰ νὰ τὴν σαγηνεύσῃ.

Ἡ ἀρσενική ὅμως δὲν δίνει καμμιά προσοχή. Δὲν διαβάζεται καθόλου. Ἀφήνει τὴ θηλυκή νὰ ταλαιπωρηθῇ ἐπὶ ἀρετὴ ὧρα, ἕως ὅτου ἀποφασίσῃ νὰ πλησιάσῃ.

Ἀλλὰ καὶ τότε παραμένει ἔνας ψυχρὸς ἔραστής. Δὲν ἀνοίγει καθόλου τὸ στόμα του.

Ἀντιθέτως ἡ θηλυκή κτυπάει τὰ φτερά της καὶ ξεφωνίζει μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμιν. Δὲν ξέρει πὼς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴ χαρὰ της. Καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ ἐξακολουθεῖ ἀρετὴ ὧρα καὶ μετὰ τὶς ἐρωτικές περιπτώξεις.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀρσενική χήνα, παρ' ὅλη τὴν ψυχρότητά της, ἔχει πολλὰ φυσικά χαρίσματα, ποὺ τὴν κάνουν τόσο περιζήτητη. Γι' αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι τὴν εἶχαν ἀφιερῶσαι στὸν θεὸν Πρίαπον, προστάτην τῶν ἐραστῶν.

Τὰ γαλιὰ

Τὰ γαλιὰ ἔχουν ἀναπτύξει τὴ φιλαρέσκεια σ' ἕνα ὑπερτάτο βαθμὸν. Ἡ ἐπίδειξις φαίνεται πὼς ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερο σκοπὸ τῆς ζωῆς τους.

Ἄλλ' ἂς ἔλθωμε στοὺς ἔρωτες τους.

Ὁ γάλος ἀρχίζει νὰ κἀν βόλτες γύρω ἀπὸ τὴ γαλοπούλα. Ἀπλώνει τὰ φτερά του, τεντώνει τὸ λαιμὸ του καὶ τῆς δεικνύει μὲ μεγάλη ματαιοδοξία τὴν εὐμνησία καὶ τὰ χαρίσματά του.

Ὅταν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἀντίπαλοι κοντά, ἀπλώνει τὸ λαιμὸ πρὸς τὸ μέρος τους καὶ ἀφήνει μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ. Ἡ κραυγὴ αὐτὴ μοιάζει σὰν προειδοποίησις ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐνοχλήσουν καὶ σὰν ἀπειλή.

Ἐπειτα ξαναγυρίζει καὶ πάλι πρὸς τὴ γαλοπούλα καὶ συνεχίζει τὶς βόλτες του.

Ἐκείνη ἀκολουθεῖ σὲ λίγο τὸ παράδειμά του.

Τὰ δύο ζῶα γυρίζουν ἐπὶ πολλὴ ὥρα τὸ ἕνα γύρω ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἄλλ' ἡ γαλοπούλα εἶνε πιὸ ἀνυπόμονη. Βρίσκουν φαίνεται ὅτι τὸ παίγνιό αὐτὸ διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ ὅσον πρέπει.

Καί, σὲ μιὰ στιγμὴ, ἀπλώνει ὅλα τὰ φτερά της καὶ ὀρμᾷ ἐπάνω στὸ γάλο.

Τότε ἐκείνος σταματᾷ ἀμέσως τὶς βόλτες του καὶ σκεπάζει μὲ τὰ φτερά του τὸ σῶμα τῆς γαλοπούλας.

Τὰ παραδείσια πτηνὰ

Τὰ παραδείσια πτηνὰ εἶναι περισσότερο χορευτὰ. Καὶ αὐτὲς οἱ ἐρωτικές ἐκδηλώσεις τους εἶναι ἕνα εἶδος χοροῦ.

Φαίνεται ἐπίσης ὅτι ἔχουν μιὰ μεγάλη ιδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Τὸ πλούσιο πτέρωμά τους, ἡ μακρὰ οὐρά τους, τὸ γυαλιστερὸ βελούδο ποὺ σκεπάζει τὸ κεφάλι τους τὰ κάνουν πολλὴ ματαιόδοξα.

Περιβάλλον ἄλλωστε μὲ ἐξαιρετικές φροντίδες τὸν ἑαυτὸ τους. Λούζονται δύο φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ ἡ τουαλέττα τους διαρκεῖ πολλὴν ὥρα. Ἐξετάζουν προσεκτικὰ τὸ πτέρωμα καὶ τὴν οὐρά τους, ὅπως μιὰ μπαλαρίνα ἐξετάζει τὶς πτυχές τοῦ φορέματός της καὶ ἔπειτα κεντρίζονται μὲ τὸ ράμφος τους.

Ὅταν ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία, ποὺ γίνεται χωρὶς τὴν ἐλαχίστην βία, τελειώσῃ, κάνουν μερικὸς γύρους καὶ ἔπειτα ἀρχίζουν νὰ πετοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδί στὸ ἄλλο. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ξεφωνίζουν διαρκῶς, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴ χαρὰ καὶ τὴν αὐταρέσειά τους.

Ἄλλ' ἡ μέριμνα γιὰ τὴν τουαλέττα δὲν σταματᾷ ποτέ. Κάθε τόσο ἀνασηκώνουν τὰ φτερά τους καὶ τὰ ἐξετάζουν προσεκτικὰ, γιὰ νὰ ἴδουν μήπως ὑπάρχει καμμιά ἑλλειψίς, κανένα σφάλμα στὴν ἐμφάνισί τους.

Μόνον ἡ πεῖνα τὰ κάνει νὰ ξεχνοῦν γιὰ μερικὲς στιγμὲς, πολλὴ λίγες ἄλλωστε, τὴ φιλαρέσειά τους.

Ὅσο γιὰ τὸν ἔρωτα, οὔτε σ' αὐτὸν φαίνεται ὅτι ἀποδίδουν μεγάλη σημασία.

Τὰ ἀρσενικὰ ἀνεβαίνουν στὶς κορυφές τῶν δένδρων καὶ μὲ τὶς φωνές τους προσελκύουν τὶς συντρόφους τῶν. Ἐπειτα τὰ δύο πουλιὰ χωρίζονται ἀμέσως καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται καθόλου τὸ ἕνα γιὰ τὸ ἄλλο.

Οἱ παλαιοὶ φυσιοδίφαι ἐπίστευαν ὅτι τὰ παραδείσια πουλιὰ δὲν ἔχουν πόδια καὶ δτι

ἐπετοῦσαν ὅλο τὸν καιρὸ. Ἐφ' ὧς φαντάζοντο ἀκόμη ὅτι εὗρισκαν στὸν ἀέρα τὴν τροφή τους καὶ ὅτι τὰ ἀρσενικὰ εἶχαν μιὰ κοιλότητα στὰ ράχια, ὅπου τὰ θηλυκὰ ἐρχόνταν νὰ ἀποθέσουν τὰ αὐγά τους.

Ἄλλ' ἡ δοξασία αὕτη φαίνεται σήμερα τελείως σφαλερὴ. Τὰ παραδείσια πουλιὰ δὲν στεροῦνται ποδῶν. Τὰ χρησιμοποιοῦν ὅμως πολὺ λίγο γιὰ νὰ περπατήσουν, γιὰτὶ ὅλο τὸν καιρὸ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ στριφογυρίζουν καὶ νὰ χοροπηδοῦν.

Οἱ γερανοὶ

Οἱ γερανοὶ δὲν εἶναι λιγώτερο χορευτὰ ἀπὸ τὰ παραδείσια πτηνὰ. Ἄλλὰ μόνον οἱ ἀρσενικοί.

Τὸ ἐνδυμὰ τους δὲν εἶναι ἄλλωστε καθόλου ἀνδρικό: ἔνα φόρεμα γυρὶ - πέρλ, δύο λευκὲς τοῦφες πολλὴ λεπτῶν φτερῶν ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κεφαλοῦ τῶν, τὸ ὑπόλοιπο κορμὶ τους καλύπτεται ἀπὸ ἕνα ὀδυμαυρὸ στέρωμα, ποὺ ἔχει μιὰ ἐξαιρετικὴ στιλπνότητα. Ἐνα εἶδος γούνας ἀπὸ τὸ ἴδιο πτέρωμα κατεβαίνει ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ λαιμὸ τους. Τὰ πόδια τους, ποὺ εἶναι ἀρετὰ μακρὰ καὶ ἀνοικτοῦ χρώματος, φαίνονται σὰν νὰ εἶναι τυλιγμένα μέσα σὲ μεταξωτὲς κιάτσες.

Ὅλα αὐτὰ δίνουν στοὺς γερανούς μιὰ μεγάλη κομψότητα.

Τὸ βάδισμά τους εἶναι λεκτιστικὸ καὶ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα εἶδος ὑποκλίσεων, ποὺ γίνονται μὲ πολλὴ χάρι καὶ ἐπισημότητα.

Ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Πλούταρχος εἶχαν προσέξει αὐτὰ τὰ κάπως κομικὰ φερόμενα τῶν γερανῶν καὶ τὰ ἀναφέρουν.

Ὁ Ἀθηναῖος ἀναφέρει ἐπίσης ἕναν περίεργον τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον οἱ κνηγοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἐπιάναν τοὺς γερανούς. Ἐγείμιζαν δοχεῖα μὲ νερὸ καὶ ἔδρεχαν τὰ μάτια τους μ' αὐτό. Ἐπειτα ἀντικαθιστοῦσαν τὸ νερὸ μὲ ἱξὸν καὶ ἐπ' ἡγιναν παράμερα. Οἱ γερανοὶ, ποὺ τοὺς ἐβλεπαν ἀπὸ τὰ δένδρα ὀλόγυρα, ἔτρεχαν ἀμέσως μὸλις ἀπεμακρύνοντο, νὰ ριχθοῦν ἐπάνω στὰ δοχεῖα. Καί, ἐπειδὴ εἶναι πολλὴ μμητικὰ καὶ φιλάρεσκια πουλιὰ, ἔκαναν μ' αὐτὰ τὴν ἴδια κίνηση. Ἄλλὰ τὰ πόδια τους κολλοῦσαν τότε μέσα στὸν ἱξὸ καὶ δὲν μπορούσαν πιά νὰ φύγουν.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει ἐκὼς ὅτι οἱ ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις περιορίζονται στὸ νὰ χορεύῃ τὸ ἕνα γύρω ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀνατολήν, ὅταν οἱ ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις περιορίζονταν στὸ νὰ χορεύῃ τὸ ἕνα γύρω ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀνατολήν, ὅταν οἱ ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις περιορίζονταν στὸ νὰ χορεύῃ τὸ ἕνα γύρω ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀνατολήν, ὅταν οἱ ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις περιορίζονταν στὸ νὰ χορεύῃ τὸ ἕνα γύρω ἀπὸ τὸ ἄλλο.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ἡ γυναίκα

τὸ καλοκαίρι καὶ ἰδίως σὲ πολὺ κτυπητὰ χρώματα. Πρὸ πάντων θὰ παρουσιάσουν καὶ αὐτὲς ἰδιοτροπίες διάφορες στὶς ἀγκράφες τους.

Θὰ δοῦμε ἀγκράφες ἀπὸ δέρμα, ἀλλὰ χρώματος διαφορετικοῦ ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος τῆς ζώνης, ἐπίσης πολλές ἀγκράφες ἀπὸ «γιαλὰ»

ποὺ προσθέτουν τὴν ὁμορφὴν αὐτῶν τους.

Καὶ μιὰ ἐπὶ πλέον ἰδιοτροπία, ἕνα ἰδιορρυθμὸ εἰς σχῆμα ρολογίου, θὰ ἀποτελῇ τὴν ἀγκράφα τῆς ζώνης.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ μανδύλια,

Προσπαθούμε

Μιὰ ἀναγνώστριά μου γράφει αὐτὰ τὰ συμπονετικὰ λόγια: «Γερνῶ, ἀγαπητὴ μου φίλη, καὶ τὸ μόνον ποὺ συλλογίζομαι εἶναι μὴ τυχὸν καὶ παῦσω νὰ ἀρέσω στὸν ἄνδρα μου. Αἰσθάνομαι ὅτι βαθαίνω, ἡ ἐπιδεξιότητά μου δὲν εἶναι πᾶν πρὸς ἑμένα, τὰ μάτια μου χάνουν τὴν λαμπρότητά τους, κουράζομαι εὐκόλα καὶ ἐνῶ ἄλλοι ἐκασθάνουν σὲ καρέκλες, τώρα ἐπιδιώκω διαρκῶς πολυθρόνες καὶ πέφτω βαρετὰ ἐπάνω σ' αὐτές. Ὁ γιατρὸς μου λέει πὼς δὲν ἔχω τίποτε καὶ εἶναι τῆς ἡλικίας. Ἐτσι λοιπὸν πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφασι ὅτι ἐγέρασα καὶ νὰ σταυρώσω τὰ χέρια.»

Βεβαίως ὀχι, ἀγαπητὴ φίλη, μὴ ξεχνᾷτε ὅτι γεροῦν μόνον ὅσοι τὸ θέλουν καὶ ὅσοι τὸ πάρουν ἀπόφασι ὅτι ἐγέρασαν καὶ κάνουν ζωὴ γέρον ἀνθρώπου.

Δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε τὸν ἑαυτὸν σας νὰ παρῶνται ἀπὸ γοηρότητα. Προσπαθῆτε νὰ ἐργάζεσθε μέσα στὸ σπῆτι, νὰ περπατᾷτε κάθε μέρα καὶ νὰ κάνετε μερικὲς γυμναστικὲς ἀσκήσεις γιὰ τὶς κλειδώσεις σας. Οἱ ἀσκήσεις δὲν πρέπει νὰ εἶναι βίαιες καὶ ὅ' ἀρχίσετε βαρυνθῶν καὶ κατ' ὀλίγον γιὰ νὰ μὴ κουρασθῆτε ἂν δὲν ἐκάνετε ὡς τώρα γυμναστικὴν —καὶ βέβαια δὲν θὰ ἐκάνετε, ἀλλοιῶς δὲν θὰ αἰσθανόσασθε ὅπως αἰσθάνεσθε.

Ἐπειτα νὰ κάνετε μιὰ ζωὴ ὅσο τὸ δυνατόν εὐθυμῇ, νὰ μὴ πλήττετε, νὰ εἰσθε πάντα γελαστοὶ καὶ νὰ μὴ σκεπτεσθε διαρκῶς: «Ἐγέρασα». Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται νὰ μὴ σὰς βαρεθῇ ὁ ἄνδρας σας καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχετε ἂν σὰς βλέπῃ πάντοτε γελαστὴ καὶ εὐχαριστημένη. Κάνετε τὸ ψεύτικα στὴν ἀρχὴ καὶ θὰ σὰς γίνῃ συνήθεια, ὅταν σὰς γίνῃ συνήθεια θὰ δῆτε πὼς χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε θὰ αἰσθανθῆτε πιὸ νέα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦ καλλωπισμοῦ διαβάσατε τὸ σχετικὸ ἀρθράκι μου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μὸδα

ΤΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κύρια ἐξαρ-

τήματα τῆς γυναικείας τουαλέτας, ἀπάρχουν καὶ χίλια ἄλλα βοηθητικὰ, τρόπον τινὰ, ποὺ ἀκολουθοῦν καὶ αὐτὰ ἐκαστοτὴ τὴν κυριαρχοῦσα κατεῦθυνσι τῆς μόδας καὶ συντελοῦν στὴν γενικὴ κομψότητα τῆς γυναικείας ἐμφανίσεως.

Μεταξὺ αὐτῶν ἔχομε πρωτίστως τὴν γυναικεία τσάντα, τὴν δορυφόρο αὐτῆς τῆς γυναικείας, γιὰτὶ τῆς εἶναι πάντοτε ἀναπόσπαστη.

Πόσα μυστικὰ θὰ μπορούσε νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὸ γυναικεῖο αὐτὸ τσαντάκι, ἂν πρὸς στιγμὴν ἐλησμονούσαμε τὸν καθωσυρρεπισμὸν μᾶς καὶ ἐρρίχναμε ἐκεῖ ἕνα ἀδιάκριτο βλέμμα. Ἀμέσως ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ χαρακτῆρος τῆς κατόχου τοῦ θὰ μᾶς ἀποκαλύπτοντο. Ὅα πληροφοροῦμεθα τὸν βαθμὸ τῆς κοκεταρίας της, τὸν βαθμὸ τῆς σχολαστικότητός της, εἰς τὴν τάξιν, ἴσως ἴσως τὶς βλέψεις της στὴ ζωὴ... Ἀλλὰ ξεχαστήκαμε, δὲν πρέπει ἐδῶ νὰ μιλήσωμε γιὰ τὸ περιεχόμενον ἀλλὰ γιὰ τὴν ἔξω τὴν γυναικεία τσάντα.

Τὰ γυναικεῖα λοιπὸν σήμερα τσαντάκια εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἥττον ὀγκώδη καὶ ἰδίως αὐτὸ ποὺ οἱ Γάλλοι λένε «ασίφ».

Πρέπει δηλαδὴ γιὰ νὰ εἶναι κομψά, νὰ δίδουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ καλοεργασμένου ἀντικειμένου, ποὺ τὸ κάθε τι ποὺ ἐνὶ ἐπάνω του, ἔχει καὶ τὴν ἀξία του.

Ἐτσι στὰ «φερμουάρ» τους πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ καλὸ βαρὺ μέταλλο, οἱ ἀλυσίδες ποὺ κάποτε συμπληρώνουν τὸ «φερμουάρ» καὶ αὐτὲς τὸ ἴδιο, τὸ δέμα μὲ χρῶμα ἀνάλογο πρὸς τὸ σύνολον τῆς τουαλέτας, ἡ ἐντελὴς ἀντίθετος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ποιότητος ἐξαιρετικῆς. Ἀκόμη καὶ τὸ καλοναῖοι θὰ χρησιμοποιηθοῦν πολλὰ οἱ μαῦρες τσάντες ἰδίως ἀπὸ «νταίμ».

Στὰ «φερμουάρ» ἔξ ἑλλου βλέπει κανεὶς πολλὰς ἰδιοτροπίες, μενᾶς χροματιστὰς πέτρες ποὺ ἀποτελοῦν τὴν σούστα τοῦ «φερμουάρ», ἄλλοτε πάλι ἕνα εἶδος σὰν κινεζικὸ καπέλλο, ἄλλοτε ἕνα κεφάλι ξάου.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΕΣ ΖΩΝΕΣ

Οἱ ζώνες ἀπὸ δέρμα θὰ φορεθοῦν καὶ αὐτὲς πολὺ κατὰ

Δύο ἀπογευματινὰ σύνολα. Φορέματα ἀπὸ λεπτὸ μᾶλλινο μαρῆν. Μιὰ μπροντερὶ ἀπὸ βελόνες διακοσμῇ τὰ ἀμπεριῶν, τὰ μανίκια καὶ τὰ μπολερ ὁ. Τὰ γιανκαδάκια καὶ οἱ μπροντοῦρες τῆς φοῦστας ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτό.

που ή μόδα των μετέβαλε δ-
λες τις κυρίες σε όμορφες χω-
ριατοπούλες, ή μόδα τώρα
κλίνει υπέρ μιας άλλης ιδιο-
τροπίας ως κάλυμμα της κε-
φαλής.

Η κουκούλα ξεχάστηκε κι' α-
υτή να βασίλευσε, όχι βέβαια
ως συνέχεια κάποιου ή επανα-
φοριού, αλλά τελείως ανεξάρ-
τητη για να φοριέται όποτε
παρίσταται ανάγκη.

Η μόδα την κατέστησε απα-
ραίτητη για κάθε σπορ και ι-
δίως για το αυτοκίνητο, αλλά
έξαπτάται από το ύψος που
θα την αποτελέσει για να μετα-
βληθί και ως εξάρτημα άμπι-
γέ τουαλέτας. Έτσι έχουμε
κουκούλες από μάλλινο ύφασμα
ή πλεχτές, αλλά και κουκούλες
από άραχνόφρανο ύφασμα,
λαμέ, δαντέλλα, τουλί ή και
λεπτότατη βατίστα με θαλαν-
σιέν.

Ο καλλωπισμός

ΖΗΤΗΜΑ ΗΛΙΚΙΑΣ

Μιά γυναίκα που δεν είναι
πιά πρώτης νεότητας, πρέπει
να προσέχει πολύ το μακιγιάρ-
ισμά της: διότι αν εμφανίζε-
ται με πολύ κόκκινα μάγουλα
ή με χείλη βαμμένα υπέρ το
δέον όχι μόνο γελοιοποιείται,
αλλά και κερδίζει να τονίσει
εκείνα ακριβώς που θέλει να
κρύψει: την ηλικία της. Η έ-
πιδερις που δεν έχει πιά την
άνθηρότητα της νεότητας θέ-
λει κάποια κρέμα ειδική που
θα τοποθετηθί με τέχνη για να
κρατήσει πιο καλά την πούδρα
και το κόκκινο που θα είναι
πολύ διακριτικό. Θα χρωμα-
τίζονται πολύ απαλά τα μά-
γουλα και το χρώμα θα είναι
τέτοιο που να μην κάμνη εντύ-
πωση.

Τα μάτια δεν θα βάφονται
ποτέ, γιατί αυτό αγριεύει την
φυσιογνωμία, αλλά αυτό δεν
μας εμποδίζει να περάσουμε το
βουρτσάκι μας με λίγο μαύρο
επάνω στα ματωσίνορα βάρ-
τας μόνο τις τρίχες και όχι
τα βλέφαρα.

Το ίδιο κάνουμε και στα
φρύδια.

Κάτι που προσδίδει την ήλι-
κία, είναι οι ξαρές του λαι-
μού, αν δεν μπορούμε λοιπόν
να τις προλάβουμε με ειδικό
μασάζ και γυμναστική του
λαιμού ως μη δείχνουμε ποτέ
τον λαιμό μας και ως χρημι-
μοποιούμε κλειστά γιακάδα-
κια ή ένα βελούδο στόν λαιμό.

Τα χέρια επίσης θέλουν πε-
ριποίησι, διότι κι' αυτά ξα-
ρώνουν και δείχνουν την ή-
λικία.

Θεραπεία δεν υπάρχει για
τα ξαρωμένα χέρια, γι' αυτό
ας μη τ' αφήνουμε ποτέ να ξα-
ρώσουν με τακτική περιποίη-
σι όπως είπαμε άλλοτε.

Τέλος μην αφήνωμε όσο το
δυνατόν το σώμα μας να θα-
ρύνει και ως κάνουμε τακτικά
περίπατο και γυμναστική.

Η καλή συμπεριφορά

ΟΙ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΜΑΣ

Επικρατεί ή γνώμη ότι δ-
ταν καλή μία κυρία στο σπίτι
της πρέπει να καλή ανθρώπους
όχι μόνον της ίδιας κοινωνι-
κής τάξεως — αυτό είναι απα-
ραίτητον — αλλά και της α-
υτής διανοητικής δυνάμεως, της
αυτής μορφώσεως, της αυτής
κατά το δυνατόν νοστορίας.

Μόνο ή όμοιογένεια θα συν-
τελέσει στο να περάσουν λίγες
ώρες ευχάριστες οι καλεσμέ-
νοι της. Δεν πρέπει να έλθη-
νθώμε ως «σόνυμ», λέγοντας
αυτό, γιατί δεν το λέμε από
συναισθημό. Ένας άνθρωπος,
είτε άνδρας είτε γυναίκα μόν-
ον αν βρεθί με κάποιον με
τόν όποιον μπορεί να συνεν-
νοηθί θα εύχαριστηθί. Έπει-
τα αν μία κυρία βρεθί με κυ-
ρίες πιο πλούσιες θα στενοχω-
ρηθί, γιατί δεν θα είναι κα-
λοτυμένη σάν αυτές, δεν θα

φορηί φόρεμα ραμένο σε καλή
ράτσα όπως αυτές, δεν θα φο-
ρηί παπούτσια καμωμένα σε
καλόν παπουτσή, δεν θα έχη
καπέλλο μοντέλο κ.λπ. Όλα
αυτά θα την κάνουν να στενο-
χωριέται και να κάθεται σε
μιά γωνιά του σαλονιού σάν
περιφρονιμένη. Το ίδιο με
την μόρφωση, αν οι άλλες κυ-
ρίες μιλούν γαλλικά, αγγλικά,
γερμανικά και ή μία απ' αυ-
τές δεν ξέρει καμμία ξένη
γλώσσα είναι ευνόητον ότι θα
στενοχωρηθί και θα είναι
ντροπιασμένη. Να λοιπόν για
ποιο λόγο ή οικοδόσσοινα που
ξέρει να φερθί άποφεινεί να
ανακατεύη τους καλεσμένους
της και εν ανάγκη κάνει δυο
και τρεις προσκλησεις διάφο-
ρες για να εύχαριστηθί όλους.

Παρ' όλα αυτά κάποτε μπο-
ρούμε να κάμουμε και μερικές
εξαίρεσεις και να καλέσωμε
μερικά πρόσωπα άνδρους. Δη-
λαδή μπορούμε να καλέσωμε
μαζί με... κοινούς θνητούς
έναν διανοούμενον, έναν έπι-
στήμονα, έναν καλλιτέχνη. Ε-
ξυπακούεται όμως ότι στην
περίπτωσι αυτή το έκλεκτό αυ-
τό πρόσωπο συγκεντρώνει ό-
λων την προσοχή και την
φροντίδα και γύρω απ' αυτό
περιστρέφονται όλοι οι άλλοι.

Μιά κυρία στρατιωτικού της
όποιος ο σύζυγος έφθασε το
άξιωμα προσκαλεί πάντοτε ως
έξής: τον προσκαλεί το δι-
πλωματικών σώμα και όσους
υπουργούς έχει το θάρρος να
καλέσει με τας συζύγους των.
2ον προσκαλεί όλους τους ά-
νωτέρους αξιωματικούς και
όλους που κατέχουν σημα-
νούσας θέσεις με τας συζύ-
γους των και ή τρίτη πρόσκλη-
σις περιλαμβάνει τους στενούς
φίλους και φίλες το σπιτιού.
Έτσι όλοι ικανοποιούνται και
είναι ένθουσιασμένοι.

Χωρισμός επίσης μπορεί να
γίνη και όσον άφορρά την ήλι-
κία, διότι οι πολύ νέοι θα-

ρουνται τους ηλικιωμένους
και τανάπαυιν.

Για την υγεία σας

ΑΕΡΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ

Με την όμορφη εποχή άρ-
χίζουν και οι όμορφες δια-
σκεδάσεις, ή ζωή στο ύπαιθρο
με τις χίλιες απολαύσεις της,
οι θαρκάδες, τα μπάνια, τα
παιγνίδια στη θάλασσα, ή ή-
λιοθεραπεία.

Όλα αυτά όμως θα ώφελή-
σουν μόνον αν γίνονται με
σύστημα και χωρίς υπερβολές,
διότι τότε δίδονται αντί να
ώφελήσουν.

Αναλόγως του όργανισμού
του κανείς πρέπει να κάνει ό,τι
καταλαβαίνει πως δεν τον κου-
ράζει και συντελεί στο να του
ανάνεώνη τας δυνάμεις.

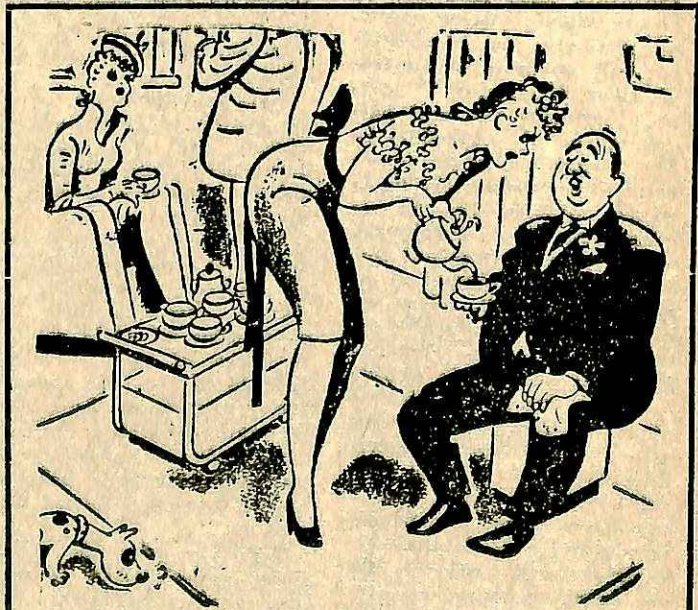
Αυτό πρέπει να επιδιώκουμε
και όχι να εξαντλούμεθα σε
τροχάματα στόν ήλιο. Ο ήλιος
είναι ζωογόνος, για να έχη
όμως καλή επίδρασι επάνω
μας πρέπει να προσέχουμε να
μη κάνουμε κατάχρησι. Πρό-
πάντων δεν θ' αρχίζουμε ήλιο-
θεραπεία αν δεν ζητήσωμε την
άδεια του γιατρού μας και αν
δεν μας συμβουλευθί αυτός
πόση ώρα θα κάνουμε ήλιοθερα-
πεία και πόσο θα αυξάνουμε
κάθε μέρα.

Τα τελευταία χρόνια ακού-
σαμε πολλά δυσάρεστα έξ αι-
τίας της ήλιοθεραπείας που έ-
γινε χωρίς συμβουλή γιατρού
γι' αυτό το τονίζουμε ιδιαίτέ-
ρας πως χρειάζεται μεγάλη
προσοχή.

Η άλληλογραφία μου

Σ.Ο.Σ. — Σας απαντώ ιδιαι-
τέρως, σύμφωνα με την παρά-
κλησί σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΕΥΓΕΝΗΣ, ΑΛ ΛΑ... ΦΑΓΑΣ!

— Το ποάι το παίρνετε με γάλα ή λεμόνι;

— Αφού έχετε την καλωσύνη να μ' ερωτήσετε, το
παίρνω με δυο φρέσες λαμπόν, ένα πιάτο σπαγγέτο με
μπόλικη σάλτσα, μια μπριζόλλα σχάρας, φρούτα, καφέ
και ένα ποτήρι από κείνο το καλό...

Δελαν Καστρ. Κηφι-
σιάν. — Καλές είναι οι μάσκες
του κ. Γεωργιοπούλου. Προσέ-
ξατε μόνον να την αγοράσετε
εις τα μέτρα σας, να εφάρμο-
ζη καλά έστω και αν σας σφίγ-
γη λίγο στην αρχή, θα την συ-
νηθίσετε.

Ζί ν τ ε λ α ρ, Πάτρας. —
"Οχι μόνον για λόγους καλαι-
σθησίας, όπως λέτε, αλλά και
για λόγους υγείας πρέπει να
παχύνετε άπαραιτήτως, διότι
είσθε επάνω στην ανάπτυξή
σας και δεν επιτρέπεται τόση
αδυναμία. Λοιπόν να πητε στην
καλή μητερούλα σας, να επι-
μεληθί την τροφή σας. Να
σας ψήνη δυο-τρεις φορές
την εβδομάδα 1-2 σπλήνες
αρνίσιας ή από μοσχαράκι, να
τρώτε μακαρόνια, πλάφι, πα-
τάτες και ψητό κρέας. Έπι
πλέον αυγά φρέσκα αν είναι
δυνατόν και δύο την ημέρα.
Να μην κουράζεσθε πολύ και
το καλοκαίρι να κάνετε θα-
λάσσια μπάνια. Φάρμακα δεν
χρειάζονται, μόνον μια μικρή
θυσία έξόδων για καλό φαί.

Καν Γ ε ω ρ. Ζ. Χανιά. —
"Εφ' όσον ιδρώνετε τόσο πολύ
σας συνιστώ να μεταχειρίζε-
σθε, πρδ του πονδραρίστατος,
την κρέα "Ροντί" Νο 3, ή ό-
ποια όχι μόνο τονώνει τους
μύς και κλείνει τους πόρους,
αλλά και διατηρεί το μακιγιάρ
όλη την ημέρα. Έάν δεν ύ-
πάρχη αντίπερσοσπος στην πό-
λι σας της κρέμας "Ροντί",
γράψτε στόν ένταύθα γενικόν
αντιπερσοσπόν της κ. Γ. Σταυ-
ρόπουλον (Έριού 36 Α' Α-
θήνας).

Δίδα Φ.Φ.Φ., Σύρον. — Τα Γ-
δια με τ' ανώτερό έχω να πώ
και σε σας.

ΠΟΤΕ ΑΡΧΙΣΕ Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗ-
ΣΙΣ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ;

ΠΡΩΤΟ κράτος όπου εγκαινιάσθηκαν
οι σιδηρόδρομοι είναι ή Αγγλία,
στην όποια την 25 Σεπτεμβρίου
1825 άρχισε να λειτουργή σιδηρόδρομική
γραμμή. Μετά την Αγγλία οι σιδηρόδρο-
μοι ελίσχθησαν : στις 30 Σεπτεμβρίου
1828 στην Αυστρία, την 1η Οκτωβρίου
του ίδιου έτους στη Γαλλία, στις 28 Δε-
κεμβρίου του 1829 στις Ένωμένες Πο-
λιτείες, στις 7 Δεκεμβρίου 1835 στη
Γερμανία και μέχρι του 1865 το νέον τό-
τε αυτό μεταφορικόν μέσον ελίσχθη στα
περισσότερα εύρωπαϊκά κράτη.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΨΑΘΙΝΑ
ΚΑΠΕΛΛΑ;

ΕΝΑ ψάθινο καπέλλο καθαρίζεται ως
έξης: Αφαιρείτε την φόρδα και τις
γαρντιούρες κι' έπειτα το διθίζετε
στο νερό με όξυλικόν άλας ή χυμό λε-
μονιού. Αφού μείνη στην διάλυσι αυτή
δυο ώρες, το πλύνετε με σαπουνάδα άρ-
κετή ώρα. Όταν με άφθονο νερό αφαι-
ρέσετε την σαπουνάδα, το καπνίζετε με
θείο και μετά το βρέχετε με σπόγγο βρεγ-
μένο σε μίγμα ξελαινής, σαπουνιού και
στύψης, το σκεπάζετε με ένα φύλλο χαρ-
τιού και το σιδεράνετε με θερμό σίδε-
ρο. Το θειάσιμα του καπέλλου γίνεται
κατά τον έξης τρόπο: καίτε λίγο θειά-
φι μέσα σ' ένα κιβώτιο, στο επάνω μέρος
του όποιον κρεμάτε το καπέλλο. Το κι-
βώτιο πρέπει κατά το θειάσιμα να μεί-
νη για λίγα λεπτά κλειστό.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΔΑΦΙΚΗ ΕΚΤΑ-
ΣΙΣ, Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΚΑΙ Η
ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ
ΡΩΣΙΑΣ;

Η άπέραντη αυτή χώρα εκτείνεται
εις επιφανείαν 21.176.000 τετραγ.
χιλιόμετρων, ό δέ πληθυσμός της
άνέρχεται εις 180 εκατομμύρια κατοί-
κων. Έν περιπτώσει γενικής έπιστρα-
τεύσεως δύναται να κινήται περί 35.
000.000 ανδρών, εκ των όποίων 5.000.
000 σχεδόν σιγμαίως. Διαθέτει 5.000
τάνκς, 53.000 βαρέα και έλαφρά πολυ-
βόλα, 6.000 αεροπλάνα πρώτης γραμμής
και 1.600 κανόνια βαρέως πυροβολικού.

ΠΟΣΟ ΖΥΓΙΖΟΥΝ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΣΕ ΝΕΑ
ΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΣΟ ΣΕ ΓΕΡΟΝΤΙΚΗ
ΗΛΙΚΙΑ;

ΤΟ ήπαρ έχει κανονικό βάρος 1.500
γραμμαρίων στους νέους, ενώ στους
γέρονς ζυγίζει μόνον 800. Ο εγκέ-
φαλος χάνει 150 γραμμ. στους γέρονς
και οι νεκροί από 170 γραμμάρια γίνον-
ται 100. Το αυτό συμβαίνει σ' όλα τα
όργανα, εξαίρεσει της καρδιάς, που δεν
παύει να αυξάνη. Στους γέρονς ζυγίζει
150 γραμμάρια περισσότερο απ' ό,τι
στον νεόν.

ΣΕ ΠΟΙΑ ΗΛΙΚΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ;

ΑΥΤΟ το ερώτημα άπηύθυνε μια πα-
ρισινή έφημερίς στους αναγνώστες
της και οι απαντήσεις υπήρξαν ά-
θρόες. Οι περισσότερες απ' αυτές συνε-
φώνησαν στο ότι ή καλύτερη ηλικία γά-
μου για τον άνδρα είναι τα 32, για δε τις
νέες τα 22. Στην ερώτησι: «Ποιά δια-
φορά ηλικίας πρέπει να υπάρχει μεταξύ
των συζύγων», ή πλειοψηφία απήντησε
ότι μόνον κατά 5 χρόνια πρέπει ο σύ-
ζυγος να είναι μεγαλύτερος από την γυ-
ναίκα του. Όστόσο μεταξύ των απαντή-
σεων βρέθηκαν και 989 που έλεγαν :
«Ποτέ δεν πρέπει να παντρεύεται κα-
νείς».

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΒΙ-
ΒΑΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

ΤΟ μικρότερο μεταξύ των διδίων του
κόσμου είναι το Αγγλικό ήμερολό-
γιο «Μπίζον του 1938», που έχει μη-
κος λιγώτερο των δύο εκατοστών του
μέτρου και πλάτος μισό εκατοστό. Το
μικροσκοπικό αυτό ήμερολόγιο είναι εί-
κονογραφημένο και περιέχει τις εικόνες
του Γουλιέλμου Δ', της βασίλισσας Βι-
κτωρίας, του Ουάλερ Σκωτ και του
Μότσαρτ. Το ήμερολόγιο αυτό είναι ά-
δύνατον να διαβασθί διά γυμνού οφθαλ-
μού αλλά μόνο με ισχυρότατο φακό.

ΣΕ ΠΟΣΑ ΜΕΤΡΑ ΦΘΑΝΕΙ Η ΒΑ-
ΘΥΤΕΡΗ ΤΡΥΠΑ ΤΗΣ ΓΗΣ;

ΤΑ μεγαλύτερα βάθη στα όποια έχουν
κατεβή άνθρωποι είναι στα μεταλ-
λεία. Σ' ένα μεταλλείο της Άνω Σι-
λεσίας οι στοές φθάνουν σε βάθος 7
μίλλια.

Με δυο λόγια

* Το μεγαλύτερο νησί του κόσμου
είναι ή Γροιλανδία, της όποιος ή έ-
κτασις άνέρχεται σε 827.300 τετραγ.
μύλλια.

* Ο μεγαλύτερος Όκεανός είναι ο
Ειρηνικός, του όποιου ή επιφάνεια
φθάνει τα 63.986.000 τετραγ. μύλλια.
* Η μεγαλύτερα γέφυρα του κό-
σμου είναι ή του ποταμού Ζαμβέζη
και έχει μήκος 2 μύλλια.

* Ο θαλάσσιος άέρας περιέχει 0.
259 του γραμμαρίου δευγόνον κατά
λίτρον.

* Το ηλεκτρικό ρεύμα μεταφέρει τον
ήχο με ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων
το δευτερόλεπτο.

* Σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν 3.
000 είδω, θηλαστικά.

240 μέτρων. Στο χρυσωρυχείο του Ά-
γίου Γωάννου ντελ Ρεύ στη Βραζιλία,
οι εργάτες εργάζονται σε βάθος 2.250
μέτρων. Η βαθύτερη όμως τρύπα της
γής είναι σ' ένα μεταλλείο της Δυτικής
Βιργινίας των Ένωμένων Πολιτειών,
όπου οι εργάτες έφθασαν σε βάθος 2.500
μέτρων. Είναι γνωστόν ότι όσο κατε-
βαίνομε βαθύτερα μέσα στη γή, ή θερ-
μοκρασία αυξάνει. Κάθε 33 μέτρα βά-
θους ή θερμοκρασία προχωρεί κατά έναν
βαθμό Κελσίου. Σε βάθος 2.500 μέτρων,
ή θερμοκρασία είναι επάνω από 85 βαθ-
μούς. Σ' αυτή την θερμοκρασία ή έρ-
γασία θα ήταν άδύνατη, αν δεν υπήρχαν
στα μεταλλεία μεγάλες εγκαταστάσεις
οι όποιες με την πίεσι στέλνουν ψυχρόν
αέρα κάτω στις στοές.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ
ΦΑΛΑΚΡΑ;

ΜΙΑ από τις αιτίες της φαλάκρας, ή
κυριώτερη ίσως, φαίνεται πως εί-
ναι το καπέλλο. Το άνδρικό κα-
πέλλο σφίγγει το κεφάλι και έπειδή πιέ-
ζει τις άρτηριες και τις φλέβες, έμπο-
δίζει την κανονική κυκλοφορία του αί-
ματος. Οι άρτηριες δεν μπορούν να φέ-
ρουν αρκετό καινούργιο αίμα στις τρί-
χες για την κανονική θέρμη και την ά-
νάπασί τους, ούτε οι φλέβες ν' απαγά-
γουν τα περιττά υπολείμματα της θέρ-
μης. Οι τρίχες, όχι μόνον δεν τρέφον-
ται επαρκώς, αλλά και δηλητηριάζονται,
και το αποτέλεσμα είναι ότι απογύν-
ναι και πέφτουν. Οι γυναίκες δεν παθαίνουν
φαλάκρα, γιατί τα γυναικεία καπέλλα
προσαρμόζονται στα μαλλιά, δεν πιέ-
ζουν το κεφάλι και επιτρέπουν ελεύθερα
την κυκλοφορία του αίματος και την κα-
νονική διατροφή των τριχών.

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥ ΣΥΝΕΒΗΞΑΝ ΟΙ
ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΕ-
ΠΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΠΥΡΚΑΓΕΣ;

Ι πυρκαϊές που ή έκτασις, ή διάρ-
κεια και ή καταστρεπτικότητα των
έμειναν ιστορικές, συνέβησαν: Στον
Λονδίνο το 1666, στη Μόσχα (υποχώρη-
σις Μεγάλης Στρατιάς Ναπολέοντος) το
1812, στο Σικάγο το 1871, στο Παρίσι
το 1871, στη Βοστώνη το 1872, στη Βαλ-
τιμόρη το 1904, στον Άγιο Φωγκίσκο
το 1906 και τέλος το 1917 στη Θεσσα-
λονίκη όποτε κατεστράφη, επί κατοχής
συμμάχων, όλόκληρη σχεδόν ή πρδς την
παράλιαν πόλις.

Ο ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΘΥΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΖΑΙΟΥΣ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.
—Όταν τελείωσε ο χορός της Δημαρχίας, στὸν ὅποιο παρευρέθηκε καὶ ἡ Ματθίλδη, ὁ ἱππότης Κόνραντ τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα σαλόνι μὲ τὴν πρόφασι νὰ ποῦν κάτι κι' ἐκεῖ τῆς ἔκαμε μιὰ τρυφερὴ ἐξομολόγησι ἀγάπης. Ἡ Ματθίλδη τὸν ἀκούσε χαρούμενη καὶ ντροπολὴ, ὡστόσο τοῦ εἶπε:

—Πῶς μπορῶ νὰ σὰς ἀνταποδώσω τὴν ἀγάπην σου, ἀφοῦ εἶσθε ἕνας σταυροφόρος καὶ ἔχετε κάμει τάμα νὰ μείνετε σὲ ὅλη σας τὴ ζωὴ ἀνύπανδρος;

—Ὁ ἱππότης ἀπήντησε σοφὰ καὶ μὲ εὐληκρίαν):

4ον

—Μιλᾶτε σὰν ἕνα μυαλωμένο κορίτσι, γι' αὐτὸ θὰ ἀπαντήσω ἀμέσως στὴν ἐρώτησί σας καὶ θὰ σὰς θάλω ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία. Τὸν καιρὸ πού μπήκα τὸ τάγμα τῶν σταυροφόρων καὶ ἔκαμα τὸ τάμα ζοῦσε ἀκόμα ὁ μεγαλύτερός μου ἀδελφός, ὁ Βίλχεμ, ὁ διάδοχος τῆς οἰκογενείας. Ἀπὸ τότε ὅμως πού πέθανε, ἔχω τὸ δικαίωμα σὰν διάδοχος νὰ παντρευτῶ γιὰ νὰ ἀφήσω ἀπογόνους. Ὡς τώρα καμμιὰ γυναίκα δὲν μὲ ἔκαμε νὰ τὴν ἀγαπήσω τόσο ὥστε νὰ ἀποφασίσω νὰ παντρευτῶ. Ἀπὸ τὴ στιγμή ὅμως πού σὰς εἶδα, ἡ καρδιά μου ἀλλάξε. Πιστεύω πῶς ὁ οὐρανὸς ἔστειλε ἐσὰς καὶ μόνον ἐσὰς γιὰ γυναίκα μου. Ἄν λοιπὸν δὲν μοῦ ἀρνηθῆτε τὸ χέρι σας, θὰ ἐνωθῶμαι καὶ δὲν θὰ μὰς χωρίσω παρὰ ὁ σκληρὸς θάνατος μονάχα.

—Σκεφθῆτε καλὰ, ἀπάντησε ἡ Ματθίλδη, νὰ μὴν τὸ μετανοιώσετε. Σὰς εἶμαι ἀγνωστὴ. Δὲν ξέρετε τὴν κοινωνικὴ μου θέσι, ἂν ἡ οἰκογενειακὴ μου καὶ ἡ οικονομικὴ μου θέσις σὰς ταυριάζη. Δὲν ξέρετε μήπως τὰ μάτια σας θαμπώνονται ἀπὸ μιὰ ψεύτικη, ἀπατηλὴ λάμψη. Σ' ἔβλεπον ἄνδρα σὰν καὶ σὰς, δὲν στέκει νὰ ὑπόσχεσαι εὐκολὰ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὑπόσχεται κάτι πρέπει νὰ κρατᾷ τὸ λόγο του.

—Ὁ ἱππότης Κόνραντ πῆρε βιαστικὰ τὸ χέρι τῆς, τῶσφίεε δυνατὰ στὴν καρδιά του καὶ εἶπε μὲ θερμὴ ἀγάπη.

—Σὰς τὸ ὑπόσχομαι μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς μου. Καὶ τὸ παιδί ἐνός, τοῦ πιδ ἀσημαντοῦ ἀνθρώπου ἂν εἰσθῇ, ἐξακολούθησε, ἐγὼ σὰς ἔχω γιὰ γυναίκα μου καὶ θὰ σὰς ἀνεβάσω ψηλὰ σὲ μεγάλες τιμές.

Ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐβγαλε ἕνα διαμαντένιο δαχτυλίδι μεγάλῃς ἀξίας, τῆς τῶσσε γιὰ σύμβολο τῆς πιστῆς του ἀγάπης καὶ ἔτσι πῆρε τὸ πρῶτο γλυκὸ φιλὶ ἀπὸ τὰ τρυφερά της χεῖλη.

—Καὶ γιὰ νὰ μὴ σὰς μείνῃ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ ὅσα σὰς εἶπα, πρόσθεσε, σὰς παρακαλῶ νὰ ρηθῆτε μετὰ τρεῖς μέρες στὸ σπίτι μου ὅπου θὰ καλέσω τοὺς φίλους μου, νὰ παραστοῦν στοὺς ἐπίσημους ἀρραβῶνες μας.

Ἡ Ματθίλδη, ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησι, μὲ ὅλη τῆς τὴ δύνα-

μι, γιατί δὲν τῆς ἄρεσε ἡ τόσο γρήγορη ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων. Ἡθελε πρῶτα νὰ δοκιμάσῃ τὴ σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρος του.

Ἐκεῖνος ἐπέμενε πολὺ, νὰ δεχθῇ καὶ ἔτσι ἡ Ματθίλδη ἀναγκάσθηκε νὰ μὴν εἰπῇ οὔτε ναί, οὔτε ὄχι.

ΣΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη μέρα, κατὰ τὰ χαράματα διελύθη ὁ χορός. Ἡ Ματθίλδη ἔγινε ἀφαντὴ, καὶ ὁ ἱππότης πού δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος, ἐκάλεσε πρῶτ-πρῶτ τὴν οἰκονόμο καὶ τῆς ἔδωσε διαταγὴ νὰ ἐτοιμάσῃ μετὰ τρεῖς μέρες ἕνα μεγαλόπρεπο τραπέζι.

Τὴν παραμονὴ τοῦ γλεντιοῦ, ἡ κυρὰ Γετρούλδη ὠπλισμένη μὲ ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι, σκόρπισε τὸ θάνατο στὸ κοτέτσι καὶ στὸ κουμὰσι τῶν πασιῶν.

Ἡ Ματθίλδη, εἶχε τόσα πολλὰ νὰ μαδῇ καὶ νὰ ζεματίσῃ ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ μὴν κοιμηθῇ ὅλη τὴν νύχτα. Δὲν λυπόταν ὅμως τοὺς κόπους τῆς, γιατί ἔξερε πῶς ὅλα γίνονταν πρὸς χάριν τῆς.

Ἡ ἑσπερὶς ἄρχισε. Ὁ οἰκοδεσπότης χαρούμενος ἔτρεχε καὶ προ-ὑπαντοῦσε τοὺς προσκεκλημένους του καὶ ὅταν ὁ θυρωρὸς ἀνήγγελλε κάποιον, ὅλο καὶ νόμιζε πῶς ἡ ἀγνωστὴ ἀγαπημένη του θὰ ἦταν στὴν πόρτα. Ὅταν ὅμως ἡ πόρτα ἀνοίγε παρουσιαζόταν κάποιος ἐπίσημος, καμμιὰ πομπώδης ἡλικιωμένη κυρία ἢ ἡ φάτσα κανενὸς δημοσίου ὑπαλλήλου.

Εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα πού οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν ὅλοι μαζε-υτῇ καὶ ὁ ἀρχισερβιτόρος δίσταζε νὰ φέρῃ τὰ φαγητά. Ὁ ἱππότης Κόνραντ περίμενε ἀκόμα νάρθη ἢ ὠραία νύφη, ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι παραργούσε, μὲ στενοχωρία πού δὲν ἤθελε νὰ τὴν φανερῶσθῃ ἔκανε νόημα νὰ σερβίρουν.

Κάθησαν ὅλοι καὶ βρέθηκε ἕνα σερβίτσιο ἐπὶ πλέον, κανεὶς ὅμως

δὲν ἔξερε ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος πού ἀπαξίωσε τὴν πρόσκλησι τοῦ ἀρχοντα.

Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή γινόταν πιδ μεγάλη καὶ πιδ φανερὴ ἡ ἀκεφία τοῦ νοικοκύρη πού δὲν κατάρθωνε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ μέτωπό του τὴ στενοχωρία, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε μὲ ἐξεζητημένη εὐθυμία νὰ κρατήσῃ σὲ κέφι τοὺς φιλοξενουμένους του.

Σὲ λίγο ἔπρεσε τέτοια ἡσυχία καὶ σοβαρότητα στὴν τραπεζαρία, ὥπως σὲ τραπέζι ὕστερα ἀπὸ κηδεῖα. Τὰ βιολιά πού ἐπρόκειτο νὰ παίξουν γιὰ τὸ χορὸ, τοὺς εἶπαν νὰ φύγουν καὶ ἔτσι τελείωσε ἐκεῖνο τὸ θράδι ἢ γιορτὴ στὸ παλάτι τοῦ Κόνραντ χωρὶς τραγοῦδι, χωρὶς μουσικὴ.

Οἱ κακόκεφοι προσκεκλημένοι ἐφυγαν πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τους. Ὁ ἱππότης ἀποσύρθηκε στὴ μοναξιά τοῦ διαμερίσματός του γιὰ νὰ παραδοθῇ στὴ θλίπῃ του. Στριφογύρισε ὅλη τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι του, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ κλείσῃ μάτι.

Τὸ παλάτι ἔγινε ἄνω - κάτω. Οἱ ὑπηρετές ἔβηκαν τὸ πρῶτ τὸν κύριό τους μὲ μιὰ φοβερὴ κρίσι. Παραμιλοῦσε καὶ πάλευε ἄγρια. Φαίνεται πῶς τὸν εἶχε πιάσει δυνατὸς πυρετός.

Γιατροὶ ἀνέβηκαν καὶ κατέθηκαν τὶς σκάλες.

Ἐγραψαν πῆχες μακρυὲς ρετσέτες, ἀλλὰ τὸ θάνατο πού γιαιτρεύει τὴν ἀγάπην κανεὶς δὲν τῶραψε.

Γι' αὐτὸ ἀπέριπτε ὁ ἄρρωστος τὰ βάλσαμα καὶ τὰ γυμνικά καὶ ἐξώρκιζε τοὺς γιατροὺς ν' ἀφήσουν νὰ σωθοῦν οἱ ὧρες του χωρὶς νὰ τὸν βασανίζουν.

Ἐφτά μέρες ἔλυνε ὁ ἄρχοντας Κόνραντ μέσα στὸν κρύφου τοῦ πόνο. Τὰ κόκκινα μάγουλά του γλῶμιαναν καὶ βούλιαζαν. Ἡ Ματθίλδη μάθαινε ὅλα ὅσα γίνονταν στὸ σπίτι μὰ δὲν ἔδειχνε τίποτε.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δὲν ἦταν ἀπὸ κουταμάρα ἢ ἀπὸ καπρίτσιο πού δὲν εἶχε πᾶσι στὴν πρόσκλησι ἡ Ματθίλδη. Τῆς κόστισε ἕναν σκληρὸ ἀγῶνα μεταξὺ κεφαλίου καὶ καρδιάς μεταξὺ λογικῆς καὶ ἀγάπης, γιὰ νὰ μὴν ὑπακούσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ στὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπῆμένου της.

Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴ σταθερότητα τῆς ἀγάπης ἐκεῖνου, ἀπὸ τὸ ἄλλο δίσταζε νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν τρίτῃ χάρι πού ἀπόμνε νὰ τῆς ἐκπληρώσῃ τὸ μαγικὸ καρύδι. Γιατὶ, σκεπτόταν, ὅτι σὰν νύφη ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ μὲ ἕνα νέο φόρεμα καὶ ἡ νουνὰ τῆς εἶχε συμ-βουλεύσει νὰ εἶναι προσεκτικὴ στὶς ἐπιθυμίες τῆς.

Ὡστόσο, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς δεξιώσεως εἶχε μεγάλο πόνο στὴν καρδιά. Κάθησε σὲ μιὰ γωνιά καὶ ἔκλαψε πικρά.

Ἡ ἀρρώστεια τοῦ ἱππότη, τῆς ὁποίας εὐκολα κατάλαβε τὴν αἰτία, τὴν ἀνησύχησε ἀκόμα πιδ πολὺ καὶ ὅταν κατάλαβε τὸν κίνδυνο πού ἐκεῖνος διέτρεχε ἦταν ἀπαρηγόρητη.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ὁ νέος θρύλος τοῦ Μουζαίου:

«Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΥΡΡΑΚΑ»

Τρυφερο ἀνάγνωσμα γιὰ μικροὺς καὶ γιὰ μεγάλους

Ὁ Ἀγκὼν ὁμιλεῖ...

Περὶ τραοῦντι

Ἴτονάς μου Καρκαμπὲ ἀντρωπο καλὸ εἶναι, ἅμα μεγάλου ἰλάττωμα ἔχει, τζάνουμ!

Πρῶτ-βράντυ πόρτα του ἱμπρός ἰστέκεται, μπαγλαμαντάκι του ἱπαί-ζει, ἄμανε ραϊσμένο λαϊμό που ἰκά-νει.

—Καρκαμπέ, ντὲν ντιρέπεσαι μπέ; ρωτηγγμένο ἔκανα.

—Ντιατί;

—Ἰτέλω, μουσιού Ἀγκὼν, ντρα-ουντιστὴ μεγάλου νὰ ἐνωμαί. Βραν-τύφωνο σπουναῖο νὰ ἐβγαίγῃ τὸ Ἀρμενία ἀπὸ τὰ ἐμένα.

—Ἰστέ, βραντύφωνο τί εἶνε;

—Ντὲν ἡσέρεις;

—Γιόκ, τζάνουμ.

—Βραντύφωνο, τσακίρ, πρᾶμα μπέ! Μόσχονα ἐφέντῃ ντὲν ἄκουσες στὸ Μικροπόλιταν τραουντισμένο κά-τε βράντυ πού ἐνεταί, παλαμάκια ἰκόσμος ἱπαίζει, ἱμπράβο Μόσχονα φωνάζουνε Ἀμερικάν-ντουινιάς, ντό-ξα μεγάλῃ Ἑλλάντα ἔκει;

—Ὁχι! Ἀκουσμένο χίτς ντὲν ἔ-κανα. Ἑσுகία μου τέλω ἐγὼ, βραν-τύφωνο - μαντύφωνο ντὲν ἡσέρω. Τραουντισμένο ἄλλῃ φορὰ νὰ μὴ ἐ-νεταί, μεγάλου φασαρία τὰ ἐνεταί.

Ἀμὰ Καρκαμπέ μπουνταλά χίτς σημασία στὸ λόγικα μου ντοσμένο ντὲν εἶνε. Μπαγλαμαντάκι του ντου-γροῦ - ντουγροῦ, αὐτιά φουκαρά Ἀγκὼν τοῦμπανος ἔκανε.

—Σοὺς μπέ! Φωνάζω κάτε μεση-μέρι, πού κοιμισμένος ἰτέλω νὰ ἐνω-μαί.

Αὐτὸς γκέλια ἰβάζει, ἄμανε πιδ ντυνατὰ τραουντισμένο ἰκάνει.

—Ντὲν ὑποφέρσαι, λέω μὲ ἱμυα-λό μου. Τώρα τὰ ἰβλέπεις.

Ντεντζερὲν ἀρπάζω, καπάκι-μα-πάκι φιλὰν φιστικ βαράω, ἄμὰ σα-ματὰ μεγάλου ἰκάνω, φωνὴ μπαγλα-μαντάκι πνιμένος νὰ ἐνεταί. Τρα-οῦντι πιδ ντὲν ἰκούεσαι. Ἀμὰν, ἰλέω μέσα μου, σκασμένο Καρκαμπέ ἔ-κανα. Ἀμὰ τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἀστρυ-φύλακας ἱμπροστά μου ἐβγαίνει.

—Ἀντε, γιαβροῦμ, στὸ ἱτιμήμα παγεμένος ἰένεσαι.

—Γιατί, μπέ;

—Ντιατάραιξ ἡσυχιάς!

—Ἀμὰν, μπέ! Ἀντρωπο νομο-σταγκὴ εἶμαι, τζάνουμ. Ντιατάραι-ξίς, μιατάραιξ ντὲν ἡσέρω, ἄμὰ Καρκαμπέ ντιατάραιξ ἰντικὸς μου ἡσυχιάς ἔκανε. Ὁργανό του, λά-ρουγγά του, αὐτιά μου σπασμένος ἔκανε. Αὐτὸς ἱτιμήμα πρέπει νὰ πη-αίνεται.

—Γιόκ, λέει ἀστρυφύλακας. Κα-ρκαμπέ σκαλλιτέχνῃ ἀντρωπο εἶναι, Ἀρμενία ντοξάζει τραοῦντι του. Ἰ-στέ, τραουντισμένος μπορεῖ ὅλη μέ-ρα ἰένεταί.

Ἰτιμήμα παγαμμένος ἔκανα, ντι-καστήριο μέαλο εἶνε, φουκαρά Ἀ-γκὼν κατηροῦμένο ἔκατσε, ντιακό-σιες ντραχμές ἱπρόστιμο ἰέσκασε. Ἀμὰ καταλαβεμένος ἀκόμα ντὲν ἰέκανα. Καρκαμπέ ἰχολασμένος κό-σμος ἰέκανε πρῶτ-βράντυ σκαλλιτέ-χνῃς, λέει, ἰένεταί, συχωρεμένος ἰέ-νεταί. Ἀγκὼν κακομοίρῃ ἀπὸ μέαλο τυμὸ του τζεντζερέντια ἰέπαίξε, ντιατάραιξ - μιατάραιξ καταντι-κασμένο ἔκανε.

Ντουινιά ἐτοῦτο, τζάνουμ, ὅλα ἀνά-ποντα ἰένονται.

Οἱ ἄδλοι τοῦ Γερο-Παρατατικού

Ἐψάλλομεν τὸ παλαιὸν ἀσμάτιον

Συνήντησον τὸν Πέλεκυ, παμπάλαιόν μου φίλον, ὄντινα στὴν χυδαῖήν Τσεκούρα τόνε ἐλέγουν. Εἶναι παιδίον θυμοειδὲς καὶ δὴ ἐκ τῶν ὀργίλων, πλὴν καὶ αὐτὸν τὰ βάσανα συζύγου τόνε φλέγουν. —Ἀγαπητέ μοι Πέλεκυ, τῷ εἶπον, πῶς πορεύεσαι καὶ πῶς τὰ ἐμβολεύεις;

Δὲν θὰ σοὶ ἐβλεπον ἐὰν πάνω σου δὲν σκουντοῦφλα. Τί κάμνει οὖν ἡ σύζυγος; Πῶς πάει ἡ... παντοῦφλα; Ὁ Πέλεκυ ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας καὶ εἶπεν: «Ἀχ, μὲ ἔφαγεν τὸ ἰοδόλον φίδιον! Πλὴν ὅλ' αὐτὰ εἰς τὴν ὀργὴν ἄς πάγουν τοῦ Διὸς κα' ἐλθῇ ἵνα συμπαίξωμεν ἕνα τερπνὸν ταβλίδιον. Ἐκάμαμεν γιουρούσιον ἐντὸς ἐνὸς καφεῖου κα' ἐστρώθημεν εἰς τράπεζαν μετὰ πολλοῦ κεφίου. Ἐλάβομεν τὸ τάβλιον ἐκ τοῦ γκαρσὸν τὰς χεῖρας κα' εὐθὺς μετὰ σφοδρότητος τὰ μάλα ἀσυνήθους ἡρχίσαμεν νὰ παίξωμεν συγκεκριμένως θ ὁ ρ α ς αἰτίνες π ὁ ρ τ ε ς λέγονται στὴν διάλεκτον τοῦ πλήθους. Ὡ, ἡμῖν ἀπροσμάχητος, δὲν ἐνοιωθὸν δειλίαν. Τὰ πούλια παρέτασσον κα' ἐμοιάζον τὸν Ἀννίδαν, ὅστις στὴν μάχην ποῦγινε παρὰ τὴν Ἀπουλίαν προσεποιεῖτο τὸν νταῖν καὶ ἐστριβε τὴν τζιβαν... Ἐφαίνετο ἀήττητος στὸ τάβλιον ὁ ζήλος μου.

Τοὺς κύβους ἐμβελέριζον καὶ ἐκλεπτον ἀφθόνως...

πλὴν, φεῖ!, ματαιοπόνως...

Ἀπώλεσα τὸ παίγνιον καί... πλήρωσεν ὁ φίλος μου.

★

Καὶ οὕτω οὖν ἐκόπασε καὶ ἡ ταβλομαχία. Καὶ τότε ἀνεμνήσθημεν ἀρχαία γεγονότα.

—Θυμοῦ, τῷ εἶπον, Πέλεκυ, τὴν Φρόσω τὴν παχείο μὲ τὸν αὐχένα τὸν λευκὸν καὶ τὰ μεγάλα ὄτα...

—Οἶμοι, ὦ Παρατατικέ, πλὴν μοι ἀναξείεις.

Τὴν τάλαιναν καρδίαν μου ὥσπερ μπιζόλαν καίεις.

—Ὡ, τί μοι λέγεις, Πέλεκυ; Καὶ σὺ οὖν τὴν ἡγάπας;

—Ὡ, ναί! Καὶ δὴ περιπαθὸς καὶ τρυφερὸς ὡς... μάτας.

—Ὁ σιελὸς μου ἐτρεχεν λὲς κα' ἡμιονα κοχλιάς ὅταν λοξὸς μοι ἔρριπτεν τὸ βλέμμα τὸ δειλὸν τῆς...

—Ἀχ! Ὁχι! Ἰφ! Ὁφι! Ἐψήθηκα κα' ἐγὼ ὡς ὀδελία ὅταν ἀντίκρουσα γυμνὸν, ἄχι!, τὸν... ἀστράγαλόν τῆς.

—Εἶλες, λοιπὸν, ὦ Πέλεκυ, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν;

—Ὡ, ναί! Μοι ἐπεφύλαξε μεγάλῃν... εὐοχίαν!

—Ἐγὼ τῆς ἐξαπέστειλον ρόδον, ὥσπερ σημαίνει «εἶναι ὁ ἔρως μου δι' ἐσὲ σφοδρὸς καὶ ἐπιστήθιος».

—Σ' ἐμὲ αὐτὴ ἀπέστειλε τουλίπην μαθημένη, ἥτις σημαίνει, ὡς γνωστὸν: «Εἶσαι πολὺ ἡλίθιος».

—Τί λέγεις οὖν, ὦ Πέλεκυ; Ἡδὴ πού ἦλθεν νύξ ὀδύμενη ἀμφοτέροι ὑπὸ τὸ παραθύρι τῆς καὶ τὰς φωνὰς μὰς βάζοντες νὰ κάμουν... μπαῖν - μὲξ καντάδαν νὰ ποιήσωμεν οἱ δύο μὰς γιὰ χατήρι τῆς;

—Ὡ, ναί, ὡμίλησας σωστῶς καὶ σφοδρὰ συμφωνῶ.

—Θυμᾶσαι πού ἐνάθητο;

—Ποτὲ δὲν τὸ ξεχνῶ.

τὸ τρυφερόν σπιτάκι τῆς ἐγγὺς εἰς τὴν Ὁμόνοια.

Ἀγε, ὦ φίλε θαλλερέ, ἐξηρποντοῦτῃ νεαρέ,

καντάδα νὰ τῆς κάμωμεν μετὰ... σαράντα χρόνιά!

Ὁρμητικῶς ὠδεύσαμεν ὡς ἵπποι θυμοειδεῖς στὴν πάλαι κατοικίαν τῆς μετὰ πολλῆς σπουδῆς καὶ φθάσαντες, ἐκάμαμε ἐναρξιν τῆς καντάδος προσέχοντες μὴ ἐμφανῇ ὑπερθεῖν... πλήρης κᾶδος

Ἐψάλλομεν σιροποειδῶς τὸ παλαιὸν ἀσμάτιον καὶ ἡνετίσμεν οἰκτιρῶς τῆς Φρόσως τὸ δαμάτιον. Πλὴν φεῖ! τὸ παραθύριον ἀνοίγει σοβαρῶς καί... πότισαν πλήρμιον προβάλλει αὐστηρῶς.

Ἡ Φρόσω εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐπέθετο μετοικίησιν.

—ἄχ, ἡ παληοφορβάδα!

καί ἐμεῖς δὲν εἰχομεν ποσὸς κα' οὐδόλως ἐννοήσαι πῶς κάτω... Τμήματος τινὸς ἐκάμνομεν καντάδα.

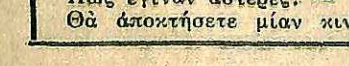
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἀστυνομικὸ πρόβλημα

—Μαάλιστα, μὰ σχολή ἡ ὁ-
ποία ἐπεσκέφθη τὸ Μουσεῖο.
—Ἐπειράξοτε τίποτε μετὰ τὴν
θανάτου τῆς κλοπῆς

64

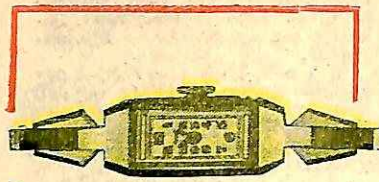
Η κατωτέρω δημοσιευομένη
 εἰκὼν μὲς δείχνει καθαρά πὼς ἔ-
 τρεπε νὰ χωρισθῇ τὸ γλύκισμα.
 Αὐτὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς τρό-
 πος νὰ χωρισθῇ τὸ γλύκισμα σὲ

ΡΑΦΙΕ

ΑΣΤΕ

ΕΡΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Σας προσφέρουμε τα ωραιότερα γυναικεία και ανδρικά Έλβετικά ωρολόγια Άγκυρας 15 ρουμινίων ή γυναικεία δια 20 ετη, εις τιμές ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ και με πολύ μεγάλας εκπτώσεις πληρωμής.

Πλουσία συλλογή ωρολογίων σπόρ, τσέπης, εγχευτηρίων, ηλεκτρικών τοίχων, στυλογράφων, κοσμημάτων κ.λπ.

Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ

Άριστέιδου 3, Μεγαρόν
Ενώσεως. Τηλ. 23.266.

Διαφορετικά μου είναι αδύνατον να σας απαντήσω.

Α. κ. κ. ν. α. — Δεν έχω έκκρεμες νομικά δικό σας. Συνεπώς πρέπει να σας έχω απαντήσει. Μήπως είχατε χρησιμοποιήσει άλλο ψευδώνυμο; Υπενθυμίζω μου πάντως ημερομηνία γεννήσεως.

Δ. υ. σ. τ. υ. χ. — Δεν εγρήκα πολλαπλό γράμμα σας. Όπως δήποτε απάντω. Η ζωή σας δυσκολότερα και γεμάτη από εναντιότητες. Σας παρακολουθεί μία μεγάλη κακοτυχία, που θα την διορθώσετε μόνοι σας, καταπολεμώντας την αδράνεια και τη μικροψυχία του χαρακτήρου σας. Όπλιση με περισσότερους θάρρος και αντίδραση. Δημιουργείτε μίαν τελείως άσυντακτική σφαίρα γύρω σας. Οικονομική ζωή ταλαιωμένη. Προτιμήστε το υδατοπλήκτρο σταθίων. Θα βρείτε πολλά και καλές υποστηρίξεις.

Ε. ν. φ. ο. ρ. τ. ι. ν. ε. No 2 — Δώστε μου ημερομηνία γεννήσεως σας. Στο γράμμα σας δεν αναφέρετε τίποτε απολύτως.

Ρ. ε. ν. α. ν. τ. κ. ο. υ. ι. ρ. 149. Ποιαν χρονολογία του μηνός 'Ι. ανουαρίου εγεννήθητε; Αυτό δεν μου το γράφετε.

Λ. ε. ι. λ. α. τ. ο. υ. 1939. — Χαρακτήρ ραθυμικός, αλλά κατά βάθος πολύ τρυφερός και αισθηματικός. Διάθεσις δειροπόλου και ρωμάντικη. Εναλλαγή πτώσεων και άκυσσων εις την ζωήν σας. Θα αποκτήσετε οικονομική ευημερίαν, πιθανόν δα και πλούτον. Γάμος εφ' έρωτος εις ηλικία 27-28 ετών. Άρκετά ευτυχ. Θέσις άσκαθής, άλλ. ευπόλητος. Υγεία έσφαλής. Καλύτερευστε τας σχέσεις με το περιβάλλον σας.

Ν. ι. κ. α. κ. ι. κ. α. σ. τ. ρ. ι. ν. ε. — Δώστε μου την χρονολογία του μηνός Φεβρουαρίου. Δεν μου γράφετε τίποτε σχετικό.

Σ. ο. σ. — Δεν έβρισκα επιστολήν σας. Εάν δεν σας έχω απάντησι μέχρι τούδε παρακαλώ να μου στείλετε εκ νέου την ημερομηνία γεννήσεώς σας, άνευ γραμματοσήμου. Μήπως είχατε χρησιμοποιήσει άλλο ψευδώνυμο; Ι. σ. χ. υ. ρ. ο. ν. γ. ο. ν. α. — Παρά τας άρχικάς δυσκολίας, η ζωή σας θα παρουσιάση άκολούθως μίαν πολύ καλήν εξέλιξιν. Θα άνέλθετε κοινωνικά και οικονομικά. Θα χρειασθή όμως να παλαίσετε έναντιον πολλών δυσχερειών. Προσέχετε περισσότερον

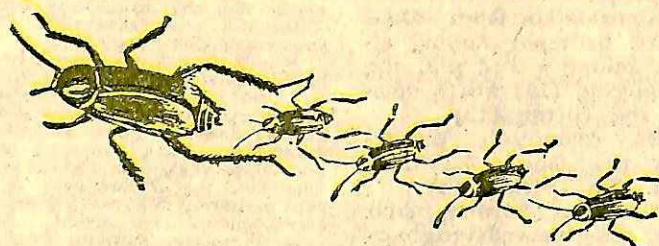
την υγείαν σας και μὴν έκτίθεσθε παραλόγως εις κινδύνους. Γάμος εφ' άμοιβαίας συμπάθειας. Εδνυχής. Θα συναντήσετε σημαντικές υποστηρίξεις.

Ξ. υ. ν. ο. σ. κ. α. λ. ο. φ. Γ. — Η ζωή σας θα είνε ταραχώδης. Συχνά περιπέτειαι. Γάμος κατόπιν πολλών έμποδίων. Όχι πολύ σύντομος. Κοινωνική θέσις του μέλλοντος συζύγου σας άρκετά καλή. Άρκετά χρήματα, άλλ. όχι πλούτος. Ελάχιστα πιθανότητες ν' άθέσεις και άνωμαλίας εις την ζωοκτήσετε παιδιά. Συχνά αντίτην σας. Επίσης πάθη και αντίζηλαιο. Διά τον νέον που μου γράφετε θέλω πλήρη χρονολογία γεννήσεως και όχι μόνον το έτος.

Μ. ι. ρ. ζ. α. ν. — 1) Οικονομική ζωή σχετικώς ήμερος. Η άσταθής διάθεσις σας θα σας στε-

ρήση όμως από πολλές χαράς και ικανοποιήσεις. 2) Τα αίσθηματά και όλα σας κουράζουν πολύ εύκολα. Καταπολεμήστε αυτήν την διάθεσιν. Πάντως, δεν προβλέπω συζυγικές έριδες. 3) Αποφύγετε τας περιπέτειας, που δυστυχώς, θα στραφούν εναντίον σας. Πρόκειται περί φυσικής προδιάθεσεως, που πολύ δύσκολα καταπολεμείται. 4) Ζωή άνετος, άλλα συχνά μεταπτώσεις και έναλλαγές της καταστάσεώς σας. Θα συναντήσετε πολλά έμποδια.

Μ. ι. κ. α. ν. — Πολλά οικονομικά έριδες και διχόνοια. Ο γάμος σας θα έραδύνη άρκετά άκόμη και θα είνε αποτέλεσμα κεραυνόβολου έρωτος. Θα σημειώση μίαν άνοδον από την σημερινή ζωήν σας. Θα αποκτήσετε περιουσίαν, άλλα θα υποστήτε πολλά πλήγματα και θα κινδυνεύσε-

Αί κατσαρίδες είνε οι φορείς των περισσότερων άσθενειών. Εις την Αμερικνήν απέδειχθη ότι μεταδίδουν το μικρόβιον του καρκίνου. Η υγεία σας και η ζωή σας έπιβάλλει να τας έξολοθρεύσετε από το σπίτι σας. Μή παιδεύεσθε άδίκως με τις διάφορες σιάνες και άλλας άπομιμήσεις που δεν φέρνουν αποτέλεσμα. Μόνον το άμερικανικόν φάρμακον

KOMMON ΣΕΝΣ

τας έξολοθρεύει ριζικώς εντός 24 ώρων.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα φαρμακεία και καταστήματα οικιακών ειδών. Μικρό σωληνάριον δραχ. 12. Μεγάλο 32. Επίσης ζητείτε το έντομοκτόνον ύγρον MOMMON ΣΕΝΣ άνευ πετρελαίου, με άρωμα λεβάντας, φρονέει άκαριαίως τα έντομα και εύδιάζει το κρεβάτι σας και την άτμόσφαιραν. Το μόνον κατάλληλον και διά παρσίατα των φυτών. ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΔΟΧΕΙΑ του ¼ δραχ. 34, του ½ κιλού δραχ. 55 και του ένός κιλού δραχ. 100.

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΛΑΕΙΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' όλα τα γούστα, δι' όλα τα σπόρτ.

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα

του Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ και προσωπικόν άρτιον εις την διάθεσιν σας, εις το ίδιόν αίτερον τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ

ελαστικές νέες παραλαβής, έντελώς αδιόρατες

και έπίδεσμοι ελαστικοί IDEAL, VELPEAU κ.λ.π.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Το Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, λόγω άνοικοδομήσεως, μετ εφέρθη προσωρινώς παραπλεύρως του, επί της πλατείας Όμονοίας.

τε να την χάσετε. Γενικώς η ζωή σας από οικονομική άπόψεως θα υποστή πολλὰς διακυμάνσεις. Κατά τα άλλα η τύχη θα σας εύνοη.

Α. λ. ε. κ. ο. ν. — Η ζωή σας είνε πολύ ήμερος και χωρίς περιπέτειας. Θα κυλήση επί άρκετά κατά τον ίδιο τρόπο. Σας συνιστώ μόνον να προσέξετε το έτος 1948, που θα θέση εις κινδύνον την κοινωνικήν και οικονομικήν σας κατάστασιν. Κληρονομία δεν προβλέπω. Εις την οικονομικήν σας ζωήν η ήρεμία και η γαλήνη θα είνε το κυριώτερον χαρακτηριστικόν.

Γ. Χ. α. λ. α. κ. α. τ. ε. θ. α. ν. — Ξεχάστε και πάλι να μου γράψετε ένα στοιχείον άσφαλείτην. Το έτος της γεννήσεώς σας. Θα σας απαντήσω άφοδ' μου δώσετε και αυτό το στοιχείον.

Τ. α. κ. τ. κ. ι. ν. ε. ν. α. ν. γ. ν. ο. σ. τ. ρ. ι. α. ν. Σ. — Αι περισσότερα αι ερωτήσεις σας στρέφονται γύρω από το πρόσωπον που σας ενδιαφέρει. Θα μου ήτο πολύ χρήσιμον να έχω την ημερομηνία της γεννήσεώς του, έστω και κατά προσέγγισιν. Φροντίστε να μου την στείλετε. Ήμερα Παρασκευή. Χρώμα πρόσωπου. Λίθος άγίας, εάν όμως θέλετε να κατασκευάσετε κόσμημα θα προτιμήσετε τον σάπφειρον.

Σ. ο. υ. ζ. α. ν. α. ν. Μ. — Πρέπει να καταπολεμήσετε την νωρότητα και την δειροπόλιν διάθεσιν σας. Θα καταστρέψουν την ζωήν σας και θα είνε άργα όταν θα το αντίληφθετε. Αντιδράσατε έγκαιρώς. Η τύχη δεν σας είνε άπολύτως εύνοική. Θα δυσκολευθήτε πολύ εις τον γάμον σας, αντίθετως όμως θα δοκιμάσετε πολλά και μεγάλης διάρκειας αισθήματα. Προσέχετε την υγείαν σας. Αποφύγετε τα τοξείδια Κοινωνική και οικονομική κατάρσις άσταθής. Αι σπουδαί σας θα τερματισθού κανονικώς, άλλα δεν θα προχωρήσετε περυσότερον.

Ε. λ. ι. ν. ο. ρ. — Σας ύπενθυμίζω κατά πρώτον τις συμβουλές που σας έδωκα άλλωτε. Συμπληρωματικώς σας γράφω τα έξης: Η ζωή σας θα έσκαλομύθηση να είνε ακόμη άσταθής για άρκετό διάστημα και θα παλαίσετε έναντιον πολλών οικονομικών στενοχωριών. Μην έπιζητήσετε να βρήτε άλλο εργάσιον διότι δεν θα το κατορθώσετε. Δεν υπάρχει κατάρτα, άλλ. ο ρυθμός της ζωής σας είνε πολύ άδύνατος και θραύς. Αυτό σας κάνει να προσκρούετε διαρκώς σε έμποδια και να άποτυγχάνετε. Δεν προβλέπω δυστυχώς σύντομον άλλωτην. Τούναντιον μερικές νέες στενοχωρίες πολύ σύντομα. Όπλιση με θάρρος για ν' αντιδράσετε. Η υγεία σας είνε πάντοτε έσφαλής. Θα κινδυνεύσετε από άσθενείας του άνωτέρου μέρους του κορμού. Η ήρεμία της ζωής σας θα επέλθη πολύ άργα.

Δ. ο. κ. τ. ω. ρ. ΚΑΜΑ

★

Ο Δόκτωρ Κάμα θα άπαντήση κατά σειράν καταχωρήσεως στα ύπο τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, τα όποια έλαβε μέχρι της μεσημέριας Σαββάτου 3 'Ιουνίου:

Ειλικρινής φίλος, Ολιμένη ύπαρξις, «Δημητριάκος», Αισιόδοδος Κύπρος, Δις Ζουλοβαίγυπος, Άντελέας 118, Χανιωτοπούλα Καστανή Π. Θ., Έλαιορ Έλλιος Χ. Μ., Τ. Τ. Ν., Π. Ράσπουτιν, Κάκια Νο 13, Γ. Ε. Χαραλ. Κων)πολις, Ε. Ε. Χ. Π. Κων)πολις, Μ. Φ. Σ., Παρασού. Ζεχρά, Έλίζα — Σίνδου Κ. Α. Ε. Κύπρον, Μπριγκία Πειραιά, Καλδ κορίτσι Α. Κύπρον. Ντανιέλ Νταρέ 18, Κυπαρίσι Γερμανικό, Μαυρούλα Χανιά Α. Π., Τρελή Μικρούλα Χανιά Γ. Ρ., Άσος των σταυρολέων Ν. Β., Μοσάμενο Ρόδο Ι. Α. Π., Όθτις Πειραιεύς, Κόκκινο Ρόδο Ν., Μανιτάρι 284, Πεταλούδα Σ.

Μυστικά Ωραιότητας όπου κáμνουν τὰς Γαλλίδας Παρυσομίως Περιφήμους

Αί κομψαί Γαλλίδες είνε άναμφιβόλως άφθαστοι εις την τέχνην του μακιγιαρίσματος. Το τελευταίον τους μυστικό συνίσταται εις την χρήσιν μιας νέας πούδρας «αεροποποιημένης». Μία πούδρα 10 φορές λειοτέρα από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθή για δυνατόν. Παρασκευασμένη κατά ένα νέον τρόπον καθίσταται τόσον ελαφρά, ώστε άπλώνεται κανονικώς και έναίως επί της έπιδερμίδος σαν ένα αδιόρατο πέπλο ωραιότητος και από τας πλέον κολακευτικές, πολύ διαφορετικήν εις τας άποτελέσματά της από τας βαρείας πούδρας, περασμένης μόδας, αι όποιαί δίδουν την έντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αυτός ο νέος τρόπος αεροποιώσεως χρησιμοποιείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν... Καί η πούδρα Τοκαλόν περιέχει mousse de creme, η όποια την κάμνει να κρατῇ ὀλην την ήμέραν. Ο άνεμος, ή θροχή και ή εφίδρωσις κατά τον χαρόν δεν δύνανται να χαλάσουν το θαυμάσιον χρώμα όπου διδίδει ή πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε το μυστικόν ωραιότητος των Γαλλίδων. Την αεροποποιημένην πούδραν Τοκαλόν.

Για να γνωρίσετε τον χαρακτήρα σας

Αι επιστολαί που θα απευθύνονται «Προς την Γραφολογον» του «Θησαυρού» (Λεωχάρους 19, Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Εάν η συμβουλή ζητείται δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον γράφοντα πρέπει άσφαρτίτως να περιέχεται και ένα άποκόμιο επιστολής ή σημειώματός του. Προσέχετε όμως: Όταν καθίσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είσθε έντελώς φυσικοί. Μην έπιτηδεύητε να μιμηθήτε αυτόν ή εκείνον τον χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας βλάψη χωρίς να σας ωφελήση σε τίποτε. Το σημείον αυτό είνε κεφαλαίωδες. Άσφαρτίτως επίσης πρέπει να περιέχεται στην επιστολή σας το ψευδώνυμον στο όποιον θέλετε να σας απαντήσωμε. Έκάστη επιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πέντε δραχ. εις γραμματόσημα, δι' έκαστην απάντην.

Κ. Σ. Ν. η. σ. ι. — Χαρακτήρ έξαιρετικά εύαισθητος. Έπηρεάζεσθε από τον έξωτερικό κόσμο, άλλ. έσωτερικώς δεν φέρετε και μία αντίδρασι. Η ζωή σας θα κυλήση άρκετά ήρεμη, έκτός από μερικές αισθηματικές άπογοητεύσεις. Η σταδιοδρομία σας θα είνε πολύ θραδεία. Χρήματα ὀλίγα. Θα εύνησθε περισσότερον μετά το 37ον της ηλικίας σας. ΒΥΣΑΝΤΙΟΝ (γυναικά) — Η οικονομική σας ζωή δεν παρουσιάζει τίποτε από έξουσιομειωτον προς το παρόν. Η κοινωνική θέσις του συζύγου σας θα παρουσιάση μερικές άποτόμους μεταλλαγάς, άλλα θα είνη διαρκώς έελτιωμένη. Προς το παρόν δεν θέλω μεγάλη έγκαρδιότητα εις τας σχέσεις σας. Χρήματα θα άποκτήσετε πολύ άργα και έπειτα από φοβερές δυσκολίας, θα έξαοφαλιστε όμως εν τώ μεταξύ μίαν ζωήν άνετον. Ζητε μέσα σε περιβάλλον όχι άπολύτως άρμονικόν. Σας ύπολέπουν άλλα δεν θα σας βλάψουν. Υγεία έσφα-

λής. ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΓΙΟΥΛΙΑ, Χαλκίδα — Χαρακτήρ έξαιρετικά δύστροπος και ζηλότυπος. Έχετε πολλές άντιπαθείας. Βλέπω όμως συγχρόνως ένα σοδαρόν αισθήμα το όποιον θα σας κάμη εύτυχή. Εν τώ μεταξύ θα γνωρίσετε μίαν μεγάλην άπογοήτευσιν. Ο γάμος σας θραδύνει ακόμη, άλλα θα σας κάμη άρκετά εύτυχισμένην.

ΧΑΡΙΣΣΕΑΝ. — Αισθήματα έπιπόλαια και ὀλιγον άσυνάρτητα. Εύκολο ένθουσιασμοί, που καταπίπτουν όμως γρήγορα. Μεγάλη άσάθεια στη ζωή σας. Διάθεσις φιλάρεσκος. Είσθε πολύ άπατητική από το περιβάλλον σας. Κατά βάθος όμως έχετε τρυφεράν και εύαισθητον ψυχήν. Γάμον δεν θέλω προς το παρόν. Στην άποκατάστασι σας θα συναντήσετε πολλά έμποδια. Προσέχετε, διότι σας ύπολέπουν. Στη θέσι σας θέλω ένα μικρό κλονισμό.

ΝΕΑΡΑΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΝ. — Χαρακτήρ τρυφερός, αισθηματι-

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ

ΦΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ
ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΩΡΙΑ ΤΩΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΕΙΛ. ΕΤΑΙΡΙΑ 'ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ.'

Κάνιγγος 17, Αθήναι. — Τηλέφ. 32.718

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

Παντός τύπου και εις τιμάς έξαιρετικάς θα εύρετε εις το κατάστημα 'Αδελφ. Π. Φίλη. Επίσης όλα τα όρειχάλκινα είδη εις ποικιλίαν σχεδίων.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΩΝ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Πειραιώς και Γεραίνου 30. — Τηλέφωνον 55.283

κός και δειροπόλος. Διάθεσις πολύ φιλάρεσκος. Σας χαρακτηρίζει η αισιοδοξία και η θαρραλέα αντιμετώπιση της ζωής. Αισθήματα ελαφρύ άλλα όχι πάντοτε σταθερά. Ως σήμερα δεν έδοκιμάσατε ίσχυρά πάθη. Προβλέπω για σας ένα μεγάλο αίσθημα και σύντομον γάμον. Θα ζησετε άρκετά εύτυχης και χωρίς περιπέτειας. Θα άποκτήσετε άρκετην εύμάρειαν και άξιόλογον κοινωνικήν θέσιν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ. Πρέβεζαν. — Χαρακτήρ κρύπτοπος και κρυψίνους. Μεγάλη έπιτηδευσια και ίσχυρός εγώισμος. Είσθε έν τούτοις άναποφάσιστος και παρασύρεσθε από τας ιδέας των άλλων. Προσπάθεια διακεκομμένα και χωρίς σταθερότητα. Προδοος έρα δεια και πάντοτε δι' έλεγμων. Θα άποκτήσετε χρήματα. Θα πραγματοποιήσετε άρκετά από τα σχέδια σας, άν εις την άρμητικότητα που σας διακρίνει προσέχετε μεγαλυτέρην σταθερότητα.

Σ. Φ. — Αισθήματα και κλίσεις συγκεκριμένα και άσυνάρτητα. Σας κατέχει μία μεγάλη νευρική. Προσπαθείτε να βρήτε το θάρρος με την λογικήν, άλλα δεν υπάρχει στον χαρακτήρα σας. Έλλειψις σταθερότητας και πρωτοβουλίας. Αιφνιδισμοί σκέψων και πράξεων χωρίς κατασκευάσεις. Η άσθενεία σας θα χρονίστη άλλα δεν θα ίσθῃ έντελώς. Γιάντως θα σας έπιτρέψη να εργασθήτε. Θα κάμετε όμως και πάλι παρεκτροπές. Προσέχετε. Δεν σας συμβουλεύω της αισθηματικές περιπέτειας. Σκέπτεσθε πολύ έγωικενρικά και είνε αδύνατον να ικανοποιήσετε τις μικρές άπαιτήσεις μιας γυναίκας.

ΑΣΒΕΣΤΗ ΦΛΟΓΑ. — Η κρίσις μου δεν είνε πολύ κολακευτική. Πρόκειται περί νέας έλαφρώς πείσμονος και ζηλοτύπου. Καιμία θαούτης και σταθερότης αισθημάτων. Διάθεσις εύθυμος και φιλοπαίμων, άλλ. υποκρύπτουσα κορυποφία και όσιν μοχθήρας. Κατά το φαινόμενον είνε άφελής εις τας έκδηλώσεις της, άλλα εις την πραγματικότητα ενεργεί πάντοτε με ύπεροβολήν. Όποιοδήποτε εκείνο το όποιον είνε δέσμιον είνε ότι δεν καριάζει καθόλου στο χαρακτήρα σας. Ο φίλος σας άς προσέχη. Υπάρχει κίνδυνος να παρσασθώ.

ΡΟΔΟΠΟΛΙΤΗΝ. — Είσθε ένθουσιώδης χαρακτήρ, άλλα λίγο έπιπόλαιος. Τα αισθήματα και αι σκέψεις σας είνε χωρίς συνοχήν και ειρμόν. Κατά τα άλλα αι διάθεσεις είνε πολύ καλαί. Ταχύτη. αντίληψως, άλλ. όχι σταθερότης προσπαθειών. Αισθήματα τρυφερά. Ίκανότης άφροσύσεως. Η φίλη σας δεν άνταποκρίνεται στο ιδανικόν σας άπολύτως. Είτε κρυψίνους και τας σκέψεις της χαρακτηρίζει έλαφρότης. Δεν θέλω σοδαρόν έρωτα. Μην σπεύδετε.

ΜΠΕΤΤΥ — Χαρακτήρ τρυφερός και έρωσιπαθής. Βιάζεσθε πολύ και δεν κάνετε καλά. Πολύ φιλάρεσκος. Φλέγεσθε από την έπιθυμίαν να προκαλήτε την προσοχήν και ή φιλατία σας ικανοποιείται από τας έκδηλώσεις που σας κάνουν. Αλλά ο χαρακτήρ σας είνε πολύ άσθενής και θα σας κάμη να ύποφέρετε. Η ζωή σας θα συγκλονισθή από ένα μεγάλο αίσθημα, το όποιον δεν θα βρήτε σοδαρόν άνταπόκρισιν. Σας συνιστώ να προσέχετε.

ΛΑΛΙΑΝΑ Χ. — Χαρακτήρ πολύ στενόχωρος. Αισθήματα έπια που όμως δεν έχετε την ικανότητα να έκδηλώτε. Ζηλότυπος και λιγυρί κακά. Γάμος εφ' έρωτος, άλλ. άρκετά άργα. Στα σημεινά σας αισθημάτων δεν θα βρήτε εύκολον άνταπόδοσιν. Δεν θέλω καμμίαν μεταβολήν στη ζωή σας προς το παρόν. Για τον νέ-

TISANOL?

ον ποδ μου γράφετε δεν μπορω να σας απαντησω τιποτε
ΜΑΛΕΡΕΖ.— Δεν ελεπω καμιαν πιθανότητα προς το παρον. Σας εμποδιζει μια οργανικη αδυναμια. Για τα δυο τελευταια ερωτηματια σας αποταθιτε στον δοκτορα Καμα. Εινε αρμοδιωτερος.

ΜΑΡΓΑΡΩ Ε.— 'Η ζωη σας δεν προμηνυεται τασον ευκολος οσον φανταζεσθε. Θα συναντησε πολλας περιπετειας και εμποδια. 'Ο γαμος σας θα εινε εξερωτος, οχι ομως προ της παρελευσεως πενταετίας απο σημερα. Θα αποκτησετε ανελλιπώς χρηματα, αλλ' ενα πεισμα σας θα απειληση να καταστρεψη τη ζωη σας.

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ.— 'Η μελαγχολικη και στεναχωρος διαθεσις σας δεν σας αφινει να αντιμετωπισετε με ψυχραιμια τη ζωη. Χωρις λογο θα ελεπετε μωρα ολα γυρω σας και το χειροτερο εινε πως ορισκετε καποια κρυφη τερψις ο αληθινη καταστασις. Γαμος εξερωτος μετα τριετιαν. 'Αρκετα ευτυχης. Καλη κοινωνι-

κη θεσις και επαρκη χρηματα θα αποκτησετε οκογενειαν. Ωρισμενα επεισοδια θα ταραξουν την οικογενειακη σας ζωην και θα σας οδηγησουν εις αδιεξοδον. Δεν προκαλειτε την εμπιστοσύνην, λογω της διατακτικότητος του χαρακτηρος σας. Με το προσωπο για το οποιον μου γράφετε δεν ελεπω τιποτε αμεσως. 'Ισως αργότερα. Αλλα θα ηθελα ενα μεγαλυτερο σημειωμά του. Προσεξτε την υγειαν σας. Παρουσιζει μιαν επικινδυνον αταξειαν.

ΕΛΦΡΙΝΤΑΝ ΓΕΤΗ.— 'Η ζωη σας δυσκολη και οχι απολυτως ομαλη. 'Ανυπερβλητα εμποδια παρουσιάζονται στο δρόμο σας. Θα χρειασθη να κοιπάσετε πολυ για να τα υπερηδησετε. Προσεξτε διότι ειδοε χαρακτηρ χωρις θέλησι και παραδίδεσθε ευκολα στην απελπισία. Αι ασθηματικαι περιπέτειαι σας δεν πρόκειται να ευδοωθουν. Θα παντρευθητε κάπως αργά. 'Ενα μεγάλο πληγμα θα συγκλονιση τη ζωη σας. Απομακρύνετε μόνο την τέχνη από κοντά σας.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑΝ.— Στείλτε μου αν μπορειτε ενα αποκομμα επιστολης του προσωπου για το οποιον μου γράφετε. I. Μ.— Στείλτε μου αποκομμα επιστολης της φίλης σας. Πρέπει να παρασάτω τα δυο κείμενα για να ιδω αν υπάρχει εν-

αρμονισμος μεταξύ σας. ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ, Μυτιλήνη.— Σας απήντησα εις το φύλλον 51. ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ ΞΕΝΟΥ.— Χαρακτηρ δυστροπος, μεψιμοιρος και ανοποφασιστος. Γκρινιάζετε πολυ με τους άλλους και με τον εαυτον σας. Θα πανδρευθητε εξερωτος, οχι ομως τώρα. Οικογενειαν θα αποκτησετε. Χρηματα ολίγα. Δεν ελεπω περίπτωσιν ταξιδίου. Προσέχετε την υγειαν σας.

ΑΜΑΡΥΛΛΑ — ΝΙΝΕΤΤΑΝ. Διάθεσις ευθυμος, φιλάρεσκος και πολυ άσταθης. 'Ενθουσιασμοι και μεγάλα ονειρα. Σπατάλος. Θέλετε να ξεχωρίζετε ο' δλα. Περιπετειας δεν θα εχετε πολλας, αλλα συχνας εναλλαγας. 'Αντιθέτως θα συνάψετε πολλας αισθηματικας σχέσεις και θα διακινδυνεύσετε την υπόληψιν σας. Γαμος εξερωτος με πρόσωπον διαμένον εις τον τόπον σας.

ΜΙΚΑΕΛΟ 1210.— Περίπτωσιν αμέσου μεταβολής της θέσεως σας δεν ελεπω. Τουναντίον μάλλον πολλά εμπόδια και προσκόμματα. Χρηματα θα αποκτησετε ασφαλώς. Δεν μπορώ όμως να ξερω αν θα προέρχωνται εκ κληρονομίας. Βλέπω πολλας αντιζηλιας και ανταγωνισμούς με το περιβάλλον σας. Και υπάρχουν στιγμές που νομίζω ότι ξεφεύγετε από τον ευδυν δρόμον. Εις την αγάπην της φίλης σας ελεπω αρ-

κετά σταθερότητα. 'Αλλά και σι γιμές μεγάλης αποκαρδιώσεως. 'Υγεια καλη. Δεν υπαγοει φθόος να παραπλανηθητε. 'Αλλα θα κοιπάσετε πολυ. 'Η εία σας σας παρσούρει εις ανομήματα και σφαλερους δρόμους. ΕΛΑΝΤΑΝ Μ.— Είθετε πολυ ατολμη και δειλή και αρκετά μειψιμοιρος. 'Η ζωη σας πολυ περιωρισμένη. Θα κινδυνεύσετε να παραμείνετε στη σημερινή καταστασιν, αν δεν τολμήσετε λίγο. Αποκατάτασις δύσκολος και αρκετά αργά. Θα δοκιμάσετε πολλές στενωχώριες, ιδίως οικονομικης φύσεως.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

'Η Γραφολόγος Χ. θα απαντησθι κατά σειράν καταχωρήσεως, στα υπό τα κάτωθι Ψευδώνυμα γράμματα, τα οποία ελαθε μέχρι της μεσημέριας Σαββάτου 3 'Ιουνίου:

Κ. Π. Πειραιεύς, «Μαίρη Κ.» Πύργον, 'Αστατη μικρούλα, Αισιδοδον Κύπρον, 'Σ αγαγή», Φράντς 'Ότον, 'Αγθος της αγάτης, Γελασμένη, 'Αιγιά, 'Ηρώ—Λεάνδρος, Μικρούλα Σ. Σ., 'Αγάπη στη Χαβάη, Ε. Γ. Πέρα, Κατσικοκοδός Τσι-τσι-λά, Λάουρα II, «Καστρινόπουλο Π. Καστίλλα Κισσάμου», Μαύρος Νάρκισσος, Μάρις Μάλ 13, Ρωμιατόπουλο 'Ιωάννινα.

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΤΙΜΩΝΤΑΙ
ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

IRIDA

Διότι δια της Ιδίας βαφής ομοίως θαφονται ΜΑΜΙΝΑ, ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ και ΜΕΤΑΞΩΤΑ υφάσματα και δεν παρουσιάζουν ουδεμίαν διαφοράν χρώματος εις τα ανάμικτα υφάσματα, δηλαδή εις τα μαλλοβόμβακα, μαλ λομέταξα κ.λπ.

Διότι ολονδήποτε υφασμα θαφέν με χρώματα IRIDA εν ουδεμιᾳ περιπτώσει ξεβάφει δια του πλυσίματος ή του ιδρώτος, επο μένως ουδένα κινδυνον διατρέχουν τα εσώρουχα να χρωματισθουν εκ του θαφέντος υφάσματος και την ασφάλειαν αυτήν σας παρέχουν μόνον τα χρώματα IRIDA.

Διότι τα παγκοσμίου φήμης χρώματα IRIDA έχουν τόσο απλοποιηθ, εις τον τρόπον της χρήσεως των ώστε να χρησιμοποιούνται και από την πλέον απειρον οικοδόσποινα, άνευ διαταγμού και τα πλέον πολυτιμα υφάσματα.

Ζητείτε επιμόνως από τον προμηθευτή σας πακετίδιον.

IRIDA

«MENTOP»

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

"Όταν αγοράζετε τας γνωστας Γερμανικας Βαφας φορεμάτων «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την παγκοσμίου φήμης Γερμανική μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα ελσθε βεβαία ότι αγοράσατε γνησίαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» εινε γνήσιαι Γερμανικαι και ερχονται απ' ευθείας εκ Γερμανίας εντός κλειστών πακετιδίων. "Ολαι αι άλλαι βαφαί, αι σημερον διαφημιζόμεναι ως δήθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενοφωνες μάρκες χωρις όμως ν' αναφέρουν ότι ειναι Γερμανικαι, δεν ειναι οχι μόνον Γερμανικαι βαφαί, αλλά ουδέ καν ευρωπαϊκαι.

Συνεπώς προσέχετε, το πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την γνωστήν μάρκα ΑΡΤΙ.

TISANOL?

KYPIA

γιέρ, παλτά κτλ. με τις καλύτερες γραμμές, της πιο τελευταίας μόδας, άριστης ποιότητος και με τας λογικώτερας τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας υφασμα, σύμφωνα με τα πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

Διατηρήσατε τα μαλλιὰ σας
με τὸ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ
PÉTROLE HAHN

ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
58
MODES
D. Παπανικολάου
ΑΘΗΝΑΙ

ΦΘΗΝΕΙΑ. ΦΘΗΝΕΙΑ. ΦΘΗΝΕΙΑ!

Κυρίες μου και δίδες, όσες έχετε γούστο και θέλετε να φορέσετε τα πιο ΦΘΗΝΑ και καλοεργασμένα χειροποίητα πέδιλα και σε άριστη φόρμα, σχέδια και δέρματα των καλύτερων εργοστασίων δεν έχετε παρά να τρέξετε να τα προμηθευθητε στο κατάστημά μας.

Καμιά σας δεν θα φύγη δυσαρεστημένη. Έκτελούνται παραγγελίες εντός δύο ημερών. Κρατήστε την διεύθυνσί μας.

ΠΡΙΝ ράψετε το φόρεμά σας, ΠΡΙΝ αγοράσετε καινούργιο καπέλλο, επισκεφθητε την ΕΚΘΕΣΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ (Άγ. Μάρκου 18, 1ος όροφος τηλ. 25.173). Θα εύρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτά κτλ. με τις καλύτερες γραμμές, της πιο τελευταίας μόδας, άριστης ποιότητος και με τας λογικώτερας τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας υφασμα, σύμφωνα με τα πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

ΣΗΜΕΙΩΣΑΤΕ
ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΝ:

Δευτέρα
12
'Ιουνίου
1939

'Αρχίζει νέα περίσδος
της ελληνικής δημοσιογραφίας

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

ΔΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΙΛΗΣ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ»

Ζε λυθινέ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

'Η έκλεκτη λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ., απαντά από της παρούσης σελίδος σε όσες εκ των αναγνωστριών μας της έμπιστευονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μιαν αισθηματική τους περίπεια, για την οποία θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής

Πόσος κόσμος, σήμερα, στο σαλόνι μου... Πόσοι φίλοι, που ο καθένας τους έρχεται με τον καύμό του, με τον πόνο του, με την στεναχώρια του...

Α, δεν θέλω να μείνι κανείς παραπώνεμ ενος. Περιμένουν με τόση αγωνία! Μερικοί, μάλιστα, είναι τώρα κάμποσος καιρός, που περιμένουν. Γι' αυτό σήμερα, για να προφθάσω όλους ει δυνατόν να τους ικανοποιήσω, θα είμαι κάπως λιγύλογη στις απαντήσεις μου. Αυτό όμως δεν σημαίνει, αγαπητοί μου, ότι δεν έσκυφα επάνω από τον πόνο καθενός σας με το ίδιο ενδιαφέρον, με την ίδια στοργή, ότι δεν έμελέτησα κάθε περίπτωση με την ίδια προσοχή, όπως τις άλλες φορές... Αρχίζω, λοιπόν:

Ντολορές

Τό ότι έκρυψες τό επανωφόρι του αγαπημένου σου όταν ήλθε σπίτι σου να σ' επισκεφθί για να μη φύγη γρήγορα, δεν ήταν βέβαια λόγος να θυμώση αυτός τό-

PÉTROLE HAHN
ή Τροφή των
μαχιών

Στρατιώτην Α.

'Ο γάμος αυτός δεν μπορεί, πάντως, να γίνη. Εκτός των άλλων, συλλογίσου τις τύψεις που θα είχες εάν τό παιδί που θα γεννιόταν κληρονομούσε από την μητέρα του την φοβερή ασθένειά της. Δεν θα ήταν εγκλημα αυτό;

Είσαι νέος ακόμα και θα μπορέσης εύκολα να ξαναδημιουργήσης την αισθηματικ ήσου ζωή.

Ε. Β. Α.

Στην έξοχή που θα πάτε μοιραία θα σας παρουσιασθούν περιστάσεις — απρόβλεπτες σήμερα — ν' αποδείξη ό

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΝΟΥΣΩΦ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 4 (έναντι Μεγ. Βρετανίας)

Γνωρίζει ότι από 1 'Ιουνίου μέχρι τέλους 'Ιουλίου χάριν ρεκλάμας θα εκτελείται ή Περγανάντ αντί δε. 150, χρησιμοποιούμενων των τελειότερων μηχανημάτων και στεγνωτήρων τελευταίου συστήματος, δι' όν επιτυγχάνεται τό στέγνωμα εντός τετάρτου της ώρας, εσχάτως κομισθέντων εξ 'Αμερικής.

Ένας στον άλλο την αγάπη του.

Δ. Μ. Α.

Αντί να πηγαίνεις αξύριστος στα ραντεβού σου με τη νέα που μου αναφέρεις, για να την κάνεις να σε συχαθή, είναι προτιμότερο να μην πηγαίνεις καθόλου. Ξηγήσου μία και καλή μαζί της και διέκοψε κάθε δεσμό, γιατί διαφορετικά προδίδω... κακά ξεμπερδέματα.

Φλέρ ντ' άμουρ

Όχι, η αγάπη σου δεν είναι έπιτολαιο. Ούτε σε τυφλώνει, όμως, εύτυχως κι' έτσι βλέπεις... ότι δεν θα μπορέσεις να ετυχίσης μαζί με τον νέο που αγαπάς. Σου έ-

πιβάλλεται, λοιπόν, σφίγγοντας την καρδιά σου, να διακόψεις κάθε σχέση μαζί του. Διαφορετικά θα προετοιμάσης μία πολύ μεγάλη —και δύσκολα διορθωμένη— δυστυχία και νιά τρύς δυό σας...

Έρμούλος 14

Ο γάμος δεν είναι «παίξε —γέλασε» αγαπητέ μου. Ανέλαβες μία υποχρέωση απέναντι της γυναίκας που έπηρες: να την καταστήσεις όσο περισσότερο μπορείς ευτυχισμένη.

Μάγδα

Αφοῦ, όπως μου λές ή ίδια, δεν τον αγαπάς, τί θέλεις να μπλέξεις μαζί του; Είσαι πολύ νέα. Έχεις

καιρό μπροστά σου να γνωρίσης τον έρωτα...

Ντόροδου Λαμούρ

Μία συμβουλή σου δίνω: Υπομονή, Μή νομίσσης πως στο λέω αυτό έτσι, για να πω κάτι... Έτυχε να γνωρίσω πρό έτών μία νέα που βρισκόταν στην ίδια σχεδόν κατάσταση με σένα. Δεν απελπίσθηκε όμως. Δεν λύγισε. Έκανε κουράγιο. Τελείωσε τις σπουδές της, άρχισε να εργάζεται... Και σήμερα κερδίζει τόσα, ώστε και το σπίτι της βοηθεί και ή ίδια ζή αξιοπρεπώς. Έτσι και σύ, μικρή μου φίλη, σε λίγα χρόνια θα χαιρέσαι πραγματικά τη ζωή και θάχης ξεχάσει το τωρινό σου έφιάλη... Καθώς και τον περίφημο βα-

θύπλουτο προσάτη σου που σου δίνει... 100 δραχμές το μήνα για τὰ έξοδά σου.

ΡΕΑ Ρ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Αρχ. 250
Έξάμηνος » 125
Έτησία έξωτ. λίρ Άγγ. 1.10
Άμερικής δολ. 6

Υπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Έκδόται: Έταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ»
Διευθυντής Τυπογραφείου
ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως 4

Γενικός αντιπρόσωπος του
«Θησαυρού»
Διά την Γαλλικήν Δυτικήν
Αφρικην
Ι. Γιανόπουλος

Τήν έλεγαν γεροντοκόρη.....

Ήταν νέα και όμως είχαν άρχισι να της φθωνται σαν σε γεροντοκόρη. Κάθε άλλη στη θέση της θα απέλιζόταν. Αυτή όμως προσπάθησε να εύρη την αιτία και το κατώρθωσε. Ύστερα από μία προσεκτική εξέταση του προσώπου της εις τον καθρέπτη, ανέκάλυψε ότι το δέρμα της είχε άρχισι να χάνη τη φυσική δροσιά του, πράγμα που της έδινε μία κουρασμένη έκφραση. Δεν έφθανε όμως το ότι βρήκε την αιτία, έπρεπε να φροντίση να διορθώση το κακό άφ' όσον ήταν ακόμη καιρός. Τότε θυμήθηκε τη συμβουλή μιάς φίλης της που κατώρθωνε πάντα, αν και μεγαλύτερή της, να διατηρή ένα δέρμα δροσερό και νεανικό. Χρησιμοποιούσε πάντα Ροδαλίνη χιόνια.

Όταν της το είχε πρωτοπειεί είχε περιφρονήσει τη συμβουλή της έχοντας πεποίθηση στην ηλικία της. Τώρα έσπευσε να αγοράση και εκείνη ένα βαζάκι και δεν την άκοχαρίζεται ποτέ πιά. Μέσα σε διάστημα 15 ημερών είχε θανμάσια αποτελέσματα. Το δέρμα της απέκτησε πάλι την νεανική δροσιά και στυλινότητά του, μαζί μ' αυτό δα και εκείνη την πεποίθηση στον εαυτό της, πράγμα που σήμερα την έχει κάνει πραγματικά ευτυχισμένη. Χρησιμοποιείτε κρέμα Ροδαλίνη. Η λευκή (χιών) έν συνδυασμώ με την λιπαρά (νυκτός) θα σας διατηρή πάντα το δέρμα σας δροσερό και υγιές και θα σας προφυλάξη από τις επικίνδυνες ρυτίδες.

ΤΙΣ ΑΝΟΙ?

Ογκυρός

